Val McDermid este o romancieră scoţiană contemporană născută în Kirkcaldy, pe coasta de est a Scoţiei. A fost unul dintre cei mai tineri studenţi acceptaţi la St. Hilda's College, Oxford, la vârsta de şaptesprezece ani, şi primul venit de la o şcoală din Scoţia. Şi-a dorit întotdeauna să scrie, prin urmare a devenit jurnalist. Succesul a venit odată cu transformarea primului ei roman în scenariu pentru o piesă de teatru, dar apoi tânăra scriitoare s-a îndreptat către romanul poliţist. Din 1991 şi-a dedicat timpul în exclusivitate scrisului. Este autoarea a nu mai puţin de 23 de bestselleruri traduse în 40 de limbi şi vândute în peste 10 milioane de exemplare în întreaga lume. A câştigat numeroase premii internaţionale, inclusiv Gold Dagger Award pentru cel mai bun roman poliţist al anului, în 1995, Stonewall Writer of the Year Award, în 2007, şi LA Times Book of the Year Award. În 2010, Val McDermid a primit Cartier Diamond Dagger Award.

Această carte este o operă de ficţiune. Anumite locuri reale şi personalităţi publice sunt incluse pentru a face povestea mai vie, dar sunt folosite fictiv. Toate celelalte nume, personaje, locuri şi întâmplări sunt produsul imaginaţiei autorului; orice asemănare cu evenimente, locuri sau persoane reale este pur întâmplătoare.

Dedic această carte amestecului eterogen pe care îl consider familia mea – cea biologică –, dar și cea alcătuită din oamenii cu care mă simt unită prin lucrătura minții. Nu mă dau în vânt după dormitul în mijlocul naturii, dar sunt mândră să împart cu ei acest cort uriaș care este lumea noastră.

Citat T.S. Eliot

Cu carnea nu-i cu putință vreo atingere
Care s-aline febra oaselor.
Whispers of Immortality
T.S. Eliot

Totul se reduce la sânge ...

Totul se reduce la sânge. Poţi trece peste unele fapte rele care ţi s-au întâmplat. Le poţi arhiva la capitolul lecţii învăţate, pericole de evitat pe viitor. Dar există trădări cărora trebuie să le răspunzi. Şi, uneori, singura soluţie este vărsarea de sânge.

Nu că ţi-ar plăcea să ucizi. Aceasta ar presupune să ai mintea bolnavă. Iar tu eşti un om normal. Ai motive pentru ceea ce faci. O faci pentru a-ţi îndrepta viaţa. Pentru a te simţi mai bine.

Se vorbeşte mult despre ideea de a o lua de la capăt. Numai că sunt puţini cei care se încumetă să o facă. Îşi închipuie că, schimbându-şi domiciliul şi serviciul sau găsindu-şi pe altcineva pe care să îl iubească, lucrurile vor fi diferite. Tu însă înţelegi ce vreau să spun. A o lua de la capăt înseamnă să iei totul la puricat şi să-ţi pui la punct problemele. Este ca şi cum ai intra la mănăstire şi ţi-ai arde toate posesiunile lumeşti, urmărind apoi cum tot ce te ţine de universul material în care ai trăit este cuprins de flăcări. Şi, numai după ce toată această istorie s-a transformat în scrum, poţi să începi cu adevărat o viaţă nouă. Să îţi dezvolţi alte aspiraţii, alte ambiţii. Să îţi accepţi limitele şi să laşi trecutul în urmă.

Şi este un mod perfect echilibrat de a-ţi plăti datoriile. Să răspunzi trădării cu trădare, vieţii cu viaţă, piederii cu pierdere. Simţi un fel de eliberare atunci când ultima răsuflare se stinge şi îţi poţi vedea liniştit de treabă cu scalpelele şi cu cuţitele. Şi, în timp ce sângele se prelinge continuu, ştii că ai făcut ceea ce trebuia, singura acţiune logică în acele circumstanţe. Desigur, nu toţi îţi vor da însă dreptate.

Unii vor zice chiar că NIMENI nu va fi de acord cu tine. Dar tu ştii că nu e adevărat. Ştii că unii te-ar admira dacă ar descoperi ceea ce ai făcut, ceea ce faci. Oameni ale căror vise au fost spulberate, aşa cum ţi s-a întâmplat şi ţie. Ei ar înţelege totul perfect. Şi şi-ar dori să fi avut şi ei curajul de a face acelaşi lucru.

Dacă se va afla vreodată ce ai făcut, ai putea institui o nouă modă.

CAPITOLUL 1

Tavanul boltit acţiona ca un soi de amplificator gigantic al conversaţiilor din încăpere. Membrii unui cvartet de jazz se întreceau într-o competiţie plină de înfloriturі, dar totuşi cumva prea stridentă. În aerul îmbâcsit plutea un amestec de mirosuri: mâncare gătită, alcool, transpiraţie, testosteron, apă de colonie, peste care se suprapuneau răsuflările câtorva sute de oameni. Nu cu mult timp în urmă, ţigările ar fi atenuat miasmele umane, dar, aşa cum proprietarii de baruri avuseseră ocazia să constate după interzicerea fumatului, izul emanat de o masă de trupuri nu este nici pe departe atât de plăcut precum voiau unii să creadă.

În sală erau puţine femei, majoritatea chelneriţe care umblau de colo-colo cu tăvi pline cu tartine şi cu pahare cu băuturi. Aşa cum se întâmplă de obicei la petrecerile de pensionare din cadrul poliţiei, cravatele fuseseră slăbite la gât, iar feţele se înroşiseră. Numai că mâinile care altădată s-ar fi avântat să le pipăie pe domnişoare stăteau acum potolite din cauza prezenţei atâtor ofiţeri de rang înalt. Pentru a nu ştiu câta oară, dr. Tony Hill se întreba cum Dumnezeu de ajunsese aici. Ştia însă că nu se întâmpla, probabil, pentru ultima oară.

Femeia care îşi croia acum drum spre el prin mulţime era, probabil, singura persoană din încăpere cu care ar fi fost dispus să îşi petreacă oricât de mult timp. Crima era cea care îi adusese împreună, crima îi făcuse să se înţeleagă atât de bine unul pe celălalt, crima îi învăţase să-şi respecte modul de a gândi şi seturile de valori. Inspectorul-şef Carol Jordan era singurul coleg care, de ani de zile, trecuse pragul spre ceea ce s-ar fi putut numi o relaţie de prietenie cu el. Uneori recunoştea în sinea lui că prietenia nu era tocmai termenul potrivit pentru a descrie acea legătură strânsă care îi unea, în ciuda trecutului lor complicat, dar, nici măcar după atâţia ani de experienţă ca psiholog clinician, nu era deloc sigur că ar putea găsi o definiţie adecvată. Mai ales nu acum şi nu aici, într-un loc în care nu-şi dorea să se afle.

Carol era mult mai iscusită decât el în evitarea lucrurilor care nu îi făceau plăcere. Mai era şi pricepută în a identifica acele lucruri şi în a acţiona în consecinţă. În seara aceasta însă, ea îşi dorise să vină. Pentru ea, petrecerea avea o semnificaţie specială, pe care Tony nu reuşea să o perceapă pe deplin. Sigur, John Brandon fusese primul ofiţer superior de poliţie care îl luase în serios şi îl adusese din lumea tratamentelor şi a cercetării în prima linie a psihologiei criminale. Dar, dacă nu ar fi fost el, l-ar fi descoperit altcineva. Tony aprecia modul în care Brandon se implicase şi se luptase pentru a impune psihologia criminală în anchetele poliţieneşti. Totuşi, ei doi nu depăşiseră niciodată stadiul de relaţie strict profesională. Dacă ar fi fost după el, nu s-ar fi aflat aici în această seară. Însă Carol insistase să vină, susţinând că oamenii ar fi considerat stranie absenţa lui. Tony se ştia altfel decât ceilalţi, dar prefera să nu le ofere posibilitatea de a-şi da seama până unde mergeau ciudăţeniile lui. Aşa că îşi făcuse apariţia purtând întipărit pe chip un zâmbet subţire, pregătit pentru toţi cei care îl luau în vizor.

Carol părea, dimpotrivă, în largul ei, mişcându-se cu uşurinţă prin mulţime îmbrăcată într-o rochie strălucitoare de un albastru-închis care îi accentua rotunjimile, de la umeri la sâni şi mai jos, către şolduri şi coapse. Părul ei blond părea mai deschis la culoare, deşi Tony ştia că asta era, mai degrabă, rezultatul numărului tot mai mare de fire argintii, între care cele aurii ameninţau să se piardă, nu serviciilor unei coafeze. Se amesteca printre oameni, şi saluturile celor din jur îi animau chipul, îi făceau buzele să zâmbească, sprâncenele să se arcuiască, iar ochii să sticlească.

Într-un târziu, a ajuns lângă el şi i-a întins un pahar de vin. A sorbit apoi o gură zdravănă din

propriul pahar.

— Văd că ai trecut pe vin roşu, a comentat Tony.

— Cel alb e de nebăut.

Bărbatul şi-a înmuiat şi el, prudent, buzele.

— Şi ăsta e mai bun?

— Poţi să fii sigur.

Având în vedere că era o băutoare mult mai serioasă decât el, era tentat să-i dea crezare.

— O să fie şi discursuri?

— Comisarul-şef adjunct va rosti câteva cuvinte.

— Doar câteva? Asta ar fi o premieră!

— Cam aşa ceva. Şi, de parcă asta nu ar fi de ajuns, l-au dezgropat şi pe Poliţaiul Divin ca să-i ofere lui John ceasul de aur.

Tony s-a tras înapoi cu un aer oripilat, într-un gest numai pe jumătate prefăcut.

— Vrei să zici, Sir Derek Armthwaite? Parcă ştiam că a murit.

— Din nefericire, nu. Nu uita că el a fost comisarul-şef care l-a promovat pe John, aşa că s-au gândit că ar fi o idee bună să-l invite să facă onorurile.

Tony s-a cutremurat.

— Aminteşte-mi să le interzic colegilor tăi să-mi organizeze şi mie o petrecere de adio.

— N-o să ai parte de nici o petrecere, nu eşti dintre ai noştri, a spus Carol, zâmbind pentru a atenua gustul amar al vorbelor sale. N-o să capeţi nimic altceva decât o masă din partea mea, la un restaurant unde să mănânci cel mai bun curry din Bradfield.

Înainte ca Tony să apuce să-i dea replica, o voce puternică a răsunat în boxe şi le-a întrerupt conversaţia, anunţându-l pe comisarul-şef adjunct al Poliţiei Metropolitane Bradfield. Carol şi-a golit paharul şi s-a strecurat înapoi în mulţime cu gândul de a-şi procura altă băutură şi, probabil, s-a gândit el, ca să mai sporovăiască puţin cu unii şi cu alţii pentru a-şi consolida relaţiile. Fusese numită inspector-şef cu câţiva ani în urmă şi de puţin timp conducea o echipă de elită, specializată în anchetarea infracţiunilor majore. Bărbatul ştia că era sfâşiată între dorinţa de a-şi demonstra din plin abilităţile profesionale şi ambiţia de a ajunge la un nivel de la care să poată avea un cuvânt de spus în politica instituţiei. Tony se întreba dacă nu cumva Carol avea să rămână fără opţiuni, acum că John Brandon urma să dispară din scenă.

Religia lui spunea că viaţa are pentru toţi aceeaşi valoare, dar inspectorul-şef Stuart Patterson nu reuşise niciodată să respecte acea învăţătură şi în relaţia cu morţii. Un nenorocit de dependent de heroină înjunghiat într-o încăierare lipsită de noimă nu avea cum să-l mişte la fel ca vederea acestui copil mort şi mutilat. A rămas în picioare într-un colţ al cortului alb care proteja scena crimei de răpăitul uniform al ploii nocturne, lăsându-i pe specialişti să-şi facă treaba şi încercând să evite orice comparaţie între fata moartă şi propria fiică, abia intrată în adolescenţă.

Fata care se afla acum în centrul atenţiei ar fi putut fi una dintre colegele de clasă ale lui Lily, atâta doar că purta o altă uniformă de şcoală. În ciuda frunzelor împrăştiate de vânt şi udate de ploaie, care se lipiseră de folia transparentă din polietilenă care îi acoperea faţa şi părul, părea un copil curat şi bine îngrijit. Mama îi anunţase dispariţia la puţin timp după ora nouă, ceea ce însemna că era o fiică mai obişnuită cu disciplina decât Lily, provenind dintr-o familie în care regulile casei erau respectate cu strictеţe. Pe de altă parte, era posibil ca trupul să nu fie, de fapt, al lui Jennifer Maidment, având în vedere că fusese găsit înainte ca mama să anunţe dispariţia, iar la faţa locului nu fusese adusă deocamdată o fotografie a fetei. Dar Patterson credea că ar fi fost o coincidenţă prea mare ca două eleve de la aceeaşi şcoală din centrul oraşului să dispară simultan. Asta dacă nu cumva

una din ele era în vreun fel implicată în moartea celeilalte. În vremuri atât de tulburi, nici o ipoteză nu putea fi exclusă.

Prelata de la intrarea în cort a fost dată vijelios într-o parte şi prin deschizătură şi-a făcut loc un bărbat masiv. Avea umerii atât de largi, încât nu îşi putea încheia fermoarul vestei de protecţie oferite ofiţerilor de West Mercia Police[1]. Stropi de ploaie i se prelingeau pe craniul ras, de culoarea ceaiului tare, picurând pe faţa sa care trăda faptul că îşi petrecuse o bună parte din tinereţe pe ringurile de box. În mână ţinea o foaie de hârtie închisă într-un plic transparent din plastic.

— Aici sunt, Alvin, a spus Patterson pe un ton plin de o amărăciune melancolică.

Sergentul Alvin Ambrose s-a apropiat de şeful său, păşind cu grijă pe cărarea delimitată de criminalişti.

— Jennifer Maidment, a anunţat, întinzându-i o fotografie imprimată pe hârtie. Ea e?

Patterson a studiat o clipă faţa ovală, încadrată de un păr lung, castaniu, şi a încuviinţat sumbru.

— Da, ea e.

— O fată drăguţă, a comentat Ambrose.

— A fost.

Într-adevăr, ucigaşul îi răpise şi frumuseţea odată cu viaţa. Fără a se grăbi să tragă concluzii, Patterson s-a gândit că pielea congestionată, limba înghiţită şi ochii bulbucaţi, precum şi sacul de polietilenă înfăşurat strâns peste faţă nu puteau să indice altceva decât moartea prin asfixiere.

— Sacul i-a fost strâns legat în jurul gâtului. O moarte a dracului de îngrozitoare.

— A fost totuşi ţinută cumva cu forţa, a spus Ambrose. Altfel, ar fi încercat să se zbată.

— Nu sunt semne de imobilizare. Vom şti mai multe după autopsie.

— A fost agresată sexual?

Patterson nu şi-a putut stăpâni un frison.

— Ştim că a tăiat-o cu cuţitul, deşi nu am observat asta în primă fază. Fusta acoperea totul. Pe urmă, doctorul a studiat-o mai cu atenţie. A închis ochii, rostind în gând o rugăciune scurtă şi grăbită. Nenorocitul pur şi simplu a măcelărit-o. Nu ştiu dacă asta se poate numi agresiune sexuală. Mai degrabă, stârpire. S-a întors şi s-a îndreptat spre ieşire. Comparând scena de acum cu altele pe care le investigase, a rostit sentinţa, alegându-şi cu grijă cuvintele: N-am văzut în viaţa mea ceva mai terifiant.

Dincolo de cort, vremea era oribilă. Ceea ce începuse după-amiaza ca o ploaie torenţială cu rafale de vânt se transformase într-o furtună în toată puterea cuvântului. În nopţi ca acestea, cetăţenii din Worcester ajunseseră să se teamă ca apele râului Severn să nu se umfle şi să se reverse. Se aşteptau la inundaţii, nu la crime.

Cadavrul fusese găsit la marginea unui refugiu construit cu câţiva ani în urmă, când fuseseră executate lucrări de nivelare la şoseaua principală. Vechea curbă strânsă căpătase un alt rol, de popas pentru camionagiii şi şoferii de furgonete atraşi de dubiţa în care fusese amenajat un birt cu gustări, deschis pe timpul zilei. Noaptea, servea drept parcare improvizată pentru patru, cinci turişti care nu aveau nimic împotrivă să tragă un pui de somn în condiţii precare, pentru a economisi câţiva bănuţi. Camionagiul olandez care coborâse în seara aceea din cabină pentru a se uşura avusese însă parte de mai mult decât îşi dorise.

Refugiul era ferit de ochii celor care treceau pe şosea de un crâng de copaci bătrâni şi de câteva tufişuri dese. Vântul puternic şuiera printre pomi. Ambrose şi Patterson au ajuns la maşina Volvo a poliţiei uzi până la piele. Odată intraţi în maşină, Patterson a început să dea ordine, enumerându-le pe degete:

— Ia legătura cu cei de la circulaţie. Au montate pe şosea câteva camere video de recunoaştere a

numerelor de înmatriculare, dar nu știu exact unde. Avem nevoie de date complete despre fiecare vehicul care a circulat astă-seară pe acest tronson. Pe urmă, contactează-i pe cei de la Protecţia Familiei. Cere ca unul dintre ofiţerii lor să se prezinte la casa familiei Maidment, unde o să ajung şi eu cât de curând. Sună la direcţiunea şcolii. Vreau să ştiu ce prieteni şi ce profesori avea fata. Aranjează întâlniri cu ei începând de mâine, la prima oră. Cere-i celui care a întocmit raportul primar să-mi transmită detaliile pe e-mail. Informează şi biroul de presă. Convoacă-i pe ceilalţi poliţişti din echipă pentru o şedinţă mâine la ora zece. OK? Am uitat ceva?

Ambrose a clătinat din cap.

— Nu, nu cred. Mă ocup imediat de toate astea. O să-l rog pe unul dintre băieţii de la circulaţie să mă ducă înapoi în oraș. Dumneavoastră ce faceţi? Mergeţi să-i anunţaţi?

Patterson a oftat.

— Nu-mi place deloc treaba asta, dar n-am ce să fac. Fiica lor e moartă, şi ei merită să audă vestea din gura unui ofiţer superior. Ne vedem mai încolo, la ei acasă.

Ambrose a coborât din Volvo şi s-a îndreptat spre maşinile de poliţie trase la intrarea şi la ieşirea din parcare. Şeful său l-a urmărit cu privirea. Se părea că nimic nu-l putea clinti pe Ambrose. Lua toate greutăţile pe umerii lui solizi şi îşi croia drum neabătut înainte, indiferent unde îl ducea munca de investigaţie. În seara aceea, Patterson ar fi dat orice să aibă şi el cugetul la fel de liniştit.

[1] Forță de poliție teritorială ce are în subordine comitatele Shropshire, Herefordshire și Worcestershire din Anglia (n.red.)

CAPITOLUL 2

Carol remarcase cât de întărâtat era John Brandon. Faţa lui tristă de câine de vânătoare era mai însufleţită decât o văzuse vreodată în orele de serviciu, iar Maggie, soţia lui cea iubitoare, îi stătea alături, cu un zâmbet indulgent întipărit pe chip, acelaşi zâmbet pe care Carol îl mai văzuse în repetate rânduri când fusese invitată la ei la masă şi Brandon întorcea un subiect pe toate părţile, scuturându-l aşa cum face terierul când prinde un iepure. A schimbat paharul gol cu unul plin oferit de o chelneriţă, apoi a revenit în colţişorul unde îl lăsase pe Tony. Expresia de pe faţa acestuia s-ar fi potrivit mai bine unei slujbe de înmormântare, dar nici nu se aşteptase din partea lui la altceva. Ştia că pentru Tony astfel de evenimente constituiau o pierdere de timp, ceea ce era, probabil, adevărat din punctul lui de vedere. Era totodată conştientă de faptul că lucrurile stăteau cu totul altfel în ceea ce o privea.

Nu prinderea criminalilor era lucrul care guverna treburile poliţieneşti în lumea contemporană, ci politica, la fel ca în orice altă organizaţie de mare anvergură. Cândva, o noapte ca aceasta ar fi reprezentat o scuză pentru o beţie în toată legea, asezonată cu câteva numere de striptease. În zilele noastre, era o ocazie pentru a stabili contacte, a consolida relaţii şi a lega conversaţii care altfel nu ar fi avut cum să se înfiripe întâmplător. Nici ei nu-i plăcea cum decurgeau lucrurile acum, la fel cum nu-i plăceau lui Tony, dar în acelaşi timp ştia că avea ceva talent. Şi, dacă asta se cerea, atunci avea să strângă din dinţi şi să suporte totul cu stoicism, hotărâtă să-şi păstreze poziţia în ierarhia neoficială.

A fost oprită din drum de o mână pusă pe braţ. S-a răsucit şi a dat cu ochii de detectivul Paula McIntyre, din echipa ei, care s-a aplecat şi i-a şoptit la ureche:

— Uite-l că apare!

Carol ştia despre cine era vorba. Înlocuitorul lui John Brandon era cunoscut după nume şi după reputaţie, dar, cum venea din celălalt capăt al ţării, nimeni din Bradfield nu dispunea de cine ştie ce informaţii la prima mână cu privire la el. Puţini ofiţeri erau transferaţi din Devon & Cornwall în Bradfield. Cine să dea o viaţă relativ liniştită, într-o zonă turistică atractivă, pentru un post care presupunea măcinarea constantă a nervilor într-un oraş postindustrial din nord cu o rată îngrijorătoare a infracţiunilor violente în care se foloseau pistoale şi cuţite? Poate numai un ofiţer ambiţios, care vedea în asumarea conducerii celei de-a patra forţe poliţieneşti ca mărime din ţară o mutare inspirată pentru viitorul carierei sale. Carol putea ghici că termenul „provocare” apăruse des în interviurile date de James Blake pentru ocuparea locului de comisar-şef.

— Unde e? a întrebat Carol scrutând încăperea.

Paula s-a uitat peste umăr.

— Acum un minut le acorda un interviu celor de la ACC Crime, dar văd că, între timp, a dispărut. Scuze, şefa.

— Nu contează. Mulţumesc, oricum, pentru pont. Carol şi-a ridicat paharul în chip de salut şi şi-a continuat drumul spre Tony. În momentul în care a ajuns la el, golise deja paharul. Mai vreau o băutură, a spus rezemându-se de perete lângă el.

— Eşti la al patrulea pahar, a remarcat el, cu un glas destul de blând.

— Cine le numără?

— Eu, după cum bine vezi.

— Ascultă, se presupune că eşti prietenul, nu psihiatrul meu, a replicat Carol pe un ton tăios.

— Tocmai de aceea îmi permit să-ţi atrag atenţia că bei poate un pic cam mult. Dacă aş fi fost psihiatrul tău, nu aş fi emis astfel de judecăţi. Aş fi lăsat totul la libera ta alegere.

— Mda, bine. Tony, nu ai de ce să te îngrijorezi, mă simt bine. Acum ceva vreme, după… În fine, recunosc că am avut o perioadă în care poate că am băut peste măsură. Însă acum mi-am revenit. OK?

Tony şi-a ridicat mâinile cu palmele întoarse în faţă, într-un gest conciliant.

— Cum zici tu.

Carol a oftat adânc şi şi-a pus paharul gol pe masa alăturată. Tony putea să fie de-a dreptul enervant când se purta exagerat de raţional. Doar nu era ea singura persoană de pe lume căreia îi displăcea profund ca aspectele mai puţin fericite ale vieţii ei personale să fie aduse în discuţie. „Să vedem dacă lui o să-i convină.” I-a aruncat un zâmbet dulce.

— Ce-ai zice să ieşim să luăm o gură de aer?

Tony i-a răspuns cu o privire mirată:

— OK, dacă aşa vrei.

— Am aflat nişte lucruri noi despre tatăl tău. Hai să mergem într-un loc unde putem discuta în linişte.

A observat cum zâmbetul lui Tony se transformă într-un rânjet chinuit. Identitatea tatălui lui Tony ieşise la iveală abia după moartea acestuia, datorită deciziei sale de a-şi lăsa averea moştenire fiului pe care nu îl cunoscuse niciodată. Carol ştia prea bine că sentimentele lui Tony faţă de Edmund Arthur Blythe puteau fi etichetate în cel mai bun caz drept ambivalente. Şi, din această cauză, era la fel de dornic să discute despre tatăl său proaspăt descoperit pe cât era Carol de interesată să analizeze presupusa ei dependenţă de alcool.

— *Touché*. Mă duc să-ţi fac rost de o băutură.

A luat ambele pahare, dar drumul i-a fost imediat blocat de un bărbat care ieşise din mulţime şi se postase în faţa lor.

Carol l-a cântărit din ochi, după cum îi stătea în fire. Cu mulţi ani în urmă, se obişnuise să facă în minte o evaluare descriptivă a oamenilor cu care se intersecta, punând laolaltă cuvinte care formau o imagine, ca aceea de pe afişele cu infractorii căutaţi de poliţie sau ca desenele făcute de artiştii care colaborau cu organele de anchetă. Bărbatul acesta era scund pentru un ofiţer de poliţie şi solid, fără a fi gras. Era proaspăt bărbierit, şi cărarea albă, purtată pe o parte, îi despărţea în două părul castaniu-deschis. Avea pielea roşiatică-rozalie a unui vânător de vulpi care trăieşte la ţară şi ochi căprui, adânciţi între ridurile fine care dădeau de înţeles că avea în jur de cincizeci de ani. Nas mic, borcănat, buze pline şi o bărbie ca o minge de ping-pong; omul degaja un aer de autoritate care nu ar fi părut deloc deplasat la un aristocrat de viţă veche, membru al Partidului Conservator.

Carol nu se îndoia de faptul că era, la rândul ei, supusă unei cercetări la fel de amănunţite.

— Inspectorul-şef Jordan, presupun, a rostit bărbatul. Avea o voce plină, de bariton, cu un uşor accent din vest. Sunt James Blake, noul comisar-şef.

A întins mâna şi a strâns-o pe a lui Carol. Avea palma caldă, lată şi uscată ca iasca.

„La fel ca zâmbetul lui.”

— Mă bucur să vă cunosc, domnule, a răspuns Carol.

Blake nu o slăbea din ochi, însă ea s-a văzut nevoită să-şi întoarcă privirea pentru a-l prezenta pe Tony.

— Iar acesta este doctorul Tony Hill, un colaborator de-al nostru.

Blake s-a uitat spre Tony, înclinându-şi capul în semn de salut.

— Am vrut să mă folosesc de această ocazie pentru a sparge gheaţa. Sunt foarte impresionat de ceea ce am auzit despre tine. Am de gând să operez unele modificări pe aici, şi sfera ta de activitate

constituie una dintre priorităţile mele. Aş vrea să ne întâlnim mâine, la ora zece jumătate, în biroul meu.

— Desigur, a spus Carol. Voi fi acolo negreşit.

— Bun. Atunci aşa rămâne. Ne vedem mâine, doamnă inspector-şef.

S-a întors şi s-a făcut nevăzut în mulţime.

— Extraordinar! a exclamat Tony.

Această remarcă putea să însemne o grămadă de lucruri, toate la fel de valabile. Şi nu toate neapărat insultătoare la adresa lui Blake.

— Am auzit eu bine când a zis „sferă de activitate”? a întrebat Carol.

— Da, sferă de activitate, a răspuns Tony cu glas slab.

— Cum a rămas cu băutura aia? Acum chiar simt nevoia să beau ceva. Şi pe urmă hai să plecăm de aici. Am acasă, în frigider, o sticlă de Sancerre[2].

Tony s-a uitat lung după Blake.

— Ştii proverbul ăla vechi cu fuga ruşinoasă, dar sănătoasă? Cred că e momentul să ne luăm picioarele la spinare.

Shami Patel, ofiţerul de la Protecţia Familiei, i-a povestit că fusese recent transferată din comitatul învecinat, West Midlands, ceea ce explica de ce Patterson nu o cunoştea. Ar fi preferat pe cineva familiarizat cu stilul lui de lucru. Era întotdeauna greu să ai de-a face cu rudele victimelor unor crime; suferinţa le făcea să reacţioneze imprevizibil şi adesea într-un mod ostil. Cazul de faţă avea să fie însă de două ori mai dificil. În primul rând, pentru că, desigur, uciderea cu conotaţii sexuale a unui adolescent isca întotdeauna un val de emoţie în rândurile opiniei publice. La aceasta se mai adăuga însă şi chestiunea legată de încadrarea în timp a crimei.

S-au adăpostit de ploaie în maşina lui Patterson, care a început să o pună pe Patel la curent cu datele cazului.

— Aici avem de-a face cu mai multe probleme decât de obicei, a spus el.

— E vorba despre o victimă nevinovată, a punctat Patel.

— Da, dar e mai mult decât atât. Patterson şi-a trecut degetele prin părul grizonant. În general, există un interval mai mare între momentul în care se anunţă dispariţia cuiva şi descoperirea cadavrului. Şi, astfel, avem răgazul necesar pentru a obţine informaţii de la familie cu privire la gesturile şi acţiunile persoanei respective înaintea dispariţiei. Oamenii îşi doresc cu disperare să ajute poliţia în asemenea cazuri, pentru că speră să mai existe o şansă de a găsi copilul în viaţă. Nu şi de data aceasta, a adăugat el clătinând din cap.

— Da, înţeleg ce vreţi să spuneţi. Nici nu au apucat să asimileze bine ideea dispariţiei fiicei lor, că apărem noi pentru a-i anunţa că e moartă. Vor fi, fără îndoială, distruşi.

Patterson a încuviinţat.

— Să nu îţi închipui cumva că nu am toată compasiunea pentru ei. Numai că aici intervine marea problemă: nu vor fi în starea de spirit potrivită pentru a răspunde întrebărilor. A oftat. Şi primele douăzeci şi patru de ore de după o crimă sunt vitale pentru progresul anchetei.

— Aveţi cumva raportul cu privire la ceea ce a declarat doamna Maidment atunci când a anunţat dispariţia fiicei?

Era o întrebare bună. Patterson a scos BlackBerry-ul din buzunarul interior al hainei, şi-a pus ochelarii şi a început să citească mesajul pe care Ambros îl primise – şi-l trimisese mai departe – de la ofiţerul de serviciu care preluase apelul telefonic al Taniei Maidment.

— A preferat să sune decât să vină personal la secţie, a spus el urmărind micul ecran. N-a vrut să plece de acasă gândindu-se că, dacă Jennifer se întorcea în acel interval, s-ar fi trezit încuiată pe

afară. Fata avea propria cheie, dar mama nu știa dacă o luase cu ea sau nu. A declarat că nu își mai văzuse fiica de când plecase dimineața la școală… A continuat să citească mesajul afișat mai jos pe display. Jennifer urma să se ducă după ore acasă la o prietenă la un ceai și pentru a-și face împreună lecțiile, așa că femeia o aștepta să se întoarcă în jurul orei opt. Nimic neobișnuit, căci ea și prietena în cauză se întâlneau des în casa uneia sau a celeilalte. Mama a lăsat să treacă ceva timp și a sunat la prietena fetei la opt și un sfert. Prietena i-a spus că nu o văzuse pe Jennifer după ore și că nu stabiliseră să ia ceaiul și să-și facă temele împreună. Nu știa ca Jennifer să fi avut vreun plan, altul decât să meargă la magazinul Co-op și pe urmă direct acasă. Și atunci doamna Maidment s-a decis să ne sune.

— Sper din tot sufletul că apelul a fost luat în serios, a zis Patel.

— Din fericire, da. Sergentul Billings a notat descrierea fetei și a anunțat toate unitățile de poliție. Așa am putut identifica victima atât de rapid. Să vedem… Vârsta, paisprezece ani, 1,65 metri înălțime, constituție firavă, păr șaten, lung până la umeri, ochi albaștri, cercei simpli în urechi, din aur, cu tortiță. Îmbrăcată în uniforma liceului de fete Worcester – bluză albă, jachetă tricotată, fustă și blazer turcoaz. Dresuri și cizme negre. Purta un fulgarin negru peste uniformă. Patterson a adăugat apoi în șoaptă, ca pentru sine: Fulgarin care nu a fost găsit la locul crimei.

— E copil unic? a întrebat Patel.

— N-am idee. Nu știu nici unde se află domnul Maidment în acest moment. Așa cum ți-am spus, e un caz al dracului de complicat. I-a trimis un mesaj scurt lui Ambrose, cerându-i să o interogheze pe prietena la care anunțase Jennifer că se duce, apoi a închis BlackBerry-ul și și-a potrivit mai bine haina pe umeri. Ești gata, Patel?

Înfruntând ploaia, au străbătut cărarea care ducea la casa familiei Maidment, o clădire impunătoare din cărămidă, cu trei etaje, pe jumătate înconjurată de o grădină bine întreținută. Luminile erau aprinse înăuntru, și draperiile trase în lături. Când s-au apropiat, cei doi polițiști au putut întrezări acel tip de cameră de zi pe care nici unul dintre ei nu și-l putea permite, totul numai suprafețe strălucitoare, țesături de cea mai bună calitate și tablouri care nu se comercializau, în nici un caz, la IKEA. Nici nu apucase Patterson să atingă soneria, că ușa a fost deschisă cu o smucitură.

Starea în care se afla femeia din prag ar fi înduioșat pe oricine. Patterson văzuse însă destule mame înnebunite la viața lui pentru a nu se lăsa surprins de părul în dezordine, de machiajul întins pe toată fața, de buzele mușcate și de maxilarele încleștate. Doamna Maidment le-a cercetat fețele abătute și ochii ei umflați de plâns s-au mărit. Și-a dus o mână la gură și cealaltă la inimă.

— O, Doamne! a spus cu vocea tremurândă înecată de lacrimile care dădeau să țâșnească din nou.

— Doamna Maidment? Sunt inspectorul-șef…

Gradul ofițerului i-a spus Taniei Maidment ceea ce nu voia să audă. Urletul ei l-a întrerupt pe Patterson în mijlocul frazei. Femeia s-a clătinat pe picioare, și s-ar fi prăbușit cu certitudine dacă polițistul nu s-ar fi apropiat repede de ea și nu ar fi prins-o pe după umeri, susținând-o să nu cadă. A cărat-o, pe jumătate leșinată, în casă, cu sergentul Patel pe urme.

În momentul în care a așezat-o pe canapeaua moale și comodă din living, Tania Maidment tremura din toate încheieturile, ca un om aflat în pragul unei crize de hipotermie.

— Nu, nu, nu, repeta ea printre dinții care-i clănțăneau incontrolabil.

— Îmi pare foarte rău, doamnă. Am găsit un cadavru despre care bănuim că ar fi al fiicei dumneavoastră, Jennifer, a spus Patterson aruncându-i o privire disperată lui Patel.

Aceasta a înțeles mesajul și s-a așezat lângă femeia aflată în suferință, cuprinzându-i mâinile înghețate în palmele ei calde.

— Doriţi să sunăm pe cineva care să vină să stea cu dumneavoastră? a întrebat Patel.

Doamna Maidment şi-a smucit capul, dar vorbele i-au ieşit clare din gură:

— Nu, nu, nu! Apoi a tras adânc aer în piept, ca un om pe cale să se înece. Tatăl ei… se întoarce mâine acasă, din India. Acum e în avion. Nici nu ştie că fiica lui a dispărut…

Lacrimile i-au ţâşnit şuvoaie din ochi şi a izbucnit în hohote guturale. Patterson nu se simţise niciodată atât de inutil.

A aşteptat ca primul val de durere să se mai domolească. A avut senzaţia că durează o veşnicie. În cele din urmă, mama lui Jennifer s-a oprit din plâns, epuizată. Ţinând-o în continuare pe după umeri, Patel i-a făcut un semn aproape imperceptibil lui Patterson.

— Doamnă Maidment, trebuie să aruncăm o privire în camera lui Jennifer, a spus el. Ştia că purtarea lui putea fi luată drept lipsă de înţelegere, dar nu avea de ales. Curând, locul urma să fie împânzit de criminalişti care aveau să întoarcă totul cu fundul în sus, iar el voia să fie primul care să caute indicii în spaţiul privat al fetei. În afară de asta, mama părea distrusă pe moment, dar nu era un lucru neobişnuit ca, după primele clipe dificile, părinţii să-şi dea seama că vieţile copiilor lor puteau ascunde secrete pe care nu doreau să le afle toată lumea. Nu intenţionau să obstrucţioneze ancheta, atâta doar că nu înţelegeau întotdeauna importanţa unor detalii pe care ei le considerau irelevante. Iar Patterson nu dorea ca lucrurile să se petreacă la fel şi în acest caz.

Fără să mai aştepte vreun semn de încuviinţare din partea mamei, s-a strecurat afară din cameră şi a urcat la etaj. Considerase întotdeauna că se pot afla multe despre relaţiile din interiorul unei familii cercetând mediul în care trăia. Urcând scările, a încercat să-şi facă o idee despre casa în care locuise Jennifer. Locul avea un gen de strălucire care trăda prezenţa banilor, fără să degaje însă acea obsesie sterilă specifică persoanelor avute. Pe măsuţa din hol zăceau câteva scrisori deschise, o pereche de mănuşi era abandonată pe raftul de deasupra caloriferului, iar apa din vaza cu flori de pe palierul de la jumătatea scărilor trebuia împrospătată.

Cinci uşi închise îl aşteptau la etaj. Era, aşadar, o casă în care intimitatea fiecăruia era strict respectată. Dormitorul matrimonial, baia mare, apoi biroul. Toate întunecate, nedezvăluindu-şi secretele. A patra uşă s-a deschis spre ceea ce îl interesa. Înainte de a aprinde lumina, a tras pentru o clipă în piept parfumul vieţii private a lui Jennifer – piersică dulce cu o vagă aromă de citrice.

Dormitorul semăna dezarmant de mult cu camera propriei lui fiice. Dacă ar fi avut bani şi i-ar fi permis lui Lily să-şi facă toate poftele, probabil că ar fi ales acelaşi tapet şi mobilier roz cu alb şi cu nuanţe pastel. Postere cu formaţii de băieţi şi de fete, un talmeş-balmeş de cosmeticale pe măsuţa de toaletă, în încercarea de a obţine machiajul perfect, o mică etajeră cu romane pe care le văzuse zăcând şi în livingul casei lui, împrăştiate peste tot. A presupus că uşa din celălalt capăt al încăperii dădea spre o garderobă ticsită cu tot felul de obiecte de îmbrăcăminte, unele practice, altele răspunzând mai degrabă cerinţelor modei, fără a fi neapărat utile. Legiştii urmau să aibă tot timpul să le cerceteze. Pe el nu îl interesau decât măsuţa de toaletă şi micul birou înghesuit într-un colţ.

Şi-a tras pe mâini o pereche de mănuşi din latex şi a început să răscolească sertarele. Perechi de chiloţi şi sutiene înzorzonate şi pline de volănaşe, şi totuşi atât de înduioşătoare în inocenţa lor. Dresuri şi câteva perechi de şosete făcute ghem, fără ca înăuntru să se ascundă însă nimic. Camizole şi topuri cu breteluţe subţiri, tricouri lucioase datorită amestecului cu fibre lycra. Cercei, brăţări, pandantive şi coliere ieftine puse în ordine într-o cutie. Un mănunchi de felicitări vechi primite de Crăciun şi la zilele de naştere, pe care le strânsese şi le pusese deoparte. Cineva urma să le ia la mână cu ajutorul doamnei Maidment, atunci când femeia avea să se poată concentra şi asupra altor lucruri decât propria suferinţă.

Nimic altceva nu i-a trezit atenţia, aşa că a trecut la cercetarea biroului. Laptopul Apple, un

obiect devenit indispensabil pentru toţi adolescenţii, părea închis, dar Patterson şi-a dat seama după luminiţa indicatoare că era, de fapt, în stand-by, nu oprit. Un iPod ultimul răcnet era conectat la computer, şi căştile cu firele încolăcite zăceau alături. Patterson a scos din priză cablul laptopului, a completat un formular de preluare în custodie a aparatului şi l-a vârât sub braţ. A mai aruncat iute o privire în jurul camerei pentru a se asigura că nu ratase nimic altceva demn de luat în seamă, apoi a coborât la parter.

Doamna Maidment se oprise între timp din plâns. Stătea cu spatele drept, cu ochii fixaţi în podea, cu mâinile încleştate în poală şi cu obrajii încă uzi de lacrimi. Fără să-şi ridice ochii, a spus:

— Nu înţeleg cum de a fost posibil aşa ceva.

— Nici noi nu putem înţelege, a răspuns Patterson.

— Jennifer îmi spunea întotdeauna ce planuri avea, a adăugat femeia pe un ton plat, cu vocea îngroşată de plâns. Ştiu că părinţii îşi închipuie că nu sunt minţiţi de copiii lor, dar în cazul lui Jennifer chiar aşa stăteau lucrurile. Ea şi Claire erau nedespărţite. Stăteau mai tot timpul împreună, aici, la Claire acasă ori în oraş. Pur şi simplu, nu înţeleg.

Patel a bătut-o uşor pe umeri.

— O să aflăm ce s-a întâmplat cu Jennifer, Tania. Îţi promit.

Patterson a invidiat-o pentru optimismul ei. Obosit şi cu inima grea, s-a aşezat, pregătindu-se pentru interogatoriul despre care ştia că avea să fie aproape inutil. Totuşi, întrebările trebuiau puse. Iar unele răspunsuri aveau să reflecte adevărul, altele nu. Aşa se întâmpla întotdeauna.

[2] Vin franţuzesc produs în împrejurimile oraşului Sancerre, în partea de est a Văii Loarei (n.tr.)

CAPITOLUL 3

Carol nu exagerase. Vinul Sancerre era, într-adevăr, delicios, tare şi acrişor datorită aromei de agrişe, limpede şi răcoros. Chiar şi aşa, Tony s-a mulţumit doar să-şi înmoaie buzele în el. Carol alesese să-i ofere informaţii despre tatăl lui într-un mod destul de asemănător cu al unui câine care îi aduce stăpânului dimineaţa la picioare ziarul udat de ploaie, însă el, unul, dorea să-şi păstreze mintea limpede.

Carol s-a aşezat pe canapeaua din faţa fotoliului în care şedea Tony.

— Deci nu vrei să ştii ce anume am aflat despre tatăl tău?

Tony şi-a ferit privirea.

— Carol, eu nu-l consider tatăl meu. Nu s-a purtat ca atare din nici un punct de vedere cât de cât semnificativ.

— Jumătate din moştenirea ta genetică provine de la el. Până şi cel mai behaviorist dintre psihologi ar admite că asta valorează ceva. Am crezut că te-ar interesa să ştii cât mai multe despre el.

A sorbit o gură de vin şi l-a privit încurajator.

Tony a oftat.

— Până acum, am reuşit să supravieţuiesc fără să ştiu nimic despre tata, cu excepţia faptului că a decis să nu facă parte din viaţa mea. Dacă tu n-ai fi avut prezenţa de spirit de a interveni atunci când mama a încercat să-şi însuşească partea mea din averea lăsată de el moştenire, n-aş fi aflat nimic în plus şi, crede-mă, aş fi putut trăi la fel de bine în continuare.

Carol a izbucnit într-un râs zgomotos.

— Vorbeşti de parcă ţi-ar părea rău că am împiedicat-o pe Vanessa să te tragă pe sfoară.

Tony i-a aruncat o privire curioasă. Era, de departe, una dintre presupunerile cele mai inspirate pe care Carol le făcuse vreodată. În ziua aceea, la spital, când Carol dăduse în vileag şiretlicurile puse la cale de Vanessa, o făcuse din convingerea fermă că acţiona în interesul lui Tony. A-i mărturisi acum că intervenţia ei necugetată nu rezolvase problemele, ci, dimpotrivă, le adâncise însemna să o rănească. Iar el nu-şi propusese să facă asta. Nu acum. Şi nici altă dată.

— Ascultă, nu vreau să par nerecunoscător. Numai că nu sunt deloc sigur că vreau să ştiu mai multe despre el.

Carol a clătinat din cap.

— Adevărul e că nu vrei să demolezi zidurile de apărare cu care te-ai înconjurat de-a lungul anilor. Dar e OK, Tony, zău aşa. Poate că Vanessa este un monstru, dar, din câte am aflat, tatăl tău era exact contrariul. Aşa încât, sincer vorbind, nu cred că ai de ce să te temi.

Tony a învârtit paharul de vin în mână, cu capul ascuns, defensiv, între umeri. Un colţ al gurii îi era întors în sus, într-un zâmbet amar.

— Carol, ceva s-a întâmplat, din moment ce m-a părăsit. Şi nu numai pe mine, ci, întâmplător, şi pe ea.

— Poate că n-a ştiut nimic despre tine.

— A ştiut însă destul cât să-mi lase o casă, o barcă şi o grămadă de bani.

Carol a tăcut câteva clipe, gânditoare.

— Dacă intenţionezi să accepţi banii, atunci îi datorezi ceva.

Avea dreptate în felul ei, a recunoscut Tony. Dar, dacă pentru a-şi păstra ignoranţa trebuia să-şi doneze averea unor organizaţii de caritate, atunci poate că merita să plătească preţul.

— Cred că i-a trebuit mult prea mult până să înceapă să se gândească la mine. Şi, oricum, banii nu acoperă nici pe departe datoria lui ca părinte. Gândeşte-te că m-a lăsat întru totul la cheremul Vanessei.

A pus deoparte paharul şi şi-a strâns mâinile la piept. O mare parte din munca lui consta din a-i ajuta pe pacienţi să depăşească limitele înşelătoare ale propriilor emoţii. Dar faptul că era obişnuit să-i asculte pe alţii nu îi uşurase parcurgerea procesului atunci când era vorba despre el însuşi. Învăţase să-şi dezvolte reacţii adecvate la majoritatea situaţiilor de viaţă care îi erau povestite, dar încă nu avea încredere în capacitatea lui de a răspunde corect în contextele cu puternică încărcătură emoţională ale relaţiilor de ordin strict personal. Dacă era să se considere în vreun fel un ratat în ceea ce el numea încercarea de a fi om, atunci eşecul lui de aici provenea. Totuşi, Carol merita mai mult decât tăcere sau lipsă de respect din partea lui. S-a concentrat, încordându-şi umerii.

— Carol, amândoi ştim că viaţa mea e un dezastru. Nu o învinovăţesc pe Vanessa pentru ceea ce mi-a făcut. E victima mediului în care a trăit şi a genelor în aceeaşi măsură ca mine. Dar în mintea mea nu încape îndoială că a jucat un rol major în faptul că am ajuns un inadaptat.

— Eu nu cred că eşti chiar aşa de inadaptat, a intervenit Carol.

„E o remarcă făcută cu bunătate… sau poate chiar cu sinceritate”, s-a gândit Tony.

— Aşa o fi, dar nu ştiu dacă să te iau în serios. La urma urmei, ai băut mai mult de o sticlă de vin, a adăugat Tony cu o umbră de umor, într-o încercare neizbutită de a umple prăpastia ce se adâncea între ei.

Carol i-a aruncat o privire tăioasă, şi Tony a ridicat din umeri în semn de scuză.

— Ar fi putut să atenueze impactul Vanessei asupra mea, dar n-a făcut-o. Banii veniţi atât de târziu n-au cum să şteargă toate astea.

— A avut, probabil, motivele lui, bine întemeiate. Din câte ştiu, a fost un om cu adevărat cumsecade.

Tony s-a ridicat.

— Te rog, hai să lăsăm discuţia asta pe altă dată! Nu mă simt pregătit pentru asta. Lasă-mi timp să mă gândesc la ceea ce mi-ai spus, Carol.

Zâmbetul lui Carol era forţat. Tony îi cunoştea toate expresiile feţei, iar cea de acum trăda dezamăgirea. Faptul că obţinuse nenumărate succese în plan profesional cu ajutorul lui nu conta câtuşi de puţin în relaţiile lor personale! Din acest punct de vedere, se temea că nu îi oferise niciodată altceva decât un şir nesfârşit de deziluzii.

Carol şi-a golit paharul.

— O să păstrez sticla asta pentru data viitoare, a spus ea.

Tony a schiţat o fluturare de mână în chip de rămas-bun şi s-a îndreptat spre scara care despărţea apartamentul ei de la subsol de camerele lui, aflate deasupra. S-a întors spre ea ca să-i ureze noapte bună şi i-a zărit zâmbetul, mult mai blând de această dată.

— Te cunosc eu, a spus ea. Mai devreme sau mai târziu, o să vrei să afli mai multe.

În timp ce se apropia de casă, Alvin Ambrose a scotocit după legitimaţia de poliţist în buzunarul interior al hainei. Ştia că statura lui impresionantă, culoarea pielii şi faptul că era trecut de ora zece noaptea nu aveau să-l facă deloc simpatic în ochii celor care locuiau în acest „imobil tip directorial” din anii 1970. Era mai bine să aibă la îndemână legitimaţia.

Bărbatul care a deschis uşa s-a uitat încruntat la ceasul de la mână. După ce a întors, teatral, pe toate feţele documentul lui Ambrose, a întrebat pe un ton tăios:

— Aveţi idee cât este ceasul?

Ambrose şi-a înghiţit replica zeflemitoare care îi stătea pe buze.

— Domnul David Darsie? Sergentul Ambrose, de la West Mercia Police. Îmi cer scuze că vă deranjez, dar trebuie să discut urgent cu fiica dumneavoastră Claire.

Bărbatul a clătinat din cap, mimând în mod exagerat uimirea.

— Nu-mi vine să cred! Atâta desfăşurare de forţe pentru simplul fapt că Jennifer Maidment a întârziat şi ea puţin! La urma urmei, nu e decât zece şi jumătate.

Era momentul să-l pună la punct pe nenorocit.

— Nu, domnule. Motivul pentru care am îndrăznit să vă deranjez la ora asta este faptul că Jennifer Maidment a fost asasinată.

Expresia lui David Darsie a trecut iute de la iritare la oroare, de parcă ar fi fost plesnit peste faţă.

— Cum? Cum e posibil? S-a uitat peste umăr, ca şi cum se aştepta ca de undeva din spate să se ivească un alt coşmar. Mama lui Jennifer a sunat la noi în urmă cu numai câteva minute. Şi-a trecut degetele prin părul rărit, de culoare întunecată. Iisuse Hristoase! Ce… Ce…?

A înghiţit cu greu.

— Trebuie neapărat să stau de vorbă cu fiica dumneavoastră, a repetat Ambrose făcând un pas spre uşa deschisă.

— Nu ştiu ce să zic… E incredibil. Cum de…? Doamne, Dumnezeule, Claire va fi, pur şi simplu, distrusă. Nu puteţi aştepta până mâine? Ca să-i dăm noi vestea, aşa, cu menajamente?

— Îmi pare rău, domnule, dar nu cred că aveţi cum să vă menajaţi fiica într-o atare situaţie. Trebuie să discut cu ea numaidecât. E vorba despre anchetarea unei crime, şi nu ne putem permite să pierdem timpul. Cu cât discut mai repede cu Claire, cu atât mai bine pentru mersul investigaţiei. Nu am nimic împotrivă ca dumneavoastră şi soţia să asistaţi la discuţie, dar n-am cum să o amân.

Ambrose era conştient că, pentru cei care nu îl cunoşteau şi nu îi ştiau slăbiciunile, putea părea un om insensibil. Dar pentru bunul mers al anchetei era dispus să recurgă la orice mijloace îi stăteau la îndemână. Şi-a coborât vocea, atât cât să acopere huruitul tomberoanelor rostogolite pe stradă de oamenii de la serviciul de salubritate.

— Aşa că dacă nu vă deranjează…, a zis păşind peste prag.

Darsie n-a avut încotro şi s-a dat deoparte, făcându-i loc să intre.

— Da, sigur, poftiţi, a spus el gesticulând spre prima uşă din dreapta.

Ambrose a intrat în livingul cu atmosferă tihnită al familiei Darsie. Mobilerul părea destul de uzat, dar confortabil. Un corp de bibliotecă ticsit cu DVD-uri şi cu jocuri de societate, un morman de jucării aruncate aparent la întâmplare care ocupau colţul dintre o canapea şi televizorul cu ecran lat. O măsuţă de cafea plină de piese Meccano[3] şi teancuri de cărţi pentru copii îngrămădite într-un capăt al celeilalte canapele. În încăpere nu era nimeni. Ambrose a aruncat o privire nedumerită spre Darsie.

— Scuze pentru harababura din casă, a spus acesta. Patru copii… Plus că toată familia e dezordonată din naştere.

Ambrose s-a străduit să nu-l judece prea aspru pe bărbatul care părea preocupat de aspectul camerei când tocmai aflase că prietena cea mai bună a fiicei sale fusese asasinată. Ştia din experienţă că un asemenea şoc provoca la unii oameni reacţii ciudate şi de multe ori deplasate.

— Unde e fiica dumneavoastră?

Darsie a dat din cap cu hotărâre.

— Imediat. Mă duc acum să le chem pe ea şi pe maică-sa.

A revenit atât de iute însoţit de fiica şi de soţia lui, încât Ambrose şi-a dat seama că ticălosul, şi laş pe deasupra, nu le dăduse el însuşi vestea. Claire, o fetiţă slăbănoagă, cu un aer de copil oropsit

în halatul ei din prosop, alb și pufos, tras pe deasupra unei pijamale din flanel, și încălțată cu o pereche de Crocs[4] de un roz aprins, încerca să facă pe adolescenta distantă, în timp ce mama ei părea mai degrabă obosită decât speriată. Au rămas toți trei, nehotărâți, în dreptul ușii, așteptând ca Ambrose să preia ostilitățile.

— Vă rog, luați loc, a spus el lăsându-le un scurt răgaz pentru a se așeza pe canapea. Îmi pare rău că sunt nevoit să vă deranjez la ora aceasta, dar e ceva extrem de important.

Claire a ridicat din umeri.

— Ei, nu-i nimic. Toate astea din cauză că Jen și-a făcut și ea de cap într-o seară și a întârziat acasă.

Ambrose a clătinat din cap.

— Nu, îmi pare rău, Claire. E ceva mult mai grav.

A urmărit cum pe fața fetei se instalează panica. Ținând cont de ceea ce vedeau pe internet și la televizor, copiii știau acum o groază de lucruri. Orice umbră de nepăsare a dispărut brusc de pe chipul ei înainte ca Ambrose să mai apuce să adauge ceva.

— O, Doamne, s-a tânguit fata. I s-a întâmplat ceva rău, nu-i așa? Și-a dus mâinile la față, zgâriindu-se pe obraji, și s-a aruncat în brațele mamei, care a cuprins-o, instinctiv, pe după umeri.

— Da, mi-e teamă că da, a spus Ambrose. Îmi pare tare rău, Claire, dar prietena ta a murit în seara aceasta.

Claire a scuturat din cap.

— Nu, nu se poate, nu vă cred!

— Din păcate, e adevărat. Încă o dată, îmi pare nespus de rău.

Și-a adunat toate forțele pentru a face față lacrimilor fetei.

— Vă rog, lăsați-ne singuri câteva clipe, a intervenit mama, albă la față din cauza șocului.

Ambrose s-a ridicat și a ieșit din cameră. S-a așezat pe scară și a așteptat. Oamenii își închipuiau că treburile polițienești se rezumau la acțiune și atât – urmăriri spectaculoase de mașini, prinderea infractorilor și izbirea lor de ziduri în timp ce îi încătușai. Nu înțelegeau că esența meseriei era răbdarea. Însă Patterson știa. Și acesta era unul dintre motivele pentru care lui Ambrose îi plăcea de șeful său. El nu transfera presiunea obținerii rezultatelor imediate venită dinspre superiori pe umerii echipei. Nu pentru că n-ar fi fost conștient de urgența unor anchete, ci pentru că era de părere că unele lucruri trebuie făcute pe îndelete.

Au trecut zece minute înainte ca David Darsie să se strecoare afară din cameră.

— Mai durează puțin. Pot să vă servesc între timp cu ceva?

— O cafea, vă rog. Fără lapte, două cuburi de zahăr.

Și-a făcut de lucru cu cafeaua alte zece minute, apoi doamna Darsie a ieșit din living și s-a apropiat de el.

— Claire e foarte afectată, a spus ea. Și eu sunt. Jennifer era un copil minunat. Fetele s-au împrietenit la cataramă încă din școala primară. Părinții ei au fost un fel de a doua familie pentru Claire, iar eu m-am purtat ca o mamă cu Jennifer. Ele două au fost dintotdeauna de nedespărțit, aici ori la Jennifer acasă, la cumpărături sau oriunde se duceau în oraș.

— Tocmai de aceea fiica dumneavoastră e un martor atât de important pentru noi. Dacă cineva are vreo idee despre planurile lui Jennifer pentru seara aceasta, cel mai probabil Claire e acea persoană. Și să stea de vorbă cu mine este singurul lucru pe care îl mai poate face pentru prietena ei.

— Da, a înțeles asta. Acum încearcă să-și revină cât de cât, ca să poată discuta cu dumneavoastră. Doamna Darsie și-a dus o mână la față și și-a cuprins obrazul și bărbia în căușul palmelor. Doamne, Dumnezeule, sărmana Tania! Nu știu dacă ați aflat, dar Jennifer era copil unic.

Tania şi Paul au încercat ani de-a rândul să aibă copii şi o divinizau pe Jennifer. N-au răsfăţat-o, nimic de genul acesta. Dimpotrivă, erau destul de severi cu ea. Dar era de ajuns să te uiţi puţin la ei să îţi dai seama cât de mult o iubeau.

— Ne întrebam unde e domnul Maidment, a spus Ambrose străduindu-se să profite cât mai mult de aparenta bunăvoinţă a interlocutoarei.

— E în India. Este proprietarul unei companii care fabrică maşini-unelte şi a plecat într-o călătorie de afaceri, pentru a obţine finanţare şi a face faţă crizei creditelor. Ochii femeii erau scăldaţi de lacrimi. Probabil că nu a aflat încă nimic despre Jennifer, nu-i aşa?

— Nu ştiu. Colegii mei sunt acum acasă la ei şi încearcă să o ajute pe doamna Maidment să treacă mai uşor peste nenorocirea care i-a lovit. O să găsească ei cea mai bună metodă de a-l pune pe domnul Maidment la curent cu situaţia. A întins mâna şi a prins-o uşor de cot pe doamna Darsie. Credeţi că fiica dumneavoastră este gata să discute cu mine?

Claire stătea ghemuită pe canapea, cu faţa îmbujorată şi cu ochii umflaţi de plâns. Se închisese în sine şi părea mult mai tânără decât cei paisprezece ani ai săi.

— Aţi spus că Jennifer e moartă, a rostit ea imediat ce Ambrose a intrat în cameră. Asta înseamnă că a fost ucisă, nu-i aşa?

— Mi-e teamă că da, a răspuns Ambrose şi s-a aşezat în faţa fetei, în timp ce mama adopta din nou o postură protectoare. Îmi pare foarte rău.

— Dar a fost… vreau să zic, au… i-au făcut rău? Adică, sigur că da, doar au ucis-o, nu? Dar au torturat-o? a întrebat într-o încercare disperată de a-şi domoli propriile temeri.

Lui Ambrose nu îi plăcea să-i mintă pe martori, dar în unele cazuri aceasta era soluţia cea mai indicată.

— A fost, probabil, o moarte foarte rapidă, a spus, iar vocea lui tunătoare şi joasă a sunat liniştitor.

— Când s-a întâmplat? a întrebat Claire.

— Deocamdată, nu ştim cu certitudine. Când ai văzut-o ultima dată?

Fata a inspirat adânc.

— Am ieşit împreună de la ore. Am crezut că o să vină încoace, fiindcă avem o temă de făcut la biologie, şi de obicei ne facem lucrările astea aici. Tata, care e profesor de chimie, ne ajută uneori când ne blocăm. Dar mi-a zis că nu vine cu mine, pentru că tatăl ei urma să sosească mâine din străinătate şi ea voia să-i facă o prăjitură. Aşa, ca de bun venit.

— Foarte drăguţ din partea ei. Obişnuia să-i facă des asemenea surprize?

Claire a ridicat din umeri.

— Chiar nu ştiu. Nu-mi amintesc s-o mai fi auzit până acum, dar adevărul e că n-am dat cine ştie ce importanţă. Tatăl ei călătoreşte foarte mult. Uneori nu lipseşte decât câteva zile, dar în ultima vreme a fost plecat cu săptămânile.

— Asta din cauza boomului economic din China şi din India, a intervenit doamna Darsie. Încearcă să exploateze noile pieţe, de aceea lipseşte atât de mult de acasă.

Ambrose şi-ar fi dorit ca mama fetei să nu se amestece. Întotdeauna preferase ca interogatoriile să decurgă sub forma unei conversaţii. Era cel mai bun mijloc de a-i face pe martori să divulge mai mult decât intenţionau. Nu-i convenea deloc când alţii se băgau şi întrerupeau firul discuţiei.

— Asta e tot ce ştii despre planurile lui Jennifer din seara asta? Că voia să facă o prăjitură pentru tatăl ei?

Claire s-a încruntat, scotocind în memorie.

— Mda. M-am cam supărat că nu mă anunţase dinainte. Pentru că ne juraserăm să ne spunem

totul. „Prietenii nu trebuie niciodată să se lase baltă unii pe alţii” – ştiţi, e un fel de slogan al nostru. Iar ea nici măcar nu m-a rugat să mă duc cu ea acasă şi s-o ajut la bucătărie.

— Aşadar, ţi s-a părut ciudat, nu? Faptul că ţi-a dat vestea aşa, pe nepusă masă?

— Da, oarecum, a încuviinţat Claire. Totuşi, nu era mare scofală. Doar ceva neobişnuit din partea ei. Dar n-aveam de gând să mă cert cu ea pentru atâta lucru. Dacă voia să-şi surprindă tatăl cu un gest drăguţ, era treaba ei.

— Unde v-aţi luat bun-rămas?

— Păi, de fapt, nu am apucat să ne luăm rămas-bun în adevăratul sens al cuvântului. Vedeţi, lucrurile s-au întâmplat cam aşa: am aşteptat amândouă în staţia de autobuz, a venit maşina, eu am urcat prima, pe urmă Jennifer. Şi după aia o aud că-mi zice: „Am uitat, trebuie să cumpăr ciocolată pentru prăjitură, mă duc la Co-op”. Ştiţi, avem un mic magazin Co-op la numai cinci minute de mers pe jos de şcoală. Eu eram în autobuz şi o văd cum îşi face loc să coboare şi o ia spre magazin. Şi îmi face cu mâna, toată numai zâmbete. Şi zice: „Ne vedem mâine”, sau cel puţin aşa mi s-a părut. Chipul lui Claire s-a schimonosit şi lacrimile au început să-i curgă pe obraji. Atunci am văzut-o ultima oară pe Jennifer, a adăugat.

Ambrose a rămas tăcut, în vreme ce o urmărea pe mama lui Claire cum o mângâia pe păr, încercând să o liniştească.

— Se pare că Jennifer nu era în apele ei în seara asta, a remarcat el. S-a purtat cam ciudat, nu crezi?

Claire a ridicat dintr-un umăr.

— Nu ştiu ce să zic. Tot ce se poate.

Ambrose, la rândul său tatăl unui fiu adolescent, a recunoscut în ezitarea fetei stilul de a spune „Absolut”, specific vârstei. I-a aruncat un zâmbet încurajator.

— Claire, ştiu că nu vrei să trădezi în nici un fel încrederea prietenei tale, dar în anchetarea unei crime nu încape loc de secrete. Spune-mi, crezi cumva că se ducea la o întâlnire? Poate cu cineva despre care nu voia să se afle?

Claire a pufnit şi şi-a şters nasul cu dosul palmei.

— Nu mi-ar fi ascuns aşa ceva! Nu, nici vorbă. Cineva a acostat-o pe drumul spre Co-op. Sau mai târziu, către casă.

Ambrose nu a mai insistat. Nu avea nimic de câştigat dacă îşi atrăgea duşmănia lui Claire.

— Stăteaţi mult pe internet?

Claire a încuviinţat.

— Sigur, dar mai mult la ea acasă. Are un computer mai bun decât al meu. Dar şi când nu eram împreună stăteam tot timpul de vorbă. Pe chat şi chestii de-astea.

— Foloseaţi vreo reţea de socializare?

Claire i-a aruncat o privire care părea să urle „Evident!”, apoi a dat din cap.

— Da, foloseam Rig.

„Cred şi eu.” Cu câţiva ani în urmă, fusese în vogă MySpace. Pe urmă apăruse Facebook. Şi după aceea RigMarole îl detronase, propunând o interfaţă şi mai prietenoasă pentru utilizatori şi oferind, în plus, descărcarea gratuită a unui software de recunoaştere a vocii. Acum nu mai trebuia nici măcar să ştii să tastezi pentru a avea acces într-o comunitate internaţională de oameni cu preocupări similare printre care se puteau strecura cu mare uşurinţă violatori bine camuflaţi. Ambrose se străduia să-şi ţină sub supraveghere copiii şi prieteniile pe care şi le făceau aceştia online, deşi era conştient de faptul că era o bătălie pierdută din start.

— Ştii cumva parola lui Jennifer? Ne-ar fi de mare folos dacă am reuşi să avem cât mai repede

acces la profilul ei și la mesajele primite și trimise.

Claire a aruncat iute o privire furișă spre mama ei, ca și cum ar fi avut ea însăși propriile secrete pe care nu dorea să le dezvăluie.

— Eu și Jennifer stabiliserăm un soi de cod, imposibil de spart. Parola ei era formată din inițialele mele, plus ultimele șase cifre de la numărul meu de telefon mobil. Este CLD435767.

Ambrose și-a notat parola în telefonul său mobil.

— Claire, ne-ai fost cu adevărat de mare ajutor. Nu vreau să te mai reţin mult. Dar trebuie să-ți mai pun totuși o întrebare. Ți-a povestit cumva Jennifer despre cineva de care îi era teamă? De care se simțea amenințată? Un adult? Sau poate cineva de la școală ori dintre vecini? Oricine?

Claire a scuturat din cap. Faţa i se schimonosise din nou într-un rictus de deznădejde.

— Nu, nu mi-a povestit niciodată despre așa ceva, a spus ea pe un ton vrednic de milă și cu o expresie de suferință întipărită pe chip. Toată lumea o plăcea pe Jennifer. Cine să fi dorit s-o ucidă?

[3] Sistem de piese metalice de asamblat și de accesorii, precursorul Lego-ului, utilizat la confecționarea de machete de avioane, nave, automobile etc. (n.tr.)

[4] Marcă americană de încălțăminte concepută inițial pentru plajă, considerată extrem de comodă, ușor de întreținut, rezistentă la bacterii și mirosuri neplăcute (n.tr.)

CAPITOLUL 4

Lui Carol nu îi venea să creadă cât de repede fusese ştearsă amprenta personalităţii lui John Brandon din biroul pe care îl ocupase. Îl decorase într-un mod discret, nebătător la ochi, o singură poză de familie şi un automat modern de făcut cafea fiind singurele indicii ale personalităţii lui. James Blake era însă, în mod cert, plămădit dintr-un cu totul alt aluat. Fotoliile din piele, biroul în stil antic şi dulapuri din lemn pentru dosare creau acum o ambianţă ca de conac de ţară. Pereţii fuseseră împodobiţi cu mărturii de netăgăduit ale succesului profesional al şefului celui nou – diploma înrămată de la Exeter[5], fotografii cu doi prim-miniştri, cu Prinţul de Wales, cu mai mulţi miniştri de interne şi cu câteva celebrităţi de mai mică anvergură. Carol nu ştia dacă să interpreteze decorul ca pe o dovadă de vanitate din partea lui sau ca pe un avertisment adresat vizitatorilor. S-a decis să amâne verdictul până când avea să îl cunoască mai bine pe Blake.

Spilcuit în uniforma lui de gală imaculată, Blake a invitat-o să ia loc pe unul dintre scaunele reglabile din faţa biroului. Spre deosebire de Brandon, nu i-a oferit ceai sau cafea. Şi a scutit-o şi de amabilităţi, după cum avea să descopere.

— Voi trece direct la subiect, Carol, a informat-o.

Deci aşa aveau să decurgă lucrurile de acum încolo. Fără încercări prefăcute de a stabili punţi de comunicare, fără pretenţia că între ei ar exista puncte comune de interes. Pentru Carol era de-acum clar că apelativul folosit de el – numele ei mic – nu însemna primul pas către consolidarea unor relaţii de camaraderie, ci o tentativă cât se poate de explicită de a o umili prin refuzul de a i se adresa potrivit rangului.

— Foarte bine, domnule.

A rezistat impulsului de a-şi încrucişa braţele şi picioarele, alegând să imite atitudinea lui aparent sinceră. Nu degeaba petrecuse atâţia ani în compania lui Tony! Câte ceva mai învăţase şi ea.

— Ţi-am studiat dosarul. Eşti un ofiţer de poliţie strălucit, Carol. Şi ţi-ai construit o echipă de prima mână.

A tăcut, expectativ.

— Mulţumesc, domnule.

— Şi tocmai aici este problema.

Colţurile gurii lui Blake s-au ridicat într-un zâmbet care arăta cât de mulţumit era de propria ingeniozitate.

— Noi nu am considerat niciodată că succesele noastre pot reprezenta o problemă, a spus Carol, conştientă că nu era tocmai răspunsul aşteptat din partea ei.

— Înţeleg că misiunea echipei tale este aceea de a investiga infracţiunile majore care nu intră sub jurisdicţia altor instituţii la nivel naţional.

Carol a dat aprobator din cap.

— Aşa este.

— Dar, atunci când nu aveţi de-a face cu astfel de delicte, vă ocupaţi de dosare clasate? a continuat el fără a-şi ascunde dispreţul.

— Da. Şi am înregistrat succese notabile şi în această direcţie.

— A, nici nu mă îndoiesc. Nu sunt sigur însă că talentele tale sunt cel mai bine valorificate în astfel de situaţii, Carol.

— Sunt cazuri importante, domnule. Acţionăm în numele celor ucişi. Rezolvându-le, aducem

liniștea în familii și vinovații în fața justiției, chiar dacă au reușit să se sustragă ani de zile.

Nările lui Blake s-au umflat, ca și cum ar fi detectat în aer un miros neplăcut.

— Asta e părerea prietenului tău, doctorul Hill?

— Așa credem cu toții, domnule. Pentru noi, cazurile acestea contează. Iar impactul lor asupra publicului nu este nici el neglijabil. Așa îi facem pe oameni să înțeleagă cât de mult se implică poliția în rezolvarea delictelor majore.

Blake a scos o bomboană mentolată dintr-o cutiuță și și-a vârât-o în gură.

— Sigur că ai dreptate, Carol. Dar, sincer vorbind, cazurile vechi sunt pentru țânci. Pentru mârțoage, nu pentru cai de curse pursânge ca tine și ca membrii echipei tale. Sunt chestiuni care se rezolvă prin perseverență, atât și nimic mai mult, nedemne de abilitățile profesionale ale tale și ale oamenilor tăi.

— Îmi pare rău, domnule, dar nu pot fi de acord. Carol nu-și dădea seama ce anume o înfuriase atât de tare. Știa doar că era teribil de iritată. Dacă ar fi fost atât de simple, ar fi fost soluționate cu mult înainte, a adăugat. Intervenția noastră nu se referă numai la aplicarea noilor tehnici criminalistice la cazurile vechi. Este vorba despre abordarea lor din perspective inedite – mergem cu gândul cât mai departe, până la limita imposibilului. Și ne pricepem foarte bine la asta.

— Tot ce se poate. Însă nu constituie o modalitate productivă de folosire a bugetului. Am văzut că s-a investit enorm în această echipă a ta. Dispuneți de cunoștințe și de abilități la cel mai înalt nivel, care pot fi mult mai bine exploatate în rezolvarea cazurilor noi. Nu numai a delictelor majore, dar și a altor chestiuni complicate ajunse în atenția celor de la omucideri. Scopul nostru este să asigurăm populației servicii de calitate. Iar sarcina mea este de a face acest lucru cu un randament cât mai mare. Așa încât trebuie să te previn. Pe moment, o să las lucrurile așa cum sunt, dar tu și membrii echipei veți fi supravegheați îndeaproape. Va fi o perioadă de probă de trei luni. După care, pe baza unei examinări riguroase a numărului de cazuri care v-au fost atribuite și a rezultatelor obținute, voi lua decizia. Dar te avertizez: toate instinctele mele merg către reîncadrarea voastră în brigada de omucideri.

— Se pare că deja v-ați hotărât, domnule, a remarcat Carol pe un ton voit degajat.

— De tine depinde. De data aceasta, zâmbetul lui Blake era, incontestabil, infatuat. A, și mai e ceva… dacă tot discutăm despre buget. Am impresia că-i plătiți doctorului Hill sume consistente pentru consultanță.

Iritarea lui Carol amenința să ia proporții.

— Doctorul Hill a fost unul dintre elementele-cheie care au contribuit la succesele noastre, a răspuns răspicat, incapabilă să-și mascheze nemulțumirea din voce.

— Este psiholog clinician, nu legist. Și nu este singurul care poate oferi asemenea servicii. Blake a deschis un sertar din care a scos un dosar. S-a uitat spre Carol ca și cum ar fi fost surprins că se mai afla în încăpere. La Academia Națională de Poliție se predau de mai mulți ani cursuri de științe comportamentale și de profiling. Putem apela la ofițeri specializați și economisim astfel o grămadă de bani.

— Nu au expertiza doctorului Hill. Și nici experiența lui. Doctorul Hill este unic. Domnul Brandon a fost întotdeauna de aceeași părere.

S-a lăsat un moment lung de tăcere.

— Domnul Brandon nu mai e aici ca să te protejeze, Carol. Poate că el a considerat potrivit să aloce o parte importantă din bugetul poliției din Bradfield pentru… *proprietarul* casei unde locuiești, a adăugat insinuant după o pauză. Eu însă nu. Așa că, dacă vei avea nevoie de un profiler, apelează, te rog, la unul mai ieftin, ca nu cumva să fim acuzați de corupție.

Patterson simţea cum începea să-i bubuie capul. Nimic de mirare, din moment ce abia apucase să aţipească vreo două ore. Cu părul său grizonant şi cu pielea cenuşie de oboseală, telespectatorii care îl văzuseră în dimineaţa aceea pe micul ecran puteau fi iertaţi pentru că îşi închipuiseră că aparatele lor se transformaseră brusc în unele alb-negru. Numai ochii roşii le dovediseră contrariul. Băuse suficientă cafea cât să pornească o motocicletă Harley Davidson din pedală, dar, chiar şi aşa, nu reuşise să creeze imaginea poliţistului infailibil, căruia să-i încredinţezi liniştit investigarea unei crime. Nimic nu era mai frustrant decât să fii nevoit să ţii o conferinţă de presă când tot ce puteai oferi era o înşiruire de fapte.

Poate că aveau totuşi noroc. Poate că mass-media urma să scoată la iveală vreun martor care să o fi văzut pe Jennifer Maidment după ce se despărţise de cea mai bună prietenă. Dar asta ar însemna să fie prea optimist şi să facă abstracţie de îndelungata sa experienţă. Mult mai probabil, anchetatorii aveau să fie asaltaţi de un şuvoi de fantasmagorii, majoritatea furnizate cu bună-credinţă, dar la fel de inutile ca poveştile celor care ţineau cu tot dinadinsul să ajungă în centrul atenţiei sau ale nenorociţilor care jubilau la gândul că aveau să facă poliţia să-şi piardă vremea.

În timp ce reporterii ieşeau din sală, a plecat în căutarea lui Ambrose. L-a găsit aplecat asupra computerului la care lucra analistul cu care colabora echipa lor, un tip extrem de răbdător. Gary Harcup fusese trezit şi luat din pat imediat după miezul nopţii, după care i se pusese în braţe laptopul lui Jennifer. Ambrose i-a aruncat o privire scurtă şefului său, apoi şi-a mijit ochii căprui şi încercănaţi, în încercarea de a-i focaliza pe display.

— Deci vrei să spui că mesajele astea au fost trimise de pe computere diferite? Deşi sunt ale uneia şi aceleiaşi persoane?

— Exact.

— Cum se poate aşa ceva? a întrebat Ambrose nedumerit.

— Presupun că persoana care discuta cu Jennifer folosea computerele din internet cafe-uri sau din biblioteci. Niciodată aceleaşi.

Gary Harcup era la fel de solid ca Ambrose, dar asemănările se opreau aici. În timp ce Ambrose era îngrijit, chiar spilcuit, şi musculos, Gary era rotofei, purta haine mototolite şi ochelari şi avea părul castaniu zbârlit şi o barbă de aceeaşi nuanţă. Părea un urs din filmele de desene animate. S-a scărpinat în cap şi a adăugat:

— Foloseşte o adresă de e-mail gratuită, imposibil de depistat. Nici una dintre sesiuni nu durează mai mult de o jumătate de oră, aşa că nimeni nu a avut motive să-i acorde atenţie.

Patterson şi-a tras un scaun mai aproape.

— Ce faceţi, băieţi? Ai găsit ceva, Gary?

Ambrose a răspuns în locul lui:

— Claire Darsie mi-a spus că ea şi Jennifer foloseau foarte des RigMarole. Şi Gary a reconstituit o bună parte din ceea ce se discuta în camerele de chat şi în sesiunile de mesagerie instantanee[6].

— Şi e ceva folositor aici? Patterson s-a aplecat pentru a vedea mai bine monitorul.

Dinspre Ambrose a venit un parfum proaspăt de săpun, şi Patterson s-a simţit pentru o clipă ruşinat de murdăria lui. Nu făcuse duş, ci doar îşi trecuse iute peste obraji aparatul de ras electric.

— O mulţime de prostii, a răspuns Gary. Pălăvrăgeala obişnuită între adolescenţi despre *X Factor*[7] şi *Big Brother*. Staruri pop şi actorii din serialele TV. Bârfe despre colegii de şcoală. În general, discută cu alţi copii din clasă, dar apar şi intruşi din reţeaua RigMarole. De obicei, fete de aceeaşi vârstă interesate de aceleaşi formaţii muzicale de băieţi.

— Am impresia că urmează un „dar”, a remarcat Patterson.

— Cam aşa ceva. Unul dintre intruşi pare puţin diferit de ceilalţi, a spus Ambrose. Încearcă să se

plieze pe specificul conversaţiilor, dar din când în când iese în evidenţă cu câte o remarcă mai specială şi are mare grijă să nu lase să transpară nici un indiciu legat de locul de unde trimite mesajele. Poţi să ni le arăţi, Gary?

Degetele lui Gary au zburat pe tastatură, şi un şir de schimburi de mesaje a început să se deruleze pe ecran. Patterson le-a citit cu atenţie, fără să ştie exact ce căuta.

— Crezi că e vorba despre un pedofil?

Ambrose a scuturat din cap.

— Nu, nu pare. Acest cineva, oricine ar fi, încearcă să se apropie de Jennifer şi de amicii ei, să se împrietenească. De obicei, pedofilii urmăresc să-i izoleze pe copii, să-i scoată din gaşcă. Profită de nesiguranţa lor, de temerile pe care le au referitor la propria înfăţişare, greutate, personalitate, la faptul că nu sunt suficient de cool. Aici nu este însă vorba despre aşa ceva. E mai degrabă o chestiune de solidaritate. De apartenenţă la un grup. A bătut cu degetul în monitor. Nici o tentativă de exploatare.

— Şi uite, aici devine chiar interesant, a intervenit Gary, derulând mesajele atât de repede, încât totul s-a transformat într-un şir nebulos de litere printre care se intercalau feţe zâmbitoare. Schimbul acesta de mesaje a avut loc acum cinci zile.

```
   Jeni: C vrei sa zici, zz?
ZZ: k toata lumea are secrete, lucruri de care ii e rushine. K ar prefera sa moara
decat sa afle ceilaltzi.
Jeni: Eu nu. Prietena mea shtie totul despre mine.
ZZ: asha zicem totzi, da mintzim.
```

— Acum ceilalţi intervin şi ei, şi conversaţia se extinde, a spus Gary. Pe urmă, ZZ o atrage însă iar pe Jennifer într-o discuţie privată. Uite!

```
   ZZ: Am vrut sa vorbesc numai cu tine.
Jeni: D c?
ZZ: pt k shtiu k ai un secret MARE.
Jeni: Atunci shtii mai mult k mine.
ZZ: uneori nu ne shtim propriile secrete. Eu shtiu un secret p care nu vrei k lumea
sa il afle.
Jeni: Nu shtiu despre c vorbeshti.
ZZ: sa fii maine online la aceeasi ora shi o sa mai vorbim d asta.
```

— Şi aici se încheie discuţia, a adăugat Gary.

— Bine, dar ce s-a întâmplat în ziua următoare? a întrebat Patterson.

Gary s-a lăsat pe spate în scaun, trecându-şi mâna prin părul ciufulit.

— Tocmai aici e buba. Orice i-a spus ZZ lui Jennifer a doua zi, fata a şters conversaţia.

— Credeam că n-ai cum să ştergi ceva din memoria unui computer decât dacă dai cu ciocanul cât poţi de tare în hard disk, a remarcat Patterson.

Durerea de cap se instalase acum, o pulsaţie adâncă şi surdă între urechi. Şi-a apăsat cu putere degetele la rădăcina nasului, încercând să atenueze durerea.

— Asta cam aşa e, a răspuns Gary. Totuşi, n-ai cum să refaci ce s-a şters cu un simplu clic. Presupun că fetiţa habar n-avea cum să cureţe ceva din memoria computerului. Chiar şi aşa, va trebui să descarc o groază de programe în drăgălaşul ăsta ca să recuperez ce a încercat să şteargă.

— Fir-ar al dracului, a mormăit Ambrose. Şi cât o să dureze?

Gary a ridicat din umeri, mişcând scaunul sub greutatea lui.

— Chestie de noroc, nu-i aşa? Poate să ia câteva ore, dar, la fel de bine, şi câteva zile. Şi-a ridicat braţele în semn de neputinţă. Ce-aş putea să vă spun? Nu e ca o reparaţie la maşină. N-am cum să aproximez.

— Bun, am înţeles, a intervenit Patterson. Putem să revenim acum la ceea ce discutaţi când am

intrat? Îi spuneai lui Alvin că mesajele au fost trimise de pe computere diferite. Există vreo modalitate de a afla locația computerelor?

Gary a ridicat din nou din umeri, și-a împreunat mâinile și și-a trosnit degetele.

— Teoretic, da, dar nu putem avea nici o garanție. Sunt site-uri care țin evidența datelor de identificare ale computerelor. Numai că mașinile astea trec dintr-o mână într-alta. Colțurile gurii i-au coborât, și pe față i-a apărut o expresie de clovn trist. Există însă șansa să depistați măcar o parte dintre ele.

— În felul ăsta, vom afla pe unde își face veacul individul, a spus Patterson. Și asta trebuie să devină o prioritate pentru noi. Poți să te ocupi și de asta, Gary, în afară de căutarea datelor șterse din computerul lui Jennifer? Sau mai chem pe cineva să ne ajute?

Dacă Gary ar fi fost câine, părul de la ceafă i s-ar fi zbârlit în momentul acela.

— Mă descurc, a spus el. În timp ce derulez software-ul de căutare a informațiilor șterse din laptopul lui Jennifer, o să încep să caut datele de identificare ale computerelor folosite de tip.

Patterson s-a ridicat de pe scaun.

— Bun. Dar, dacă o să dureze prea mult, să știi că o să chem pe cineva care să facă munca asta de rutină, a ripostat el.

Gary i-a aruncat o privire tăioasă.

— Nimic din ceea ce fac eu aici nu e muncă de rutină.

Patterson s-a abținut să nu-și dea ochii peste cap.

— Nu, sigur că nu. Scuze, Gary. N-am vrut să te jignesc. A rezistat tentației de a-l mângâia pe cap, așa cum făcea cu corcitura de câine a familiei. S-a întors apoi spre Ambrose: Alvin, vreau să-ți spun două vorbe.

Au ieșit pe coridor, și Patterson s-a rezemat de perete. Ancheta nu părea să înainteze, și asta îi apăsa ca o povară pe umeri.

— A naibii treabă, pare că n-o să ajungem nicăieri, a zis. N-avem nici măcar un martor. Fata a coborât din autobuz, dar n-a ajuns la Co-op. Ca și cum ar fi dispărut pur și simplu în ceață, undeva între stația de autobuz și magazin.

Alvin și-a frământat buzele.

— Asta dacă a pornit-o, într-adevăr, spre Co-op.

— Cum adică? Tu i-ai luat declarația lui Claire Darsie. N-a spus ea că Jennifer voia să cumpere ciocolată ca să-i facă o prăjitură tatălui ei? Și că a văzut-o cum îi făcea cu mâna în vreme ce se îndrepta în direcția aceea?

— Poate că Jennifer a mințit-o, a replicat Ambrose impasibil. Faptul că a pornit în direcția aceea nu înseamnă că și-a continuat drumul înspre magazin. Claire a spus că Jennifer s-a purtat destul de ciudat. Așa că poate își făcuse, de fapt, alte planuri. Planuri care n-aveau nimic de-a face cu o vizită la Co-op. Sau cu prepararea unei prăjituri. Poate că nici nu intenționa să facă o prăjitură.

— Crezi că se ducea la o întâlnire?

Ambrose a ridicat din umeri.

— Ar trebui să ne punem în locul ei și să ne gândim ce anume ar face-o pe o adolescentă să-și mintă cea mai bună prietenă. De obicei, e vorba despre un băiat.

— Deci bănuiești că intrusul de pe Rig e un tip?

— Nu știu. Mă îndoiesc însă că Jennifer era atât de emancipată. Mai degrabă, îmi închipui că și-a dat întâlnire ca să afle mai multe despre acel „secret”.

Patterson a oftat din rărunchi.

— Și, până nu termină Gary vrăjile lui, n-o să avem habar despre ce este vorba.

— Aşa e. Dar, între timp, poate ar fi util să discutăm cu părinţii lui Jennifer şi să încercăm să aflăm dacă fata intenţiona într-adevăr să-i facă tatălui ei o prăjitură.

[5] Colegiu din cadrul Universităţii Oxford, al patrulea ca vechime din această prestigioasă unitate de învăţământ, întemeiat în anul 1314 de către Walter de Stapledon, episcop de Exeter (n.tr.)

[6] Instant messaging (IM) – tip de comunicare în timp real folosită la transmiterea prin computer de texte între două sau mai multe persoane (n.tr.)

[7] Emisiune-concurs de interpretare de muzică pop (n.tr.)

CAPITOLUL 5

Daniel Morrison avusese noroc cu carul încă de dinainte de a se naşte. Cu greu ai fi găsit un copil mai dorit decât el, şi nici un efort sau vreo cheltuială nu au fost precupeţite pentru a-i face viaţa cât mai bună. În timpul sarcinii, mama lui, Jessica, nu se atinsese de alcool şi de grăsimi saturate; mai mult, refuzase să folosească fixativ pentru păr, produse de curăţare uscată, deodorante şi spray-uri contra insectelor. Tot ce era considerat la vremea aceea cu potenţial carcinogen fusese îndepărtat din preajma ei. Iar dacă Mike venea de la cârciumă mirosind a tutun, era obligat să se dezbrace în baie şi să facă duş înainte de a se apropia de soţie.

Şi când, după operaţia de cezariană, Daniel a venit pe lume cu un scor Apgar maxim, Jessica a avut confirmarea tuturor măsurilor preventive pe care şi le luase. Nu a ezitat să-şi împărtăşească părerea tuturor celor dispuşi s-o asculte, dar şi altora, mai puţin binevoitori.

Dorinţa de a atinge perfecţiunea nu s-a oprit însă aici. Fiecare stadiu în dezvoltarea lui Daniel a fost însoţit de jucării educative potrivite vârstei, precum şi de alte forme de stimulare intelectuală. La vârsta de patru ani, a fost înscris la cea mai bună grădiniţă particulară din Bradfield şi încorsetat în pantaloni scurţi din flanel gri, cu cămaşă şi cravată asortate, sacou maroniu şi un model de şapcă la modă în anii 1950.

Totul a continuat în aceeaşi notă. Haine de firmă şi tunsori ultramoderne; vacanţe la Chamonix în timpul iernii şi la Chiantishire vara; costume de crichet şi echipament de rugby; Cirque du Soleil, concerte de muzică clasică şi spectacole de teatru. Jessica îi punea la dispoziţie orice dorea sau îşi închipuia ea că-şi dorea. Orice alt bărbat ar fi pus piciorul în prag. Numai că Mike îşi adora soţia – şi fiul, evident, dar nu la fel de mult ca pe ea – şi nu voia decât să o facă fericită. Aşa cum Jessica îl răsfăţa pe Daniel, la fel şi Mike o răsfăţa pe Jessica. Avusese norocul să se numere la începutul anilor ’90 printre pionierii telefoniei mobile. Uneori i se părea că domeniul în care lucra era o adevărată fabrică de bani. Iar faptul că Jessica ştia cum să-i cheltuiască rapid n-avea absolut nici o relevanţă.

În schimb, ceea ce începuse să-l preocupe era senzaţia că fiul său de paisprezece ani nu era o persoană prea drăguţă. În ultimele luni, devenise tot mai clar pentru el că Daniel nu se mai mulţumea să accepte tot ce hotăra Jessica în numele lui. Avea acum propriile năzuinţe, şi sentimentul că i se cuvenea orice, sădit de mamă încă din fragedă copilărie, luase proporţii: nu era fericit decât dacă dorinţele i se împlineau imediat şi în totalitate. Avuseseră loc şi câteva certuri aprinse, la finalul cărora Jessica izbucnea în lacrimi, iar Daniel se refugia în camera lui, de unde refuza uneori să iasă zile în şir.

Dar nu aceste dispute îl frământau pe Mike, în ciuda frustrării şi a supărării Jessicăi. Îşi amintea foarte bine de propriile neînţelegeri cu părinţii, de pe vremea când şi el era adolescent şi încerca să îşi impună punctul de vedere. Ceea ce îl neliniştea cel mai tare era o bănuială ce devenea certitudine pe zi ce trecea, şi anume aceea că nu avea nici cea mai vagă idee despre ceea ce se întâmpla în capul fiului său.

Îşi amintea că, pe când avea el paisprezece ani, preocupările lui erau dintre cele mai simple şi mai banale. Fotbalul, atât ca jucător, cât şi ca spectator; fetele, atât reale, cât şi imaginare; care formaţie era mai bună, Cream sau Blind Faith; şi cât trebuia să mai aştepte până să poată merge la petreceri cu alcool şi droguri. Nu fusese un copil prea cuminte şi ascultător, dar era convins că învăţase ceva din relaţia cu propriii părinţi şi că acele lucruri aveau să-i fie de folos atunci când

Daniel ajungea și el la vârsta adolescenței.

Dar se înșelase amarnic. Daniel a răspuns încercărilor de apropiere ale tatălui său cu nepăsare, cu dispreț, refuzând categoric orice implicare. După mai multe tentative eșuate, Mike a fost nevoit să admită că nu știa nimic despre ceea ce gândea Daniel sau despre felul în care își imagina el viața. Visele și dorințele lui, temerile și fanteziile, pasiunile și aspirațiile rămâneau un mister pentru tatăl său.

Mike nu putea decât să-și închipuie cu ce se ocupa fiul său în orele lungi când nu erau împreună. Și, pentru că nu-i plăceau roadele imaginației sale, încerca să evite să facă speculații pe această temă. Iar asta era cât se poate de în regulă pentru Daniel.

Ceea ce nu i-ar fi trecut însă cu nici un chip prin cap lui Mike era faptul că la fel de în regulă i se părea și ucigașului fiului său.

Unele ședințe erau mai bine de ținut în afara locului de muncă. Carol știuse dintotdeauna asta din instinct, însă Tony îi oferise o explicație rațională: „Scoate-i pe oameni din matca lor, și toate ierarhiile sar în aer. Se vor simți ușor debusolați la început, dar vor încerca să compenseze dându-și aere. Și asta îi va face să devină mai creativi, mai inventivi. Fapt esențial dacă vrei să te mențiin frunte. Perspectivele noi și viziunile proaspete se numără printre lucrurile cel mai dificil de obținut, mai ales în organizații puternic ierarhizate precum forțele de poliție”.

Într-o echipă ca a ei, a fi cu un pas înaintea celorlalți era chiar și mai important. Așa cum James Blake punctase atât de clar, unitățile de elită erau ținute continuu sub lupă și sub o supraveghere mai strictă decât departamentele polițienești obișnuite. Dezvoltarea unor inițiative care se dovedeau eficiente era unul dintre mijloacele cele mai directe de a-i dezarma pe critici. Acum, presiunea crescuse mai mult ca oricând, dar Carol avea încredere că echipa urma să-și apere poziția cu aceeași dârzenie ca ea. Și tocmai de aceea se ocupa acum de strângerea comenzilor de băutură pentru oamenii săi în salonul privat de karaoke al restaurantului ei favorit cu specific thailandez.

În plus, era o ocazie minunată de a pune în practică un alt exercițiu sugerat de Tony, care o învățase că opțiunile, chiar și cele mai mărunte, puteau să aibă uneori semnificații revelatoare. Așa încât acum profita de moment pentru a-și pune în balanță percepțiile cu informațiile și a verifica în ce măsură ceea ce cunoștea cu privire la oamenii din echipă se potrivea cu băuturile pe care le alegeau ei și cu modul în care dădeau comanda.

Din acest punct de vedere, Stacey Chen nu fusese niciodată o enigmă. În cei trei ani de când lucrau împreună, acest geniu al ICT[8] nu fusese văzut bând altceva decât ceai Earl Grey. Avea întotdeauna în geanta ei elegantă din piele pliculețe sigilate individual. În barurile și în cluburile în care meniul de băuturi nu includea ceai, cerea apă fiartă și și-l prepara singură. Era o femeie care știa exact ce își dorea și, odată ce își stabilea ținta, nu făcea nici un compromis pentru a o atinge. Consecvența de care dădea dovadă era și unul dintre motivele pentru care era dificil să-i judeci starea de spirit. Atunci când cineva nu oscila nici o clipă în preferințe, era imposibil să ghicești dacă era stresat sau, dimpotrivă, în culmea fericirii, mai ales în cazul unei persoane atât de pricepute în a-și ascunde sentimentele precum Stacey. Era un lucru la fel de frustrant ca stereotipiile rasiale, dar Carol nu putea tăgădui că Stacey reușise să rămână pentru ea mai impenetrabilă ca oricine altcineva dintre cunoscuții săi.

Și acum, după atâta timp, abia dacă avea ceva de adăugat la informațiile seci din CV-ul lui Stacey. Era fiica unor părinți chinezi din Hong Kong, antreprenori de succes în comerțul de alimente angro și cu amănuntul. Se zvonea că Stacey însăși adunase milioane vânzând software de concepție proprie. Adevărul era că se îmbrăca în stil de mare bogătașă, cu haine făcute la comandă care îi veneau perfect. Ocazional, avea câte o ieșire mai arogantă ce lăsa să se întrevadă o altă fațetă a

personalității ei în general liniștite. Carol recunoștea că, dacă Stacey n-ar fi fost o expertă în domeniul tehnologiei, nu i-ar fi convenit să lucreze atât de îndeaproape cu o ființă ca ea. Cumva însă, între ele se cuibărise un sentiment de respect reciproc, iar colaborarea lor era una fructuoasă. Carol nici nu-și putea imagina acum echipa ei fără aportul și flerul lui Stacey.

Comisarul Paula McIntyre studia cu atenție lista, cântărindu-și opțiunile. Carol s-a întrebat dacă urma să îndrăznească să comande alcool. Probabil că nu, având în vedere că își dorea o părere favorabilă a șefei mai mult decât o băutură. *Bingo!* Paula a ales Coca-Cola. Între Carol și Paula exista un soi de legătură tainică; munca le afectase pe amândouă într-o măsură mult mai mare decât experiența uzuală a unor ofițeri din prima linie. În cazul lui Carol, dauna consta în faptul că fusese trădată de oamenii pe care ar fi trebuit să se bazeze. Și asta îi lăsase un gust amar și o înfuriase teribil, aducând-o la un pas de a-și da demisia. Și Paula se gândise să renunțe la slujbă, dar nu din motive de trădare, ci dintr-un sentiment inexplicabil de culpabilitate. Aveau în comun faptul că Tony Hill le ajutase pe amândouă să revină la gânduri mai bune în privința profesiunii alese. Sprijinul acestuia fusese acordat în calitate de prieten pentru Carol și de terapeut neoficial pentru Paula. Iar Carol i-a rămas recunoscătoare lui Tony pentru ambele, nu în ultimul rând pentru că nimeni nu o întrecea pe Paula în abilitatea de a extrage informații în cadrul interogatoriilor. Și totuși, în adâncul sufletului, simțise un ghimpe de gelozie față de Paula. „Ce jalnic”, s-a dojenit ea.

Apoi mai era și Kevin. Carol și-a dat seama că acum, după retragerea lui John Brandon, sergentul Kevin Matthews era omul cu care lucra de cel mai mai mult timp. Colaboraseră la investigarea primului caz de crime în serie al poliției din Bradfield. Ca urmare, cariera lui Carol luase un avânt spectaculos, în timp ce a lui Kevin făcuse implozie. Atunci când se întorsese în Bradfield pentru a înființa MIT[9], Carol îl cooptase și pe Kevin, oferindu-i o a doua șansă. „Și nu mi-a iertat-o niciodată.”

După atâția ani de când se cunoșteau, tot nu îi putea face cinste cu un pahar fără a-l întreba mai întâi ce dorea. Într-o săptămână alegea Coca-Cola dietetică, într-alta cafea neagră sau ciocolată caldă. Iar dacă mergeau într-un pub, bere nefiltrată draft, bere nemțească rece ca gheața sau șpriț de vin alb. Nu era sigură dacă variația în opțiuni se datora plictiselii sau nehotărârii.

Doi dintre membrii echipei nu erau prezenți. Sergentul Chris Devine zăcea la soare pe o plajă din Caraibe alături de partenerul ei. Carol nu putea decât să spere că gândurile subalternei sale nu stăruiau câtuși de puțin asupra unor crime, deși știa că, dacă Chris ar fi avut și cea mai vagă idee despre ce se întâmpla acum în Bradfield, ar fi sărit în primul avion pentru a se întoarce acasă. Ca toți ceilalți din brigadă, Chris își iubea munca.

În fine, detectivul Sam Evans absenta pe motive necunoscute. Carol îi informase pe toți, fie personal, fie prin mesaje, cu privire la întâlnire, dar nimeni dintre cei de față nu știa unde era Sam. Sau ce învârtea în clipa aceea. „A primit un telefon dis-de-dimineață, și-a luat haina și a dispărut”, a relatat Stacey. Pe Carol o mirase chiar și faptul că aceasta îi remarcase plecarea precipitată.

Kevin a rânjit.

— Ăsta-i Sam, nu-i așa? Ar putea câștiga aurul olimpic în întrecerea celor care își văd numai de propriile treburi.

„Nu e deloc momentul să demonstrăm că nu suntem o echipă, ci o colecție de indivizi căpoși care sfârșesc uneori, numai accidental, prin a dansa în același ritm”, și-a spus Carol în sinea ei cu un oftat.

— Merg să aduc băuturile. Să sperăm că o să ajungă și el cât de curând.

— Ia-i o apă minerală. Drept pedeapsă, a sugerat Kevin.

În clipa aceea, ușa s-a deschis și Sam a năvălit înăuntru purtând o unitate centrală de procesare sub braț și un zâmbet de automulțumire pe față.

— Scuze c-am întârziat, şefa. A strâns carcasa gri voluminoasă la piept precum trofeul întrecerii de simplu bărbaţi a turneului de tenis de la Wimbledon. *Ta-da!*

Carol şi-a dat ochii peste cap.

— Ce-i cu asta, Sam?

— Pare o carcasă de calculator cât se poate de banală, probabil de pe la jumătatea anilor 1990, având în vedere că are două unităţi pentru dischete, una de cinci inchi şi cealaltă de trei şi jumătate, a răspuns Stacey. Memorie cam mică după standardele actuale, dar suficientă pentru funcţiile de bază.

Paula a mârâit spre el:

— Nu asta a întrebat şefa, Stacey! Ci care-i treaba.

— Mersi, Paula, dar sosirea lui Sam nu m-a făcut să-mi înghit limba, a intervenit Carol mângâind-o uşor pe umăr pentru a atenua duritatea vorbelor. Deci, cum bine a zis Paula, care-i treaba, Sam?

Sam a trântit computerul pe masă şi a bătut cu palma în caracasă.

— Drăgălaşul ăsta este maşinăria despre care Nigel Barnes a jurat că nu există. Şi tu ai acum şansa să-l bagi după gratii pentru uciderea soţiei, a adăugat arătând cu degetul spre Stacey.

Şi-a încrucişat braţele pe pieptul lat şi a rânjit.

— Tot nu am habar despre ce vorbeşti, a declarat Carol, conştientă că toţi aşteptau ca ea să spună asta şi deja pe jumătate convinsă că trebuia să-i ierte lui Sam întârzierea.

Ştia că tendinţa lui Sam de a lucra pe cont propriu era periculoasă şi dăunătoare pentru solidaritatea echipei, dar, în acelaşi timp, îi era greu să-şi argumenteze supărarea. O mare parte dintre trăsăturile care îl diferenţiau pe Sam de restul colegilor erau chiar cele care o ajutaseră pe Carol, atunci, la începuturi, să îşi lanseze cariera. Pe de altă parte, spera ca Sam să depăşească stadiul de ambiţie pură în care se complăcea de prea mult timp şi să înţeleagă că nu ajungeai întotdeauna mai departe mergând de unul singur.

Sam şi-a azvârlit haina pe un scaun şi s-a cocoţat pe masă, lângă computer.

— E un caz vechi, şefa. Dispariţia Danutei Barnes şi a fiicei ei în vârstă de cinci luni a fost raportată în 1995. S-au evaporat, pur şi simplu, fără a fi văzute de nici un martor. La vremea aceea, opinia generală a fost că soţul, Nigel, le-a lichidat.

— Îmi amintesc cazul, a intervenit Kevin. Familia Danutei a fost ferm convinsă că Nigel le-a ucis, pe ea şi pe fetiţă.

— Exact. Nigel nu îşi dorise copii, şi cei doi soţi se certau frecvent pe tema banilor. Ofiţerii de la brigada omucideri au întors casa cu fundul în sus, dar nu au dat peste nici o urmă de sânge. Cadavrele nu au fost niciodată găsite. Iar din dulap lipseau câteva haine, ceea ce susţinea declaraţia lui Nigel cum că femeia plecase la cumpărături cu fetiţa. Sam a ridicat din umeri. Nu-i putem învinovăţi pe anchetatori. Practic, au acoperit toate pistele.

— Nu pe toate, din câte se pare, a spus Carol strângând din buze. Hai, Sam, ştiu că arzi de nerăbdare să ne spui toată povestea.

— Dosarul a ajuns pe biroul meu acum şase luni, o reverificare de rutină. M-am dus acasă la Nigel Barnes şi am descoperit că dosarul nu fusese actualizat. Vânduse casa cu mai bine de un an în urmă. Aşa că i-am întrebat pe noii proprietari dacă nu cumva dăduseră peste ceva neobişnuit atunci când făcuseră curăţenie, înainte de mutare.

— Ştiai ce anume cauţi? a întrebat Kevin.

Sam s-a bătut cu degetul peste tâmplă.

— Întâmplător, da. În 1997, un criminolog cu spirit de observaţie a sesizat că monitorul şi tastatura nu se potriveau cu computerul. Mărci diferite, culori diferite. Nigel Barnes a jurat pe toţi

Dumnezeii că aşa îl cumpărase, dar omologul lui Stacey şi-a dat seama că minţea, pentru că monitorul şi tastatura fuseseră comandate prin poştă şi proveneau de la un producător care nu livra decât sisteme complete. Aşadar, trebuia să existe şi o unitate de bază de aceeaşi marcă. M-am întrebat dacă hard diskul nu se afla încă în casă, dar noii proprietarii m-au asigurat că făcuseră ordine peste tot şi nu dăduseră de el. Nenorocitul scosese până şi becurile şi bateriile de la sistemul de alarmă înainte de a pleca. Aşa că mi-am zis că totul se isprăvise, a murmurat Sam cu o faţă tristă.

— Asta până azi-dimineaţă, când ai primit telefonul acela misterios, i-a suflat Paula.

După atâta timp petrecut împreună, ajunseseră cu toţii capabili să completeze frazele neterminate ale celorlalţi.

— Corect. Ideea e că noii proprietari s-au decis să zugrăvească beciul, iar pentru asta au îndreptat tencuiala. Ghici ce au găsit sub cofraj?

— Nu cumva vechiul computer? a răspuns Paula ridicându-şi braţele în aer cu o uimire prefăcută.

— Vechiul computer. Sam s-a uitat spre Stacey şi i-a făcut cu ochiul. Şi, dacă maşinăria asta ascunde vreun secret, ştim noi cine îi va da de capăt.

— Nu-mi vine să cred că nu l-a distrus, a spus Kevin scuturându-şi cârlionţii portocalii ca morcovul care sclipeau în lumină.

— Probabil şi-a imaginat că era de-ajuns că ştersese informaţiile de pe hard disk, a remarcat Stacey. Pe vremea aia, oamenii nu ştiau câte date rămân în computer după ce îl reformatezi.

— Şi totuşi, te-ai fi aşteptat să-l ia cu el. Să-l arunce la gunoi. Sau să-l doneze uneia dintre organizaţiile de caritate care se ocupă cu recondiţionarea computerelor vechi şi cu expedierea lor în Africa.

— Lene sau aroganţă, oricare din ele, nu contează. Slavă Domnului, astea sunt aliatele noastre cele mai de nădejde. Carol s-a ridicat. Bună treabă, Sam! În următoarele trei luni, trebuie să adunăm cât mai multe astfel de reuşite. A privit în jur. Expresiile celor prezenţi variau de la uimire la resemnare. Noul comisar-şef consideră MIT un soi de lux. Zice că nu ne meritătm leafa pentru că obţinerea rezultatelor în cazurile vechi de care ne ocupăm printre picături e la îndemâna oricui. Că abilităţile noastre ar fi mai bine valorificate dacă am fi reîncadraţi la omucideri.

Reacţia imediată a fost un cor de exclamaţii, nici una în sprijinul opiniilor lui Blake. Vocile s-au stins apoi pe rând, numai cea a lui Sam s-a făcut auzită:

— Of, fir-ar al dracului!

Carol a clătinat din cap.

— Sam, asta nu ne ajută cu nimic. Şi eu îmi doresc la fel de puţin ca voi să revin la rutina departamentului de omucideri. Îmi place să lucrăm împreună şi îmi place felul cum ne structurăm investigaţiile. Mă încântă faptul că putem fi creativi şi inovatori. Dar nu toată lumea apreciază aceste lucruri.

— Asta e problema când lucrezi într-o organizaţie care pune accent pe ierarhie. Individualismul, oricât de legitim ar fi, nu e văzut cu ochi buni, a punctat Paula. Şi cei care nu se potrivesc tiparului, aşa, ca noi, sunt întotdeauna ţinte sigure.

— Ai crede că ar trebui să arate puţin respect ţinând cont de rata noastră de cazuri rezolvate, s-a plâns Kevin.

— Nu şi dacă asta îi face *pe ei* să pară mai puţin eficienţi, a spus Carol. Bun, să trecem mai departe! Avem la dispoziţie trei luni pentru a demonstra că MIT este cea mai eficientă variantă de organizare pentru a atinge ţelurile pe care ni le-am propus. Ştiu că fiecare dintre voi se va dărui sută la sută în anchetele care vor urma, dar mai am nevoie de ceva în plus pentru a ne justifica existenţa.

S-au uitat unii la alţii. Kevin s-a ridicat şi a împins scaunul la o parte.

— Să lăsăm bătutul pe altă dată, şefa! Mai bine am trece imediat la treabă, nu-i aşa?

[8] Information and communication technologies – tehnologiile informației și comunicării (n.tr.)

[9] Major Incident Team – Brigada de Infracţiuni Majore, departament din cadrul poliției britanice care se ocupă de delicte cu impact puternic în rândurile opiniei publice, de genul răpirilor şi uciderii de minori, colaborând de multe ori cu brigăzile de investigații criminale (n.tr.)

CAPITOLUL 6

Continua să toarne cu găleata când Alvin Ambrose a ajuns la morgă pentru a-şi lua şeful cu maşina după examinarea post-mortem a lui Jennifer Maidment. Toate eventualele indicii de la locul crimei fuseseră de mult şterse de ploaie, şi singura sursă de informaţii fizice cu privire la fată era cadavrul. Patterson a tropăit spre maşină, cu capul plecat şi vârât între umeri pentru a se adăposti cât de cât de rafalele biciuitoare, apoi s-a trântit pe scaunul pasagerului. Avea faţa schimonosită de dezgust şi ochii albaştri aproape complet ascunşi sub pleoapele umflate de nesomn. Ambrose nu şi-a putut da seama dacă sila care se citea pe faţa şefului său era provocată de vreme sau de autopsia la care asistase. A făcut un semn spre paharul de carton aşezat în suportul special din maşină.

— Cafea cu lapte degresat, a spus.

Nu că Patterson avea nevoie de ceva pentru a fi şi mai slab decât era deja.

Patterson s-a cutremurat.

— Mersi, Alvin, dar în clipa asta nu mă simt în stare să bag nimic în gură. Bea tu cafeaua.

— Cum a decurs autopsia? a întrebat Ambrose în vreme ce conducea încet pentru a scoate maşina din parcare.

Patterson şi-a prins centura de siguranţă.

— Cum să decurgă? Întotdeauna e îngrozitor, mai ales atunci când e vorba despre un copil.

Ambrose a înţeles că nu avea nici un rost să insiste. Patterson avea nevoie de câteva clipe pentru a-şi reveni şi pentru a-şi aduna gândurile, şi abia mai târziu urma să-i împărtăşească omului său de încredere ceea ce considera că trebuia să afle. Când au ajuns la şoseaua principală, Ambrose a oprit maşina.

— Încotro? a întrebat.

Patterson nu s-a grăbit cu răspunsul, aşa cum nu o făcea niciodată.

— A intervenit ceva important cât timp am asistat la autopsie?

Se întâmplaseră tot felul de lucruri, nimicuri care adunate laolaltă nu însemnau cine ştie ce. Fuseseră examinate mărunţişuri pe care ofiţerii de rang inferior aveau să le dea deoparte ca nerelevante pentru caz până spre după-amiază. Una dintre sarcinile principale ale lui Ambrose în cadrul parteneriatului lor era aceea de a cerne datele obţinute şi de a decide care dintre ele meritau să ajungă în atenţia şefului. Era o responsabilitate de care se temuse la început, atunci când Patterson îl alesese drept mâna lui dreaptă, dar în scurt timp ajunsese să aibă încredere în propriile judecăţi. Faptul că Patterson îşi dăduse seama înaintea lui de potenţialul pe care îl avea nu făcuse decât să-i întărească respectul faţă de acesta.

— Nu, nimic demn de interes, a răspuns Ambrose.

Patterson a oftat din rărunchi, umflându-şi obrajii.

— Atunci hai să le facem o vizită părinţilor!

Ambrose s-a avântat în trafic, stabilindu-şi în cap traseul cel mai scurt. Înainte de a face primul viraj, Patterson a început să-i povestească. „Mai devreme decât de obicei”, s-a gândit Ambrose. Dovadă a faptului că era un caz care îl măcina cu adevărat.

— Cauza morţii este asfixierea. Sacul de polietilenă care i-a fost tras peste faţă era strâns legat la gât. Nici un semn că s-ar fi zbătut. Nu a primit nici o lovitură în cap. Nici un fel de zgârieturi sau de vânătăi ori urme de sânge sau resturi de piele sub unghii.

Vorbea cu o voce joasă, încet, măsurându-şi cu grijă cuvintele.

— Se pare că a fost drogată.

— Da. Expresia de pe chipul lui Patterson a trecut de la depresie la furie. Două pete de un roşu-închis i s-au ivit pe faţă şi dinţii i s-au încleştat. Desigur, o să aşteptăm săptămâni bune până vom primi rezultatele toxicologice definitive. Îţi spun, Alvin, în ţara asta modul în care funcţionează medicina legală e o glumă. Până şi mizerabilul de NHS[10] lucrează mai repede. Dacă te duci la medicul de familie să-ţi faci un set complet de analize ale sângelui, în cât timp ai rezultatele? Cam în patruzeci şi opt de ore, nu? Însă pentru testele toxicologice îţi trebuie chiar şi şase săptămâni. Dacă nenorociţii de politicieni şi-ar dori cu adevărat să-i prindă pe infractori şi să reducă rata criminalităţii, ar băga banii în serviciile criminalistice. E nebunie curată faptul că nu ne permit să apelăm la ele decât într-un număr atât de mic de cazuri. Şi, atunci când contabilii ne dau în sfârşit undă verde, durează de îţi vine acru în gură. Când obţinem rezultatele, în nouă cazuri din zece testele nu fac decât să confirme ceea ce noi am descoperit deja prin tehnici învechite. Scopul expertizelor criminalistice ar fi sprijinirea investigaţiilor, nu doar confirmarea faptului că am arestat pe cine trebuia. *Waking the Death?* Sau *CSI*[11]? Parcă mă uit la o comedie neagră de cea mai joasă speţă atunci când le urmăresc la televizor. Într-un singur episod cheltuiesc tot bugetul meu pe un an.

Era una dintre temele favorite abordate de către Patterson ori de câte ori se simţea frustrat de vreun caz. Ambrose înţelegea că scopul şefului său nu era de a critica sistemul, cât mai degrabă de a-şi vărsa năduful atunci când ancheta nu înainta într-un ritm suficient de alert pentru a aduce rapid alinare familiilor îndoliate. Era o chestiune de vulnerabilitate. Şi nici un comentariu de-al lui nu ar fi îmbunătăţit situaţia.

— Aşa e, s-a mulţumit să spună.

A urmat o pauză lungă, în care i-a lăsat timp lui Patterson să se liniştească.

— Şi ce altceva a mai zis legistul?

— Mutilarea organelor genitale pare să fi fost opera unui amator. A folosit un cuţit cu lama lungă, foarte ascuţită. Nimic special, probabil un cuţit pentru carne. Patterson nu a încercat să-şi ascundă repulsia. A băgat vârful în vagin şi l-a răsucit. Doctorul crede că a încercat să taie tot – vaginul, colul uterin, uterul. Dar n-a avut suficientă îndemânare.

— Aşadar, nu e vorba despre cineva care are cunoştinţe medicale, a remarcat Ambrose pe un ton calm, la fel de imperturbabil ca întotdeauna. Însă această detaşare era numai de suprafaţă, pentru că undeva, în adâncul fiinţei sale, simţea cum creştea un sentiment familiar, o furie oarbă pe care învăţase să o strunească încă din adolescenţă, atunci când toată lumea îşi închipuia că un negru, şi solid pe deasupra, era întotdeauna gata să se ia la bătaie. Şi asta pentru că, fiind un negru solid, dacă ar fi cedat impulsului, ar fi dat în mod inevitabil de belele. Mai bine lăsa focul să ardă pe dinăuntru decât să le dea satisfacţie celor care erau convinşi că avea să riposteze violent. Printre aceştia numărându-se şi profesorii şi părinţii lui. Aşa încât învăţase să boxeze şi să-şi canalizeze furia în lupta din ring. Şi ar fi putut ajunge departe, sau cel puţin aşa credea toată lumea. Numai că nu îi plăcuse niciodată sentimentul pe care îl avea când îşi dobora adversarul suficient de mult încât să facă din asta o meserie.

— Doctorul a zis că nu ar apela la serviciile individului nici ca să-i taie un curcan, a răspuns Patterson cu un oftat.

— Vreun semn de agresiune sexuală?

Ambrose a semnalizat pentru a vira spre strada pe care locuia familia Maidment. Ştia că Patterson îşi adora fiica, pe Lily, şi că nu avea să dea dovadă de nici un strop de milă sau de înţelegere dacă ucigaşul îşi violase victima.

— Imposibil de aflat. Nu există traume la nivelul anusului, nici spermă în gură sau în gât. Dacă

avem noroc, poate se va găsi ceva în probele prelevate şi duse la laborator pentru analize. Deşi n-aş miza prea mult pe asta.

Maşina s-a oprit. Reporterii care îşi făceau de lucru prin preajmă s-au trezit brusc din apatie şi i-au înconjurat din toate părţile în faţa uşii de la casă.

— O luăm de la capăt, a mormăit Patterson. Toţi sunt o apă şi un pământ. Şi-a croit drum prin mulţime, cu Ambrose pe urmele lui. Nu am nimic de declarat, a anunţat sec.

— Aveţi un pic de respect pentru familie, le-a cerut Ambrose şi şi-a deschis larg braţele pentru a-l proteja pe şeful său. Nu mă faceţi să pierd timpul aducând forţele de ordine pentru a vă ţine la distanţă. Dacă vă retrageţi, vă promit că o să încercăm să organizăm mai târziu o conferinţă de presă, OK?

Ştia că nimeni nu avea să dea curs cererii lui, dar spera ca ziariştii să fie ceva mai puţin insistenţi. În plus, era una dintre acele situaţii când silueta lui masivă chiar îi era de folos.

În momentul în care a ajuns şi el la uşă, Patterson era deja pe jumătate intrat. Bărbatul care le deschisese ar fi putut fi considerat chipeş în alte circumstanţe. Părul său des şi întunecat la culoare era înspicat cu fire argintii. Avea trăsături regulate şi ochi albaştri cu colţurile uşor trase în jos, lucru care părea să placă, de regulă, femeilor. Numai că Paul Maidment avea acum privirea pierdută şi hăituită a unui om desprins de treburile lumeşti. Nebărbierit, cu părul ciufulit şi cu hainele boţite, s-a uitat undeva, pe deasupra capetelor lor, cu ochii săi injectaţi, ca şi cum ar fi devenit dintr-odată nepăsător în faţa regulilor de comportament social. Ambrose nici nu putea să-şi imagineze cum ar fi să cobori din avion cu gândul la familia pe care urmează să o revezi şi să te trezeşti că întreaga ta viaţă a fost zdruncinată din temelii.

Shami Patel stătea în spatele lui Maidment. Ea a fost cea care a făcut prezentările. Apoi a adăugat:

— Îmi cer scuze că nu v-am deschis eu. Eram în bucătărie, preparam ceaiul.

Ambrose ar fi putut să îi spună că şefului său nu îi plăceau scuzele, însă acum nu era momentul pentru asemenea nimicuri.

Au intrat cu toţii în living şi s-au aşezat.

— Cred că ne-ar prinde bine tuturor o ceaşcă de ceai, a zis Ambrose.

Shami a dat din cap şi a ieşit din cameră.

— Îmi pare rău că nu am venit eu însumi la aeroport să vă întâmpin, a spus Patterson. Din păcate, am fost prins cu alte treburi. Legate de moartea lui Jennifer, bineînţeles.

Maidment a scuturat din cap.

— Nu ştiu ce intenţionaţi să faceţi, însă vreau ca totul să se termine cât mai repede. Să îl găsiţi pe ucigaş, ca să nu mai poată distruge şi alte familii.

Vocea i-a fost gâtuită de tuse şi a încercat să-şi dreagă zgomotos glasul.

— Cum se simte soţia?

Maidment a tuşit din nou.

— E… Doctorul a trecut pe aici. I-a dat nişte sedative. Până să vin eu, a reuşit să reziste, dar după aceea… În fine, e bine că acum doarme. Bărbatul şi-a ascuns faţa în mâini şi şi-a încleştat degetele, ca şi cum ar fi vrut să îşi sfâşie faţa. A continuat să vorbească uşor înăbuşit: Aş vrea să doarmă şi să tot doarmă. Dar, la un moment dat, o să se trezească. Şi atunci va descoperi că n-a fost un vis urât.

— Domnule, nici nu ştiţi cât de rău îmi pare, a spus Patterson. Am şi eu o fată, cam de aceeaşi vârstă cu Jennifer. Şi ştiu ce înseamnă ea pentru mine şi pentru soţia mea.

Maidment şi-a trecut degetele peste faţă şi i-a privit în ochi, în vreme ce lacrimile îi curgeau pe

obraji.

— Era singurul nostru copil. Şi n-o să mai avem alţii, având în vedere vârsta Taniei. Pentru noi, totul s-a terminat. Am fost o familie, însă acum nu mai suntem decât un cuplu, a spus cu o voce spartă şi tremurândă. Nu ştiu cum vom trece peste asta. Nu ştiu ce o să se aleagă de noi. Nu înţeleg cum s-au întâmplat toate astea. Cum de a putut cineva să-i facă aşa ceva fiicei mele?

Shami a revenit în cameră cu o tavă cu căni aburinde, lapte şi zahăr.

— Ceaiul, a spus şi-a început să împartă ceştile.

O intervenţie oportună, care i-a adus pe toţi cu picioarele pe pământ şi i-a permis lui Patterson să continue seria întrebărilor.

— Potrivit lui Claire, Jennifer ar fi intenţionat să vă prepare o prăjitură de bun venit. Şi urma să se ducă la Co-op pentru a cumpăra ciocolată. Obişnuia să vă întâmpine cu prăjituri de câte ori veneaţi dintr-o deplasare mai lungă? l-a chestionat el pe un ton blând.

Maidment l-a privit încurcat.

— N-a făcut niciodată aşa ceva. Habar n-aveam că ştia să facă prăjituri. Şi-a muşcat buzele. Of, Doamne, ce bine ar fi fost dacă nu i-ar fi venit o asemenea idee! Dacă s-ar fi dus cu Claire, acasă la ea, aşa cum ar fi trebuit…

— Nu suntem siguri că i-a spus adevărul lui Claire, domnule, a intervenit Patterson pe acelaşi ton blând.

Ambrose era mereu impresionat de modul în care şeful său se purta cu familiile victimelor unor morţi violente. În sinea lui, el numea asta „tandreţe”. Ca şi cum era conştient de pierderea suferită şi nu dorea să sporească acea durere. Putea să fie şi dur, să adreseze întrebări pe care Ambrose abia dacă ar fi reuşit să le pună. Dar undeva, în adâncul sufletului său, păstra consideraţie pentru suferinţa celor pe care îi interoga. Patterson a lăsat liniştea să-i învăluie un timp, dându-i răgaz lui Maidment să absoarbă ceea ce îi spusese, apoi a continuat:

— Ne întrebăm dacă nu cumva a inventat povestea aceasta cu prăjiturile ca să evite alte întrebări din partea lui Claire. Şi tocmai de aceea trebuia să verific. Ca să aflu dacă era un gest obişnuit din partea ei.

Maidment a clătinat din cap.

— Nu, nu a făcut niciodată aşa ceva. Dacă lipseam mai multe zile, când mă întorceam, ieşeam în oraş să sărbătorim. Toţi trei. De cele mai multe ori, la câte un restaurant chinezesc. Lui Jennifer îi plăcea mâncarea chinezească. Nu mi-a făcut niciodată prăjituri. Şi nici n-o să-mi facă, a murmurat el şi s-a cutremurat.

Patterson a tăcut preţ de câteva clipe.

— Ne-am uitat în computerul lui Jennifer, a spus într-un final. Se pare că ea şi Claire petreceau mult timp pe internet, atât împreună, cât şi separat. Eraţi la curent cu asta?

Maidment a cuprins cana de ceai în mâini ca şi cum i-ar fi fost frig. A încuviinţat din cap.

— Da, toţi copiii fac asta. Şi n-ai cum să-i împiedici. Aşa că ne-am sfătuit cu familia Darsie şi am stabilit să instalăm aplicaţii de control parental pe computere. Ca să le restricţionăm accesul.

„Până la un punct”, şi-a spus Ambrose.

— Folosea foarte des RigMarole, a intervenit el, preluând şirul întrebărilor.

El şi Patterson lucrau de atâta vreme împreună, încât nu era necesar să stabilească dinainte vreo tactică de interogatoriu. Fiecare ştia instinctiv când să se retragă şi să-i lase celuilalt controlul.

— Este un site de socializare. Aţi discutat vreodată cu ea despre asta?

— Da, a răspuns Maidment. Eu şi soţia mea suntem oameni deschişi la nou. Am încercat să nu fim înguşti la minte în relaţia cu Jennifer. Să discutăm totul cu ea în amănunt şi să îi explicăm de ce îi

interzicem să facă anumite lucruri sau de ce nu suntem de acord cu altele. Să avem comunicare în familie. Cred că vorbea cu noi mai mult decât majoritatea adolescenţilor. Sau cel puţin aşa mi se pare, judecând după relatările prietenilor şi ale colegilor în legătură cu copiii lor.

Aşa cum se întâmpla adesea cu cei care pierduseră de curând o persoană dragă, discuţia despre fiica lui îl scosese pe moment pe Maidment din starea de suferinţă.

— Şi ce v-a povestit Jennifer despre RigMarole? a întrebat Patterson.

— Mi-a spus că şi ei, şi lui Claire le plăcea foarte mult. Îşi făcuseră o mulţime de prieteni online, care aveau aceleaşi preferinţe în materie de programe TV şi muzică. Şi eu am o pagină pe RigMarole, ştiu cum funcţionează. E o modalitate extrem de directă de a intra în contact cu persoane care îţi împărtăşesc interesele. Şi au filtre foarte bune. E uşor să elimini pe cineva din comunitate în cazul în care nu se potriveşte cu restul membrilor sau dacă încalcă regulile stabilite.

— A menţionat vreodată o persoană cu porecla Zed Zed? Poate cineva cu numele Zee Zee? a întrebat Ambrose.

Maidment şi-a trecut degetul mare peste pleoape, apoi peste vârful nasului. A inspirat adânc, după care a dat drumul aerului din piept.

— Nu, nu cred. Sunt aproape sigur că n-am auzit un astfel de nume. Ar fi însă mai bine să o întrebaţi pe Claire. De ce vă interesează? Credeţi cumva că o urmărea?

— Deocamdată nu ştim, a răspuns Ambrose. Am recuperat însă parţial un schimb de mesaje între ei doi. Se pare că acest ZZ susţinea că ştia un secret al lui Jennifer. V-a spus dumneavoastră sau soţiei ceva despre asta?

Maidment l-a privit uluit.

— N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbiţi. Jennifer a fost un copil cuminte. Am avut grijă să o ferim de necazuri, atât cât am putut, şi să o supraveghem îndeaproape. Nu ne-a făcut niciodată probleme. Ştiu că aţi mai auzit asta înainte şi că mulţi părinţi încearcă să-şi prezinte copiii ca pe nişte îngeri. Eu nu spun că a fost un înger, ci doar că era stabilă emoţional. Şi copilăroasă pentru vârsta ei. Dacă a avut un secret, atunci nu era de genul la care vă gândiţi, droguri, sex sau mai ştiu eu ce. Poate să fi făcut o pasiune pentru vreun băiat, o chestie nevinovată. În nici un caz nu genul de lucruri pentru care să fii ucis.

Cuvântul rostit cu atâta forţă l-a readus la realitate, strivindu-l sub greutatea sa. Maidment a izbucnit din nou în lacrimi. Fără un cuvânt, Shami s-a întins după o cutie cu bastiste din hârtie şi i-a îndesat câteva în mână.

Nu mai aveau ce altceva să-l întrebe, şi-a dat seama Ambrose. Nu pe moment. Şi poate niciodată. I-a aruncat o privire lui Patterson, care a dat, aproape imperceptibil, din cap.

— Încă o dată, îmi pare nespus de rău, domnule, a spus Patterson. Acum noi ne retragem. Dar vreau să ştiţi că vom face tot ce ne stă în putinţă pentru a rezolva cât mai repede cazul. Vom avea însă nevoie în continuare de cooperarea dumneavoastră. Poate încercaţi să o întrebaţi pe soţie dacă Jennifer a menţionat vreodată numele ZZ. Sau vreun secret de-al ei. S-a ridicat. Dacă aveţi nevoie de ceva, ofiţerul Patel se va ocupa de toate. Rămânem în legătură.

Ambrose a ieşit din casă în urma şefului său, întrebându-se cât timp urma să treacă până când Maidment avea să reuşească să nu se gândească, măcar pentru cinci minute, la fiica lui ucisă.

[10] National Health Service – Serviciul Public de Sănătate din Regatul Unit (n.tr.)

[11] Seriale TV având în prim-plan criminalişti care cercetează cu tehnici şi aparatură ultramoderne cazuri de crime mai vechi sau mai noi (n.tr.)

CAPITOLUL 7

Tony a aruncat o privire prin living, gândindu-se că acesta reflecta în mod edificator al doilea principiu al termodinamicii, legat de creşterea entropiei. Nu ştia cum de se întâmpla, dar lucrurile păreau să se adune grămezi ori de câte ori întorcea spatele. Cărţi, hârtii, DVD-uri şi CD-uri, jocuri pentru consolă, controllere pentru jocuri video şi reviste. Toate astea aveau cât de cât o noimă. Dar habar n-avea cum de aterizaseră acolo toate celelalte nimicuri. O cutie cu cereale. Un cub Rubik. O grămăjoară de elastice roşii. Şase căni. Un tricou. O sacoşă de la o librărie în care nu era sigur că pusese piciorul vreodată. O cutie de chibrituri şi două sticle de bere goale pe care nu îşi amintea să le fi cumpărat.

O clipă, a meditat asupra ideii de a face curăţenie. Dar ce rost ar fi avut? Majoritatea lucrurilor care zăceau împrăştiate în cameră nu aveau un loc anume, aşa încât nu ar fi făcut altceva decât să mute dezordinea dintr-o parte în alta. Şi fiecare încăpere avea deja propriul stil de dezordine. Biroul, dormitorul, camera de oaspeţi, bucătăria şi livingul erau cu toate depozitarele unui aspect anume al frământărilor sale. Baia era însă chiar în regulă. Dar asta pentru că nu petrecuse niciodată acolo mai mult timp decât era strict necesar. Nu obişnuia să citească pe WC sau să lucreze în cadă.

Atunci când cumpărase casa, fusese convins că era suficient de mare pentru a-i absorbi toate lucrurile, fără ca ele să zacă în neorânduială răspândite peste tot. O zugrăvise complet într-o nuanţă albicioasă ca de os, ba chiar cumpărase o mulţime de fotografii alb-negru înrămate ce înfăţişau oraşul Bradfield, pe care le găsea deopotrivă liniştitoare şi interesante. Timp de vreo două zile, casa păruse să aibă un oarece stil. Acum ajunsese să se întrebe dacă exista un soi de lege parkinsoniană a termodinamicii: entropia creşte până când umple fiecare colţişor.

Fusese atât de sigur că dispunea de suficient spaţiu, încât prima decizie pe care o luase după ce se mutase fusese aceea de a transforma subsolul surprinzător de luminos şi de încăpător într-un apartament de sine stătător. Îşi imaginase că avea să-l poată închiria profesorilor veniţi să petreacă un an sabatic la Universitatea Bradfield sau doctorilor rezidenţi care făceau un stadiu de şase luni la spitalul Bradfield Cross. Nimic pe termen lung, nimeni care să îi influenţeze viaţa.

În schimb, se alesese cu Carol Jordan drept chiriaşă. Nu fusese ceva planificat. La vremea aceea, Carol locuia în Londra, într-un apartament elegant din cartierul Barbican, la mare modă, şi se ţinea la distanţă de toată lumea. Cu câţiva ani în urmă, când John Brandon o determinase să revină în prima linie a forţelor de poliţie, Carol ezitase să-şi vândă apartamentul londonez şi să se ataşeze atât de mult de Bradfield încât să-şi cumpere o locuinţă aici. Mutarea în subsolul casei lui Tony fusese privită ca o soluţie temporară. În timp, se dovedise însă un aranjament care le convenea amândurora. Fiecare din ei încerca să nu-l deranjeze pe celălalt. Dar faptul că erau atât de aproape unul de altul părea să le aducă ambilor un strop de confort. Sau cel puţin aşa credea el.

S-a hotărât să nu mai facă deloc curăţenie. Dezordinea avea să se reinstaleze oricum în câteva zile. În plus, avea lucruri mai bune de făcut. Teoretic, angajarea cu jumătate de normă la spitalul Bradfield Moor Secure ar fi trebuit să îi ofere lui Tony timpul necesar pentru a colabora cu poliţia şi pentru a citi şi a scrie articole şi cărţi care să îl ajute să menţină contactul cu comunitatea profesională. În realitate, orele nu îi ajungeau niciodată, mai ales că îşi petrecea o parte din timpul liber cu jocurile pe calculator, un răsfăţ pe care şi-l îngăduia convins că îl ajuta să îşi descătuşeze creativitatea. Incredibil câte lucruri aparent de nerezolvat îşi găseau răspuns după o oră de aventuri alături de Lara Croft sau după construirea unui regat medieval chinezesc.

Lucrurile o luaseră razna în ultima vreme, și asta datorită lui Carol. Ea avusese ideea genială că un Wii[12] ar putea să îl ajute să scape de șchiopătatul căpătat cu mai mult timp în urmă, când un pacient îl atacase, rănindu-l la un genunchi. „Stai prea mult timp cocârjat la computer”, declarase ea. „Trebuie să te menții în formă. Și știu că n-are rost să încerc să te conving să te duci la sală. Un Wii te va face măcar să te scoli de pe scaun.”

Avusese dreptate. Prea mare dreptate, din păcate. Chirurgul său ar fi fost, probabil, de acord cu timpul pe care Tony îl petrecea acum mișcându-se greoi de colo-colo prin cameră jucând tenis, bowling și golf sau distrându-se cu jocuri fanteziste în care lupta contra unor iepuri îmbrăcați ciudat. Tony bănuia însă că entuziasmul lui nu ar fi fost împărtășit și de editorii ale căror termene de predare a manuscriselor risca să nu le respecte.

Tocmai era pe cale să îl distrugă pe iepurele-șef într-un schimb de focuri pe străzile din Paris, când a fost întrerupt de bâzâitul interfonului instalat de Carol între apartamentul său și cel de la subsol.

— Știu că ești acasă, se aude cum sari, a venit o voce dinspre aparatul care pârâia. Pot să urc la tine sau ești prea ocupat să faci pe marele tenismen din Bradfield care joacă împotriva lui Rafa Nadal?

Tony s-a îndepărtat de ecran fără prea multe ezitări și a apăsat pe butonul interfonului, pentru a deschide ușa. Până să apuce Carol să intre, pusese controllerele la încărcat și turnase apă gazoasă în două pahare. Carol a luat un pahar în mână și l-a privit sceptică.

— Altceva nu ai?

— Nu, a răspuns Tony. Trebuie să îmi păstrez echilibrul fluidelor în corp.

A trecut pe lângă ea către camera de zi mergând cu pași măsurați, pregătit să îi opună rezistență.

— Eu însă nu vreau să-mi păstrez echilibrul. Am avut o zi grea și merit o băutură cumsecade, a insitat Carol.

Tony nu s-a întors spre ea, ci a continuat să meargă spre living.

— Și totuși, ai venit la mine, deși știi că încerc să te fac să nu mai bei așa mult. Acțiunile tale intră în contradicție cu vorbele. S-a uitat peste umăr și a rânjit pentru a atenua duritatea contraatacului. Hai, vino încoace, stai jos și vorbește-mi!

— Greșești, a replicat Carol, pe un ton de-a dreptul țâfnos, dar l-a urmat și s-a trântit pe canapeaua din fața scaunului lui. Am venit pentru că am ceva important să-ți spun. Nu pentru că în adâncul ființei mele mi-aș dori să nu mai beau.

— Atunci ai fi putut să mă inviți la tine sau la un local, a replicat Tony.

Găsirea de argumente era un lucru dificil, dar o ajuta pe Carol să revină la punctul în care nu mai avea cu adevărat nevoie de alcool și era pentru Tony cel mai bun mijloc de a-i demonstra cât de mult ținea la ea.

Carol și-a ridicat brațele, exasperată.

— Mai scutește-mă, Tony! Chiar am lucruri importante de discutat cu tine.

Părea, într-adevăr, ceva serios la mijloc.

Un alt motiv pentru care Tony își dorea să o vadă renunțând la alcool. În spatele acestei nevoi a ei de a bea se ascundeau întotdeauna alte lucruri – ceva important de împărtășit, o zi grea la serviciu –, iar asta o făcea pe Carol greu de descifrat, fapt care îl scotea din sărite pe Tony. S-a rezemat mai bine în scaun și i-a zâmbit, cu ochii lui albaștri strălucitori în raza de lumină aruncată de veioză.

— Dă-i drumul! Uite, îți promit, n-o să mai fac pe prietenul cicălitor, o să fiu colegul tău profund interesat de o discuție pe teme profesionale. Ia zi, povestea asta are cumva legătură cu întâlnirea de azi-dimineață cu noul șef?

Carol i-a zâmbit sardonic.

— Drept la țintă, a spus. I-a vorbit rapid despre ultimatumul dat de James Blake ei și echipei. E așa de nerealist, a zis ea cu chipul schimonosit de furie. Adică depindem întru totul de ceea ce se ivește în următoarele trei luni. Ce vrea de la mine? Să ajung să-mi doresc o crimă suculentă ca să-i pot demonstra cât de bună e echipa? Sau să falsific dovezile pentru a rezolva cine știe ce dosar clasat care a făcut cândva vâlvă? Nu poți evalua o brigadă de investigații speciale pe baza unui studiu de rentabilitate.

— Nu, nu poți. Numai că nu despre asta e vorba. Omul a luat deja o decizie. Perioada de probă e doar un pretext, exact din motivele pe care le-ai enunțat. Tony s-a scărpinat în cap. Cred că ai cam încurcat-o. Așa că mai bine ți-ai vedea de treabă, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

A văzut cum umerii lui Carol se încovoaie. Știa însă că femeia din fața lui aștepta un răspuns onest. Dacă avea să îi ascundă adevărul, atunci toată încrederea pe care o construiseră de-a lungul atâtor ani avea să se sfărâme mai repede decât niște prăjiturele lăsate prea mult în cuptor. Și, cum nici unul dintre ei nu avea pe nimeni mai apropiat pe lumea asta, nu își puteau permite așa ceva.

— De asta îmi era și mie teamă, a murmurat Carol sorbind din apa gazoasă. Dar asta nu e tot.

S-a uitat în jos spre pahar, cu chipul ascuns de părul des și ciufulit.

Tony și-a închis ochii pentru o clipă și și-a masat ușor baza nasului.

— Ți-a cerut să nu mai lucrezi cu mine.

Surprinsă de intuiția lui, Carol și-a îndreptat spatele și i-a aruncat o privire mirată.

— De unde știi? A discutat și cu tine Blake?

Tony a scuturat din cap.

— Nu, e chestia aceea cu câinele care nu latră.

Carol a încuviințat, începând să înțeleagă.

— N-a vorbit cu tine. Eu te-am prezentat, el s-a ferit să te abordeze.

— Ceea ce mi-a dat de înțeles că nu mă înscriu în bugetul său ori în planurile pe care și le-a făcut. Tony a zâmbit. Nu-ți face griji pentru mine, sunt o mulțime de alți asemenea inspectori care consideră că merită să dea banii pe serviciile mele.

— Nu pentru tine îmi fac eu griji. Pentru mine. Și pentru echipă.

Tony și-a aruncat brațele în aer într-un gest de resemnare.

— E greu să lupți împotriva cuiva care e pornit să reducă la minimum cheltuielile pentru a se încadra în buget. Adevărul este că eu nu reprezint opțiunea cea mai ieftină, Carol. Au apărut acum profileri și din rândurile poliției. Șefii voștri preferă tot mai mult să adopte metodele americane – să-și instruiască oamenii în psihologie – decât să apeleze la specialiști ca mine, care nu știu nimic despre realitățile din stradă.

Numai cineva precum Carol, care îl cunoștea bine pe Tony, putea sesiza nota subtilă de ironie din tonul lui.

— Mda, cât plătești, atâta capeți.

— Adevărul e că unii dintre ei sunt destul de buni.

— Dar tu de unde știi?

Tony a chicotit.

— Pentru că sunt unul dintre cei care i-a instruit.

Carol l-a privit șocată.

— Nu mi-ai spus asta niciodată.

— Pentru că era un program presupus a rămâne confidențial.

— Atunci de ce îmi spui acum?

— Fiindcă, dacă vei fi nevoită să lucrezi cu ei, ar fi bine să ştii că au beneficiat de pregătirea asigurată de unii dintre cei mai buni profileri din ţară. Nu numai din partea mea, ci şi a altor oameni din domeniu pentru care am cel mai mare respect. Şi acestor tineri ofiţeri străluciţi cunoştinţele nu le-au fost vârâte cu sila în cap în ideea eficientizării activităţii poliţieneşti. Sunt oameni specializaţi în anumite aspecte ale psihologiei şi nu sunt deloc proşti. Aşa că dă-le o şansă! Nu renunţa la ajutorul pe care ţi-l pot acorda pe considerentul că mi-au furat mie slujba.

Vorbele lui Tony aveau şi o altă semnificaţie, mai ascunsă, pe care amândoi o înţelegeau însă prea bine. Din păcate, nu era momentul potrivit să îi amintească lui Carol de legătura personală dintre ei, care stătuse la baza colaborării lor profesionale.

Carol şi-a acoperit ochii cu mâna, ca şi cum s-ar feri de soare.

— Blake s-a purtat ca o jigodie, Tony. A insinuat că am ales să lucrez cu tine din motive josnice şi venale. Ştie că sunt chiriaşa ta şi a făcut aluzie la faptul că ar putea fi şi altceva la mijloc, o relaţie sordidă pe care vrem să o ţinem ascunsă.

Şi-a întors capul şi a sorbit din nou din pahar.

Era greu de înţeles de ce un om ajuns într-o astfel de funcţie ca Blake ar vrea să-şi umilească unul dintre cei mai buni ofiţeri înainte chiar de a vedea de ce era capabil. Şi totuşi, exact asta făcuse, o umilise şi, în plus, o supusese unei presiuni mai eficiente decât dacă ar fi discutat el personal cu Tony. În cazul oricărei alte perechi cu un trecut ca al lor, Blake ar fi putut miza fără a da greş pe prezumţia unei relaţii sexuale. Numai că legătura emoţională care se formase între ei doi încă de la prima colaborare profesională nu se transformase niciodată într-o relaţie fizică. Încă de la început, el îi vorbise deschis despre impotenţa care îi afectase constant relaţiile amoroase. Iar Carol avusese bunul-simţ de a nu se considera femeia în măsură să îl lecuiască. Dar, în ciuda acordului tacit de a-şi ţine sentimentele în frâu, existaseră momente când forţele care îi apropiaseră păruseră suficient de puternice pentru a-l face pe el să-şi înfrângă teama de umilinţă şi pe ea să-şi alunge groaza de a nu-şi putea ascunde dezamăgirea. Dar, de fiecare dată, ceva intervenise între ei. Şi, având în vedere atrocităţile atât de des întâlnite în lumea în care trăiau, obstacolele pe care le întâmpinaseră nu erau deloc uşor de trecut. Tony nu avea să uite niciodată momentul acela unic în care Carol lăsase garda jos din cauza lui şi întunericul care urmase. Un timp, avusese senzaţia că nu avea să mai poată ieşi niciodată din abisul în care se cufundase atunci. Faptul că reuşise să revină totuşi la normal nu i se datora lui, îşi închipuia Tony, ci forţei pe care i-o dădea meseria de poliţist. Tony se îndoia că Blake ştia ceva concret despre trecutul lor comun, dar era conştient că fabrica de zvonuri funcţiona suficient de bine pentru ca Blake să încerce să îl folosească pe el împotriva lui Carol. Şi detesta faptul că îi oferise, fără să vrea, argumente.

— E un ticălos şi un prost, a spus el. Ar trebui să-şi atragă oamenii de partea lui, nu să-şi facă duşmani din cei ca tine. A zâmbit slab. Nu că ar fi mulţi ca tine.

Carol s-a foit pe canapea. Tony a presupus că îşi dorea probabil să fumeze, pentru a-şi ţine cumva mâinile ocupate.

— Poate c-ar trebui să mă mut. Amândoi ştim că a fost ceva temporar. Sau cel puţin aşa am zis la început. Până mă hotăram dacă voiam să mă întorc în Bradfield. A ridicat uşor dintr-un umăr. Până îmi dădeam seama dacă îmi doream să mai fiu poliţist.

— Se pare că ai decis asupra ambelor probleme, a spus Tony, încercând să îşi alunge sentimentul de tristeţe provocat de spusele ei. Înţeleg de ce ţi-ai dori un loc care să fie cu adevărat al tău. Şi poate mai mult spaţiu. Dar nu trebuie să pleci din cauza mea. I-a aruncat un zâmbet pieziş. În plus, abia m-am obişnuit să am pe cineva prin preajmă, de la care să pot împrumuta oricând o cană de lapte.

Carol a afişat un zâmbet mâhnit.

— Asta sunt eu pentru tine, Tony? Vecina de la care să ceri lapte în toiul nopţii?

S-a aşternut o tăcere lungă. Într-un târziu, Tony a spus:

— Uneori, îmi doresc ca lucrurile să fie atât de simple. Pentru binele tău şi al meu. A oftat. Carol, nu vreau să te muţi. Mai ales acum, că nu vom mai lucra împreună. Dacă o să te muţi, abia dacă ne vom mai întâlni. Eu nu prea mă pricep să menţin relaţiile la distanţă, şi tu munceşti de multe ori până noaptea târziu. S-a ridicat. Şi acum, ce-ai zice de un pahar de vin?

Gary Harcup s-a lins pe degete şi apoi s-a şters pe mâini de blugi. Pizza se răcise de mai bine de trei ore, dar n-avea nici o importanţă. Mânca din obişnuinţă, ca să facă o pauză de gândire şi pentru că îi era la îndemână. Plăcerea de a mânca nu intra în discuţie. Era fericit că trăia într-o lume în care mâncarea îţi era adusă la uşă la orice oră din zi şi din noapte, şapte zile pe săptămână, fără să fii măcar nevoit să pui mâna pe telefon. Cu un clic puteai comanda mâncare chinezească, indiană, thailandeză sau pizza. Uneori, lăsa computerul să finalizeze comanda şi se ducea să facă un duş.

Stilul acesta de viaţă nu era câtuşi de puţin neobişnuit în comunitatea lui. Majoritatea oamenilor pe care îi cunoştea trăiau în mare parte la fel ca el. Din când în când, erau forţaţi să iasă – nu fără eforturi – la lumină, pentru a discuta faţă în faţă cu diverşi clienţi, dar, dacă puteau să evite asemenea situaţii, o făceau. Dacă ar fi reprezentat o specie aparte, cu siguranţă ar fi pierit după vreo câteva generaţii.

Gary îşi adora maşinăriile. Îi plăcea la nebunie faptul că se putea deplasa cu cea mai mare uşurinţă în timp şi în spaţiu fără să-şi părăsească apartamentul micuţ şi urât mirositor. Găsea motive de mare satisfacţie în rezolvarea problemelor cu care îl abordau clienţii, deşi simţise din când în când şi gustul amar al înfrângerii.

De pildă, însărcinările primite de la West Mercia Police. De cele mai multe ori, era vorba despre procesarea unui mare număr de date, nimic mai mult. De genul depistării locaţiei unor computere. O chestie pentru care introduceai datele în calculator, alegeai software-ul potrivit şi aşteptai cu braţele încrucişate. Ceva pe măsura abilităţilor unui puşti de cinci ani.

Dar scotocitul prin rămăşiţele unor fişiere şterse era cu totul altceva. Refacerea fragmentelor, identificarea locurilor de unde proveneau, punerea lor cap la cap ca într-un puzzle distrus – asta da, era o treabă demnă de un bărbat. După o primă explorare în fugă, a fost nevoit să admită în sinea lui – şi fără pic de tragere de inimă – că software-ul său nu era suficient de performant. Avea nevoie de ceva mai bun – şi ştia unde să caute. În cursul anilor petrecuţi în această zonă crepusculară, Gary îşi formase o reţea puternică de aliaţi şi de contacte. Pe majoritatea nu i-ar fi recunoscut dacă s-ar fi întâmplat să călătorească în acelaşi compartiment de tren, dar îi ştia după numele de utilizator şi după identitatea luată în spaţiul virtual. Pentru ceea ce îi trebuia acum, omul potrivit era Warren Davy. Warren, cel care putea aproape întotdeauna să furnizeze rapid informaţiile solicitate. În rândul maeştrilor spaţiului virtual, Warren se număra printre cei mai buni. Se cunoşteau de mult timp, încă dinaintea apariţiei internetului, când adolescenţii de genul lor nu puteau comunica în eter decât prin intermediul câtorva camere de discuţii online, înţesate de hackeri şi de tot felul de ciudaţi. Da, Warren era omul potrivit.

A trimis repede un e-mail, apoi a făcut un duş. Trecuse o zi – dacă nu chiar două – de când se spălase ultima dată, şi observase că apăruseră mâncărimi în locurile care se încingeau inevitabil la cineva care îşi petrecea tot timpul tuflit pe un scaun în faţa computerului.

Când s-a întors la treabă, îmbrăcat în haine curate – o pereche de boxeri şi un tricou – , răspunsul era deja afişat. Te puteai baza întotdeauna pe Warren. Nu numai că era unul dintre cei mai buni în meserie, dar era, totodată, şi mână-largă. Mulţumită lui, Gary dispunea de o mulţime de programe

care îi permiteau accesul în computerele altora.

Ma bucur sa am vesti de la tine, Gary. Sunt blocat in Malta, cu o problema de securitate, dar cred ca am ceva care te-ar putea ajuta. Contra cost. Se cheama Ravel si il poti descarca de pe site-ul DPS. Foloseste pentru a te inregistra codul TR61UPK. Plata o faci la sfarsitul lunii, ca de obicei.

Ai dreptate, a aparut ceva nou si interesant la orizont la SCHEN, dar te va costa cam de trei ori mai mult decat Ravel. Stiu ca politia din Bradfield face acum testari betaTermen folosit pentru a desemna testarea înaintea lansării pe piață, pe utilizatori selecționați, a unor noi programe sau fragmente de software (n.tr.) pe el, asa ca poate cei din West Mercia te vor ajuta sa obtii un pret mai bun atunci cand programul va fi functional.

Succes la cautare!

Gary s-a bucurat de această victorie fără a se ridica însă din fața monitorului, ușurat că acum putea, în sfârșit, să se dea puțin mare în fața lui Patterson. Warren își făcuse treaba, așa cum se așteptase. Dar, chiar dacă Warren era la curent cu tot ce mișca în domeniul programelor, era mult prea optimist când venea vorba despre cooperarea cu poliția. Indiferent de înțelegerea existentă între SCHEN și poliția din Bradfield, Gary era convins că cei din West Mercia nu aveau să accepte rolul de cobai. Compania SCHEN era recunoscută pentru prudența cu care-și juca de fiecare dată cărțile – foarte scumpe, de altfel. Gary o urmărea de ani de zile. Știa că omul ei folosea Hexadex drept nume de utilizator. Nu reușise încă să intre în contact direct cu el. Nu aflase decât că individul dezvoltase de-a lungul anilor un program analitic al dracului de bun și că firma avea un soi de înțelegere cu poliția din Bradfield, care făcea testările beta ale tuturor aplicațiilor SCHEN ce luptau împotriva infracțiunilor de orice tip, ale aplicațiilor noi de software sau ale componentelor SCHEN.

Gary a oftat. El, unul, nu dăduse niciodată dovadă de acel gen de creativitate care îi făcuse pe cei de la SCHEN să obțină sume impresionante și care-i adusese lui Warren un succes chiar mai mare. Dar măcar reușise să-și formeze o clientelă stabilă, care habar nu avea că el nu se număra printre geniile în domeniu. Și, mulțumită unor amici precum Warren, oamenii nici nu aveau să afle, din fericire, vreodată acest lucru.

Daniel Morrison stătea aplecat în fața computerului, privind ursuz în gol cu ochii săi albaștri, având gura mare, cu buze pline, schimonosită într-o grimasă de dispreț. Ducea o viață îngrozitor de plicticoasă. Părinții lui păreau din altă lume. Tatăl se purta de parcă trăia în Epoca de Piatră și n-avea nimic altceva mai bun de făcut decât să meargă să vadă meciuri de fotbal și alte prostii sau să asculte discuri. Discuri, pentru numele lui Dumnezeu! OK, unele viniluri reveniseră acum la modă și erau cool, dar nu cele de genul preferatelor tatălui său. Și modul în care discuta despre fete… Daniel și-a dat ochii peste cap și a ridicat resemnat din umeri. De parcă fetele ar fi fost niște păpușele inocente. Daniel se întreba dacă tatăl lui avea chiar și cea mai vagă idee despre cum stătea treaba cu fetele în secolul XXI. Probabil că, dacă ar fi bănuit, ar fi luat-o pur și simplu razna.

Putea paria că oricare dintre fetele cu care ieșise uitase mai multe chestii legate de sex decât știuse vreodată tâmpitul ăla de taică-său. Nu știa dacă să râdă sau să plângă atunci când tatăl îl trăgea deoparte și încerca să-i țină lecții despre „respectul” sau „responsabilitatea” cu care trebuiau tratate fetele. N-o făcuse încă, dar avea la îndemână o mulțime de prezervative divers colorate și cu cele mai variate arome, gata să fie oricând folosite. N-avea de gând să se înghesuie în vreun colț cu o puștoaică pusă pe plâns și pe urlat. Nu, mersi frumos! Doamne! Tot încercase să-i explice tatălui că știa ce avea de făcut când sosea momentul, dar bătrânu’ nu părea dispus să îl asculte. Nu îl lăsa să meargă în cluburi sau la petreceri cu prietenii. Zicea că îi dădea voie numai dacă mergea și el. Ca și cum l-ar fi cărat pe taică-său, cu ochii ăia triști ai lui, la cine știe ce petrecere! Da, sigur, s-aștepte el

mult şi bine! Asta n-avea să se întâmple niciodată!

De obicei, mama îl lăsa să facă tot ce voia. Numai că în ultima vreme o luase tot mai mult pe urmele tatălui. Îl tot bătea la cap cu temele, şi ca să-şi vadă de şcoală, şi alte tâmpenii de genul ăsta. Daniel nu se omorâse niciodată cu învăţătura. Fusese dintotdeauna suficient de isteţ pentru a nu fi nevoit să se strofoace prea mult. Şi, chiar dacă la unele materii nu îi fusese întotdeauna uşor să treacă aşa, ca gâsca prin apă, urma să-şi ia în curând certificatele de absolvire a gimnaziului, cu rezultate chiar mai bune decât mulţi dintre colegii obligaţi să înveţe pe brânci.

Pentru ceea ce voia el să facă nici nu avea nevoie să dea examene. Daniel ştia deja ce destin îl aştepta. Avea să devină comediantul genial al epocii. Să fie mai inteligent, mai sumbru şi mai amuzant decât actorii din *Mica Britanie, Gavin & Stacey* sau *Peep Show*[14] luaţi laolaltă. Cu el, comedia avea să ajungă pe culmi nemaivăzute. Toţi colegii îl considerau cel mai haios tip pe care îl cunoşteau. Atunci când încercase să le spună părinţilor despre ambiţiile pe care le nutrea, ei râseseră, dar nu cu bunăvoinţă. Aşa că se alesese praful de promisiunea lor că „o să fim totdeauna alături de tine, indiferent ce vei alege să faci în viaţă”. Da, sigur!

Oftând de parcă ar fi fost apăsat de toate grijile de pe lume, Daniel şi-a dat bretonul de pe frunte şi s-a conectat la RigMarole. De obicei, acesta era cel mai bun moment al zilei pentru o discuţie cu KK. Deveniseră amici online cu mai multe luni în urmă. KK era cool. Îl considera pe Daniel un tip al naibii de amuzant. Şi, deşi nu era decât un puşti, la fel ca toţi ceilalţi, îi ştia personal pe unii dintre cei mai buni comedianţi din ţară. Îi spusese lui Daniel că îl putea ajuta să cunoască oameni care aveau să-l lanseze în stil mare în lumea comediei. Iar Daniel avusese inspiraţia de a nu-l bate prea tare la cap, aşa că până la urmă KK făcuse primul pas. Cât de curând, aveau să se întâlnească, şi atunci viaţa lui Daniel urma să se schimbe radical. După ce hibernase atâta timp în întuneric, venise în sfârşit vremea să iasă în lumina reflectoarelor.

Merita deci să-i suporte lui KK momentele de ciudăţenie, chiar dacă uneori îi dădeau fiori. De exemplu, în ultima vreme tot trăncănea despre nu ştiu ce secrete. Când dechideau o cameră de discuţii privată, insista că ştia secretele lui Daniel. Că ştia cine era el cu adevărat. „Numai eu shtiu cine eshti”, aşa îi spusese. De mai multe ori. Ca şi cum Daniel nu ştia cine era. Ca şi cum KK avea acces la tot ce se petrecea în sufletul lui. Într-un fel, chestia asta îl speriase puţin pe Daniel. Ce dacă îi povestise multe despre el însuşi, despre visele lui, despre dorinţa de a da lovitura? Asta nu însemna că individul ştia totul despre el.

Totuşi, dacă KK reprezenta cheia lui spre succes, atunci n-avea decât să-l lase să îndruge verzi şi uscate despre nu ştiu ce secrete. Ca şi cum asta ar mai fi contat în clipa în care Daniel avea să fie la toate televiziunile şi pe internet.

Nici prin cap nu-i trecea că avea să ajungă, într-adevăr, celebru, dar din cu totul alte motive.

[12] Consolă de jocuri produsă de Nintendo, ce permite o implicare mai dinamică a utilizatorului, care, în timp ce joacă tenis, golf etc., face anumite mişcări specifice acestor sporturi (n.tr.)

[14] Seriale TV comice britanice (n.tr.)

CAPITOLUL 8

O săptămână mai târziu

Deşi le parcurgea pentru a treia oară, Alvin Ambrose era încă total absorbit de studierea declaraţiilor martorilor în cazul Jennifer Maidment. Prieteni de şcoală, profesori, alţi copii cu care stătuse de vorbă pe RigMarole. Ofiţeri din locuri atât de îndepărtate precum Dorset, Skye, Galway, precum şi dintr-un orăşel din Massachusetts discutaseră cu adolescenţi ale căror reacţii variaseră de la şoc la şoc total la auzul a ceea ce i se întâmplase corespondentei lor. Ambrose trecuse deja de două ori prin informaţiile strânse, cu toate instinctele în alertă, în căutarea unui indiciu cât de mic care să-l pună pe o pistă şi total neatent la zumzetul şi la zgomotul de fond din camera rezervată brigăzii sale. Deocamdată, nimic nu îi atrăsese atenţia.

Ofiţerii însărcinaţi cu luarea declaraţiilor fuseseră instruiţi să ceară informaţii cu privire la misteriosul ZZ, dar nici de aici nu apăruseră noutăţi. ZZ părea să nu existe decât pe Rig; profesorii, familiile sau prietenii care nu obişnuiau să acceseze acest site de socializare nici nu auziseră de el. Iar cei care îl cunoscuseră pe internet nu ştiau mai multe despre el decât ce descoperise poliţia din conversaţiile lui Jennifer. ZZ reuşise să-şi facă loc în reţeaua lui Jennifer fără a lăsa nici un fel de urme care să poată duce la identificarea lui. Era mai frustrant decât puteau exprima în cuvinte.

O umbră a căzut pe biroul lui. Şi-a ridicat ochii pentru a o vedea pe Shami Patel prefăcându-se că bate la o uşă inexistentă.

— Cioc, cioc, a spus ea cu un zâmbet stângaci.

Din moment ce se ostenise să dea de el însemna probabil că avea ceva important să-i spună. În plus, cu rotunjimile ei apetisante şi cu părul ondulat şi lung, era o plăcere să o priveşti. Ceea ce era mai mult decât se putea spune despre majoritatea femeilor din brigada omucideri. Ambrose a arătat cu un gest larg spre scaunul fragil aşezat în capătul biroului.

— Ia loc, a invitat-o. Cum merg treburile cu familia Maidment?

În momentul când pentru anchetatori devenise clar faptul că părinţii lui Jennifer constituiau una dintre puţinele lor surse de informaţii, Ambrose o verificase pe Patel luând legătura cu foştii ei colegi din comitatul West Midlands. Voia să se asigure că aceasta nu avea să scape din vedere ceva important. Cei pe care îi consultase îl liniştiseră însă imediat. Patel era, probabil, cel mai bun ofiţer de la Protecţia Familiei pe care îl avuseseră vreodată. „Dacă mă întrebi pe mine, e prea al naibii de isteaţă ca să o folosim doar ca să-i consoleze pe oameni”, îi mărturisise unul dintre ofiţeri. „Nu ştiu de ce ne-a părăsit pentru voi, prostănacilor.”

Patel s-a aşezat şi şi-a încrucişat picioarele frumos conturate. Gestul nu avea nici un pic de cochetărie, a sesizat Ambrose, aproape cu regret. Era un bărbat cu o căsnicie fericită, dar îi plăcea să creadă că era suficient de arătos încât să devină ţinta unui flirt.

— Sunt epuizaţi, a răspuns Patel. Parcă au trecut în stadiul de hibernare, pentru a conserva ce le-a mai rămas. Femeia şi-a privit mâinile aşezate în poală. Am mai văzut aşa ceva. Când vor ieşi din letargie, cel mai probabil o să îndrepte tunurile asupra noastră. Suntem singurii pe care îi pot învinovăţi de ceva, aşa că vom fi nevoiţi să ne ţinem bine pe poziţie. Asta dacă nu reuşim să dăm de urma ucigaşului până atunci.

— Ceea ce nu se va întâmpla, a spus Ambrose.

— Mda, aşa se pare. Care mai e treaba cu legiştii? Au descoperit ceva?

Ambrose şi-a ridicat umerii masivi, iar cămaşa i-a pârâit la cusături.

— Avem nişte probe. Nu de genul celor care duc la o pistă, care te ajută să construieşte un caz atunci când ai un suspect. Încă mai aşteptăm rezultate de la specialistul în computere, dar omul e din ce în ce mai puţin optimist pe măsură ce timpul trece.

— De asta îmi era şi mie teamă. Patel şi-a muşcat buzele, încruntându-se uşor.

— Ai prins vreun fir util cât ai stat cu familia Maidment? De asta ai venit aici?

Femeia a clătinat iute din cap.

— Nu. Voiam să… M-am gândit că… S-a foit în scaun. Prietenul meu e sergent în West Midlands. Jonty Singh.

A tăcut pentru câteva clipe, dar Ambrose a înţeles imediat motivele mutării intempestive a lui Patel în Worcester. O hindusă provenind dintr-o familie bună, religioasă, care o pregătise pentru o căsătorie cu un băiat drăguţ din aceeaşi castă. Şi pe urmă ea se îndrăgosteşte de un şiit. Fie părinţii aflaseră şi astfel izbucnise un scandal, fie ea se hotărâse să plece de acasă înainte să fie zărită de vreun cunoscut giugiulindu-se cu Jonty în ultimul rând la cinematograf. Faptul că se mutase la Worcester îi permitea să ducă un trai liniştit, fără să fie nevoită să se uite tot timpul peste umăr.

— OK, a spus Ambrose prudent, întrebându-se unde voia Patel să ajungă.

— Îţi aminteşti de cazul acela de anul trecut din Bradfield? Fotbalistul ucis şi bomba de pe stadion?

De parcă era un eveniment care putea fi dat uşor uitării! Treizeci şi cinci de morţi şi peste o sută de oameni răniţi ca urmare a exploziei unei bombe plasate în lojile închiriate de diverse companii la un meci din Premier League, pe stadionul din Bradfield.

— Sigur că-mi amintesc.

— Jonty a fost şi el implicat, deşi marginal. Pentru ceva petrecut înaintea exploziei propriu-zise. Unul dintre primii suspecţi în acest caz a fost un individ arestat de el mai demult. Pe parcursul investigaţiei, Jointy a rămas în contact cu un tip pe nume Sam Evans. Lucrează la MIT, în Bradfield. I-am povestit lui Jonty cât de mâhniţi suntem cu toţii pentru că nu reuşim să înaintăm cu ancheta. Ştiu că n-ar fi trebuit să-i dezvălui nimic, dar e unul de-ai noştri şi ştie să-şi ţină gura…

— E în regulă, a liniştit-o Ambrose. Avea încredere în judecata femeii. Şi ce a spus domnul Singh?

— Mi-a zis că MIT din Bradfield lucrează cu un profiler care s-a dovedit un element decisiv în succesele pe care le-au înregistrat.

Ambrose a încercat să-şi mascheze scepticismul, dar Patel i-a observat expresia. A început să turuie, mitraliindu-şi vorbele:

— Individul ăsta pare genial. Sam Evans i-a spus lui Jonty că a salvat vieţi şi a rezolvat cazuri la care nimeni nu ştia de unde să înceapă. E omul de care avem nevoie.

— Şeful crede că toată chestia asta cu profilerii e o mare porcărie, a bombănit Ambrose cu voce joasă.

— Dar tu? Tu ce crezi?

Ambrose i-a aruncat un zâmbet.

— Când o să ajung şef, o să-mi formez o opinie. Deocamdată, nu văd rostul.

Patel părea dezamăgită.

— Ai putea măcar să discuţi cu Sam Evans din Bradfield. Să asculţi ce are de zis.

Ambrose s-a holbat la mormanul de hârtii de pe birou, peste care îşi încolăcise, ca nişte cochilii goale, mâinile mari. Nu îi plăcea să lucreze pe la spatele lui Patterson. Totuşi, uneori era necesar să o iei pe căi mai puţin bătătorite. Cu un oftat, s-a întins şi a luat un pix.

— Aşa, şi cum ziceai că-l cheamă pe profiler?

În dimineața aceea, când Carol a intrat în sala de ședințe a brigăzii, echipa era deja adunată în jurul mesei, iar ea i-a privit pe toți cu sentimente amestecate. Era mândră că oamenii ei încercau să facă tot ce le stătea în putință pentru a-și păstra statutul și totodată supărată fiindcă simțea că eforturile lor erau absolut inutile.

— Ce se petrece aici? a întrebat îndreptându-se spre automatul de cafea. S-a schimbat ora și eu nu m-am prins?

— Știi că ne place să te ținem mereu în priză, șefa, a spus Paula invitându-și colegii să se servească dintr-o cutie cu pateuri.

Carol s-a așezat, suflând în cafeaua fierbinte.

— Exact de asta aveam nevoie. Nimeni n-a înțeles dacă se referea la cafea sau la faptul de a fi ținută în priză. Așadar, ceva nou peste noapte?

— Da, a rostit Kevin.

— Nu! a zis Sam în același timp.

— Ei bine, care din două?

Sam a pufnit.

— Știți cu toții că, dacă puștiul ar fi fost un negru cu părinte unic și dintr-un cartier de locuințe sociale ieftine construit de primărie, nici n-ar fi fost dat în urmărire.

— Dar nu e, și a fost dat în urmărire, a punctat Kevin.

— Nu facem decât să capitulăm în fața anxietăților tipice clasei mijlocii, a rostit Sam cu dispreț. Băiatul e cu vreo fată sau s-a săturat până peste cap de mămica și de tăticul și a decis să-și ia zborul.

Carol i-a aruncat o privire mirată. Sam era cel mai ambițios om din echipă, mereu pe față atunci când mirosea vreo ocazie de a-și demonstra abilitățile și de a se face remarcat în ochii superiorilor. Faptul că îl auzea acum exprimându-și o poziție ce părea să izvorască dintr-un conflict de clasă i se părea lui Carol la fel de ciudat ca o discuție savantă despre teoria relativității a lui Einstein purtată în casa Big Brother.

— Vrea cineva să-mi explice și mie despre ce este vorba? a intervenit ea cu blândețe.

Kevin a consultat foile așezate în fața sa.

— Am primit dosarul de la Divizia de Nord. Daniel Morrison. Paisprezece ani. Dispariția lui a fost raportată de părinți ieri-dimineață. Lipsise toată noaptea, și părinții au fost morți de îngrijorare, dar s-au gândit că brava, că voia să le demonstreze că s-a făcut băiat mare. Au sunat la toți prietenii lui, însă n-au aflat nimic, așa că și-au închipuit că e cu cineva pe care ei nu îl cunoșteau. Poate cu o prietenă despre care nu le povestise nimic.

— O presupunere bine întemeiată, a spus Carol. Cel puțin din ceea ce știm noi cu privire la adolescenți.

— Exact. Au sperat să dea de el ieri-dimineață, la școală. Numai că Daniel nu s-a prezentat la ore. Așa că au luat legătura cu poliția.

— Să înțeleg că n-a mai intervenit nimic nou de atunci? Și de-asta cei de la Divizia de Nord ne-au pasat nouă dosarul? a întrebat Carol și a întins mâna pentru a lua foile de la Kevin.

— Nimic. Nu răspunde pe mobil și nici la e-mailuri și nu a mai intrat de atunci pe RigMarole. Mama lui a declarat că Daniel nu s-ar rupe niciodată în asemenea hal de lume, decât dacă ar fi răpit sau ar zăcea mort pe undeva.

— Sau dacă nu ar vrea ca mămica și tăticul să-l surprindă dându-se în bărci cu vreo gagicuță, a mârâit Sam strâmbând din nas cu indignare.

— Nu știu ce să zic, a spus Kevin pe un ton gânditor. Băieților le place să se laude cu cuceririle lor. Mi-e greu să-mi închipui că a rezistat tentației de a le vorbi amicilor despre ce punea la cale. Și,

în zilele noastre, asta înseamnă că ar fi trebuit să își anunțe reușita pe RigMarole.

— De acord, a spus Carol. Cred că Stacey ar trebui să verifice dacă telefonul mobil al băiatului e deschis și să încerce să-l localizeze.

Sam s-a întors cu spatele la masa de conferințe și și-a încrucișat picioarele.

— Incredibil! Un puști alb răzgâiat o ia razna într-o noapte și noi ne dăm de ceasul morții să-l găsim. Am ajuns atât de disperați să dovedim cât de indispensabili suntem?

— Cam da, a răspuns Carol pe un ton tăios. Stacey, fă verificările! Paula, ia legătura cu cei de la Divizia de Nord, vezi ce au mai pus la cale și dacă au nevoie de ajutorul nostru! Poate ne trimit declarațiile pe care le-au luat. Și, apropo, Sam, cred că greșești. Dacă ar fi fost un copil negru dintr-un cartier amărât și cu un singur părinte care ar fi luat în serios dispariția lui, am fi procedat exact la fel. Nu știu ce te-a apucat și de unde îți vin ideile astea, dar las-o, te rog, mai moale!

Sam a oftat zgomotos, dar a dat totuși din cap a încuviințare.

— Cum zici tu, șefa.

Carol a pus deoparte paginile pentru a le studia mai târziu și a privit de jur împrejurul mesei.

— Altceva?

Stacey și-a dres glasul. Avea un colț al gurii ușor ridicat. Carol s-a gândit că, la oricine altcineva, asta ar fi putut însemna un rânjet de autosatisfacție.

— Am eu ceva, a spus Stacey.

— S-auzim!

— E vorba despre computerul găsit de Sam în fosta casă a familiei Barnes, a zis Stacey dându-și o șuviță de păr pe după ureche. Am lucrat destul de mult la el în ultima săptămână. Și cu folos. A apăsat câteva taste pe laptopul din fața ei. Unii oameni sunt îngrozitor de proști.

Sam s-a aplecat nerăbdător în față, astfel că lumina care îi cădea acum pe chip îi accentua suprafețele plane și curbele pielii sale netede.

— Ce-ai găsit? Hai, Stacey, arată-ne!

Stacey a dat clic pe un laser pointer și tabla albă de pe perete a prins viață. Avea afișată un text incomplet, cu litere și cuvinte lipsă. Un alt clic și spațiile goale s-au umplut cu litere de altă culoare.

— Am folosit un program care reconstituie cuvintele lipsă, a spus ea. După cum vedeți, textul cuprinde diverse variante de ucidere a Danutei Barnes. De la sufocare la înfășurarea în folie alimentară și de la strangulare la aruncarea într-o apă adâncă.

Paula a fluierat.

— O, Doamne! Ai dreptate. Cât de prost să fii?

— Toate bune și frumoase. Dar orice avocat cu ceva minte-n cap o să susțină că astea sunt, în cel mai bun caz, dovezi circumstanțiale. O fantezie. Sau notițe pentru scrierea unui thriller, a subliniat Carol.

— Rămân dovezi circumstanțiale doar până când vom găsi cadavrul și vom compara cauza morții cu variantele din computer, a spus Sam, agățându-se de posibilitățile oferite de descoperirea sa.

— Sam are dreptate! Stacey a ridicat vocea pentru a acoperi murmurul declanșat de reacția lui Sam. Și tocmai de aceea fișierul acesta este atât de important.

A dat din nou clic și pe perete a apărut o hartă a Lake District. Următoarea hartă înfățișa Wastwater[15], cu cotele de adâncime.

— Crezi că a fost înecată în Wastwater!

Carol s-a ridicat și s-a apropiat de perete.

— Cred că merită cercetat, a răspuns Stacey. Dacă e să ne luăm după textul din computer, Barnes intenționa să-și care soția cu mașina într-un loc destul de îndepărtat și pustiu. Și Wastwater se

potrivește descrierii. Din câte văd eu pe hartă, nu sunt prea multe case pe mal.

— Corect. Eu știu, pentru că am fost acolo, a intervenit Paula. Cu niște amici, într-un weekend, acum câțiva ani. Nu cred că am văzut pe altcineva, cu excepția patroanei pensiunii la care am stat. Mie îmi plac liniștea și izolarea, dar acolo a fost cam prea de tot.

— Barnes avea un caiac, a spus Sam. Îmi amintesc acum că am citit asta în dosar. Ar fi putut să o care până la caiac și pe urmă să vâslească în larg și s-o arunce în apă.

— Excelentă treabă, Stacey. Sam, ia legătura cu unitatea de scafandri din Cumbria. Spune-le celor de acolo să organizeze o căutare, a cerut Carol.

Stacey a ridicat o mână.

— Poate că n-ar strica dacă i-am întreba pe cei de la Facultatea de Geografie de la universitate dacă au cumva acces la ETM+.

— Asta ce mai e? a întrebat Carol.

— Landsat Enhanced Thematic Mapper Plus. Este o arhivă internațională de fotografii obținute cu ajutorul sateliților, administrată de NASA și de Institutul American de Prospecțiuni Geologice, a răspuns Stacey. Ar putea fi de mare folos.

— Pot să vadă un cadavru din spațiu? a întrebat Paula. Am crezut că ne oprim la a urmări programele TV de acasă și când suntem în străinătate. Acum vrei să zici că Facultatea de Geografie de la Universitatea din Bradfield poate să vadă ce e sub apă mulțumită unui satelit? Asta e prea mult, Stace. Prea mult.

Stacey și-a dat ochii peste cap.

— Nu, Paula. N-am spus că pot vedea neapărat cadavrul cu ajutorul satelitului. Dar pot mări atât de mult imaginile, încât să vadă o mulțime de detalii. Și pot restrânge aria de căutare eliminând locurile unde în mod cert nu e nimic de interes.

— E o nebunie.

— Nu, e doar tehnologie. O facultate de geografie din SUA susține că a descoperit locul unde se ascunde Osama bin Laden studiind fotografiile luate din satelit.

— Glumești!

— Câtuși de puțin. E vorba despre o echipă de la UCLA[16]. În prima fază, au aplicat principiile geografice dezvoltate în scopul previzionării distribuției vieții sălbatice – teoria curbei de amortizare a valurilor și teoria insulei biogeografice…

— Cum ai zis? a intervenit Kevin.

— Teoria curbei de amortizare a valurilor… Uf, uite cum stă treaba: începi cu un loc cunoscut, care îndeplinește toate criteriile care permit supraviețuirea unui anumit organism. Ca, de pildă, peșterile din Tora Bora. Pe urmă, pornind de aici, trasezi cercuri concentrice – cu cât te îndepărtezi de centru, cu atât este mai puțin probabil să întâlnești condiții de viață identice. Cu alte cuvinte, cu cât cineva se îndepărtează mai mult de casă, cu atât crește probabilitatea de a întâlni oameni care nu îi înțeleg și nu-i acceptă principiile de viață, și, prin urmare, îi este tot mai greu să se ascundă. Cât despre teoria insulei biogeografice, ea se referă la alegerea unui loc ce dispune de anumite resurse utile. Deci, dacă e să rămâi blocat pe o insulă, în mod cert ai prefera Isle of Wight[17] și nu Rockall[18].

— Tot nu înțeleg ce e cu sateliții, a punctat Paula încruntată.

— Tipii de la UCLA au început prin a se întreba unde anume s-ar putea ascunde Bin Laden, apoi au pus cap la cap tot ce se știe despre el. Înălțimea, faptul că face dializă și deci trebuie să stea într-un loc conectat la electricitate, nevoia de a fi permanent apărat de oamenii lui. Pe urmă, au luat cea mai detaliată imagine de satelit din zona respectivă și au restrâns aria de căutare la trei clădiri dintr-un anumit oraș, a explicat Stacey cu răbdare.

— Atunci cum se face că încă nu l-au găsit? a întrebat Kevin, cu o uimire oarecum justificată.

Stacey a ridicat din umeri.

— Eu am spus doar cum au judecat cei de la UCLA. Nu am susţinut că au şi reuşit să-l găsească. Nu încă. Dar imaginile din satelit devin tot mai detaliate pe zi ce trece. Înainte, fiecare fotografie acoperea o suprafaţă de treizeci pe treizeci de metri. Acum, s-a ajuns undeva la circa o jumătate de metru. Nici nu v-ar veni să credeţi cu ce detalii lucrează acum experţii analişti! E ca şi cum am avea o hartă detalită a întregii lumi.

— Opreşte-te, Stacey! Simt că mi se învârte capul. Dar, dacă vom putea valorifica tot ce ne-ai spus, îţi rămân pe veci recunoscătoare, a zis Carol. Ia legătura cu cei cu satelitul, de la universitate. Deocamdată însă, haideţi să ne concentrăm pe mobilizarea la faţa locului a echipei de scafandri din Cumbria. Altceva?

Privirile întunecate din jurul mesei i-au dat răspunsul. Nu i-a plăcut deloc ce vedea. Aveau nevoie de ceva important, spectaculos, de prima pagină. Singura problemă era că acel caz, care putea reprezenta salvarea lui Carol şi a echipei ei, avea să însemne pentru altcineva cea mai rea veste pe care ar fi putut-o primi vreodată. Iar ea văzuse prea multe nenorociri la viaţa ei pentru a-şi mai dori încă una.

Aşadar, tot ce le rămânea de făcut era să strângă din dinţi şi să rabde.

15 Cel mai adânc lac (79 m) din Anglia, aflat în parcul naţional Lake District (n.tr.)

16 University of California, Los Angeles (n.tr.)

17 Comitat şi totodată cea mai mare insulă englezească, situată în Canalul Mânecii, renumită pentru peisajele încântătoare şi staţiunile de vacanţă, celebre încă din epoca victoriană (n.tr.)

18 Insuliţă stâncoasă, nelocuită şi îndepărtată, din partea de nord a Oceanului Atlantic (n.tr.)

CAPITOLUL 9

Chiar şi după ce ajunsese la adolescenţă, Seth Viner continuase să fie la fel de sincer ca până atunci în relaţia cu părinţii. Nu îşi dorise niciodată să le ascundă ceva celor două mame ale sale. Sigur, uneori îi era mai uşor să discute cu una decât cu cealaltă. Julia era mai practică şi mai cu picioarele pe pământ. Îşi păstra cumpătul în momentele de criză şi avea răbdarea să asculte până la capăt tot ce avea el de zis. Cântărea bine lucrurile şi nu îi dădea întotdeauna lui dreptate. Kathy era mai sentimentală şi mai repezită. Dar era mereu de partea lui – el era copilaşul ei, orice ar fi făcut. Totodată, era cea care îl îndemna permanent să persevereze şi nu îl lăsa să aleagă calea uşoară atunci când dădea de greu. Lui Seth nu i se întâmplase niciodată să regrete că le povestise ceva uneia sau celeilalte, chiar şi lucruri jenante. Ele îl învăţaseră că nu încape loc de secrete între oamenii care ţin unii la alţii mai mult decât la orice pe lume.

În ecuaţia relaţiilor dintre ei mai exista şi un alt aspect: faptul că îl ascultau întotdeauna cu atenţie şi se străduiau să găsească răspunsuri la întrebările lui. La toate, de la „De ce e cerul albastru?” la „De ce se bat oamenii ăia în Gaza?” Nu încercau niciodată să-i evite întrebările. Uneori, chestia asta îi scotea din minţi pe profesorii lui şi îi făcea pe colegi să se uite la el pieziş, dar Seth ajunsese să ştie o mulţime de lucruri pentru simplul motiv că îi venise ideea să întrebe, iar Juliei şi lui Kathy nici nu le trecuse prin cap să nu-i răspundă. Bănuia că asta avea de-a face cu hotărârea lor de a fi cinstite cu el şi de a nu-i ascunde nimic în legătură cu situaţia în care se afla, aceea de a avea două mame.

Nu-şi amintea când anume înţelesese că a avea două mame era o chestie mult mai ciudată decât alte tipuri de relaţii familiale mai convenţionale, ca de pildă o mamă şi un tată, sau un tată vitreg, sau doar o mamă şi două perechi de bunici, o grămadă de unchi şi multe bone. Toţi credem la început că trăim în familii normale pentru simplu motiv că nu avem contraexemple. În momentul în care se dusese la şcoală Seth, îşi dăduse seama că familia lui era altfel. Şi asta nu numai din cauza culorii pielii lui Kathy. Destul de surprinzător, copiii nu păreau să acorde importanţă unor astfel de diferenţe. Seth îşi amintea că Julia venise la un moment dat să îl ia de la şcoală, când era în clasa întâi. Kathy se ocupa de obicei de asta, pentru că lucra de acasă, era designer de pagini web, numai că atunci fusese nevoită să plece din oraş pentru o întâlnire de afaceri, aşa că Julia se învoise de la serviciu şi venise la el la şcoală. Tocmai îl ajuta să se încalţe, când Ben Rogers o întrebase:

— Tu cine eşti?

Emma White, care locuia pe aceeaşi stradă, răspunsese în locul Juliei:

— E mama lui Seth.

Ben se încruntase.

— Nu, nu e. O cunosc pe mama lui Seth şi arată altfel.

— Asta e cealaltă mamă a lui Seth, precizase Emma.

Plictisit, Ben luase enunţul ca atare şi atacase un alt subiect de conversaţie. Şi lucrurile rămăseseră aşa, suspendate – parte a peisajului înconjurător, a lumii în care trăia, nimic deosebit în asta – până când Seth împlinise nouă sau zece ani şi, din cauza pasiunii lui pentru fotbal, intrase în contact direct cu mai mulţi copii care nu fuseseră crescuţi în spiritul acceptării cu uşurinţă a posibilităţii existenţei a două mame într-o familie.

Vreo doi dintre băieţii mai mari încercaseră să se folosească de situaţia familială mai puţin obişnuită a lui Seth pentru a obţine un avantaj asupra lui. Curând, îşi dăduseră seama că nu-şi aleseseră bine ţinta. Seth părea să se mişte dezinvolt în interiorul unei bule de invulnerabilitate.

Răspundea insultelor cu o bună dispoziţie uimitoare. Iar ceilalţi copii îl plăceau tare mult, aşa că agresarea lui fizică era exclusă. Confruntaţi cu încrederea lui în sine, bătăuşii dăduseră înapoi şi porniseră în căutarea unei victime mai sigure. Chiar şi atunci, Seth continuase să li se împotrivească. Avea un fel al lui de a-i înştiinţa pe adulţii aflaţi în poziţii de autoritate atunci când lucrurile o luau razna, fără a putea fi acuzat vreodată că ar fi pârâcios. Era, din câte se părea, un bun prieten şi un adversar inofensiv.

Aşa încât a crescut şi a ajuns, aproape pe nesimţite, la vârsta adolescenţei, rămânând la fel de blând, de popular şi de direct în relaţiile cu ceilalţi copii. Singura lui problemă părea să fie teama de a nu da greş. Julia şi Kathy l-au urmărit pe tot acest parcurs cu sufletul la gură, aşteptându-se din clipă în clipă ca inevitabilul să se producă. De fapt, aşteptaseră momentul încă din clipa când Julia acceptase inseminarea artificială. Mulţi „binevoitori” îşi exprimaseră de-a lungul anilor reticenţa. Dar Seth fusese un copil fericit, care nu le crease probleme. Avusese colici o dată. O singură dată. Dormise toată noaptea, fără să se trezească din somn, încă de la şapte săptămâni, lucru de-a dreptul incredibil. Nu se îmbolnăvise aproape niciodată, cu excepţia unor banale răceli. Când începuse să meargă, nu îşi exasperase mamele, probabil şi pentru că, atunci când încercase prima oară să se dea în spectacol în public, Kathy se îndepărtase şi îl lăsase singur, roşu la faţă şi zbierând, în mijlocul supermarketului. Sigur, îl urmărise de după rafturile cu cereale pentru micul dejun, dar el nu ştiuse. Spaima de a fi abandonat îl lecuise definitiv de istericale. Din când în când, se mai smiorcăia, ca orice copil, dar, cum Kathy şi Julia nu îl luau în seamă, cu timpul renunţase aproape de tot şi la crizele de plâns.

Trăsătura de caracter care îl împiedicase să fie un copil perfect era acel şuvoi de vorbe care părea să izvorască din el imediat ce făcea ochi dimineaţa şi nu se oprea decât când era dus la culcare. Seth era atât de fascinat de lumea înconjurătoare şi de locul lui în univers, încât nu vedea nici un motiv pentru a nu împărtăşi tuturor, în cele mai mici amănunte, tot ce făcea sau gândea ori pentru a nu relata în detaliu acţiunea ultimului film văzut pe DVD. Şi, cu cât povestea era mai banală, cu atât mai bine. Uneori observa – ce-i drept, cu întârziere – ochii daţi peste cap sau privirea fixă a auditoriului care aştepta ca istorisirea să ajungă, în sfârşit, la punctul culminant. Dar asta nu îl făcea să ezite. Îşi continua neabătut trăncăneala până la capăt, chiar şi atunci când Kathy, epuizată, îşi punea capul pe masa din bucătărie şi gemea încetişor.

Una peste alta, nu era cel mai mare defect de pe lumea asta. Cele două mame observaseră că prietenii lui nu reacţionau ca ele la vorbăria lui Seth. Şi erau mulţumite că, odată ajuns la adolescenţă, fiul lor cel frumos nu se transformase într-o huidumă ursuză şi taciturnă. Mulţi dintre amicii lui din copilărie le dădeau acum fiori. Băieţi drăguţi şi iubitori, cu care Seth îşi petrecuse timpul când erau mici, absorbiţi în tot felul de jocuri fanteziste, ajunseseră acum nişte creaturi mârâitoare şi urât mirositoare pentru care comunicarea cu părinţii nu însemna altceva decât un act de-a dreptul jenant. Era, aşa cum pe drept cuvânt remarcase Kathy, aproape un miracol faptul că Seth al lor reuşise cumva să se sustragă acestor ritualuri specifice trecerii de la copilărie la maturitate.

— Are gusturi îngrozitoare în materie de muzică, subliniase Julia în mai multe rânduri, ca şi cum acest defect punea în umbră toate calităţile sale.

Nu ştia de unde îi venea pasiunea pentru grunge[19], mai ales cel timpuriu, însă era bucuroasă că nu se extinsese prea mult şi asupra garderobei lui Seth.

— Ar putea fi şi mai rău, îi atrăsese atenţia Kathy. Ce te făceai dacă îi plăceau musicalurile?

Fiindcă Seth nu le ascundea nimic, Julia şi Kathy nu îşi făceau griji în privinţa utilizării computerului. Instalaseră totuşi toate aplicaţiile de control parental, plus alte mijloace de securizare folosite de Kathy pentru a-şi proteja designurile pentru paginile web. Nu i se uitau însă peste umăr,

deşi Kathy îi verifica periodic pagina de pe RigMarole, în căutare de ciudaţi şi de persoane rău intenţionate.

Nu că ar fi fost cu adevărat nevoie. Pentru Seth, discuţiile din timpul mesei se axau pe RigMarole – cu cine stătuse de vorbă, ce avusese cutare de zis despre nu ştiu cine care apăruse pe Twitter în săptămâna aceea, ce nouă aplicaţie fascinantă descoperise recent.

Necazul atunci când turui întruna vrute şi nevrute este că, la un moment dat, ceilalţi ajung să nu te mai bage în seamă, ăsta fiind modul lor de a se autoproteja. Julia şi Kathy nu mai ascultau acum decât cu o singură ureche atunci când Seth le punea la curent cu ce se întâmpla în lumea lui. O bună parte dintre vorbele sale se pierdeau în vârtejul discuţiilor din jurul mesei de bucătărie. Prima dată când îl menţionase pe JJ, un nou prieten de pe Rig, Kathy reţinuse numele şi îl căutase mai târziu pe pagina lui Seth. Părea un adolescent obişnuit, un împătimit al computerului care perora, plin de un amestec de infatuare şi furie, despre versurile celor de la Pearl Jam şi Mudhoney[20]. Nimic îngrijorător.

Şi astfel JJ a devenit parte a zgomotului de fond, un alt nume care le trecea pe lângă ureche. Şi atunci nu e de mirare că nu li s-a părut nimic ciudat în momentul în care Seth a pomenit, în treacăt, că avea să îl întâlnească pe JJ la unul dintre puţinele evenimente muzicale organizate în magazinul de CD-uri second hand din Bradfield.

Când eşti obişnuit cu sinceritatea, nu are cum să-ţi treacă prin cap că uneori ceea ce auzi nu este tocmai adevărul.

Tony a căutat pe Google site-ul agenţiei imobiliare din Worcester şi a dat clic pe butonul „Proprietăţi noi”. I se păruse că angajata cu care discutase se asemăna cu unul dintre pacienţii lui bipolari aflaţi într-o fază maniacală, dar fără a beneficia de medicaţie. Îi promisese cu două zile în urmă că fotografiile aveau să fie făcute chiar în acea după-amiază şi că urmau să fie postate, împreună cu textul explicativ, pe pagina web „în câteva ore”. De abia acum reuşise să-şi adune tot curajul de care era în stare pentru a verifica informaţiile apărute pe site cu privire la casa pe care intenţiona să o vândă fără a o fi văzut vreodată.

Având în vedere preţul sugerat de agenta imobiliară, îşi dăduse seama că era vorba despre o proprietate importantă, dar, chiar şi aşa, nu era pregătit pentru impunătoarea vilă care apăruse acum pe monitor. Era o clădire cu două frontoane din cărămidă într-o nuanţă discretă de roşu, cu ferestrele boltite retrase şi cu uşa de la intrare impozantă vopsite contrastant în galben pal. Fâşii de draperii grele erau vizibile la marginile ferestrelor, iar grădina părea opulentă şi proiectată cu mare grijă la detalii de către un arhitect peisagist. „Şansă unică de a achiziţiona un conac superb, cu vedere spre Sheluvelt Park”, aşa suna anunţul din capul paginii. „Patru dormitoare, trei camere de oaspeţi, trei băi. Atelier complet echipat, conectată la reţeaua electrică.” Tony s-a încruntat şi a strâmbat din nas. Un spaţiu al naibii de mare pentru cineva care locuia singur. Poate că îi plăcuse să dea petreceri. Sau doar să arate lumii cât de bine îi mergea. Oricare era adevărul, Edmund Arthur Blythe nu dusese, în mod cert, lipsă de bani.

Tony şi-a dat seama că vânzarea locuinţei avea să-l ducă şi pe el în aceeaşi poziţie. Deja avea 50 000 de lire sterline în contul bancar, moştenirea primită, dar care nu reprezenta decât o mică parte din averea pe care urma să o dobândească prin înstrăinarea casei. Nu îşi închipuise niciodată că avea să dispună de o asemenea sumă şi deci nu se gândise nici cum să o cheltuiască. Nu avea gusturi scumpe. Nu colecţiona obiecte de artă, nu conducea maşini rapide şi nu obişnuia să-şi achiziţioneze haine la preţuri exorbitante. Nu se pricepuse niciodată să-şi facă vacanţele în cea mai bună perioadă a anului şi nu îl atrăgeau destinaţiile exotice, cu climă prea caldă şi cu instalaţii sanitare de o calitate îndoielnică, pentru care, înainte de a te îmbarca în avion, trebuia să faci vaccinuri în braţe şi în fund. Întâmplător, ceea ce îi plăcea cel mai mult pe lumea aceasta erau exact lucrurile pentru care era plătit

– să trateze pacienţi şi oameni cu nervii zdruncinaţi. Curând însă, cu sau fără voia lui, avea să devină bogat.

— Pot oricând să donez totul, şi-a spus cu voce tare.

Multe organizaţii caritabile ar fi ştiut, într-adevăr, ce se putea face cu o asemenea sumă picată din senin. Şi totuşi, ideea nu îi surâdea atât de mult pe cât ar fi crezut. Cyndi Lauper avea probabil dreptate atunci când sublinia într-un cântec faptul că banii schimbă totul.[21] Nerăbdător, şi-a întors atenţia spre ecranul computerului.

Cu un clic, puteai vedea şi alte fotografii ale casei. Tony a şovăit cu degetul pe mouse. Nu era foarte convins că voia să ştie totul. Se ferise în mod deliberat să viziteze domeniul bărbatului responsabil pe jumătate de moştenirea lui genetică. Refuzase să audă poveşti despre o viaţă fericită şi împlinită, să descopere un bărbat plăcut de ceilalţi şi echilibrat sufleteşte, să afle că fusese complet ignorat de un om care ar fi putut să îi transforme copilăria marcată de suferinţe atroce în ceva cât de cât apropiat de normalitate. Descoperirea unui astfel de adevăr nu ar fi făcut decât să-i alimenteze resentimentele şi gândurile şi aşa amare. Ca fiu al Vanessei, fusese predestinat nefericirii. Atât mama, cât şi bunica lui, cea care purtase în cea mai mare măsură pe umeri povara creşterii sale, îl făcuseră să creadă, dincolo de orice îndoială, că nu era bun de nimic, un fruct al păcatului, şi că nu putea să spere să ajungă altceva decât un nenorocit. Mai târziu, ca psiholog, îşi dăduse seama că experienţele sale din copilărie erau emblematice pentru pacienţii ale căror profiluri ajunsese să le alcătuiască. Le semăna în toate mai mult ca oricine. Până şi Carol înţelegea asta. Pacienţii lui vânau victime; el îi vâna pe ei. Ei trasau profilurile victimelor; el le trasa pe ale lor. La mijloc era aceeaşi necesitate acută – sau, în orice caz, aşa presupunea el.

Şi-ar fi dezvoltat cu totul alte nevoi dacă Blythe ar fi ales să facă parte din viaţa lui. Dar nu voia să zăbovească prea mult speculând pe marginea implicaţiilor acestei idei. Aşa că se ocupase de aranjamente numai prin telefon şi prin e-mail şi îi ceruse avocatului lui Blythe să trimită cheile casei direct la agenţia imobiliară. Avocatul se purtase ca şi cum solicitarea lui ar fi fost perfect normală, dar Tony ştia că lucrurile nu stăteau aşa. Era conştient că procedase astfel pentru a ridica un zid între el şi bărbatul care nu dorise să îi fie tată. Nu avea nici un rost să-şi rişte propria fragilitate pentru cineva care nu îşi adunase curajul de a-şi recunoaşte fiul decât după moarte.

Undeva însă, în adâncul fiinţei sale, o voce sâcâitoare îl prevenea că urma să vină o vreme când avea să regrete faptul că păstrase distanţa.

— Poate că greşesc, şi-a spus din nou cu glas tare. Numai că în momentul ăsta nu pot să fac altfel.

Preţ de o clipă i-a trecut prin cap că ar putea amâna punerea în vânzare a casei lui Blythe pentru a o păstra aşa cum era şi a o cerceta atunci când avea să fie pregătit pentru asta. A alungat însă ideea înainte ca aceasta să i se cuibărească în minte. Era posibil să nu se simtă niciodată suficient de pregătit şi, în plus, era o nedreptate din punct de vedere moral să ţii o casă nelocuită când atâţia oameni aveau nevoie de un cămin.

Supărat de propriile stări contradictorii, a închis site-ul agenţiei imobiliare şi a tras mai aproape dosarul unui pacient. Aici putea să-şi pună amprenta, să intervină în vieţile unor oameni al căror comportament deviase în chip dezastruos de la ceea ce societatea considera normal. Experienţa cu propria mamă îl făcuse să înţeleagă din interior cât de diferită putea fi lumea atunci când era privită dintr-o perspectivă dramatic distorsionată. Cunoştea mult prea bine sentimentul neapartenenţei şi ştia cât de terifiantă putea fi încercarea de a ajunge la pace cu o lume ale cărei reguli şi convenţii erau atât de relative în raport cu cele care făceau posibilă supravieţuirea. Tony învăţase pe cont propriu cum să facă să pară un om normal şi credea că îi putea ajuta şi pe alţii să-şi depăşească defectele. Pentru prea mulţi dintre pacienţii săi nu mai putea face nimic, dar pe unii se străduia să-i salveze, să-

i reabiliteze și să-i readucă mai aproape de o viață relativ normală.

Lectura i-a fost întreruptă de țârâitul telefonului. Cu gândul pe jumătate în altă parte, a ridicat receptorul.

— Alooo?

Carol îi atrăsese atenția în repetate rânduri că modul în care răspundea la telefon denota uimire și prudență, de parcă ar fi fost surprins de faptul că o bucățică de plastic suna și apoi se pornea să vorbească atunci când o luai în mână. „Îmi amintești de o poezie învățată la școală”, îi spusese ea. „Se numea *Un marțian trimite o carte poștală acasă*.”

Persoana de la celălalt capăt al firului era ezitantă. Părea să corespundă, cel puțin parțial, personajului descris de Carol.

— Alo? Doctorul Hill? Doctorul Tony Hill?

— Da. Cu cine vorbesc?

— Sunt inspectorul-șef Stuart Patterson de la brigada omucideri, West Mercia Police.

— Nu ne cunoaștem, nu-i așa?

Tony începea întotdeauna prin a lămuri acest detaliu. Avea memoria fețelor, dar nu și pe cea a numelor.

Nu ar fi fost pentru prima oară când s-ar fi înșelat, considerând că discuta cu un străin, pentru a afla apoi că stătuseră față în față la un dineu, cu o lună în urmă.

— Nu. Mi-ați fost însă recomandat ca profiler.

— Mda, mă număr printre ei, a zis Tony, rânjind larg cu receptorul la ureche. Vreau să spun că am ceva experiență în domeniu.

— Avem de-a face cu un caz unde cred că ne-ar prinde bine expertiza dumneavoastră.

— West Mercia? Adică Worcester, nu-i așa?

De data asta, tonul întrebării i s-a părut până și lui prea reținut.

— Da, Worcester și zona limitrofă. Dar crima la care mă refer s-a comis la periferia orașului. Poate că ați citit despre ea? Ăsta e motivul pentru care întrebați?

Patterson mitralia cuvintele, dar Tony depistase un accent anume și acel tip de rârâit pe care îl asocia de obicei cu comitatul Borsetshire[22] din serialul *The Archers*.

— A, nu, doar că nu eram sigur… Știți, geografia nu e punctul meu forte. În fine, ce anume în acest caz vă face să credeți că ați avea nevoie de serviciile unui om ca mine?

Patterson a inspirat adânc.

— Este vorba despre o fetiță de paisprezece ani, ucisă, agresată și mutilată sexual. Lucrăm la caz de peste o săptămână, și până acum nu am dat de nici un fir. Am acoperit toate pistele posibile, dar nu am găsit nimic de care să ne agățăm. Suntem disperați, doctore Hill. Vreau să rezolv cazul cât mai repede cu putință, dar n-am reușit prin metodele clasice. Am nevoie de o perspectivă nouă. Patterson a făcut o pauză.

Tony nu l-a întrerupt, convins că mai urmează ceva.

— Și mi s-a spus că dumneavoastră ați fi omul potrivit pentru asta.

Era pentru a doua oară când Patterson făcea referire la o recomandare primită de la alții. Așadar, nu apela la Tony din convingere proprie, ci pentru că se afla sub presiune. Confruntați cu o crimă de o asemenea natură, Carol Jordan și alți câțiva detectivi de la omucideri care lucraseră în trecut cu Tony i-ar fi cerut ajutorul la câteva ore după descoperirea victimei. Asta pentru că aveau încredere în el. Atunci când un profiler era pus în situația de a colabora cu polițiști sceptici, efortul pe care era obligat să-l depună se dubla. Pe de altă parte însă, asta însemna că era nevoit să aducă dovezi solide, probe ce nu puteau fi contestate. Și în meseria lui era întotdeauna util să nu scapi din vedere lucrurile

elementare.

O altă idee i-a trecut brusc prin cap. „Worcester”, și-a spus Tony. „Aici e mâna lui Carol. A văzut că nu mă poate convinge să mă interesez de moștenirea lăsată de Blythe, așa că vrea să îmi vâre pe gât cazul din Worcester. Știe că, dacă îl accept, voi fi nevoit să mă duc acolo și, odată ajuns, n-o să rezist să nu-mi bag nasul și în treaba asta cu proprietatea.”

— Dacă nu vă supărați, v-aș ruga să-mi spuneți cine anume v-a sugerat să mă contactați, a zis, convins că știa răspunsul.

Patterson și-a dres glasul.

— E o poveste puțin cam complicată.

— Vă ascult, nu mă grăbesc.

— Ei bine, ofițerul nostru de la Protecția Familiei… Știți, iubitul ei e polițist în West Midlands. Iar unul dintre ofițerii de la MIT, de acolo, din Bradfield, pe nume Sam Evans, a fost omul de legătură al iubitului ei în cazul acela cu explozia bombei de pe stadion, de anul trecut. În fine, cei doi au păstrat legătura, întâlnindu-se când și când să ia masa împreună. Iar acest Evans v-a ridicat osanale. Sergentul meu l-a sunat și așa a aflat numărul dumneavoastră de telefon. Patterson a tușit ușor, ca să-și dreagă vocea. Și el este cel care m-a convins că e momentul să abordez cazul dintr-o altă perspectivă.

— Nu ați discutat cu inspectorul-șef Jordan?

Lui Tony nu îi venea să creadă.

— Nu cunosc nici un inspector-șef Jordan. E cumva superiorul lui Evans?

O presupunere care, în alte circumstanțe, l-ar fi deranjat pe Tony, dar care acum îi confirma faptul că Patterson nu mințea. Așadar, Carol nu îi întinsese o capcană.

— Care a fost cauza morții? a întrebat el.

— Asfixierea. Fata a fost găsită cu capul înfășurat într-o folie de plastic. Nu se zbătuse. Era căzută cu fața la pământ și drogată cu GHB[23].

— GHB? Cum ați aflat? Credeam că nu poate fi depistat, având în vedere că se găsește în mod normal în sânge.

— Nu în asemenea cantități. Am descoperit victima la scurt timp după crimă, astfel că prezența în exces a substanței a fost cu atât mai evidentă, a rostit Patterson cu greutate. Încă mai așteptăm rezultatele toxicologice complete, dar se pare că a ingerat suficient GHB cât să-i facă treaba ușoară criminalului.

Tony începuse să ia, automat, notițe.

— Ați spus cumva că a fost „mutilată sexual”?

— Da, a tăiat-o cu cuțitul. Cu un cuțit cu lamă lungă, din câte am înțeles. A făcut totul harcea-parcea înăuntru. Ce ziceți, doctore? Vreți să ne ajutați?

Tony a lăsat pixul din mână și și-a împins ușor ochelarii pentru a se scărpina la baza nasului.

— Nu știu. Puteți să-mi trimiteți prin e-mail fotografiile de la locul crimei și rapoartele preliminare? O să arunc o privire, și rămâne să vă contactez eu mâine-dimineață, la prima oră. Până atunci, o să îmi dau seama dacă pot sau nu să vă fiu de folos.

— Mulțumesc. Dacă răspunsul va fi afirmativ, credeți că va fi nevoie să vă deplasați până aici?

„E deja îngrijorat să nu-și depășească bugetul.”

— Trebuie să văd cu ochii mei locul crimei. Și, probabil, să discut cu părinții. Maximum două zile. Poate o să rămân peste noapte. Sau cel mult două nopți, a răspuns Tony, dându-i de înțeles că a priceput dedesubturile întrebării.

I-a dictat adresa de e-mail, și-a notat numărul de telefon al lui Patterson și l-a asigurat încă o dată

că avea să-l sune a doua zi dimineaţă.

A pus apoi telefonul în furcă şi s-a rezemat de spătarul scaunului, cu ochii închişi. West Mercia Police apelase la el pentru a merge la Worcester chiar în ziua când se hotărâse să scoată la vânzare casa lui Edmund Arthur Blythe, aflată în aceeaşi localitate. Pornind de aici, unii dintre cunoscuţii săi ar fi putut construi un întreg scenariu bazat pe poveşti despre predestinare. El, unul, nu punea însă mare preţ pe coincidenţe. Avea pacienţi care găseau tot felul de înţelesuri profetice în fapte întâmplătoare. În scurta sa carieră de profesor universitar, el îşi prevenise studenţii să nu se lase furaţi de asemenea fantezii. Cum de se întorsese la ele?

„Ni se întâmplă tuturor. În vacanţă, într-un sat uitat de Dumnezeu, pe o plajă care nici măcar nu e inclusă în vreun ghid sau într-un mic restaurant fabulos cu fructe de mare, recomandat de localnici. Şi acolo ne pomenim deodată faţă în faţă cu cineva cunoscut – colegul din echipa de fotbal a fratelui, sau persoana cu care ne urcăm zilnic în acelaşi autobuz, sau cel care îşi plimbă câinii în parcul unde îl ducem şi noi pe al nostru. Şi rămânem muţi de uimire. Şi povestim asta tuturor atunci când ne întoarcem acasă: «N-o să-ţi vină să crezi cu cine m-am întâlnit…» Dar ia gândiţi-vă puţin! Gândiţi-vă la milioanele de secunde de vacanţă când nu aţi dat peste vreun cunoscut. Şi apoi, gândiţi-vă la miile de clipe dintr-o singură zi în care nu v-a ieşit în cale vreun cunoscut. Matematic, există şansa de a da peste cineva cunoscut în aproape orice loc v-aţi duce. Lumea este o zonă de contact din ce în ce mai mică. Cu fiecare an ce trece, creşte probabilitatea acestor întâlniri aparent semnificative. Numai că ele nu sunt deloc semnificative. Evident, cu excepţia cazului în care sunteţi urmăriţi de cineva, şi atunci nu luaţi în seamă ce v-am spus şi sunaţi la poliţie. Aşa încât, atunci când pacienţii voştri vă vor prezenta orice fel de versiune a unei misiuni de-a lor ce are la bază conferirea de înţelesuri unor evenimente aleatorii, amintiţi-vă că nu există nici o semnificaţie în coincidenţe. Lucrurile pur şi simplu se întâmplă. Luaţi totul ca atare şi vedeţi-vă de treabă.”

Computerul a scos un bip, semn că primise un e-mail. Patterson părea un tip hotărât, care nu lăsa să-i scape ocaziile. Tony s-a aplecat în faţă, cu ochii deschişi, şi a mormăit în sinea lui: „Luaţi totul ca atare şi pe urmă vedeţi-vă de treabă”.

[19] Stil de rock alternativ care încorporează elemente de hardcore punk, heavy metal şi indie caracterizat prin folosirea chitarelor electrice distonante şi prin versuri care exprimă de multe ori nihilism, nemulţumire sau apatie. (n.tr.)

[20] Formaţii americane de rock alternativ (n.tr.)

[21] Este vorba despre melodia **Money Changes Everything** scrisă de Tom Gray şi lansată în 1984 (n.red.)

[22] Ţinut rural fictiv din serialul radiofonic BBC *Familia Archer*, difuzat fără întrerupere începând cu anul 1950 şi care deţine recordul mondial în materie de longevitate (n.tr.)

[23] Gamma-hidrobutirat sau acid gamma-hidrobutiric, tip de calmant care, adăugat în cantităţi mari în mâncare sau băutură, poate fi folosit ca sedativ (n.tr.)

CAPITOLUL 10

Când a intrat în sala de conferinţe a departamentului omucideri din cadrul Diviziei de Nord, Paula şi-a dat seama în mai puţin de treizeci de secunde că şeful era singura persoană care considerase necesar să solicite sprijinului celor de la MIT în cazul dispariţiei băiatului. I se ceruse să ia legătura cu sergentul Franny Riley şi să participe la o scurtă şedinţă. Însă, când îşi făcuse apariţia şi întrebase de Riley, persoana chestionată ridicase din umeri, ca şi cum n-ar fi ştiut nimic, şi arătase cu degetul, zicând:

— Tipul ăla mare de acolo, cu ţigara în gură.

Fumatul fusese, bineînţeles, interzis în sediile poliţiei din Bradfield cu mulţi ani în urmă. Dar detectivul mătăhălos pe care îl căuta Paula ţinea o ţigară atârnată în colţul gurii. Nu era aprinsă, însă în ochii lui negri, care o priveau cu răutate, a sesizat ameninţarea sfidătoare a unui om gata să folosească bricheta la cea mai mică provocare. Arăta ca o fantomă din perioada cea mai întunecată a ligii de rugby, a observat Paula în timp ce traversa încăperea. Nas strâmb şi prost pus la loc, urechi care nu semănau una cu cealaltă şi nici urmă de gât.

— Sunt detectivul McIntyre, a spus ea. Paula McIntyre.

A întins mâna.

Franny Riley a ezitat o clipă, apoi i-a scuturat-o. Avea o strânsoare puternică, dar palma îi era surprinzător de moale.

— Franny Riley. Înţeleg că faci parte din brigada aceea de elită. Habar n-am ce naiba e în capul şefului. Ne face să ne pierdem timpul şi să părem nişte imbecili, a adăugat el din ce în ce mai furios.

Paula s-a întrebat cum Dumnezeu putea să vadă ceva prin deschizăturile acelea dintre fruntea puternic bombată şi pungile de sub ochi.

— Să sperăm că da.

Bărbatul şi-a răsucit capul, privind-o uimit.

— Ce-ai spus?

— Am spus că aş fi foarte fericită dacă s-ar dovedi pentru noi amândoi că nu a fost decât o pierdere de vreme, iar Daniel Morrison ar apărea acasă teafăr şi nevătămat, cu o expresie dintr-aceea de „tocmai m-am regulat” pe faţă. Nu ţi-ar conveni şi ţie? Punându-şi la bătaie tot farmecul personal, Paula a scos din jachetă pachetul de ţigări. Deci unde se poate fuma aici?

Acoperişul sediului Diviziei de Nord a Poliţiei din Bradfield oferea una dintre cele mai frumoase panorame ale oraşului. Cocoţată pe vârful dealului Colliery, clădirea domina împrejurimile. În zilele senine, de aici se puteau vedea construcţiile emblematice din centru, precum şi îndepărtatul stadion şi parcurile care serveau drept plămânii verzi ai oraşului încă de la începuturile revoluţiei industriale. Spre nord, colinele mlăştinoase de turbă se întindeau până la linia orizontului, străbătute de şosele care se încolăceau ca nişte panglici în jurul vârfurilor lor rotunjite. Un adăpost de staţie de autobuz, făcut din plexiglas, ajunsese cine ştie cum pe terasa clădirii, protejându-i pe fumători de rafalele de vânt şi de ploaie şi oferindu-le, probabil, cel mai spectaculos loc pentru fumat din Bradfield.

— Drăguţ, a remarcat Paula cocoţându-se pe balustrada îngustă de plastic care înconjura adăpostul. A depus cineva vreo plângere privind dispariţia adăpostului din staţia de autobuz?

Riley a pufnit în râs. Era un sunet neobişnuit, ca o scurgere înfundată pe care cineva încerca să o desfunde.

— Asta ne-ar mai lipsi. A tras adânc din ţigară, ca şi cum ar fi fost geamandura de care se agăţa

pentru a rămâne în viaţă. Şeful are rău de înălţime, aşa că presupun că n-o să urce niciodată până aici. Suntem în siguranţă. Deci cu ce îţi pot fi de folos, McIntyre?

— M-am gândit că ai putea să mă pui la curent cu stadiul cercetărilor în cazul dispariţiei lui Daniel Morrison. Ca să evit să fac ce aţi făcut deja.

— Credeam că exact aşa procedaţi voi, detaşamentele de elită, a mârâit el. Luaţi totul de la capăt, inclusiv pistele care au fost deja acoperite, şi pe urmă revendicaţi succesul.

— Am impresia că te referi la nişte diletanţi, nu la noi, sergent.

Paula s-a întors ca să adăpostească flacăra brichetei cât şi-a aprins ţigara. S-a relaxat în timp ce nicotina a început să i se unduiască în creier. Era tare pricepută în a intra pe sub pielea celor pe care îi audia, prinzându-i deseori cu garda jos. Ştia că acesta era principalul motiv pentru care Carol Jordan o aprecia atât de mult, dar încerca să nu dea prea mare credit talentului său, pregătindu-se pentru cazul în care acesta avea să se evapore într-o bună zi. Aşa că acum i-a aruncat un zâmbet complice lui Riley, fără să stea prea mult pe gânduri.

— Presupun că tu te ocupi de treaba asta.

A sesizat că Riley se destinde în mod vizibil.

— Eşti o fătucă isteaţă foc, a zis el.

— Nu pari prea îngrijorat de soarta lui Daniel. Crezi că a fugit de acasă?

Riley a ridicat din umerii săi masivi.

— Nu cred că a fugit. Mai degrabă, pare să fi pornit în căutarea aventurii. Aşa cum bine ai zis, bănuiesc c-o să se întoarcă în cele din urmă acasă, după o experienţă sexuală de neuitat.

— Şi de ce crezi asta?

Riley a tras cu putere din ţigară, vorbind în timp ce dădea fumul afară din piept:

— E un ticălos mic şi răsfăţat. Băieţaşul mamii şi al lui tăticu'. N-are nici un motiv s-o şteargă de acasă, atâta timp cât ei îi fac toate poftele.

Paula a preferat să nu mai insiste pentru moment. Din experienţa ei, de obicei nu îţi puteai face o imagine corectă a ceea ce se întâmpla într-o familie în primele zile de după o dispariţie. Aparent, Daniel nu ducea lipsă de nimic acasă, dar, pe de altă parte, asta putea să însemne, oricât ar fi părut de surprinzător, că era nevoit să facă faţă mai multor greutăţi.

— Aţi exclus ipoteza răpirii?

— Dacă ar fi fost răpit, părinţii fie nu ne-ar fi contactat, fie ar fi primit până acum o cerere de răscumpărare. În plus, tatăl nu e tocmai genul care poate fi şantajat pentru a stoarce ceva de la el. Are destui bani, dar nu suficient de mulţi încât să merite efortul.

Riley a tras un ultim fum din ţigară, a aruncat mucul pe jos şi l-a strivit hotărât cu pantoful pentru a-şi sublinia spusele.

— Unde a fost văzut băiatul ultima oară?

Riley a căscat şi s-a întins, apoi a scotocit în buzunar după o altă ţigară.

— Daniel e elev la şcoala William Makepeace. Luni, după ore, s-a întors în oraş cu autobuzul. Era singur, dar câţiva colegi de an se aflau şi ei în autobuz. Au coborât cu toţii la Bellwether Square. Ceilalţi băieţi au intrat în magazinul de jocuri pentru computer. Au declarat că l-au văzut pe Daniel traversând piaţeta şi luând-o în direcţia opusă.

— Spre Temple Fields?

Fără să vrea, Paulei i s-a zbârlit părul pe braţe. Şi asta nu avea nimic de-a face cu vântul rece care bătea dinspre mlaştini.

— Exact.

— Şi după asta?

Riley a ridicat din umeri.

— Ei bine, încă nu am apelat la mass-media pentru a-i anunța dispariția, așa că deocamdată n-am fost sunați de sute de tembeli, din Land's End până la John O'Groats[24], care vor să ne facă să ne pierdem timpul bătând câmpii despre cum l-au văzut ei pe Daniel.

Bărbatul s-a îndreptat spre capătul adăpostului și a privit în zare, dându-i de înțeles că-i zisese tot ce avea de zis. Tocmai când Paula era pe cale să-l eticheteze drept leneș incurabil, a surprins-o adăugând:

— Am verificat înregistrările camerelor de supraveghere din centru. Puștii au avut dreptate. Daniel a traversat, într-adevăr, piața și s-a făcut nevăzut pe o alee lăturalnică spre Temple Fields. S-a întors spre Paula și a cântărit-o din ochi. Și tu știi mai bine decât mine ce înseamnă Temple Fields. Sau poate mă înșel?

Pentru o clipă, Paula l-a privit contrariată, nesigură dacă se referea la orientarea ei sexuală.

— Poftim? a întrebat pe un ton tăios, sugerându-i că nu avea de gând să înghită nici o aluzie homofobă.

— Tu ești aia, nu-i așa? Cea care a fost prinsă în schimbul de focuri atunci când agentul vostru sub acoperire din Temple Fields a fost demascat?

Paula aproape că ar fi preferat sexismul pe care i-l atribuise lui Riley în mod eronat. Fusese cât pe ce să-și piardă viața într-un nenorocit de apartament din labirintul ăla de străzi și alei înguste din cauza unui ucigaș mai deștept decât bănuise Tony Hill. Revenirea de pe buza prăpastiei însemnase pentru ea un efort dureros și riscant, de care era conștientă că nu ar fi fost capabilă fără sprijinul lui Tony. Chiar și acum, când se putea considera vindecată, ura să-și amintească episodul respectiv.

— Da, eu sunt, a spus. Și știu că sistemul de supraveghere video din Temple Fields e și acum un dezastru.

Riley a dat din cap în semn de încuviințare.

— E o porcărie. Acum îi zicem cartierul homosexualilor și ne prefacem că e o zonă respectabilă datorită barurilor la modă și restaurantelor cu pretenții, dar amândoi știm că nu e așa. Patronii sex shopurilor, prostituatele, peștii și traficanții de droguri care bântuie pe acolo nu vor să-și vadă clienții surprinși de camerele de supraveghere. Așa că, dacă Daniel a dispărut în Temple Fields, ne-am ras.

— Nici o șansă să aflăm dacă a plecat de acolo?

Riley s-a scărpinat pe burtă.

— N-aș prea crede. Prea multe ieșiri. Și asta ar însemna să mobilizăm prea multe persoane pentru căutarea unui adolescent dispărut. Știi și tu cum stă treaba. În plus, și dacă am trimite o mulțime de oameni, tot n-am avea nici o garanție. E posibil să se afle și acum acolo, drogat într-un nenorocit de apartament amenajat în incinta vreunui depozit părăsit. Sau poate a fost scos din zonă ascuns pe bancheta din spate a unei mașini.

— Nu e bine.

Paula s-a ridicat și s-a apropiat de Riley, scrutând și ea orașul care se întindea la picioarele lor. Undeva, acolo, exista un indiciu cu privire la dispariția lui Daniel Morrison. Ar fi putut însă la fel de bine să fie și în Islanda, că tot nu le-ar fi fost de ajutor. Nu e bine deloc, a sublinat ea.

— Ce ai de gând să faci în continuare? Să discuți cu părinții?

Paula a scuturat din cap.

— Nu eu sunt factorul de decizie. Dar o să-mi sfătuiesc șefa s-o lase mai moale până se va ivi ceva nou. Se pare că ați acoperit toate pistele preliminare.

Riley a părut nedumerit.

— Ai dreptate, a spus, incapabil să-şi ascundă surpriza din voce. Dacă până mâine-dimineaţă nu descoperim ceva, o să le solicităm părinţilor să facă o declaraţie televizată. O să te anunţ din timp.

Paula şi-a stins ţigara.

— Mulţumesc, sergent.

I-a simţit privirea fixată asupra ei în timp ce traversa terasa, îndreptându-se spre scara de incendiu. Presupunea că îşi făcuse un nou prieten. Aşa că ziua nu fusese complet irosită.

Tony s-a uitat de jur împrejurul aglomeratului local specializat în preparate curry. El şi Carol frecventau acelaşi restaurant indian de la marginea cartierului Temple Fields încă de la primul caz la care colaboraseră, şi, în ciuda schimbărilor de decor şi a bucătarilor care se perindaseră de-a lungul anilor, rămăsese unul dintre cele mai bune, un preferat al localnicilor. Cândva, crezuse că mesele erau prea apropiate şi oamenii aveau să fie distraşi de la savurarea mâncării de discuţiile dintre el şi Carol, dar constatase că zgomotul de fond era atât de puternic, încât nu se putea trage cu urechea. Aşa că mesele servite la restaurantul indian deveniseră o obişnuinţă. Tony presupunea că de vină era neutralitatea localului, faptul că era un fel de ţinut al nimănui în care, odată ajunşi, nici unul dintre ei nu putea pretinde că deţinea vreun avantaj teritorial asupra celuilalt în acel hăţiş complicat al relaţiei lor.

S-a uitat din nou la ceas şi, de data aceasta, când a ridicat privirea, a văzut-o pe Carol croindu-şi drum printre mese. Avea obrajii rozalii din cauza aerului răcoros al serii şi ochii îi păreau de un albastru mai intens. Părul des şi blond ar fi avut nevoie de o foarfecă – şuviţele aspre îi stăteau în dezordine. Ca să fie sincer, Tony prefera aspectul ei uşor neglijent în detrimentul perfecţiunii unui păr proaspăt tuns. Dar, cel mai probabil, nimeni nu avea să îi ceară părerea în această privinţă – Carol mai puţin ca oricine.

Carol s-a trântit pe scaun cu un oftat şuierat şi şi-a scos haina în timp ce se întindea după sticla de bere Cobra brumată. A ciocnit-o de cea a lui Tony şi a sorbit lung din ea.

— Acum mă simt mai bine, a spus. Mi s-a făcut sete cât m-am grăbit să-ajung aici la timp.

— Ai avut o zi bună?

Tony ştia deja răspunsul. Ea îi trimisese un mesaj şi-l invitase aici pentru a sărbători împreună.

— Aşa aş zice.

Chelnerul s-a oprit la mică distanţă şi amândoi au dat repede comanda fără să se obosească să consulte meniul.

— Cred că am descoperit un indiciu-cheie într-un dosar clasat acum paisprezece ani. I-a vorbit despre probele noi apărute în cazul Nigel Barnes. Vestea bună e că Stacey a reuşit să restrângă aria de căutare a eventualului cadavru aruncat în lac, aşa că echipa de scafandri din Cumbria ne-a anunţat că este gata să se pună pe treabă. L-am trimis pe Sam acolo pentru a lua legătura cu ei.

— Bravo! Asta o să-ţi asigure titlurile de prima pagină de care ai nevoie pentru a-l face pe Blake să nu mai stea pe capul tău.

Carol şi-a coborât colţurile gurii.

— Nu ştiu ce să zic. Bănuiesc că o să încerce să ne minimalizeze succesul declarând că e un caz vechi şi că oricine s-ar fi ocupat de el ar fi ajuns, mai devreme sau mai târziu, la acelaşi rezultat. Numai că nu e aşa. Vezi tu, majoritatea detectivilor, dacă ar fi aflat că Nigel Barnes s-a mutat, nu s-ar fi obosit să urmărească firul problemei, aşa cum a procedat Sam. Ar fi considerat asta o ocazie pentru a lăsa totul baltă. Echipa mea este însă formată din oameni deosebiţi. Ei gândesc tangenţial, nu liniar. E greu să explici unui om ca Blake ce înseamnă asta pentru un poliţist care face muncă de teren.

— Mai ales dacă nici nu vrea să înţeleagă, a subliniat Tony.

Carol a zâmbit strâmb.

— Cam așa ceva. Dar hai mai bine să nu ne gândim la asta acum, ci să ne bucurăm că echipa e la un pas de o nouă reușită!

— Faceți cu toții o treabă bună. E îngrozitor să fii nevoit să le confirmi familiilor cele mai negre bănuieli, dar voi măcar puneți capăt incertitudinilor. Și faptul că îi dați pe criminali pe mâna justiției e, fără îndoială, extrem de important. Știu că nu fac decât să reiau un clișeu, dar ăsta e adevărul. Voi vorbiți și acționați în numele celor uciși.

Tony i-a aruncat un zâmbet, iar ochii i s-au încrețit la colțuri. Era mulțumit că seara debutase sub auspicii atât de favorabile. Și totuși, ceva îi spunea că nu avea să continue la fel de liniștit.

Le-a fost adus un platou cu pește și legume *pakora*[25], și amândoi s-au servit. Cât timp au mâncat, între ei s-a așternut tăcerea, în semn de respect față de eforturile bucătarului. Într-un târziu, Tony a răsuflat satisfăcut.

— Nu-mi dădusem seama cât îmi era de foame.

— Mereu spui asta, a murmurat Carol în vreme ce ronțăia ultima bucățică de conopidă în aluat crocant.

— Pentru că așa e.

— Bine, ziua ta cum a fost?

Tony și-a ales cu grijă cuvintele.

— Mă bucur să te informez că, deși James Blake nu mă mai vrea, sunt alții care îmi solicită serviciile. Azi am primit un telefon și mi s-a cerut să acord consultanță într-un caz de crimă, deci pot zice că sunt încă la mare căutare.

— Asta e grozav. Cineva cunoscut?

Carol părea cu adevărat încântată. Tony bănuia însă că starea ei de spirit urma să se schimbe după explicațiile pe care avea să i le ofere.

— Inspectorul Stuart Patterson.

Carol s-a încruntat și a scuturat din cap.

— Numele nu-mi spune nimic.

— Din West Mercia.

O licărire de surpriză a trecut peste fața lui Carol, înghețându-i surâsul.

— West Mercia? Te duci la Worcester?

Acuzația la care se așteptase Tony era, fără îndoială, prezentă în vocea ei.

— Acolo e nevoie de mine, Carol. Nu eu am căutat cazul. El m-a găsit pe mine.

Nu voia să pară defensiv, dar știa că așa suna.

— Nu erai obligat să accepți.

Tony și-a ridicat brațele în aer.

— Niciodată nu sunt obligat să accept. Și întotdeauna trebuie să accept. Știi asta. Așa cum am spus, noi suntem singurii care putem vorbi în numele celor uciși.

Carol a aprobat din cap.

— Scuze. Ai dreptate. Doar că… Nu știu. Atunci când am încercat să te provoc la o discuție despre tatăl tău, m-ai repezit. N-ai vrut să auzi nimic. Și acum, poftim, cum s-a ivit prima ocazie, te repezi în orașul în care acesta și-a petrecut cea mai mare parte a vieții de adult. O să te plimbi pe străzile pe care a mers el, o să vezi clădirile pe lângă care a trecut, poate chiar o să intri într-unul dintre puburile frecventate de el.

— Carol, n-am ce să fac. Nu eu m-am dus în Worcester și am ucis și mutilat o adolescentă cu gândul că aș putea fi chemat ulterior acolo ca profiler. Este lucrul la care mă pricep cel mai bine,

care mă face să mă simt viu. Este ceea ce știu să fac, și încă bine, și pot să fiu de ajutor oamenilor.

S-a oprit din vorbit când chelnerul le-a adus felul principal. Imediat după ce acesta s-a retras, Carol a spus:

— Și deci, odată ajuns acolo, o să te prefaci că n-ai nici o legătură cu orașul ăla?

— N-o să pretind nimic. Chiar n-am nici o legătură.

Carol a râs sec și și-a îndesat niște bucăți de pui *karachi*[26] în *naan*[27].

— Cu excepția faptului că ai acolo o casă și o barcă.

— Asta e o întâmplare, nu o legătură.

Carol l-a privit lung, înțelegătoare și tandră.

— N-o să reziști tentației, Tony. Și, dacă o să încerci, o să dai de necaz.

— Asta e o remarcă destul de melodramatică ținând cont că vine din partea ta, a spus el în glumă, încercând să-i alunge grijile. Unde e inspectorul meu șef atât de pragmatic?

— Încearcă să te facă să-ți recunoști propriile nevoi, măcar o dată în viață. Treaba ta este să repari stricăciunile. Și faci asta pentru pacienți. Și pentru noi, când apelăm la tine ca profiler. Și pentru oamenii la care ții. Ca Paula. Și ca mine. Tot ce vreau e să fii și tu o dată egoist și să faci ceva pentru binele tău. S-a aplecat peste masă și și-a așezat mâna peste mâna lui. Tony, ne cunoaștem de multă, foarte multă vreme. Amândoi știm câte probleme are celălalt. Ori de câte ori ai avut ocazia, ai încercat să mă ajuți. De ce nu mă lași să te ajut și eu?

Tony a simțit cum îi ia foc gâtul, de parcă înghițise un întreg ardei iute. A clătinat din cap și a împins farfuria deoparte.

— Nu vreau decât să-mi fac treaba ca lumea, a rostit cu dificultate.

— Știu. Carol vorbea acum încet, și vocea ei abia răzbea până la el în hărmălaia generală. Dar cred că ți-ar fi mai bine dacă ai reuși să te împaci cu propriul trecut.

— Poate. Tony a sorbit din sticla de bere și și-a dres glasul. Poate că ai dreptate. A zâmbit chinuit. Deci n-ai de gând s-o lași baltă, nu-i așa?

Carol a clătinat din cap.

— Nu, cum aș putea? N-aș vrea să te văd suferind pentru că te complaci într-o stare de negare.

Tony a izbucnit în râs.

— Scuză-mă, dar eu ar trebui să fiu psihologul, nu tu!

Carol i-a împins farfuria în față.

— Da, dar eu sunt un bun învățăcel. Acum, pune mâna de mănâncă, și eu o să-ți povestesc tot ce știu despre Blythe.

— Bine, mă dau bătut, a spus Tony spășit, luându-și furculița.

— Să nu-ți închipui cumva că am descoperit tot ce era de aflat, l-a prevenit Carol. Avem însă niște puncte de plecare. Primul lucru demn de menționat, și încă unul esențial, e că nu a avut cazier. Până și permisul de conducere e curat, deși a plătit vreo două amenzi pentru depășirea vitezei în 2002. Probabil în perioada când s-au instalat primele camere video de supraveghere a celei mai apropiate șosele.

— Și pe urmă a învățat să conducă prudent, a completat Tony și s-a apucat să mănânce încet, bucată cu bucată.

— Al doilea lucru bun pe care l-am aflat – bun cel puțin pentru el, dacă nu și pentru cei apropiați – e faptul că a avut o moarte rapidă. Nu a zăcut bolnav, nu a avut perioade lungi de slăbiciune și de neputință. Cauza morții a fost un atac de cord. Participase la un fel de regată pe un canal și tocmai se întorcea pe mal la barca sa, când s-a prăbușit. Ambulanța a ajuns prea târziu pentru ca medicul să mai poată face ceva.

Tony şi-a imaginat scena. Gheara paralizantă din piept şi durerea atroce şi bruscă. Pierderea controlului. Înţelegerea agonizantă a sfârşitului inevitabil. Bezna în care se scufundase. Singurătatea îngrozitoare, absenţa celor dragi. Imposibilitatea de a le spune adio. Sau de a le cere iertare.

— Ştia că risca un atac de cord?

— Nu tocmai. Fusese, într-adevăr, diagnosticat cu boală ischemică, dar asta pare să nu îi fi afectat stilul de viaţă. Juca golf, petrecea mult timp hoinărind pe canale într-o luntre îngustă şi mergea la muncă. Fuma câte o ţigară de foi aproape în fiecare seară, dădea gata câte o sticlă de vin roşu pe zi şi îi păcea să iasă în oraş, la restaurante scumpe, de câteva ori pe săptămână. Nu e chiar genul de dietă pe care o adopţi dacă îţi propui să ai o viaţă cât mai lungă şi mai sănătoasă.

Tony a clătinat din cap.

— Şi cum ai aflat tu toate astea?

— Sunt poliţistă, în caz că ai uitat. Am dat şi eu câteva telefoane unde trebuia.

— Şi ai aflat toate astea? Nu s-a mirat nimeni că pui asemenea întrebări? Tony ştia că statul avea tendinţa să nu protejeze intimitatea cetăţenilor, dar uneori nu se putea abţine să nu se revolte atunci când descoperea cât de uşor era să obţii informaţii presupuse a fi confidenţiale. Ai fi putut fi oricine, nu poliţist, a insistat el.

— E adevărat că am ridicat câteva semne de întrebare. I-am asigurat că nu avem nici un motiv de suspiciune în privinţa cauzei morţii lui Edmund Blythe şi că ne preocupa doar posibilitatea ca unul dintre suspecţii noştri să-i fi furat identitatea. Aşa că, evident, avem nevoie de detalii suplimentare, a încheiat Carol rânjind şi servindu-se cu o lingură de *tarka daal*[28].

— Eşti tare şireată. Eu, unul, nu m-aş fi gândit la asta.

Carol a ridicat din sprâncene.

— Uite cine vorbeşte! Te-am văzut cum îi răsuceşti pe pacienţi pe degete, mai ceva ca un tirbuşon, şi niciodată nu mi-ar fi trecut prin cap să recurg la subterfugiile care ţie ţi se par perfect normale atunci când încerci să intri în mintea cuiva.

Tony s-a lovit uşor cu degetul în tâmplă în semn de apreciere a justeţei afirmaţiilor ei.

— Aşa e. Ei bine, îţi mulţumesc pentru informaţii. Ai dreptate, nu e un capăt de ţară că am aflat toate astea.

— Mai am şi altele. Eşti pregătit?

Tony a simţit din nou acea lehamite familiară, şi stomacul i s-a strâns ghem.

— Nu sunt sigur.

— Nu vred că o să te deranjeze ceea ce mai am de zis, a spus Carol prudentă. Nu te-aş presa în halul ăsta dacă aş bănui că dezvăluirile mele te-ar putea da peste cap.

Tony s-a uitat de jur împrejurul restaurantului înţesat de oameni. Judecând după feţele mesenilor, localul era o lume întreagă în miniatură. Idile, afaceri, certuri, prietenie, bucurie, tristeţe, întruniri de familie, prima întâlnire amoroasă. Fiecăruia dintre cei prezenţi i s-ar fi potrivit oricare dintre aceste aspecte ale relaţiilor interumane. De ce îi era atât de teamă? Ce rău putea să-i facă un bărbat mort care nu se obosise, cât fusese în viaţă, să afle nimic despre el? Şi-a întors privirea spre Carol, care părea să nu-şi fi dezlipit nici o clipă ochii de pe chipul lui. Era norocos că o avea alături, şi-a dat el seama, chiar dacă uneori insistenţa ei îl scotea din minţi.

— OK. Te ascult, a spus.

— Tatăl tău a fost un tip foarte inteligent, să ştii…

— Nu a fost tatăl meu, a întrerupt-o Tony, brusc iritat. Carol, te rog! Ideea asta e inacceptabilă pentru mine, oricât ai insista.

— Scuză-mă, Tony. Te rog să mă ierţi. N-am vrut să te presez. Mi-a scăpat. Cum vrei să-i zic?

Tony a ridicat din umeri.

— Nu știu. Edmund? Blythe?

— Prietenii îi spuneau Arthur.

— Atunci așa să rămână. Arthur. Tony s-a uitat în jos, spre picioarele ascunse sub masă. Scuză-mă, n-am vrut să mă răstesc la tine. Dar nu pot să mă gândesc la el ca la tatăl meu. Pur și simplu, mi-e imposibil. Așa cum ți-am spus de nenumărate ori, „tată" implică existența unei relații – bună sau rea, onestă sau necinstită, de iubire sau de ură, dar o relație. Și între noi nu a existat așa ceva.

Chipul lui Carol părea extrem de sugestiv, așa că scuzele erau inutile.

— Ca să revin, Arthur era un tip inteligent. Și-a fondat propria firmă, Surginc, la câțiva ani după nașterea ta. Nu știu exact cu ce s-a ocupat înainte de asta. Femeia cu care am discutat lucrează la Surginc de circa treizeci de ani, dar nu cunoaște nimic despre viața lui Arthur de dinainte de a se stabili în Worcester, cu excepția faptului că a venit aici de undeva din nord.

Gura lui Tony s-a încrețit într-un zâmbet.

— Cel mai probabil, din Halifax, având în vedere că acolo a locuit mama. Cu ce se ocupă firma asta, Surginc?

— Deși am întâmpinat niște dificultăți de ordin tehnic, am înțeles că, în esență, fabrică instrumente chirurgicale de unică folosință. Arthur a fost un fel de deschizător de drumuri: a avut ideea producerii de instrumente reciclabile dintr-un amestec de materiale plastice și metal. Așa încât produsele lui nu sunt numai de unică folosință, ci și reciclabile și reutilizabile. Nu mă întreba ce anume e așa special în procesul lui de fabricație; știu doar că e unicat. Arthur l-a brevetat. Și mai are și alte brevete. Carol a zâmbit, și trăsăturile feței i s-au îndulcit, amintindu-i lui Tony de motivul pentru care mulți oameni nu și-o puteau imagina drept o persoană dură. Prin urmare, nu ești primul gânditor inovator din familie, a adăugat ea.

Fără să vrea, Tony a primit informația cu încântare.

— Știi, în ciuda tuturor defectelor ei, și mama e la fel. Mă simt însă mai bine acum că știu că nu toată creativitatea mea se trage de la ea.

Carol s-a încordat când l-a auzit pomenindu-și mama. Antagonismul dintre ea și Vanessa ieșise la iveală chiar de la prima lor întâlnire. Tony era în spital, după un atac violent al unui pacient de la spitalul Bradfield Moor. Starea fizică nu îi permisese să acționeze ca tampon între cele două femei, iar intervenția lui Carol, care o împiedicase pe Vanessa să pună mâna pe întreaga moștenire lăsată de Arthur Blythe, îi unise apoi în ura pe care i-o purtau amândoi mamei lui Tony.

— Mă rog, a spus Carol, există totuși o mare diferență între Arthur și Vanessa. Din câte am aflat, Arthur era un om bun la suflet. Nu numai un tip inteligent, ci și un patron de treabă – a mers până acolo încât a implementat în firmă un program de împărțire a profitului cu angajații. A fost un om sociabil și generos, o companie plăcută. Avea cam douăzeci și cinci de angajați, și le cunoștea la toți familiile. Știa cum îi cheamă pe copiii salariaților și alte chestii de genul ăsta. Când a vândut firma, acum doi ani, a invitat într-un weekend tot personalul și partenerii de afaceri la un hotel la țară și a dat o petrecere pe cinste, fără să se uite la bani.

Carol a tăcut, în expectativă.

Tony i-a sesizat ezitarea și a venit cu o completare banală:

— Atunci nu mă mir că toată lumea îl plăcea.

— Singurul lucru pe care nimeni nu l-a înțeles este de ce a rămas necăsătorit. Femeia aceea care, ți-am zis, a lucrat atâția ani pentru el mi-a spus că nu l-a văzut niciodată la braț cu vreo femeie la evenimentele organizate de firmă. Unul sau doi dintre salariați și-au dat cu părerea că ar fi fost homosexual, dar ea nu era de acord. Aprecia prea mult femeile pentru a fi gay, așa mi-a zis. Bănuia,

mai degrabă, că rămăsese văduv sau divorţase de foarte tânăr. Aşa încât am verificat la registrul stării civile. Nu a fost niciodată căsătorit.

Tony a râs.

— Se pare că era la fel de priceput să întreţină relaţiile ca mine.

„Şi probabil din aceleaşi motive. Vanessa ne-a distrus pe amândoi.”

— Mda, există un factor comun în vieţile voastre, a spus Carol, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

Tony s-a întins după sticla de bere.

— Vanessa e un personaj toxic, asta-i adevărat. Dar nu pot da vina pe ea pentru toate.

Carol nu părea dispusă să-i dea dreptate.

— Nu ştiu ce să zic, dar e clar că, odată ce Arthur a ieşit din orbita Vanessei, viaţa lui a luat-o pe un drum ascendent. Ştiu că n-ai cum să treci cu vederea faptul că ţi-a ignorat existenţa, dar, din câte am aflat despre el… E ceva, nu ştiu cum să mă exprim, am senzaţia că a avut motive întemeiate să dispară din viaţa ta. Şi bănuiesc că motivele acestea sunt legate de Vanessa.

— Dacă aşa stau lucrurile, atunci totul va rămâne un mister. Pentru că n-am de gând să iau legătura cu ea în viitorul cât de cât apropiat. Tony a dat farfuria deoparte şi i-a făcut semn chelnerului. Spera ca gestul să fie corect interpretat de Carol: voia să schimbe subiectul. Ce zici, mai bem o bere?

— Sigur, de ce nu? Când ai de gând să pleci la Worcester?

— Probabil mâine sau poimâine. Mâine-dimineaţă o să vorbesc din nou cu Patterson, dar, înainte de asta, trebuie să mai citesc o dată rapoartele pe care mi le-a trimis. Nu cred să lipsesc mai mult de două, trei zile. Nici o secţie de poliţie nu mai are acum bugete atât de mari încât să mă ţină mult timp pe aproape. Am ajuns un lux, a adăugat pe un ton sec.

— E vorba despre adolescenta aceea, nu-i aşa? Am văzut cazul la emisiunile de ştiri. Cum se descurcă poliţia locală?

Tony a dat comanda de bere, apoi s-a întors spre ea cu un zâmbet strâmb întipărit pe faţă.

— Cum îţi închipui că se descurcă din moment ce au apelat la mine? Asta spune totul, nu?

— Deci n-au descoperit mai nimic până acum?

— Cam aşa ceva.

— Nu te invidiez.

— Nici n-ai de ce. Cu un singur cadavru e întotdeauna greu să tragi concluzii. Ştii cum merge treaba. Cu cât sunt mai mulţi morţi, cu atât şansele mele de a găsi ceva sporesc.

„Ăsta e lucrul cel mai rău la a fi profiler”, s-a gândit Tony. Obţineai o serie de indicii care-ţi erau de folos în meserie de pe urma nefericirii altora. Reuşise cu greu să accepte faptul că slujba lui era singura în care criminalii în serie erau de un real folos.

Iar constatarea asta nu îl ajutase nicicum să doarmă bine noaptea.

[24] Expresie ce înseamnă de-a lungul insulei britanice, din capătul sud-vestic până la cel nord-estic (n.tr.)

[25] Gustare indiană ce constă din ceapă, vinete, cartofi, spanac, conopidă, roşii etc. tăvălite prin făină şi prăjite la foc mare (n.tr.)

[26] Reţetă de mâncare de pui din Punjabi, Pakistan, preparată cu ghimbir şi usturoi (n.tr.)

[27] Tip de lipie nedospită, foarte populară în Asia de Sud-Est, în special în India, Afghanistan, Iran şi Pakistan (n.tr.)

[28] Fel de mâncare originar din nordul Indiei, un fel de supă de linte groasă şi foarte condimentată (n.tr.)

CAPITOLUL 11

Paula a păşit pe dreptunghiurile de plastic care formau poteca autorizată de poliţie pentru a face legătura dintre marginea spaţiului îngrădit şi locul crimei. Era o zonă a naibii de deprimantă. S-a întrebat ce atu putea să fi avut acea colină golaşă de atrăsese atenţia unui dezvoltator imobiliar care băgase banii în afacere. Chiar şi unui iubitor de natură i-ar fi venit tare greu să-i descopere farmecul. Undeva, în depărtare, se ţtea un pâlc de copaci prin care se zărea ceva ce părea a fi o casă din piatră. O fermă, probabil, având în vedere oile care păşteau pe panta dealului, mai sus şi mai jos de clădirea devenită centru al unei activităţi intense.

— Bine măcar că nu mai plouă, a zis Franny Riley când Paula a ajuns la grupul de oameni strânşi în capătul potecii.

Ţigara neaprinsă îi sălta în gură în timp ce vorbea.

— Bună dimineaţa, sergent, i-a răspuns Paula.

Doi detectivi aflaţi şi ei la faţa locului i-au aruncat o privire curioasă, dar medicii legişti, îmbrăcaţi în alb, nici nu s-au obosit să-şi ridice ochii. Pentru ei, morţii erau mai importanţi decât viii.

— Mersi că m-ai anunţat.

Paula nu fusese deloc încântată când ziua ei liberă, rezervată somnului, fusese întreruptă de ţârâitul insistent al telefonului mobil, dar vestea dată de Franny Riley merita, cu siguranţă, efortul de a se scula din pat.

„Credem că l-am găsit pe băiat”, o informase Riley pe un ton sumbru care îi sugerase Paulei că nu fusese o descoperire deloc plăcută. „O să-ţi trimit prin SMS indicaţii cum să ajungi aici.”

Paula o sunase pe Carol, făcuse un duş în patru minute şi după alte douăzeci de minute se prezentase în faţa ofiţerului însărcinat cu supravegherea accesului la locul crimei. Omul ştia de venirea ei, fapt care i-a confirmat ceea ce doar bănuise până atunci – şi anume, că Franny Riley era un poliţist eficient. Şi iată-i acum unul lângă altul, la câţiva paşi de şanţul în care se presupunea că zăcea trupul lui Daniel Morrison.

— Cine a găsit cadavrul? a întrebat Paula.

— Am primit un telefon anonim. Cineva care părea speriat de moarte. Riley a arătat cu degetul mare spre macadam. Pe şosea sunt nişte urme proaspete de pneuri de camion. Se pare că un autovehicul a oprit acolo de curând, probabil după ce cadavrul a fost aruncat în şanţ. Am găsit şi o mulţime de urme de cizme. Toate făcute de ieri după-amiază încoace, când s-a oprit ploaia. Cel puţin aşa spun specialiştii. Ei cred că e vorba despre un idiot care a oprit în speranţa de a da peste ceva demn de furat, şi când colo a avut parte de o surpriză neplăcută.

— Ştim cu certitudine că e vorba despre Daniel Morrison?

— Şansele sunt mari. Riley a ridicat din umerii masivi acoperiţi de un hanorac. Hai să ieşim din perimetru şi să tragem un fum cât te pun la curent.

Fără să-i aştepte răspunsul, s-a îndreptat glonţ spre potecă, asemenea unui om aflat în misiune. Imediat ce au trecut de benzile întinse de poliţie şi-a aprins ţigara. Paula i s-a alăturat, sesizând în treacăt privirile dezaprobatoare ale unor ofiţeri în uniformă. Mai noi, fumatul părea să fie, alături de abuzul asupra minorilor, pe lista de infracţiuni sociale. Paula intenţiona de mult să se lase, dar, dintr-un motiv sau altul, nu reuşise deocamdată să facă din asta o prioritate. Se mai lăsase o dată, dar, după ce pierduse un coleg şi totodată prieten, ucis la datorie, şi văzuse şi ea moartea cu ochii, se agăţase

de nicotină ca de un iubit regăsit după multă vreme. Era un drog mai bun în vremuri de criză decât multe altele în care se complăceau unii dintre prietenii şi colegii ei. Măcar fumatul nu îţi întuneca judecata şi nu te punea în situaţii compromiţătoare, la mâna unor traficanţi nenorociţi.

— Deci peste ce aţi dat în şanţ? a întrebat ea.

— Un puşti care corespunde descrierii lui Daniel. Îmbrăcat în tricoul ce face parte din uniforma şcolii.

— Nu aveţi fotografii după care să-l identificaţi?

Riley a scos pe nas un fir subţire de fum.

— Ba da. Dar, până nu ducem cadavrul în sala de disecţie, fotografiile nu ne sunt de prea mare ajutor. Are o pungă de plastic trasă peste faţă. Legată strâns pe după gât. După cum arată cadavrul, se pare că asta şi e cauza morţii. A clătinat din cap. Mai e însă şi altceva, mult mai urât.

Paula a simţit cum stomacul i se face ghem. Văzuse destule în cariera ei pentru a înţelege semnificaţia scurtului enunţ.

— E mutilat?

Riley a privit peste umăr spre pâlcul de copaci aflat în depărtare, cu o expresie ameninţătoare pe faţa sa plină de cicatrici.

— În locul penisului şi al testiculelor nu e decât o afurisită de gaură. Nu le-am zărit lângă el în şanţ, dar n-o să ştim asta cu certitudine decât după ce mutăm cadavrul.

Paula era fericită că nu fusese nevoită să vadă trupul. Cunoştea mult prea bine sentimentele de milă şi de groază care însoţeau întotdeauna descoperirea victimelor unor morţi violente, mai ales dacă era vorba despre tineri. Vulnerabilitatea lor i se părea întotdeauna acuzatoare, iar nedreptatea ce li se făcuse – greu de suportat.

— Ce face şeful tău? a întrebat. Pare un caz al naibii de grav.

Riley a pufnit.

— Face pe el, asta face. Cred că e momentul să vă predăm cazul. O să continuăm cu luarea amprentelor şi cu procesarea datelor de la locul crimei, dar poţi să-ţi suni şefa şi să-i spui că preluaţi dosarul. O să am grijă ca toate hârtiile să fie în ordine şi o să vi le trimit cât pot de repede.

— Mersi, a spus Paula, scotocind în geantă după telefon.

Asta era şansa lor de a-i dovedi lui Blake cât de buni erau. O şansă pentru care Daniel Morrison plătise un preţ mult prea mare. Şi familia lui nici nu apucase încă să achite prima rată.

Carol fusese dintotdeauna motivată de dorinţa de a face dreptate. Asta îi marcase atât viaţa personală, cât şi cea profesională. Faţă de oamenii pe care îi iubea, simţise mereu că avea datoria de a repara nedreptăţile suferite. În cazul lui Tony, se simţea mai degrabă neputincioasă, pentru că la el rădăcinile răului erau mult prea adânci chiar şi pentru a le găsi, darămite pentru a le smulge. Dar întâlnirea cu Vanessa Hill îi deschisese noi posibilităţi. Nu conta că femeia era o javră superficială şi egoistă, de genul celor care nu merită să fie mame. Carol ar fi fost dispusă să-i înghită toate insultele şi insinuările dacă ar fi fost convinsă că astfel îl putea ajuta pe Tony. Dar, când descoperise tertipul pus la cale de Vanessa pentru a-şi văduvi fiul de moştenirea lăsată de tatăl pe care acesta nu îl cunoscuse niciodată, înţelesese că femeia distrusese orice punte de comunicare.

Şi totuşi, nu îi venea să renunţe. Chiar dacă Tony se împotrivea, ea trebuia să facă în continuare ceea ce considera că era mai bine pentru el. Nu îi venea uşor să acţioneze contrar dorinţelor manifestate făţiş de Tony, dar reacţia lui din seara precedentă îi dovedise că făcuse bine înăbuşindu-şi propriile îndoieli. Era sigură că informaţiile pe care reuşise să le strângă cu privire la Arthur Blythe însemnaseră ceva pozitiv pentru Tony. Mai rămâneau însă atât de multe de descoperit! Voia să afle unde trăise şi ce făcuse Blythe înainte de a se stabili în Worcester. Presupunea că locuise în

Halifax, acolo unde Tony îşi petrecuse copilăria, în casa bunicii. Afacerea Vanessei, firma ei de recrutare şi de instruire a forţei de muncă, era şi acum înregistrată tot în Halifax. Carol s-a întrebat cum de se descurca Vanessa pe o piaţă care se restrângea pe zi ce trecea, pe măsură ce recesiunea globală lovea din plin în tot mai multe domenii de activitate. Dar dacă cineva putea să supravieţuiască, ba, mai mult, să prospere în asemenea vremuri grele, aceea era, cu siguranţă, Vanessa Hill.

Confruntarea cu Vanessa nu îi surâdea deloc lui Carol. Totuşi, nu putea trece cu vederea faptul că mama lui Tony constituia sursa primară de informaţii cu privire la Arthur Blythe. Orice detectiv cu ceva intuiţie ar fi plasat-o în fruntea listei de oameni cu care să discute despre trecutul lui Arthur. Sigur, orice afla din gura ei trebuia privit cu rezerve, dar, în orice caz, era o ocazie pe care nu-şi permitea s-o ignore.

Aşa încât primul lucru pe care l-a făcut a fost să-l roage pe Kevin Matthews să-i acopere spatele în caz că Blake ar fi întrebat de ea, apoi s-a urcat în maşină şi a pornit prin munţii Pennine spre Halifax. N-a luat-o pe autostradă; era, probabil, o variantă mai comodă, dar şi aproape de două ori mai lungă decât drumul de ţară. Nu era sigură nici că putea fi considerat un drum plăcut; peisajul pitoresc era punctat de prea multe mărturii ale trecutului industrial poluat ca să merite o asemenea etichetă. Pe de altă parte, nu avea cum să nu remarce cât de spectaculoase erau locurile pe măsură ce se apropia de Halifax, acolo unde drumul cobora dinspre înălţimile mlăştinoase spre întinderea întunecată a adâncului văii.

Sediul companiei Vanessei Hill era într-o clădire mică şi înghesuită, undeva la periferia oraşului. Carol a parcat într-un spaţiu rezervat vizitatorilor. Abia oprise motorul, când telefonul mobil a sunat. Pe ecran era afişat numele lui Matthews. „Fir-ar să fie”, şi-a spus preluând apelul.

— Kevin, ce s-a întâmplat?

— Tocmai m-a sunat Paula. E la locul unei crime, împreună cu cei de la Divizia de Nord. Au primit un telefon anonim. Se pare că e vorba despre Daniel Morrison. Vor să ne predea nouă cazul.

Potrivit procedurilor poliţieneşti în astfel de situaţii, Carol ar fi trebuit să pornească maşina şi să o ia imediat înapoi spre Bradfield. Numai că se afla deja în Halifax şi, în plus, nu se aştepta ca discuţia cu Vanessa Hill să dureze mult. Şi zona de care răspundea Divizia de Nord era situată în partea „curată” a oraşului.

— OK, Kevin. Trimite-mi coordonatele prin SMS. O să ajung acolo cât pot de repede. Şi spune-i Paulei să se ocupe ea de toate până vin eu. Du-te şi tu! Ţinem legătura. Şi, după ce se termină cu identificarea, vreau să mergi împreună cu ofiţerul de la Protecţia Familiei să discuţi cu părinţii.

— Am înţeles. Vrei să-l anunţ şi pe Tony?

O întrebare de rutină, căci toată echipa ştia că Tony prefera să vadă cadavrul la faţa locului, asta în situaţia în care s-ar fi dovedit un caz în care aveau nevoie de expertiza lui. Numai că de data aceasta nu puteau apela la Tony. Se afla, probabil, în drum spre West Mercia, pentru a colabora cu cineva căruia i se permisese să beneficieze de serviciile sale.

— Nu, e în regulă. Ne vedem curând.

Conştientă că timpul o presa, Carol a trecut de uşile din oţel şi sticlă, după care s-a oprit, nevoită să-şi anunţe sosirea prin interfon. Era ceva la care nu se aşteptase. În cazul ăsta, mai bine se prezenta formal, potrivit rangului poliţienesc.

— Inspector-şef Carol Jordan. Vreau să vorbesc cu doamna Hill, a spus.

A urmat o tăcere lungă. Carol şi-a imaginat consternarea celor din spatele uşii, urmată de un schimb rapid de replici despre ce ar trebui să facă.

— Aveţi o întâlnire programată? s-a auzit o voce feminină.

— Noi, poliţiştii, nu prea obişnuim să facem programări, a ripostat pe un ton cât mai rece posibil.

Altă tăcere, apoi uşa s-a deschis cu un bâzâit. S-a trezit într-un vestibul care dădea într-o sală de primire de mici dimensiuni, mobilată confortabil, dar nu ostentativ. Femeia din spatele biroului avea un aer uimit. Carol s-a uitat la ecusonul prins în pieptul ei şi i s-a adresat zâmbind:

— Bună dimineaţa, Bethany. Aş dori să discut cu doamna Hill.

Bethany a aruncat o privire iute peste umăr la uşa care dădea spre birourile companiei.

— Puteţi să-mi arătaţi legitimaţia, vă rog? a cerut cu un zâmbet strâmb întipărit pe chip.

Carol a scotocit după legitimaţie în poşetă, apoi a ridicat-o pentru a i-o arăta lui Bethany. Înainte ca aceasta să apuce să reacţioneze, uşa a fost dată de perete şi Vanessa Hill a năvălit înăuntru. La prima vedere, nu părea să se fi schimbat foarte mult de la ultima lor întâlnire. Nu-şi arăta vârsta, şi asta mulţumită unei coafeze pricepute la alegerea unei nuanţe discrete de vopsea aurie-maronie, dar şi propriei capacităţi de-a stabili cantitatea de machiaj potrivită. Rămăsese zveltă, şi silueta îi era bine pusă în valoare de un taior impecabil croit de sub a cărui fustă strâmtă i se iveau picioarele încă frumoase. În plus, ridurile de pe faţă, care îi trădaseră firea deloc generoasă, păreau acum ceva mai estompate. „Botox”, şi-a spus Carol, minunându-se pentru a nu ştiu câta oară de faptul că existau femei atât de vanitoase încât să îşi închipuie că injectarea de otravă în faţă era o decizie înţeleaptă.

— E de la poliţie şi vrea să discute cu dumneavoastră, a explicat Bethany, la fel de temătoare ca o liftieră aflată la menopauză, luată la întrebări de paznicul magazinului în care lucra.

Gura Vanessei s-a încreţit într-un rânjet dispreţuitor.

— Nu e de la poliţie, Bethany. E iubita fiului meu. N-ai de ce să-ţi faci griji.

Prinsă pe picior greşit, Carol s-a străduit în zadar să găsească o replică. Încântată că o pusese în încurcătură, Vanessa a continuat:

— Hai, vino cu mine! Să nu discutăm probleme de familie în faţa salariaţilor.

Bethany a părut să răsufle uşurată. Era mulţumită că nu făcuse, fără să vrea, cine ştie ce gafă de proporţii. Carol a urmat-o pe Vanessa; au trecut de o uşă şi au intrat într-un birou mare necompartimentat, în care fiecare îşi vedea de treabă. Nu se zărea nici ţipenie de bărbat şi nici una dintre femei n-a catadicsit să-şi ridice ochii din computer sau să-şi întrerupă convorbirea telefonică în timp ce ele au străbătut culoarul.

Biroul Vanessei era situat în celălalt capăt. Era mai mic şi mai funcţional decât se aşteptase Carol. Singurul obiect mai extravagant era o pernă de masaj electric ataşată la fotoliul din spatele biroului.

— Nu sunt iubita lui Tony, a spus Carol imediat ce Vanessa a închis uşa în urma ei.

Vanessa a oftat.

— Sigur că nu. Şi e mare păcat. A trecut pe lângă Carol şi s-a aşezat în fotoliu, făcându-i semn spre un scaun inconfortabil plasat de cealaltă parte a biroului. Să nu ne prefacem că murim una de dragul celeilalte, Carol. Aşadar, cu ce treburi pe aici?

— Edmund Arthur Blythe.

La auzul numelui, Vanessa a strâns din buze şi şi-a mijit ochii. Carol a continuat, fără să se lase intimidată:

— Tony vrea să ştie mai multe despre el. Cum v-aţi cunoscut, ce făcea el în Halifax, chestii de genul ăsta.

— Nu, nu Tony vrea să ştie, poate tu. Pe Tony nu îl interesează astfel de lucruri. Şi ar fi fost mai bine pentru el dacă nu ţi-ai fi băgat tu nasul. Dacă ar fi semnat actul de donare a proprietăţii lui Eddie în favoarea mea, ar fi fost mai câştigat.

Vanessa şi-a îndreptat umerii şi şi-a încrucişat mâinile deasupra biroului.

— Ar fi fost mai câștigat dacă pierdea… cât? O bagatelă, nu-i așa? În jur de o jumătate de milion?

Vanessa a scos un sunet care se voia a fi un hohot de râs.

— Dacă îți închipui cumva că lui Tony îi pasă de bani, atunci nu îl cunoști nici pe departe atât de bine pe cât mi-am închipuit. Crede-mă, faptul că ți-ai vârât coada în treburile noastre nu i-a făcut decât rău lui Tony. Nu știi nimic despre el. Orice ți-o fi povestit despre mine, eu sunt singura care știe ce e mai bine pentru el, ce anume contează pentru el. Și asta pentru că eu l-am crescut și l-am format, nu tu. S-a ridicat în picioare. Și acum, dacă numai pentru asta ai venit, cred că e cazul să te retragi.

— De ce nu vrei să-mi spui? Doar sunt lucruri care s-au petrecut de mult. Care nu mai contează acum pentru tine. Și, oricum, n-ai putea să cobori mai jos de atât în ochii mei. Spune, ce ascunzi? Care e marele secret? Tony merită să afle de ce tatăl său nu a dorit să facă parte din viața lui.

— Iar eu merit să fiu lăsată în pace. Discuția s-a încheiat, Carol. Vanessa a trecut pe lângă ea și s-a îndreptat spre ușă, deschizând-o. Și, data viitoare când mai vii pe aici, ai face bine să te înarmezi cu un mandat de percheziție.

Carol a ieșit din încăpere furioasă la culme, dar cu capul sus. Își pierduse vremea de pomană și, în plus, fusese umilită. Și, cu toate acestea, în timp ce trântea portiera mașinii, și-a jurat să nu se lase înfrântă de Vanessa. Acum primise un nou impuls pentru a continua cercetările și a încerca să descifreze întreaga poveste a lui Edmund Arthur Blythe. Era motivată nu numai de credința că astfel îl ajuta pe Tony, ci și de dorința de a-i face în ciudă mamei acestuia. Și, pe moment, nu știa care din cele două impulsuri era mai puternic.

CAPITOLUL 12

Ar fi fost o idee bună să ia trenul până la Worcester. Astfel, ar fi avut ocazia să recitească dosarul. Și să ajungă odihnit, nu epuizat din cauza efortului de a găsi autostrada bună în încrengătura de șosele care formau centura Birminghamului. Ar fi scăpat de bătaia de cap. În mod normal, Tony n-ar fi stat pe gânduri. Dar, fără mașină, avea să fie la mila celor din West Mercia. Și, dacă i-ar fi venit cheful să treacă pe lângă reședința lui Arthur Blythe sau să arunce o privire fabricii lui, ar fi fost nevoit să dea o serie de explicații penibile cine știe cărui șofer de la poliție. Iar dacă ar fi simțit nevoia să revadă locul crimei în toiul nopții, când oricum nu prea reușea să doarmă, n-ar fi făcut decât să pară și mai ciudat decât era în realitate în ochii oficialităților locale. Libertatea de mișcare justifica, așadar, alegerea celei de-a doua variante.

În momentul în care a oprit în fața hotelului din Worcester, se blestemase deja de nenumărate ori pentru propria stupiditate. De ce nu-i trecuse prin minte să vină cu trenul și să închirieze o mașină în oraș? Estimase o călătorie de două ore care durase de fapt trei ore și jumătate și îl făcuse să se simtă vlăguit ca după un antrenament extrem de dificil. Tony și-a sprijinit capul de volan, încercând zadarnic să-și relaxeze mușchii gâtului și umerii. Într-un târziu, s-a târât afară din mașină și a făcut formalitățile necesare pentru a se caza la hotel.

Imediat ce a închis ușa în urma lui, s-a simțit cuprins de o depresie adâncă. Știa că existau hoteluri ale căror camere îi binedispuneau pe oaspeți. De-a lungul anilor, stătuse și el în câteva de genul ăsta, de obicei atunci când fusese angajat de niște firme care avuseseră falsa impresie că el putea contribui la motivarea echipei manageriale. Camera în care se afla acum nu aducea nici pe departe cu acele încăperi plăcute. Decorul – dacă putea fi numit așa – consta din diverse nuanțe moarte de maroniu, de la cea de ciocolată cu lapte ieftină și proastă la cea de tutun. Fereastra era prea mică și dădea spre parcare. Televizorul nu prindea decât șapte canale, iar patul semăna mai degrabă cu un pat de paie. Era conștient de bugetele limitate ale poliției, dar sigur ar fi putut găsi ceva mai bun.

Tony și-a aruncat oftând sacul de voiaj și s-a așezat pe pat, cu fața la un afiș ce înfățișa savana africană. Nu vedea legătura dintre Worcester și antilopele gnu. Și-a scos telefonul mobil și l-a sunat pe Stuart Patterson.

— Sunt la hotel, l-a anunțat fără nici un preambul.

— Nu știu cum obișnuiți să procedați, a spus Patterson. Presupun că vreți mai întâi să vedeți locul crimei.

— Exact. E un punct de plecare numai bun. Și pe urmă aș vrea să vorbesc cu părinții fetei, dacă se poate.

Patterson s-a oferit să-l trimită pe Ambrose să-l ia de la hotel. Tony ar fi preferat să stea față în față cu Patterson însuși, dar știa din experiență că, atunci când era solicitat de echipe cu care nu mai lucrase, trebuia să-și ajusteze programul în funcție de rutina lor. S-a mulțumit pe moment cu omul de încredere al inspectorului Patterson, așteptând răbdător să vadă cum aveau să decurgă lucrurile.

Avea la dispoziție o jumătate de oră liberă, așa că s-a hotărât să facă o plimbare. Hotelul era situat la marginea centrului orașului și, după cinci minute de mers pe jos, a ajuns pe o stradă mărginită de sedii de bănci, agenții imobiliare și lanțuri de magazine care înlocuiseră treptat prăvălioarele tradiționale și care ofereau aceleași tipuri de ciocolată, pantofi, felicitări, alcool și servicii de curățătorie ca toate arterele principale din celelalte orașe din țară. A continuat să

înainteze agale, uitându-se distrat în vitrine, până când a văzut numele familiar al agenţiei imobiliare la care apelase şi s-a oprit brusc.

În centrul vitrinei, la loc de mare cinste, erau afişate fotografii şi texte ce prezentau casa pe care intenţiona să o vândă.

— Cam multe coincidenţe pentru cineva ca mine, care nu crede în ele, şi-a zis. Probabil ar trebui să mă obişnuiesc cu situaţia.

Şi-a auzit propriul glas şi, înainte să apuce să se răzgândească, s-a pomenit că intră în agenţie.

— Bună dimineaţa, a spus vesel. Cu cine pot să vorbesc despre casa aceea din afişul din vitrină?

Paula nu se simţise în viaţa ei mai uşurată să-şi vadă şefa. Legistul şi echipa de criminalişti voiseră să mute cadavrul lui Daniel Morrison, dar ea insistase, susţinută şi de Franny Riley, să nu fie mişcat până la venirea lui Carol. „Nu puteţi muta cadavrul fără permisiunea ofiţerului superior care conduce ancheta”, protestase. „Nu-mi pasă dacă şeful vostru vrea să scape de el. Rămâne pe loc până la sosirea inspectorului-şef Jordan”.

Kevin Matthews se ivise şi el la ţanc pentru a o susţine. Atmosfera devenea însă tot mai încordată pe măsură ce timpul trecea şi Carol întârzia să-şi facă apariţia. Într-un târziu, a văzut-o înaintând cu paşi mari dinspre şosea, într-o ţinută în mod cert mai şic decât de obicei. Indiferent de unde venea, era clar că se străduise să impresioneze.

— Scuze că v-am făcut să aşteptaţi, a spus Carol punându-şi la bătaie tot farmecul. M-am blocat pe Barrowden Road din cauza unui accident, chiar în vale, şi n-am avut semnal la telefonul mobil. Vă mulţumesc tuturor pentru răbdare.

Atunci când era în formă, nimeni n-o întrecea pe Carol Jordan. Avea un fel de a fi numai al ei care îi făcea pe oameni să se dea peste cap pentru a-i intra în graţii şi a se alege cu o privire aprobatoare din partea ei. Sigur, înfăţişarea ei plăcută n-avea cum să-i dăuneze, dar modul în care îşi ţinea buzele când se uita direct în ochii celorlalţi era cel care sugera că nu putea fi luată drept fraieră. Paula era conştientă că era un pic îndrăgostită de şefa ei, dar se obişnuise cu situaţia şi privea totul ca pe un exerciţiu de stăpânire de sine.

— Pe aici, şefa, a spus luând-o înainte spre şanţ şi prezentându-i-l în drum pe Riley. Sergentul Riley a fost omul nostru de legătură cu Divizia de Nord. Cred că ar fi util să-l păstrăm în echipă, a adăugat într-o manieră codificată, ce însemna „e unul de-ai noştri, deşi nu pare”.

Au stat umăr la umăr, privind în jos spre trupul cumplit de desfigurat care zăcea pe fundul şanţului. Hainele băiatului erau murdare de praf şi de sânge, iar capul, vârât în punga de plastic transparentă, părea ireal, ca o făcătură hidoasă realizată pe calculator pentru un film de groază conceput spre a fi difuzat exclusiv pe DVD.

— Doamne! a exclamat Carol şi şi-a ferit privirea.

Paula a observat cum buzele îi tremurau uşor.

— OK, hai să-l scoatem de aici, a spus, după care s-a dat la o parte şi le-a făcut semn legiştilor să ia cadavrul. Plecăm de la prezumţia că avem, într-adevăr, de-a face cu Daniel Morrison, a continuat ea. Corespunde descrierii băiatului dispărut şi poartă sub jachetă un tricou cu emblema şcolii William Makepeace. Asta înseamnă că au trecut şaizeci de ore din momentul în care Daniel a fost văzut ultima oară în viaţă de cineva cunoscut. Trebuie să recuperăm acest timp. De îndată ce vom afla ora aproximativă a morţii, vom şti câte ore avem de acoperit. Vreau să aflu exact ce s-a petrecut în acele ore. Paula, vei ţine în continuare legătura cu sergentul Riley! Asigură-te că ne dau dosarul complet. Kevin va merge împreună cu ofiţerul de la Protecţia Familiei pentru a le da vestea părinţilor, dar vreau ca tu să revizuieşti apoi interogatoriul. Carol s-a întors spre perimetrul locului crimei, urmată de echipă. Paula, tu te ocupi deocamdată de şcoală. Profesori şi prieteni. E o şcoală

particulară, aşa că o să dai peste o grămadă de netoţi. Nu vreau să te laşi aburită de balivernele lor. Trebuie să afli exact ce fel de copil era Daniel Morrison. Stacey va cerceta computerul lui. A, şi încă o chestie, Paula. Vreau o examinare milimetru cu milimetru din capătul pasajului până la şosea. Spune-i sergentului Riley că am cerut expres acest lucru. A ajuns la ultimele bucăţi de plastic ale potecii improvizate şi s-a întors spre oamenii ei zâmbind obosită. Îi datorăm lui Daniel Morrison găsirea ucigaşului. Hai să ne punem pe treabă!

— Să mă duc să-l iau pe Tony de la spitalul Bradfield Moor? a întrebat Paula.

A văzut apoi, peste umărul lui Carol, cum Kevin îi făcea semn, trecându-şi un deget peste gât, ca şi cum l-ar tăia cu un cuţit.

Muşchii de pe faţa lui Carol s-au încordat.

— De data asta, va trebui să ne descurcăm fără Tony. Dacă vom considera necesar ajutorul unui profiler, vom apela la cineva de la Academia Naţională de Poliţie.

Şefa ei îşi ascundea cu abilitate dispreţul, a observat Paula. Trebuia să o cunoşti bine ca să-ţi dai seama cât de puţin se bizuia pe băieţii şi pe fetele cu ochi albaştri din Ministerul de Interne.

— Încă ceva, a spus Carol. Trebuie să-i verificăm pe cei care ştiu de acest loc. Kevin, de îndată ce termini cu celelalte îndatoriri, ia legătura cu constructorul şi cere-i lista completă a celor care au lucrat aici, precum şi pe cea a arhitecţilor, a şefilor de şantier…În fine, toată şleahta. O să aranjez eu cu cei de la Divizia de Nord să facă ei verificările preliminare şi să ia primele interviuri, pe urmă o să vedem rezultatele şi o să decidem ce avem de făcut mai departe.

A tăcut şi şi-a trecut mâna prin păr. Paula a recunoscut ticul – era un gest prin care şefa ei încerca să tragă de timp.

— Am uitat ceva? a întrebat Carol fără să primească vreun răspuns.

Paula visa ca într-o bună zi să vină cu o idee remarcabilă, ceva la care Carol şi ceilalţi să nu se fi gândit. S-a întors cu spatele şi şi-a aprins o ţigară. Din păcate, asta nu avea să se întâmple în acea zi.

În realitate, casa arăta mult mai bine decât în fotografii. La faţa locului, îi descopereai proporţiile, modul în care se integra în ansamblu, alături de grădină, contextul în care fusese gândită structura solidă şi impunătoare. Tony a deschis poarta şi a pornit pe alee, cu pietrişul scârţâindu-i sub picioare şi conştient de şchiopătatul uşor de care nu scăpase nici acum, la atâta timp după ce făcuse cunoştinţă cu un pacient neaflat sub medicaţie şi cu un topor de genul celor folosite de pompieri în intervenţii. Doctorii îi recomandaseră să facă operaţie, dar refuzase. Urâse perioada aceea de suferinţă neputincioasă, gândul că îşi pierduse controlul asupra vieţii în momentul în care capacitatea de a se mişca îi fusese afectată. Dacă putea să trăiască fără operaţie, atunci aşa avea să facă.

Ajunsese înainte de ora stabilită cu agenta imobiliară, aşa că a dat ocol clădirii şi s-a trezit într-o grădină de trandafiri convenţională. Tufişurile nu erau în acest moment al anului decât nişte rămurele golaşe şi răsucite, dar îşi putea imagina cum aveau să arate în vara următoare. Nu ştia nimic despre grădinărit, dar n-aveai nevoie de cine ştie ce cunoştinţe pentru a-ţi da seama că aranjamentul floral, bine întreţinut, fusese conceput pentru a oferi plăcere privitorului. S-a aşezat pe o bancă de piatră şi s-a uitat în depărtare, dincolo de straturile de trandafiri. Arthur Blythe ar fi făcut şi el, probabil, acelaşi lucru.

Gândurile lui Blythe s-ar fi îndreptat însă în cu totul alte direcţii. N-ar fi fost nevoit să-şi petreacă după-amiaza într-o parcare noroioasă de pe marginea şoselei încercând să pătrundă în mintea unui criminal care alesese acel loc pentru a se descotorosi de victima lui adolescentă. Alvin Ambrose, omul bun la toate trimis de Patterson, îi fusese de ajutor, oferindu-i informaţii utile cu

privire la zonă şi la starea în care fusese găsit trupul. Mutilarea se petrecuse post-mortem.

— Dar nu aici, spusese Tony. Ucigaşul a avut nevoie de un loc mai liniştit şi mai ferit.

— Nu trebuie să uităm condiţiile atmosferice, adăugase Ambrose. A plouat în averse şi vântul a bătut cu putere. Vremea s-a stricat în ziua aceea pe la sfârşitul după-amiezii, cam la ora la care Jennifer s-a despărţit de prietena ei, Claire. Sincer vorbind, a fost o vreme dintr-aceea de nu-ţi vine să scoţi nici măcar câinele din casă, darămite… ştii ce vreau să spun… să faci ce-a făcut individul.

Tony privise în sus şi în jos de-a lungul parcării.

— Ar fi avut nevoie de un loc adăpostit, care să-l ferească de ploaie şi de ochii curioşi. Fata era însă deja moartă la momentul acela, aşa că nu avea de ce să se teamă că ţipetele ei aveau să fie auzite de cineva. Presupun că ar fi putut să o mutileze şi aici, în spatele unei dubiţe sau a unui camion. Închisese ochii şi încercase să-şi imagineze cum arăta parcarea noaptea. Şi pe urmă a aşteptat momentul propice pentru a o abandona, continuase. Era o variantă mai sigură pentru el decât să îşi vadă de drum cu cadavrul în maşină, în căutarea unui loc potrivit pentru a-l arunca.

Glasul i se stinsese, şi începuse să se caţăre printre tufişuri spre pâlcul de copaci. Mirosea a humă, a răşină de pin şi a urină. Locul nu îi zisese nimic, aşa că se întorsese şi pornise spre Ambrose, care îl aşteptase răbdător lângă maşină.

— Fie a folosit locul şi înainte, fie l-a ales acum deliberat, spusese Tony. N-avem cum să ştim care din două. Şi, chiar dacă a mai fost pe aici şi înainte, n-avem nici un motiv să credem că a făcut-o în scopuri criminale. La fel de bine ar fi putut să se oprească pentru a se uşura sau pentru a trage un pui de somn.

— Venim în fiecare zi şi discutăm cu toţi şoferii ale căror maşini le găsim parcate aici, întrebându-i dacă au observat ceva neobişnuit, spusese Ambrose, conştient că ceea ce făceau oamenii legii nu era nici pe departe de ajuns.

Lui Tony îi plăcea că sergentul nu manifesta dispreţul sau aroganţa atât de tipice pentru poliţiştii de genul lui. Părea un bărbat impasibil şi cam nesimţitor, dar nu se complăcea în tăceri idioate. Vorbea, însă numai când avea cu adevărat ceva de spus, iar ceea ce rostise până în acel moment fusese demn de interes.

— Nu ştiu ce ar putea părea neobişnuit pentru nişte camionagii, mormăise Tony. Zona asta în care criminalul s-a debarasat de cadavru reprezintă totuşi o problemă. Cel mai probabil, individul nu este de prin părţile locului. Aşa că audierea suspecţilor cunoscuţi nu o să vă ducă prea departe.

— De ce crezi că nu e localnic?

Ambrose părea realmente curios să afle răspunsul.

— Îmi închipui că prin apropiere există locuri mai bune unde să arunci un cadavru, cunoscute de cei care locuiesc în zonă – mai ferite, mai puţin circulate. Şi deci mai sigure pentru ucigaş. Parcarea asta comportă anumite riscuri. Cred că, şi dacă o observase dinainte, a fost mai degrabă o ocazie ivită la ţanc pentru cineva care nu cunoştea un loc mai bun şi nu era dispus să rişte să conducă mai departe cu un cadavru în maşină.

— Are sens.

— Fac şi eu tot ce pot, spusese Tony pe un ton încordat.

Ambrose rânjise, nepăsarea dispărându-i într-o clipă.

— Păi, tocmai de aceea am apelat la tine.

— Prima voastră greşeală.

Tony se întorsese şi începuse să cerceteze din nou cu atenţie zonele marginale ale parcării. De acum era clar, aveau de-a face cu un ucigaş care îşi planificase cu mare grijă mişcările. Petrecuse săptămâni în şir dându-i târcoale lui Jennifer, pregătind-o să-i muşte momeala. Pusese apoi mâna pe

ea, din câte se părea fără să fie văzut sau să stârnească suspiciuni. Şi, potrivit lui Ambrose, nu lăsase în urmă nici un indiciu incriminator. După care abandonase cadavrul lângă şosea, fără să-i pese că avea să fie găsit destul de curând.

— Poate că nu e un individ prea solid şi puternic, îi strigase Tony lui Ambrose. Poate că nu a fost în stare să care cadavrul mai departe. Se apropiase de sergent, continuând: Noi avem tendinţa de a atribui calităţi supranaturale unor astfel de criminali. Asta pentru că, în adâncul sufletelor, suntem convinşi că sunt nişte monştri. Dar marea majoritate sunt oameni normali din punct de vedere fizic. Uite, tu nu ai avea, de exemplu, nici o problemă să cari în spate o fată de paisprezece ani până în pădurea aceea, unde ar putea să zacă săptămâni sau chiar luni înainte de a fi găsită. În timp ce eu ar trebui să mă strofoc şi doar pentru a scoate cadavrul din maşină şi a-l târî până la marginea şoselei. Aşa că poate de aici vine această aparentă contradicţie.

Era cea mai importantă concluzie trasă de Tony ca urmare a cercetării locului crimei. Spera să afle mai multe de la familia Maidment, numai că întâlnirea fusese reprogramată pentru seara aceea. Domnul Maidment avea nişte probleme de rezolvat la serviciu şi nu urma să se întoarcă acasă decât după ora patru după-amiaza. Dacă Tony ar fi crezut în semne şi în premoniţii, ar fi fost nevoit să accepte că asta era încă o dovadă în acest sens. Se aşteptase să fie nevoit să anuleze aranjamentele făcute cu agenta imobiliară în cazul în care s-ar fi suprapus peste întâlnirea cu părinţii lui Jennifer. Ora fixată se potrivise însă perfect cu planurile sale.

Ambrose îl lăsase la hotel. Era, probabil, convins că profilerul se cufundase în studierea declaraţiilor martorilor şi nici prin cap nu-i trecea că Tony stătea într-o grădină de trandafiri, aşteptând ca un agent imobiliar să vină să-i arate o casă scoasă la vânzare chiar de el. Nu era ceva normal, indiferent de normele de comportament luate în calcul. Nu era un gest la fel de nebunesc ca uciderea unei adolescente, dar era departe totuşi de normalitate.

Şi era preferabil ca Ambrose să nu ştie adevărul.

CAPITOLUL 13

În momentele ei cele mai dificile, Carol îşi imagina cea mai urâtă soartă pe care James Blake ar fi putut să i-o rezerve. S-o promoveze. Dar nu acel gen de promovare care să-i permită să-şi conducă trupele în focul bătăliei. Genul de promovare care să o oblige să stea la un birou şi să trăncăne cât e ziua de lungă despre politică, în timp ce toate anchetele poliţieneşti cu adevărat importante se desfăşurau în altă parte.

Şi acum era într-o situaţie oarecum similară – din fericire rară –, căci oamenii ei erau ocupaţi în prima linie, depunând eforturi pentru a-l prinde pe ucigaşul lui Daniel Morrison, în timp ce ea stătea în biroul ei, încercând să-şi omoare vremea până când avea să fie chemată să asiste la autopsia băiatului. De obicei, profita de asemenea momente pentru a rezolva diverse probleme administrative şi pentru a se ocupa de hârţogăraie. Dar în ziua aceea avea ceva mult mai presant la care să se gândească.

Conducerea unor anchete care aveau drept scop soluţionarea unor cazuri clasate îi îmbogăţise arsenalul detectivistic. Carol Jordan se pricepuse dintotdeauna să sape în trecutul victimelor şi al suspecţilor, dar acum învăţase să-şi direcţioneze abilităţile de arheolog mergând mult înapoi în timp, în acele vremuri de dinaintea apariţiei înregistrărilor digitale şi a facturilor detaliate ale telefoanelor mobile, care uşuraseră considerabil munca poliţiştilor. Cam prin anii în care Edmund Arthur Blythe trăise şi probabil lucrase în Halifax. Bibliotecile erau sursa cea mai fertilă, conducând-o de multe ori la experţi în viaţă capabili să îi ofere detalii remarcabile cu care să umple golurile. Mai existau însă şi alte căi electronice, mai obscure. Iar Carol avea acces la cele mai bune soluţii.

Stacey era înconjurată de mai multe ecrane. Se baricadase practic în spatele maşinăriilor sale, separându-se de restul echipei. Începuse cu două computere, se extinsese la trei, şi acum în faţa ei se înşirau nu mai puţin de şase monitoare, fiecare procesând altceva. Deşi în prezent se concentra asupra filtrării, cu ajutorul programului de recunoaştere facială, a imaginilor surprinse de camerele de supraveghere din centrul oraşului, alte aplicaţii, necunoscute pentru Carol, rulau în paralel. La apropierea lui Carol, şi-a ridicat privirea.

— Deocamdată, nimic, a spus ea. Necazul cu aceste camere video este că rezoluţia nu e prea grozavă.

— Trebuie să avem răbdare, a răspuns Carol. Stacey, pot accesa pe internet cărţi de telefon mai vechi?

A pariat în sinea ei că Stacey nu avea să fie mirată la auzul întrebării.

— Da, a spus Stacey, după care şi-a întors privirea spre monitoare. Degetele i-au zburat pe tastatură, şi pe unul din ecrane imaginea s-a schimbat, făcând loc unei hărţi cu cursor strălucitor.

— Cum trebuie să procedez?

— Depinde ce perioadă te interesează.

— Începutul anilor ’60.

Mâinile lui Stacey s-au oprit pentru o clipă, apoi au reînceput să tasteze.

— Ai cele mai mari şanse dacă accesezi un site genealogic. În ultima vreme, au fost digitalizate o mulţime de informaţii ce ţin de domeniul public: cărţi de telefoane, registre de adrese, liste de votanţi. Sunt site-uri prietenoase, pentru că au fost concepute pentru utilizatori…

— Idioţi, aşa ca mine? a completat Carol amuzată.

Stacey şi-a permis să zâmbească.

— Profesioniști non-IT, asta voiam să spun. Caută pe Google „cărți de telefon vechi” și „genealogie” și vezi ce găsești. Nu uita că în anii ’60 puțină lume avea telefon, așa că s-ar putea să n-ai noroc.

— Atunci nu-mi rămâne decât să sper, a spus Carol.

Își punea nădejdea în faptul că Blythe își făcuse apariția în Worcester ca antreprenor. Era deci posibil să-și fi început afacerea înainte, în perioada când o curta pe Vanessa.

După o jumătate de oră, a constatat încântată că avusese dreptate. Confirmarea presupunerilor ei era acolo, pe monitor, scrisă negru pe alb, în anuarul societăților comerciale din 1964. „Blythe & Co. – specialiști în finisaje metalice”. A verificat perioada de funcționare a companiei. Trei ani. Deci își încetase activitatea odată cu plecarea lui Blythe din oraș. Și, cu asta, părea să fi ajuns într-un punct mort. Ce șanse avea să dea peste cineva care lucrase într-o anumită firmă cu patruzeci și cinci de ani în urmă și, în plus, care să aibă încă mintea atât de limpede încât să-și amintească lucruri care i-ar fi putut fi ei utile?

Totuși, avusese de-a face cu situații și mai disperate. Acum era cazul să apeleze la biblioteci. A găsit repede numărul de telefon al bibliotecii locale. A sunat și a explicat că încerca să găsească un expert în istoria locală care să îi ofere informații cu privire la afaceri mici și mijlocii dezvoltate în oraș în anii 1960. Bibliotecara a oftat, a scos câțiva de „hmm” și de „ah”, s-a consultat în șoaptă cu altcineva și într-un sfârșit a spus:

— Credem că ați putea discuta cu Alan Miles. A predat tâmplărie, acum e pensionar, dar a fost întotdeauna interesat de istoria industrială a regiunii. Așteptați o clipă, vă dau numărul lui.

Telefonul a sunat de aproape o duzină de ori înainte ca Alan Miles să răspundă. Carol tocmai voia să renunțe, când a auzit o voce suspicioasă spunând:

— Alo?

— Domnul Miles? Domnul Alan Miles?

— Cine e acolo?

Omul părea bătrân și morocănos. „Grozav, exact asta îmi trebuia.”

— Numele meu este Carol Jordan. Sunt inspector-șef la poliția din Bradfield.

— Poliția?

În vocea lui a apărut o notă de îngrijorare. La fel ca pentru majoritatea oamenilor, și pentru el contactul cu poliția însemna un stres, chiar dacă nu avea nimic de ascuns.

— Am aflat numărul dumneavoastră de la personalul bibliotecii centrale. Doamna de acolo a fost de părere că mă puteți ajuta cu niște cercetări de fond.

— Ce cercetări de fond? Nu știu nimic despre infracțiuni.

Omul părea pe punctul să-i trântească telefonul în nas.

— Încerc să dau de urma unui oarecare Edmund Arthur Blythe. A avut o firmă de finisaje metalice în Halifax la începutul anilor 1960. Bibliotecara v-a recomandat ca fiind cel mai în măsură să-mi furnizeze astfel de informații, a continuat Carol pe un ton cât mai flatant cu putință.

— De ce? Vreau să zic, de ce vă trebuie asemenea informații?

„Dumnezeu să te ferească de oamenii bătrâni și bănuitori.”

— Îmi pare rău, dar nu pot să vă divulg motivele. Tot ce pot să vă spun este că echipa mea se ocupă cu dosare clasate.

Ceea ce era adevărat, deși nu tocmai întregul adevăr.

— N-am încredere în telefoane, a spus Miles. La telefon n-ai cum să-ți faci o idee despre persoana cu care vorbești. Dacă vreți să veniți la Halifax, sunt dispus să discutăm față în față.

Carol și-a dat ochii peste cap și și-a înăbușit un oftat.

— Vreţi să spuneţi că mă puteţi ajuta cu informaţii referitoare la Blythe & Co.?

— Întâmplător, da. Vă pot arăta nişte fotografii şi alte chestii de genul ăsta.

Carol a căzut pe gânduri. La Bradfield totul părea sub control. Erau încă departe de a face o arestare sau măcar de a interoga suspecţi. Dacă la autopsie nu apărea ceva cu adevărat neobişnuit, putea să dispară fără probleme din oraş pentru câteva ore, în cursul serii.

— Ce faceţi în seara asta? a întrebat.

— În seara asta ziceţi? Atunci rămâne la ora şapte. În faţa gării din Halifax. O să port un hanorac cafeniu şi o şapcă de tweed.

Convorbirea s-a întrerupt. Carol s-a holbat la telefon, apoi a văzut partea amuzantă a lucrurilor şi a zâmbit în sinea ei. Dacă asta avea să o ajute în cercetările cu privire la „tatăl” lui Tony, atunci avea să îndure cu stoicism coversaţia cu ţâfnosul domn Alan Miles.

Tony şi-a ascuns cu greu uşurarea atunci când Ambrose a venit să-l conducă la casa familiei Maidment. După ce făcuse turul proprietăţii împreună cu agenta imobiliară, încercase să-şi concentreze atenţia asupra locului crimei, pe care îl vizitase cu puţin timp în urmă. Era conştient că ceva îl sâcâia în legătură cu ucigaşul, dar nu-şi dădea seama ce, şi, cu cât se străduia mai mult, cu atât îi apărea mai pregnantă în minte imaginea casei lui Arthur Blythe. Tony se lăsa rareori influenţat de ceea ce se afla în jurul lui. În conştiinţa sa nu exista noţiunea de design interior. Aşa că a constatat mai mult decât intrigat faptul că îl invidia pe Arthur Blythe pentru casa lui. Era ceva care depăşea cu mult ideea de confort. Era un adevărat cămin, un loc care se dezvoltase în jurul concepţiei unui om despre ceea ce era cu adevărat important în viaţă. Şi, deşi îi venea greu să recunoască, fusese străfulgerat de ideea că Arthur Blythe îl părăsise pentru a-şi construi un cămin ce părea desăvârşit, în autosuficienţa sa. Nimeni nu putea să aibă o asemenea percepţie despre casa lui. Nici măcar el. Tony nu experimentase niciodată acea conştientizare absolută a sinelui cu care fusese în mod cert înzestrat bărbatul pe care nu-l putuse numi niciodată „tată”.

Pentru el, sosirea lui Ambrose a fost deci un soi de eliberare de gândurile care îl frământau. Sentimentul de uşurare nu a durat însă mult.

— Ai adus printurile cu discuţiile de pe RigMarole? a întrebat imediat ce a intrat în maşină.

Aflase despre ZZ şi îi ceruse lui Ambrose să scoată la imprimantă toate discuţiile private pe care reuşiseră să le salveze de pe computerul lui Jennifer, pentru a le studia în linişte.

Ambrose se uita drept înainte, spre şosea.

— Şeful nu vrea ca hârtiile să iasă din birou. E mai mult decât încântat să vi le pună la dispoziţie, dar va trebui să le examinaţi la sediu.

— Cum? N-are încredere în mine? Dar ce-şi închipuie c-o să fac cu ele?

— Nu ştiu. Nu fac decât să transmit ce mi-a spus.

Ambrose strângea volanul în mâini. Stingherea lui, mai mult decât vizibilă, plutea în aer.

— Asta nu pentru că ar fi îngrijorat că le-aş vinde informaţiile celor de la *Daily Mail*, a spus Tony exagerat de iritat de ofensa adusă. E o chestie de control. Îi e teamă să nu piardă controlul asupra anchetei. Şi-a aruncat braţele în aer, continuând: Nu pot să lucrez aşa! Îmi irosesc timpul şi energia dacă mă ocup cu lucruri dintr-astea, mărunte şi meschine. Ascultă, Alvin, eu am stilul meu de lucru. Şi nu mă pot concentra cum trebuie dacă cineva se uită peste umărul meu. Trebuie să am parte de linişte, să mă detaşez de tot ce e în jur. Şi trebuie să studiez textele alea, şi s-o fac aşa cum ştiu eu mai bine.

— Am înţeles, a spus Ambrose. Şeful nu e obişnuit să lucreze cu oameni ca tine.

— Atunci ar face bine să se obişnuiască, a replicat Tony. Şi ar fi fost poate mai de ajutor dacă ne-am fi întâlnit faţă în faţă. Crezi că poţi să rezolvi tu problema sau e cazul să vorbesc eu cu el?

— Las-o în seama mea, a murmurat Ambrose. O să văd ce pot face.

Au parcurs restul drumului în tăcere. Tony încerca să îngroape tot ce stătea între el și următoarea etapă a procesului de descifrare a cazului. Deocamdată, nu conta decât să-i facă pe părinții lui Jennifer să-și depășească suferința, astfel încât să-i poată mărturisi lucrurile pe care avea nevoie să le afle.

Bărbatul care le-a deschis ușa părea țeapăn și fragil ca o trestie uscată. Ambrose le-a făcut cunoștință, apoi l-au urmat amândoi pe Paul Maidment în camera de zi. Tony auzise de multe ori spunându-se că oamenii își manifestă suferința în mod diferit. Nu era întru totul de acord. Poate că reacționau diferit în aparență, dar, dacă priveai în sufletul lor, vedeai că suferința le sfâșiase pur și simplu viața în două. Viața de dinainte și cea de după marea pierdere. Și între cele două jumătăți exista întotdeauna o ruptură. Unii oameni lăsau durerea să planeze asupra lor, alții o înfundau într-o gaură, adânc în suflet, și trânteau deasupra o piatră cât mai grea, în timp ce alții se prefăceau că nu se întâmplase nimic. Dar, dacă discutai cu ei după ani buni, toți își legau amintirile de pierderea suferită. „Tatăl tău încă mai trăia atunci” sau „Asta s-a petrecut imediat după moartea lui Margaret”. Era ceva la fel de precis ca evenimentele catalogate drept înainte de Hristos și după Hristos. Și, dacă te gândeai mai bine, Biblia însăși nu era decât o poveste lungă despre suferințe și pierderi, și asta indiferent dacă credeai sau nu în Iisus, fiul lui Dumnezeu.

Ca profiler, avusese de multe ori de-a face cu oameni aflați de partea greșită a prăpastiei în care te aruncă durerea. Rareori afla despre ei date care să-l facă să știe ce fel de oameni fuseseră înainte ca viața să le fie sfâșiată în două. Putea însă, pe baza experienței profesionale, să presupună ce existase de cealaltă parte a prăpastiei. Conștiința pierderii suferite era o parte vitală a empatiei de care era capabil să dea dovadă în situații ca acestea, când era azvârlit într-un teritoriu necunoscut, în încercarea de a reconstitui o hartă cu ajutorul unei busole cu componente lipsă.

Prima impresie pe care i-a lăsat-o Paul Maidment a fost aceea a unui bărbat decis să tragă linie după moartea fiicei sale și să meargă mai departe. Era o hotărâre pe care lupta din greu să o respecte. Numai că, observase Tony, omul era pe cale să eșueze pentru a treia oară.

— Soția mea… o să coboare și ea imediat, a spus Maidment uitându-se în jur ca și cum vedea încăperea pentru prima dată în viață, fără a reuși să-și dea seama cum ajunsese acolo.

— Astăzi ați reînceput munca, a remarcat Tony.

Maidment i-a aruncat o privire surprinsă.

— Da. M-am gândit că… Sunt foarte multe de făcut și nu le pot lăsa pe mâna nimănui. Afacerile… nu merg prea bine. Și nu ne permitem să pierdem acum și fabrica, după ce că…

Vocea i s-a stins și a tăcut, confuz și istovit.

— Nu dumneavoastră sunteți de vină. Lucrurile s-ar fi petrecut la fel și dacă n-ați fi fost plecat, a spus Tony. Dumneavoastră și Tania nu aveți ce să vă reproșați.

Maidment s-a uitat furios la el.

— Cum puteți să susțineți așa ceva? Toată lumea spune că internetul e periculos pentru adolescenți. Ar fi trebuit să avem mai multă grijă de Jennifer.

— Orice ați fi făcut, n-ar fi contat. Prădătorii de genul acesta sunt oameni foarte determinați, care nu se lasă cu una, cu două. Ați fi putut să-l împiedicați doar dacă ați fi ținut-o pe Jennifer încuiată în casă și nu i-ați fi permis să intre niciodată în contact cu lumea exterioară. Tony s-a aplecat în față, atrăgându-l pe Paul Maidment în spațiul său. Trebuie să vă absolviți de orice vină.

— Să ne absolvim? Vocea feminină venea din spatele lui, ușor bâlbâită, poate din cauza băuturii sau a sedativelor. Ce naiba știi tu despre asta? Ai pierdut și tu un copil?

Maidment și-a îngropat fața în mâini. Soția lui a înaintat spre mijlocul încăperii, mergând cu grija

exagerată a cuiva conştient că nu era complet stabil pe propriile picioare. I-a aruncat o privire lui Tony.

— Deci tu eşti psihiatrul. Credeam că treaba ta e să faci profilul nenorocitului care mi-a ucis fiica, nu pe al nostru.

— Sunt Tony Hill, doamnă Maidment. Sunt aici pentru a afla ceva mai multe despre Jennifer.

— Aţi ajuns un pic prea târziu. Femeia s-a prăbuşit pe cel mai apropiat scaun. Faţa îi era ca o mască perfect machiată, dar părul era încâlcit şi nepieptănat. Prea târziu pentru a o cunoaşte pe fetiţa mea.

Vocea îi tremura uşor în timp ce îşi articula cu grijă vorbele.

— Şi îmi pare foarte rău pentru asta, a spus Tony. Poate că totuşi mă puteţi ajuta. Cum aţi descri-o pe Jennifer?

Ochii Taniei Maidment s-au umezit.

— Frumoasă. Deşteaptă. Blândă. Aşa îşi descriu toţi părinţii copiii morţi, nu-i aşa? Dar, în cazul lui Jennifer, era adevărat. Nu ne-a făcut niciodată probleme. Nu sunt atât de proastă încât să afirm că „eram prietene la cataramă" sau că „eram ca două surori", pentru că nu e aşa. I-am fost părinte, mamă. În general, ne împăcam bine. De obicei, îmi povestea ce facea şi cu cine. Acum câteva zile, aş fi zis că îmi povestea totul. Dar, evident, m-aş fi înşelat. Aşa că e posibil să mă înşel şi în alte privinţe. Cine ştie?

Maidment şi-a ridicat capul, iar lacrimile îi şiroiau pe obraji.

— Jennifer era exact aşa cum a descris-o soţia. Şi chiar mai mult. Am visat să avem o fiică precum Jennifer. Sclipitoare, talentată, amuzantă. Şi asta am avut. Un copil de vis. Şi acum, că visul s-a spulberat, e mai rău decât dacă nu ar fi existat.

A urmat o linişte adâncă. Tony nu găsea nimic de zis care să nu pară banal. Ambrose a fost cel care a rupt până la urmă tăcerea.

— N-avem cum să o aducem pe Jennifer înapoi la viaţă, dar suntem hotărâţi să-l prindem pe ucigaş. Doctorul Hill se află aici tocmai din acest motiv.

Recunoscător pentru intervenţie, Tony a spus:

— Ştiu că aţi dat deja declaraţii poliţiei, dar aş vrea să vă întreb ce v-a povestit Jennifer despre RigMarole. Cum vorbea despre site şi la ce îl folosea.

— Povestea întruna despre RigMarole, a spus mama. Ştiţi cum sunt adolescenţii. Mamă, toată lumea are… cutare sau cutare lucru. Şi pe urmă tu, ca părinte, întrebi în dreapta şi în stânga şi nimeni nu are, de fapt, lucrul acela, dar toţi îl vor cu disperare. Aşa s-a întâmplat şi cu RigMarole. Jennifer era înnebunită să aibă contul ei personal. Claire la fel. Am discutat cu mama ei şi apoi cu fetele. Şi am fost de acord, cu condiţia să instalăm toate programele de control parental.

— Ceea ce s-a şi întâmplat, a intervenit Maidment cu amărăciune. Şi, timp de câteva zile, au respectat toate condiţiile noastre. De ajuns pentru a ne convinge că erau fete responsabile.

— Erau responsabile în felul lor, Paul, a spus Tania. Numai că nu înţelegeau riscurile la care se expuneau. Nici n-aveau cum. La vârsta lor, te crezi invulnerabil.

Vocea i s-a spart şi i s-a pus un nod în gât, ca şi cum s-ar fi înecat cu o bucăţică de pâine.

— V-a povestit vreodată despre anumite lucruri care o deranjaseră la RigMarole?

Cei doi au scuturat din cap.

— Nu, îi plăcea Rig la nebunie, a spus Maidment. Ne-a zis că le-a deschis o lume nouă, ei şi lui Claire. Şi, desigur, noi am considerat că era un lucru bun.

— S-a întâmplat să-şi dea întâlnire cu cineva după ce se cunoscuseră pe internet?

Maidment a clătinat din cap, dar Tania a încuviinţat.

— Nu mi-ai povestit nimic despre asta, a spus soțul pe un ton vizibil acuzator.

— Asta pentru că a fost ceva complet nevinovat, a răspuns Tania. Ea și Claire s-au întâlnit cu două fete din Solihull[29]. Au fost împreună la Selfridges[30], în Birmingham. Înainte de asta, am vorbit la telefon cu mama uneia dintre fete. Ulterior, am aflat că s-au distrat foarte bine și au stabilit să se întâlnească din nou.

— Când s-a întâmplat asta? a întrebat Tony.

— Cu vreo trei luni în urmă.

— Și n-au fost decât ele patru? Sunteți sigură?

— Absolut. Și acum, după toate discuțiile astea despre RigMarole, am întrebat-o din nou pe Claire. A jurat că nimeni n-a știut de întâlnire în afară de ele patru.

Numai că cineva ar fi putut să folosească mijloacele electronice pentru a afla de aranjament. O altă pereche de ochi ar fi putut urmări, cu intenții ascunse, discuțiile dintre fete. Pe Tony nu l-a lăsat însă inima să-și rostească temerile cu voce tare.

— Jennifer pare să fi fost o fată cu picioarele pe pământ, a spus în schimb.

— Așa e, a întărit Tania cu blândețe, mângâind brațul fotoliului ca și cum și-ar fi trecut degetele prin părul fiicei sale. Fără să fie anostă sau mironosiță. Era prea inteligentă pentru așa ceva. Știa însă că lumea putea fi un loc periculos. Fața doamnei Maidment s-a schimonosit din nou, femeia fiind gata să izbucnească în plâns. Am iubit-o atât de mult! Era singurul nostru copil. Și am avut grijă să o învăț că uneori e bine să fii prudent.

— Înțeleg, a spus Tony. Deci ce anume ar fi putut-o determina să meargă la o întâlnire fără a spune nimănui despre asta? Ce ar fi putut să o facă să ignore glasul rațiunii pentru a se întâlni cu un străin? Ce ar fi putut fi atât de tentant încât să merite să-și mintă cea mai bună prietenă? Ce vreau să spun este că toți ne mințim din când în când părinții, e în firea lucrurilor. Dar adolescentele nu-și mint prietenele cele mai apropiate decât în cazuri extreme. Și nu reușesc să-mi dau seama despre ce ar putea fi vorba. Vă puteți gândi la ceva – orice – pentru care Jennifer să fi fost dispusă să renunțe la precauții și la judecata ei sănătoasă?

Domnul și doamna Maidment s-au uitat sideraţi unul la celălalt.

— Nu-mi vine nimic în minte, a spus Tania.

— Cum stătea treaba cu băieții? Poate era îndrăgostită? Și băiatul a convins-o să păstreze secretul?

— Nu, a replicat Tania. I-ar fi povestit lui Claire. Știu că discutau mereu despre băieții de care le plăcea. Și, chiar dacă băiatul i-ar fi cerut să păstreze secretul, tot i-ar fi spus lui Claire; pentru ea, asta n-ar fi însemnat că își încălca promisiunea.

Tania avea probabil dreptate, observă Tony. Așa decurg în general relațiile dintre femei, în special în perioada adolescenței. S-a ridicat. Nu mai avea ce întrebări să pună. Poliția cercetase deja camera lui Jennifer. Și nu mai găsea nimic altceva de zis cu care să-i consoleze pe părinți.

— Dacă vă mai amintiți ceva, sunați-mă, a zis el, apoi i-a înmânat lui Paul Maidment o carte de vizită cu numărul telefonului său mobil. De asemenea, dacă vreți, pur și simplu, să mai discutăm despre Jennifer, vă stau oricând la dispoziție.

Cei doi au părut șocați de modul abrupt în care pusese el capăt conversației. Tony bănuia că se așteptau la o avalanșă de cuvinte pline de compasiune. Dar ce rost ar fi avut? N-ar fi putut să îi ajute cu nimic, chiar dacă ar fi vrut să o facă. Totuși, Tania Maidment nu era dispusă să lase lucrurile așa.

— Gata? Asta e tot? a întrebat ea. Ne-ai acordat cinci minute din timpul tău prețios și cu asta, basta? Cum Dumnezeu ai fi putut afla mai multe despre fiica mea în astea cinci minute?

Tony a privit-o surprins. Era obișnuit să-i vadă pe cei care pierduseră pe cineva drag vărsându-și

năduful pe poliție, nu pe el. Deși o sprijinise mereu pe Carol în asemenea momente, nu fusese totuși nevoit să încaseze el însuși loviturile din plin.

— Fac asta de multă vreme, a spus încercând să nu dea impresia că se scuza. Acum o să mă duc să stau de vorbă și cu Claire. Și o să citesc e-mailurile lui Jennifer. Dumneavoastră nu sunteți decât una dintre sursele care mă ajută să-mi creez o imagine completă despre ea.

Tania arăta de parcă primise un pumn în figură. A scos un sunet care, în orice alte circumstanțe, ar fi putut părea un pufnet disprețuitor.

— Deci asta am ajuns? O sursă de informații cu privire la fiica mea?

— Îmi pare rău, a spus Tony.

Orice alt minut în plus petrecut în compania celor doi nu ar fi făcut, din punctul lui de vedere, decât să le amplifice pe moment suferința. Le putea fi de folos, dar nu acolo. Așa că și-a înclinat capul în chip de rămas-bun și a ieșit din încăpere, lăsându-i cu Ambrose.

Detectivul l-a ajuns din urmă la jumătatea aleii.

— Te-ai purtat cam mitocănește, a remarcat el. Cred că li s-a părut că ești cam tăios.

— Nu prea mă pricep la pălăvrăgeală. Le-am spus ce aveam de spus. Și acum au la ce să se gândească. Poate că asta le va deștepta ceva în memorie. Știu că uneori atitudinea și vorbele mele par prea dure. Dar chestia asta dă rezultate. Mâine vreau să stau de vorbă cu Claire. E posibil ca Jennifer să-i fi mărturisit anumite lucruri. Promit să mă port frumos, a adăugat cu un zâmbet crispat.

— Ce ai de gând să faci acum? a întrebat Ambrose.

— Vreau să citesc mesajele pe care le-ați recuperat din computerul ei. Lasă-mă la hotel și adu-mi printurile imediat ce îți convingi șeful că, dacă vrea să nu arunce aiurea banii pe mine, atunci trebuie să mă lase să procedez așa cum vreau. Și-a dat seama de impolitețe și și-a așezat o mână pe brațul lui Ambrose. Ascultă, îți sunt recunoscător pentru ajutor. Nu e ușor să explici cuiva cum lucrează un profiler. În esență însă, este vorba despre a intra în pielea altcuiva. Și nu-mi place să fie alții prin preajmă atunci când fac asta.

Ambrose și-a trecut degetele peste craniul ras și l-a privit tulburat.

— Mda, îmi închipui. Adevărul e că toată treaba este e puțin cam ciudată pentru mine. Dar tu ești expertul.

Părea o constatare care îi făcea plăcere. Tony și-a ridicat privirea spre casa familiei Maidment, întrebându-se ce minte întortocheată le distrusese viețile. Cât de curând, avea să se strecoare înăuntrul acelei minți pentru a scoate adevărul la iveală. Iar perspectiva nu îl încânta deloc. Preț de o clipă, i-a simțit lipsa lui Carol atât de tare, încât aproape că l-a luat amețeală. S-a întors spre Ambrose.

— Da, cineva trebuie să fie expertul.

29 Oraș din comitatul West Midlands (n.tr.)

30 Lanț britanic de magazine universale (n.tr.)

CAPITOLUL 14

Paula a urmărit cum un alt adolescent ieşea gârbovit din mica încăpere alocată de conducerea şcolii pentru luarea declaraţiilor.

— Şi tu te purtai tot aşa când aveai paisprezece ani? l-a întrebat pe Kevin.

— Glumeşti? Maică-mea mi-ar fi tras o bătaie zdravănă dacă aş fi îndrăznit să vorbesc aşa cu un om mare. Nu-mi dau seama dacă e o chestie de generaţie sau de clasă socială. Mi se pare că şi copiii proveniţi din rândurile muncitorimii sunt la fel de obraznici, deşi e ceva diferit la tâmpiţii ăştia. Nu ştiu dacă au sentimentul că li se cuvine totul sau e vorba despre altceva, dar, în orice caz, mă calcă pe nervi.

Paula înţelegea foarte bine. Mai avusese ocazia să discute cu copii de şcoală după ce unul dintre ei murise înjunghiat şi văzuse coşmarul în care se treziseră cu toţii, ca din senin. Simţise şocul care cuprinsese coridoarele şcolii, sesizase anxietatea de pe chipurile adolescenţilor care se întrebau dacă nu cumva ei aveau să fie următoarele victime, intuise spaima care se ascundea în spatele vocilor lor sfidătoare. Aici nu avea însă de-a face cu aşa ceva. Era ca şi cum moartea lui Daniel se petrecuse undeva departe – o ştire oarecare, ceva despre care părinţii lor discutau ca despre o ameninţare prea puţin serioasă. Singura persoană care părea cu adevărat afectată era dirigintele lui Daniel. Până şi directorul şcolii se purtase ca şi cum totul nu ar fi fost decât un incident neplăcut, dar minor, nu o adevărată tragedie.

— Dacă aş avea copii, asta ar fi ultima şcoală de pe lume la care m-aş gândi să-i dau, a spus Paula.

— Te-ai gândit vreodată la asta? Adică… la ideea de a avea copii.

Kevin a privit-o pieziş.

Paula şi-a umflat obrajii, apoi a lăsat uşor aerul să iasă.

— Sper că asta nu-i o cerere în căsătorie, nu-i aşa, sergent? Sinceră să fiu, nu mi-am auzit niciodată ceasul biologic ticăind. Dar tu? Cum te descurci în rolul de tată?

Kevin a părut surprins că Paula îi întorcea întrebarea.

— E lucrul cel mai bun şi totodată cel mai rău care mi s-a întâmplat în viaţă, a răspuns gânditor. Îmi iubesc copiii – şi în special pe Ruby – total, necondiţionat şi pentru totdeauna. Dar, pe de altă parte, este teama de a nu-i pierde. Uite, când văd cazuri dintr-astea, când părinţii sunt nevoiţi să-şi îngroape copiii, mi se sfâşie inima.

O bătaie în uşă le-a întrerupt conversaţia, şi un alt adolescent a intrat în cameră fără să fi fost invitat. Subţirel şi cu tenul închis, părea cu câţiva centimetri buni mai scund decât toţi ceilalţi elevi pe care îi interogaseră în dimineaţa aceea. Pielea netedă, de culoarea migdalei arse, părul bogat, întunecat şi lucios, nasul lung, de forma unei prore de corabie vikingă, şi gura cu buze trandafirii – toate alcătuiau un amestec ciudat care atrăgea imediat atenţia.

— Sunt Asif Khan, a spus băiatul şi s-a trântit pe un scaun. Îţi ţinea mâinile în buzunare şi picioarele întinse în faţă, încrucişate peste glezne. Şi voi sunteţi copoii.

„Iar o luăm de la capăt.” Kevin şi-a spus şi el numele, a prezentat-o pe Paula, apoi a trecut direct la subiect.

— Ştii de ce te afli aici. Ai fost prieten cu Daniel?

Nu îşi punea cine ştie ce speranţe în această discuţie. Băieţii identificaţi ca fiind apropiaţii lui Daniel, cam o jumătate de duzină cu toţii, fuseseră primii interogaţi. După ei veniseră alţi opt sau

nouă care susţinuseră că nu îl cunoşteau pe Daniel decât din vedere.

— Io cu el suntem fraţi, pă bune, a răspuns Asif.

Stând în continuare pe scaun, Paula s-a aplecat în faţă şi şi-a apropiat chipul de cel al băiatului.

— Ştii ceva, Asif, fă-mi o favoare. Las-o moartă! Eşti elev la William Makepeace, nu la o amărâtă de şcoală dintr-un cătun nenorocit din Kenton Vale. Taică-tău e doctor, nu negustor în piaţă. Aşa că las-o naibii de treabă cu aşa-zisul jargon de stradă. Vorbeşte ca lumea, cu respectul care ni se cuvine. Dacă nu, te ducem la secţia de poliţie, la noi acasă, şi acolo o să discutăm în legea noastră.

Ochii lui Asif s-au mărit de uimire.

— N-aveţi dreptul să-mi vorbiţi aşa! Sunt minor. Ar trebui să fie un adult de faţă. Am acceptat să discutăm cu voi numai pentru că directorul şcolii ne-a zis că aşa e mai bine pentru toată lumea.

Paula a ridicat din umeri.

— Bun. Dacă asta vrei, o să-l chemăm şi pe tatăl tău la secţie, să vedem cât de impresionat va fi de aerele pe care ţi le dai.

Asif i-a susţinut privirea preţ de câteva clipe, apoi s-a întors pe jumătate cu spatele la ea, cu un umăr căzut.

— OK, OK, a mormăit. Eu şi Daniel am fost prieteni.

— Nimeni altcineva nu pare să fi ştiut despre asta, a remarcat Kevin în timp ce Paula îşi relua locul, dreaptă, pe scaun.

— Eu nu m-am amestecat cu neisprăviţii ăia cu care umbla Daniel, dacă la asta vă referiţi. Eu şi Daniel aveam alte lucruri în comun.

— Ce anume? a întrebat Kevin, cu mintea alergând în căutare de posibilităţi.

Asif şi-a descrucişat picioarele şi le-a vârât sub scaun.

— Comedia, a spus aparent stânjenit.

— Comedia?

Băiatul s-a foit pe scaun.

— Amândoi voiam să facem stand-up comedy.

Unul dintre băieţii interogaţi menţionase ceva despre interesul lui Daniel faţă de comedie, dar nu şi despre ambiţia de a face stand-up.

— E o chestie cam dificilă, nu-i aşa? a întrebat Paula. Care nu e inclusă în programa şcolară, pot să pun pariu.

Un zâmbet slab s-a ivit pe buzele lui Asif.

— Asta până când aveam să facem noi o serie la BBC3. Atunci i-am fi conferit respectabilitate, şi ar fi ajuns să fie predată la cursurile de actorie.

— Deci tu şi Daniel aveaţi aceeaşi ambiţie secretă. Cum aţi ajuns să aflaţi unul despre celălalt? a intervenit Kevin.

— Vărul meu e directorul unui club din oraş. O dată pe lună au spectacole de stand-up. Şi vărul meu mă lasă să intru, deşi n-are voie să o facă. Într-o seară, l-am văzut acolo pe Daniel – se certa cu tipul de la intrare, pretinzând că avea optsprezece ani. Oricum nu i-ar fi mers, chiar şi cu un act de identitate fals. L-am întrebat ce se întâmpla şi mi-a spus că îşi dorea să intre neapărat, că ascultase acel număr la radio şi voia să îl vadă pe viu. Aşa că l-am rugat pe vărul meu să-l lase înăuntru şi am început să discutăm, şi atunci am aflat că voia să devină comediant. Pe urmă, ne-am făcut obiceiul să ne întâlnim la mine acasă, o dată la câteva săptămâni, ca să ne ascultăm unul pe celălalt şi să ne testăm reacţiile. Asif s-a scărpinat pe faţă. Era un tip tare nostim. Născocise un act formidabil despre adulţi şi modul cum se poartă ei cu copiii. Şi avea ceva deosebit… prezenţă de spirit. A scuturat din cap. Doamne, e îngrozitor ce s-a întâmplat!

— Din câte am aflat, Daniel s-a dus în Temple Fields marți, după ore, a spus Kevin. Ți-a zis cumva că vrea să se întâlnească acolo cu cineva?

Asif s-a încruntat.

— Nu.

— Nu pari foarte convins.

— Pentru că nu mi-a spus că avea fixată o întâlnire. Dar ultima oară când l-am văzut, săptămâna trecută, mi-a zis că navigase pe internet și cunoscuse pe cineva care voia să facă o emisiune de radio cu tinere talente. Copii prea mici pentru a fi admiși să susțină spectacole în cluburi. A ridicat din umeri. Așa, ca noi. L-am întrebat dacă putea să mă bage și pe mine în afacere și a zis că da, dar mai întâi voia să-l cunoască personal pe tip și să stea de vorbă cu el. M-am cam supărat pe el, a spus Asif pe un ton dintr-odată nefericit. M-am gândit că vrea să mă dea deoparte, să păstreze totul pentru el. Mi-a spus însă că nu, nici nu poate fi vorba despre asta, eram în continuare prieteni și îmi rămăsese dator pentru că îl ajutasem să intre la club. Nu voia decât să ia legătura cu individul, să se convingă că era o treabă serioasă și pe urmă să mă prezinte și pe mine. Un beculeț a părut să se aprindă brusc în capul băiatului și ochii i s-au mărit de groază. Rahat! Credeți că de aici i s-a tras lui Daniel?

— Deocamdată, e prea devreme ca să ne putem pronunța, s-a grăbit să răspundă Kevin. În stadiul în care ne aflăm, nu știm care amănunte sunt relevante și care nu. Așa că ne-ai putea fi de un real folos dacă ți-ai aminti tot ce ți-a spus despre individ. Știi cumva cum au intrat în contact?

Asif a dat afirmativ din cap.

— Pe RigMarole. Cunoașteți site-ul, nu? Amândoi erau în *mosh pit*[31]-ul *Gavin and Stacey*[32] – așa numim noi un anumit grup de fani. Aveau aceleași interese, le plăceau aceleași lucruri și au ajuns să converseze în particular. Așa a aflat Daniel că tipul era producător de spectacole de comedie.

— Ți-a spus cum îl cheamă?

— Nu. Și ăsta e unul dintre lucrurile care m-au enervat cel mai tare. N-a vrut să-mi spună cum îl cheamă. Ca și cum tipul se temea că o să-și descarce careva arma în capul lui. Așa că nu i-am aflat niciodată numele. Doar că făcea programe la BBC în Manchester. Sau așa se presupune, a adăugat Asif.

— Nu ești sigur?

— Nu știu ce să zic, mi s-a părut cam ciudat. Nu-l auzise niciodată pe Daniel într-un număr de comedie. Cum să știe dacă era bun de stand-up? N-aveam însă cum să-l conving pe Daniel. O ținea una și bună pe-a lui.

— Ți-a spus unde stabiliseră să se întâlnească? Sau când? a insistat Kevin.

— Nu. Se purta de parcă era nu știu ce secret de stat. N-a lăsat să-i scape nimic. Asta e, v-am spus tot ce știu.

„E un început”, și-a zis Paula. Nu cine știe ce, dar măcar aveau un punct de pornire.

Ambrose s-a simțit ceva mai binedispus când a intrat în biroul lui Patterson și și-a găsit șeful cufundat într-o discuție cu Gary Harcup. Nu ardea de nerăbdare să-l ridice în slăvi pe ciudatul profiler din Bradfield. Însă prezența lui Gary îi putea distrage atenția lui Patterson. Și poate că, lucrând toți trei, aveau să dea și de ceva interesant.

Ambrose l-a privit pe Patterson și a văzut un om aflat cu disperare în căutarea unei vești bune. Era palid și tras la față, cu pleopele grele și cu ochii umflați, iar părul aspru părea lipsit de strălucire. Așa se întâmpla de fiecare dată când nu făceau suficient de repede progrese într-un caz. Patterson lua asupra lui toată presiunea și durerea, dând impresia că în cele din urmă avea să cedeze. Apoi ceva se petrecea înăuntrul său, în față i se deschideau noi oportunități și devenea brusc vesel și încrezător în sine. Era doar o chestiune de timp.

— Intră, l-a invitat Patterson cu o fluturare din mână şi i-a indicat un scaun. Gary de-abia a sosit.

Ambrose l-a salutat din cap pe dolofanul expert în computere care arăta la fel de neîngrijit ca întotdeauna. Păr ciufulit, tricou şifonat şi o chestie prinsă în barbă pe care Ambrose nu voia să o privească prea de aproape. Una peste alta, nu inspira cine ştie ce încredere. Le fusese însă suficient de util în trecut pentru ca lui Ambrose să nu-i pese de felul în care arăta. Poate c-ar fi mai bine să rămână în expectativă în privinţa lui Tony Hill. Să nu se pripească să tragă concluzii numai pentru că individul avea un mod neortodox de a aborda problemele. Să aştepte până vedea dacă nu cumva le putea deschide şi el nişte piste, aşa cum o făcea Gary.

— Cum o mai duci, Gary? l-a întrebat.

Gary a dat din cap cu atâta vigoare, încât burta a început să-i salte.

— Foarte bine, Alvin. Foarte bine.

— Deci ce ai pentru noi? a întrebat Patterson.

S-a aşezat pe scaunul lui, bătând uşor darabana în birou cu un creion.

Gary a scos din rucsac două dosare din plastic transparent, fiecare cu câteva foi de hârtie în el.

— E un fel de talmeş-balmeş. Aici, a spus şi a lovit cu mâna în primul dosar, e o listă cu computerele pe care am putut să le identific. Sunt numai jumătate din câte a folosit. Celelalte sunt naiba ştie pe unde, chestii la a doua sau a treia mână.

Patterson a scos hârtiile din dosar şi şi-a trecut privirea peste prima foaie. După ce a terminat, i-a întins-o lui Ambrose. Nu le-a luat mult până să parcurgă lista celor şaptesprezece computere identificate de Gary. Adrese de internet cafe-uri, biblioteci şi un aeroport.

— Sunt răspândite peste tot, a constatat Patterson. Worcester, Solihull, Birmingham, Dudley, Wolverhampton, Telford, Stafford, Cannock, Stoke, Stone, Holmes Chapel, Knutsford, Stockport, aeroportul din Manchester, Oldham, Bradfield, Leeds…

— M-am înşelat când am spus că a folosit de fiecare dată alt computer, a recunoscut Gary. Când am revenit şi am analizat toate mesajele pe care le aveam, am descoperit că în două sau chiar trei situaţii au fost trimise din aceleaşi locuri. De două ori din Worcester, Bradfield şi Stoke. Şi de trei ori din aeroportul din Manchester. Toate sunt însă computere cu acces public.

— Localităţile astea sunt amplasate pe reţeaua de autostrăzi, a spus Ambrose în vreme ce revedea cu ochii minţii drumurile care se încrucişau precum venele de pe un braţ. M5, M42, M6, M60, M62. Se ajunge foarte uşor de pe autostradă la aceste computere. Dacă o urmărea pe Jennifer, Worcesterul era situat la capătul unuia din drumurile lui. Şi-a ridicat ochii care-i străluceau de entuziasmul descoperirii unei noi idei. Şi Leeds la celălalt capăt. Poate că acolo locuieşte, a adăugat.

— Sau poate că în Leeds se află următoarea victimă, a spus Patterson. A folosit de trei ori computerul din aeroportul din Manchester. Putem presupune că este aeroportul cel mai apropiat de locuinţa lui. Trebuie neapărat să iei legătura cu profilerul, să vezi ce zice şi el despre asta. N-au un program care restrânge aria în care locuiesc ucigaşii? Sunt sigur că am auzit de chestia asta atunci când a fost faza cu cei doi lunetişti din America, ăia care au împuşcat oameni la întâmplare.

Gary nu părea prea convins.

— Nu ştiu dacă restrângerea perimetrului poate fi făcută şi în situaţia de faţă. În plus, este o treabă extrem de dificilă. Nu o poate face oricine.

Brusc înviorat, Patterson s-a ridicat şi a făcut un gest spre foile împrăştiate pe birou.

— Ambrose, du-te şi adu-l încoace! Să arunce şi el o privire. La urma urmei, pentru asta e plătit.

Ambrose a dat să spună ceva, apoi şi-a dat seama că nu era cel mai bun moment pentru a pune în discuţie solicitarea lui Hill de a-i fi aduse materialele la hotel. Avea să aştepte până după plecarea lui Gary.

— Ce-i cu celelalte chestii, Gary? a întrebat el.

— Ei, aici treburile n-au mers prea grozav, a răspuns Gary așezând al doilea dosar pe birou. Părea destul de subțire. Dar, înainte de a ajunge la asta, vreau să vă spun despre un alt lucru care mi-a trecut prin cap. M-am gândit că, din moment ce ZZ folosise RigMarole pentru a intra în contact cu Jennifer, probabil că are propria pagină pe site. Și, într-adevăr, am avut dreptate, numai că paginile au fost dezactivate în jurul orei patru după-amiaza, în ziua când a dispărut Jennifer. Și-a tăiat toate punțile de comunicare.

— Și n-ai cum să reconstitui ce anume se afla pe pagină?

Gary a ridicat din umeri în semn de neputință.

— Va trebui să luați legătura cu cei de la RigMarole. Nu cred că vă vor permite accesul la date fără mandat. Și veți avea de rezolvat o grămadă de chestiuni legate de protejarea informațiilor. Nu ei răspund de datele personale postate de utilizatori. După toate necazurile avute de Facebook cu drepturile de proprietate asupra textelor și asupra imaginilor folosite de membri, toate site-urile și-au luat măsuri speciale de protecție și au ridicat un zid între ei și utilizatori. Deci, dacă mai există resturi de informații pe serverele Rig, e posibil să nu puteți intra în posesia lor nici măcar dacă vă înarmați cu un mandat. Nu înainte de a avea de-a face cu avocații lor.

— Bine, dar asta e o adevărată nebunie, a protestat Patterson.

— Așa merg lucrurile acum. Companiile astea nu vor să dea raportul la cea mai mică presiune venită din partea poliției. În camerele de discuții private se întâmplă tot felul de treburi. Dacă poliția vine și obține imediat ce-și dorește, în următoarele cinci minute rămân fără clienți.

— Doamne ferește! a mormăit Patterson. Ai zice că îi încurajează pe criminali și pe pedofili să le folosească site-urile.

— Numai dacă au cărți de credit valabile și le place să facă cumpărături online, a intervenit Ambrose. Mulțumim oricum, Gary. O să vorbesc cu cei de la Rig, să văd ce alternative avem. Ce-ai făcut cu fragmentele de text de pe hard disk?

— Am reușit să pun cap la cap un fragment din ultima conversație dintre Jennifer și ZZ. Aceea pe care a șters-o fata. E incompletă, dar tot e ceva. Aveți aici două exemplare, a adăugat.

„Deci dosarul ăla și-așa subțire conține, de fapt, două exemplare.” Ambrose a luat cele două foi întinse de Patterson.

```
   ZZ: … pentru… ca aici e privat shi…
Jeni: vrei sa fii…
ZZ: cum am zis, secr… MARE
Jeni: nu, n-am
ZZ: nu shtii…
Jeni: nimic…
ZZ: tau… real…
Jeni: al meu… treaba mea
ZZ: fiindca shtiu cum… caut date… acces la inform… pe care tu nu l…
Jeni: … ca nu-l inventezi?
ZZ: fiindca atunci cand… shtiu ca e adev…
Jeni: atunci baga
ZZ: trage aer in piept…
Jeni: faci mare caz d…
ZZ: nu… e real…
Jeni: … dus cu capu…
ZZ: pot sa o dovedesc…
Jeni: MINCINOSULE
ZZ: … cu mine main… la ca… pun sa itzi arat…
Jeni: sa t cred?
```

ZZ: fiindca asha trebuie… la shi 30 la… nu spui…
Jeni: … fiu acolo. Ai face bine sa nu mintzi…

Patterson a privit foile încruntat.

— Nu prea înțeleg mare lucru. Parcă ar fi într-o altă limbă.

— Așa și e. Însă Lily a ta ar putea să-l citească fără mari bătăi de cap, a spus Ambrose. Pe scurt, ZZ declară că are cunoştinţă de marele secret al lui Jeni. Şi mai zice ceva care o enervează la culme pe Jennifer. Ea îi spune că e dus cu capul, apoi îl face mincinos. Majusculele înseamnă că strigă la el.

— Ce tâmpenie! a mârâit Patterson.

— Pe urmă cred că el îi dă întâlnire pentru a doua zi. Fixează ora şi locul şi o avertizează să nu spună nimănui. Iar ea îi răspunde că o să fie acolo şi că ar face bine să nu o mintă, a completat Gary.

— Şi unde i-a dat întâlnire? a întrebat Patterson, roşu la faţă din cauza frustrării.

Gary a ridicat din umeri.

— Cine ştie? Într-un loc care începe cu literele „ca”. Cafenea? Castle Street? Catedrală?

— Nu poţi să îngustezi şi mai mult aria?

Gary l-a privit ofensat.

— Habar n-ai cât am muncit la asta. Mi-a luat mai mult de o săptămână pentru a obţine ce vedeţi aici. A trebui să apelez la un amic, ca să fac rost de un program care nu e încă pe piaţă. Având în vedere resturile de date rămase în computer, e un adevărat miracol că am reuşit să reconstitui şi atâta lucru. Cel puţin acum veţi putea elimina locurile unde ştiţi cu certitudine că nu s-a dus Jennifer.

Încercând să-şi stăpânească nervii, Patterson a început să-şi roadă pielița de la degetul mare.

— Îmi cer scuze, Gary, a mormăit el. Știu că ai făcut tot ce ai putut. Mulțumesc. Să ne trimiți factura.

Gary s-a sculat cu greu de pe scaun şi, cu un aer ce se voia demn, şi-a luat rucsacul şi s-a îndreptat spre ieşire.

— Noroc, a spus el din uşă.

— E un ticălos mic şi enervant, nu-i aşa? a comentat Patterson după ce uşa s-a închis în urma lui.

— Da, dar face treabă bună.

— Păi de ce altceva crezi că-l suport? Deci trebuie să identificăm toate locaţiile din oraş care încep cu „ca” şi să verificăm casetele înregistrate de camerele de supraveghere din centru acum nouă zile. Echipa va avea mult de lucru.

Patterson deborda acum de energie. Depăşise faza disperării şi trecuse în cealaltă extremă, optimistă. Ambrose s-a gândit că era ocazia perfectă pentru a-i aduce la cunoştinţă cererea lui Tony Hill.

— Din moment ce de acum încolo o să lucrăm contra cronometru, nu vrem să mai apară şi alte cadavre, nu-i aşa? a spus el.

[31] Un fel de boxă a fanilor, un spațiu îngrădit, special creat în apropierea unei scene, de obicei la concerte de hardcore punk sau heavy metal, unde spectatorilor celor mai entuziaşti li se permite să danseze, să cânte şi să se agite frenetic (n.tr.)

[32] Serial TV britanic difuzat de BBC3 ce-i are în prim-plan pe Gavin şi Stacey, doi tineri care se cunosc şi ajung să se căsătorească şi să trăiască o viaţă fericită, în ciuda diferenţelor care îi despart (n.tr.)

CAPITOLUL 15

Carol pierduse şirul dăţilor când aşteptase în sala de autopsie ca medicul legist să-şi îndeplinească îndatoririle extrem de precise şi de sumbre. Nu devenise însă niciodată imună la procedurile înfiorătoare pe care era nevoită să le urmărească. Vederea corpului uman redus la părţile sale componente nu înceta să îi provoace tristeţe, o tristeţe însă întotdeauna temperată de dorinţa de a-l aduce pe ucigaş în faţa justiţiei. Dacă era ceva care să îi accentueze nevoia de a face dreptate, atunci morga era acel ceva, nu scena crimei.

Legistul de serviciu era un bărbat care îi devenise în timp prieten. Ca o reflexie a moştenirii sale eterogene, doctorul Grisha Shatalov conducea secţia de patologie a spitalului Bradfield Cross cu un amestec paradoxal de autoritarism rusesc şi moderaţie canadiană. Considera că morţii merită să fie trataţi cu acelaşi respect ca pacienţii în viaţă şi le preleva probe biologice pe care le analiza la microscop, fără a considera acest lucru o simplă formalitate. De la bun început, o primise pe Carol în lumea lui cu braţele deschise şi o făcuse să se simtă parte a unei echipe al cărei ţel era aducerea la lumină a celor mai tenebroase secrete.

În ultima vreme, Grisha căpătase paloarea specifică celor care constituiau obiectul său de studiu. Programul de lucru încărcat, combinat cu apariţia în familie a unui bebeluş, îi făcuse chipul cenuşiu, iar ochii săi lungi şi triunghiulari erau înconjuraţi de cearcăne care îl făceau să semene cu un raton. În ziua aceea, îşi recăpătase însă culoarea şi părea aproape sănătos şi în formă.

— Arăţi bine, a remarcat Carol rezemându-se de peretele situat în lateral faţă de masa de disecţie. Ai fost în vacanţă?

— E ca şi cum aş fi fost. Fiica mea a învăţat, în sfârşit, să doarmă mai mult de trei ore în şir. Doctorul a rânjit spre ea. Uitasem ce minunat e să te trezeşti de bunăvoie.

În timp ce vorbea, şi-a dus automat mâna spre tăviţa de lângă el şi a ales primul dintre instrumentele care aveau să dezvăluie privirii sale cercetătoare ce mai rămăsese din Daniel Morrison.

Carol şi-a lăsat gândurile să zboare în voie în vreme ce doctorul îşi vedea de treabă. Ştia din experienţă că nu trebuia să fie prea atentă. Grisha avea să-i semnaleze dacă descoperea ceva important. Echipa ei ţinea legătura cu Divizia de Nord, asigurându-se că toate rezultatele investigaţiei de rutină desfăşurate până în acel moment erau puse în ordine. Poate că avea să iasă ceva la iveală când luau din nou la mână primele declaraţii şi interviuri. Şi, cu priceperea lui Stacey la calculatoare, ar putea da de o nouă pistă. Dar asta numai dacă aveau noroc. Deocamdată, nu mai puteau decât să aştepte ca informaţiile să ajungă la brigada specială şi ca aceştia să le reanalizeze, încercând să discearnă ceva ce nu se potrivea cu restul. N-aveai cum să ştii unde avea să ducă acea bucăţică nelalocul ei. Degeaba trasai planul de bătaie şi alcătuiai liste de verificat, degeaba dispuneai de oameni bine instruiţi. În final, totul era o chestiune de experienţă şi de instinct. O calitate anume, greu de definit, pe care fiecare dintre oamenii săi o avea – acesta reprezenta unul dintre principalele motive pentru care fuseseră selectaţi să facă parte din echipă. Fiecare avea un anumit domeniu de expertiză în care era brici, iar împreună însemnau mai mult decât suma lor luaţi individual. Era o mare pierdere dacă nenorocitul ăla de Blake avea să-şi impună până la urmă punctul de vedere şi grupul avea să se destrame.

Era atât de cufundată în gânduri, încât nici nu a observat când doctorul a terminat autopsia. Nu i-a venit să creadă că totul durase atât de puţin în momentul când Grisha a invitat-o în biroul său pentru a

trece iarăşi în revistă principalele concluzii.

— Din nou? a întrebat Carol urmându-l şi aruncând în trecere o privire cadavrului întins pe masă.

Un asistent închidea incizia lungă făcută de doctor în pieptul lui Daniel. În ultima vreme, ori de câte ori putea, Grisha folosea aşa-numita chirurgie „prin gaura cheii" în locul tradiţionalei incizii în formă de Y, care lăsa invariabil impresia unei opere create de Baron von Frankestein. Aşa ceva nu era însă posibil cu victimele unei crime. Fără să vrea, Carol s-a simţit străbătută de un fior şi şi-a dorit, pentru o clipă, să fi fost totuşi posibil.

„Aşa e mai uşor pentru familii, îi explicase mai demult doctorul. Toată lumea are o imagine îngrozitoare despre modul în care arată un trup supus autopsiei, astfel că, dacă reuşim să-i facem să înţeleagă că lucrurile nu stau chiar aşa, atunci vor fi mai înclinaţi să accepte autopsia în cazuri medicale, care nu ţin de criminologie." Uitându-se acum la Daniel, Carol i-a dat dreptate.

A intrat după el în birou. Greu de crezut, dar părea şi mai îngrămădit decât atunci când fusese aici ultima oară. Hârtii împrăştiate peste tot. Grafice, dosare, reviste de specialitate şi teancuri de cărţi înghesuite până la refuz pe rafturi, puse grămadă pe podea sau rezemate într-o rână de monitorul computerului. Carol a mutat un vraf de printuri pentru a se aşeza pe scaunul destinat vizitatorilor, dar abia dacă îl zărea pe Grisha în spatele biroului.

— Trebuie neapărat să rezolvi chestia asta, a spus ea. Nu e nici un student în practică pe aici care n-are altceva mai bun de făcut?

— Jur pe Dumnezeu că am început să-i bănuiesc pe ceilalţi că-şi aruncă gunoaiele la mine în birou. Ori asta, ori evaluările lucrărilor confraţilor şi-au găsit taman aici locul pentru a face pui. Grisha a tras deoparte un teanc de dosare ca s-o vadă mai bine pe Carol. Deci, în legătură cu băiatul ăsta al tău, Daniel… A clătinat din cap. Ştii, mi-e întotdeauna greu să văd atâtea organe prea puţin folosite. N-ai cum să nu te gândeşti la lucrurile bune de care copilul ăsta n-a avut parte. Lucrurile acelea care ne fac plăcere şi pentru care trebuie să plătim mai târziu în viaţă.

Lui Carol nu i-a venit în minte nici o replică potrivită care să nu pară sentimentală sau banală.

— Aşadar, care e verdictul? Cauza morţii?

— Asfixierea. Un sac gros de polietilenă înfăşurat în jurul capului, care a blocat, pur şi simplu, alimentarea cu oxigen. Nu sunt urme de sânge sau de piele sub unghii şi nici un fel de vânătăi, cu excepţia uneia mici, pe coapsă, veche probabil de trei sau patru zile şi care, după părerea mea, nu are nimic de-a face cu moartea băiatului.

— Crezi că a fost drogat?

Grisha s-a uitat urât la ea pe deasupra ochelarilor.

— Ştii că n-am cum să-ţi răspund acum la această întrebare. N-o să aflăm decât în momentul când vom primi rezultatul analizelor toxicologice şi, chiar şi atunci, în caz că e vorba despre GHB, n-o să ne fie de prea mare ajutor, având în vedere că nivelul acestui acid pe care îl avem cu toţii în sânge creşte după moarte. Dacă ar fi să mă hazardez, aş zice însă că băiatul a fost redus la incapacitatea de a reacţiona prin administrarea de droguri. Nu amestecate într-o băutură, căci stomacul nu emana miros de alcool. Apropro, ultima lui masă a constat din pâine, peşte, salată şi ceva ce par a fi jeleuri în formă de bebeluşi. Probabil un sendviş cu salată de ton, servit cu mai puţin de o oră înainte de a fi ucis.

— Şi castrarea?

— Judecând după cantitatea de sânge pierdut, aş zice că a fost făcută post-mortem, dar la scurtă vreme după ce a fost ucis. Dacă ar fi fost castrat de viu, ar fi sângerat mult mai rău.

— Amator sau profesionist?

— Nu e opera unui chirurg. Şi nici a unui măcelar, îndrăznesc s-o spun. Ucigaşul a folosit o lamă

foarte ascuțită, un scalpel sau ceva asemănător, cu tăișul mic. Totuși, nu a reușit să secționeze organele genitale dintr-o singură tăietură. Nu le-a hăcuit, dar i-au trebuit trei sau patru mișcări. Așadar, aș zice că n-avea cine știe ce experiență în domeniu.

— Crezi că a făcut prima oară așa ceva?

Grisha a ridicat din umeri.

— N-am de unde să știu. Tot ce pot să spun e că a lucrat cu mare grijă, nu a retezat pur și simplu organele. Ați găsit penisul și testiculele? Erau la locul crimei?

Carol a clătinat din cap.

— Nu.

— Trofee. Nu așa le-ar numi doctorul Tony al tău?

Carol a zâmbit obosită.

— Nu e doctorul Tony al meu și niciodată nu îmi permit să-mi dau cu părerea în legătură cu ce ar spune el. Mi-aș dori să fie și el aici, cu expertiza aia a lui de doi bani, numai că de data asta n-o să-și facă apariția, a adăugat pe un ton tăios.

Grisha și-a întins gâtul, dându-și capul pe spate, ca un om care tocmai a încasat o lovitură.

— Uau, Carol. Ce-a făcut de te-a supărat în halul ăsta?

— Nu el. Noul nostru comisar-șef, care crede că, dacă am nevoie de un profiler, atunci ar trebui să apelez la unul dintre ai noștri.

Grisha a privit-o cu gura căscată.

— Și chestia asta nu-ți convine?

Carol n-a apucat să răspundă, căci a fost întreruptă de o bătaie în ușă. Buclele roșcate, atât de familiare, ale sergentului Kevin Matthews s-au ivit în prag.

— Îmi cer scuze, a spus el aruncându-i un zâmbet doctorului.

— Pe mine mă cauți? a întrebat Carol și s-a ridicat de pe scaun.

— Mda. Avem un alt adolescent dat dispărut. Centrala ne-a trimis direct nouă datele.

Carol a simțit o greutate în stomac. Uneori, slujba asta era prea mult pentru ea.

— De cât timp lipsește de acasă?

— Părinții au crezut că s-a dus să doarmă la un prieten. Numai că n-a fost așa.

„A trecut deci destul timp”, s-a gândit Carol. „Chiar mai mult decât destul.”

CAPITOLUL 16

Julia Viner stătea în echilibru pe marginea unui fotoliu amplu, frământându-şi mâinile în poală. Părul negru țepos, înspicat cu fire albe, era pieptănat pe spate, dând la iveală oasele fine ale feței şi pielea măslinie, punctată de liniile subțiri ale unor riduri. Ochii ei negri scrutau totul în jur, ca ai unei păsări obişnuite mai degrabă cu întunecimea frunzişului decât cu lumina zilei. Purta o fustă cloş lungă şi o bluză frumoasă din lână tricotată într-o nuanță de roşu-închis. Kathy Antwon era aşezată pe brațul fotoliului, cu o mână pe după umărul Juliei şi cu cealaltă vârâtă în buzunarul de la blugi. Prin material se vedea că ținea pumnul strâns. Avea privirea furioasă a unui om înspăimântat, dar care nu îşi permite să îşi arate teama. Pielea ei cafenie era mai roşie în jurul pometților înalți, şi îți ținea buzele strânse.

— Ce vreți să ştiți? Cum vă putem ajuta să-l găsiți pe Seth? a întrebat Julia încordată.

— Vrem să fiți pe deplin sincere cu noi, a răspuns Carol. Uneori, părinții ne ascund anumite lucruri despre copiii lor dispăruți. Fie nu vor ca micuții să dea de belea din cauza lor, fie refuză să recunoască faptul că şi la ei în casă, ca în toate familiile din lumea asta, au loc certuri. Prin urmare, cel mai bine pentru Seth este să ne spuneți tot ce ştiți.

— N-avem nimic de ascuns, a replicat Kathy pe un ton aspru din cauza emoției pe care încerca să şi-o stăpânească. O să vă răspundem la toate întrebările.

Carol s-a uitat spre Kevin, care pregătise deja carnețelul şi pixul.

— Vă mulțumim. Primul lucru de care avem nevoie este o fotografie cât mai recentă a lui Seth.

Kathy a sărit imediat în picioare.

— Am unele din weekendul trecut. Sunt pe laptop. Mă duc să-l aduc.

A ieşit grăbită din încăpere. Julia a privit în urma ei cu o expresie de suferință fără margini întipărită pe chip. Şi-a revenit însă într-o clipă şi s-a întors spre Carol.

— Ce vreți să ştiți? a repetat întrebarea.

— Când l-ați văzut ultima oară pe Seth?

— Ieri-dimineață, înainte să plec la serviciu. Nu s-a întâmplat nimic deosebit, totul a decurs la fel ca în fiecare dimineață. Am luat micul dejun împreună. Seth mi-a spus despre o temă pe care o avea la istorie, la care voia să-l ajut. Ştiți, am o diplomă în istorie. Şi Seth crede că ştiu totul despre indiferent ce s-a petrecut pe lume înainte de jumătatea săptămânii trecute, a adăugat dintr-o răsuflare, într-o încercare timidă de a-şi păstra umorul. Pe urmă am plecat la serviciu.

— Unde lucrați? a întrebat Carol.

— Conduc departamentul de educație din cadrul consiliului orăşenesc.

Aşa se explica, într-o oarecare măsură, cum de cele două femei îşi permiteau o casă atât de mare, situată în Harriestown, pe o parcelă dintr-un colț al cartierului cunoscut sub numele de Ville. În anii 1930, aici se înălța o uzină constructoare de maşini, un gigant care fabrica motoare de avioane, vehicule comerciale şi maşini de curse. În anii 1980, ultimul membru al familiei sesizase noile oportunități pe plan mondial şi mutase întreaga afacere în Coreea de Sud, vânzând terenul unui constructor local a cărui fiică tocmai se măritase cu un arhitect căruia îi merseseră la suflet Frank Lloyd Wright[33] şi sud-vestul american. Rezultatul fusese un cartier rezidențial compus din patruzeci de clădiri care deveniseră dintr-odată subiectul favorit al revistelor de decorațiuni din întreaga lume. Incredibil, dar cei care îşi cumpăraseră din timp case în zonă se treziseră peste noapte proprietarii unora dintre cele mai căutate bunuri imobiliare din nordul Angliei.

— Iar eu sunt grafician, a spus Kathy revenind în încăpere cu laptopul deschis. Aşa am ajuns să locuim aici. Am conceput designul primelor broşuri de prezentare a cartierului Ville şi astfel am putut să cumpărăm casa înaintea celorlalţi.

A întors computerul spre Carol, dând la iveală o imagine care umplea tot ecranul, fotografia unui băiat cu părul negru care moştenise pielea măslinie şi ochii întunecaţi la culoare ai mamei sale.

Părul lung, cu cărare pe o parte, îi cădea pieziş pe un ochi. Câteva coşuri pe bărbie, un dinte din faţă ciobit şi nasul uşor coroiat completau portretul pe care Carol începuse deja să îl schiţeze în minte.

— Poza asta a fost făcută duminică.

— Puteţi să ne-o trimiteţi prin e-mail? E, probabil, calea cea mai rapidă de a transmite mai departe informaţia.

Carol a scotocit în geantă după o carte de vizită.

— Sigur, nici o problemă, a spus Kathy aşezând laptopul pe o măsuţă joasă şi trecându-şi degetele peste tastatură.

Carol i-a dat o carte de vizită. Au aşteptat apoi cu toţii în linişte până când fotografia a fost ataşată şi trimisă.

— Gata, a anunţat Kathy, întorcându-se la fotoliu şi la partenera ei.

Vizibil deranjată de privirea lui Seth aţintită asupra ei, Carol a sperat ca imaginea de pe monitor să dispară cât mai repede.

— Inspectorul-şef Jordan tocmai m-a întrebat când l-am văzut ultima oară pe Seth, a pus-o Julia la curent pe Kathy, luând-o de mână.

— După ce Julia a plecat la serviciu, eu l-am condus pe Seth la staţia de autobuz. De obicei, se duce singur – staţia e la doar trei minute de mers pe jos. Numai că rămăseserăm fără pâine şi m-am hotărât să mă duc să cumpăr de la supermarket. Aşa că am ieşit împreună din casă. Autobuzul a sosit aproape imediat ce am ajuns în staţie, Seth s-a urcat, iar eu i-am făcut cu mâna. Stabilise să rămână peste noapte la prietenul lui, Will, şi avea la el chiloţi, şosete şi cămaşă curate.

— A stat la şcoală toată ziua?

— Astăzi, când nu s-a întors acasă la ora obişnuită, am dat telefon la şcoală, a răspuns Kathy. Mi-au zis că a lipsit de la toate orele. Aşa că am întrebat dacă a lipsit şi ieri. Însă ieri a fost prezent. Recunosc, mi-a trecut prin cap că ar fi putut să se ducă undeva cu prietena lui şi să-l fi rugat pe Will să îi acopere spatele. Nu e în firea lor să facă aşa ceva. Sunt copii cuminţi. Totuşi, nu se ştie niciodată.

— Aşa e. Cu toţii am fost adolescenţi şi ştim cum e, a spus Carol. Eu, una, nu le spuneam părinţilor tot ce făceam.

— Am sunat la Will şi la Lucie, prietena lui Seth. Şi atunci am aflat că nu-şi petrecuse noaptea la Will. Acesta mi-a spus că Seth l-a anunţat ieri-dimineaţă că trebuia să se ocupe de o treabă mai veche şi că avea alte planuri.

— Şi Will nu l-a întrebat despre ce era vorba?

Kathy şi-a înălţat sprâncenele, încruntându-se.

— Mie n-a vrut să-mi spună. Poate că ar fi totuşi dispus să coopereze cu cineva venit să-l chestioneze în calitate oficială.

— Nu e drept, Kathy, a protestat Julia. N-ai nici un motiv să-l bănuieşti pe Will că îţi ascunde ceva.

Kathy şi-a dat ochii peste cap.

— Eşti aşa de naivă! Dacă Seth i-ar fi cerut să păstreze secretul, doar nu-ţi închipui că Will mi-ar

fi spus mie tot ce știa.

Carol a tăcut câteva clipe, așteptând ca femeile să se liniștească.

— Ce știți că s-a întâmplat cu Seth începând de ieri-dimineață, când a plecat la școală? Ați primit vreun mesaj, vreun e-mail sau vreun telefon de la el?

Cele două femei s-au uitat una la cealaltă, apoi ambele au negat.

— Nu, nimic, a răspuns Kathy. Nu că ar fi ceva neobișnuit din partea lui. În general, nu ia legătura cu noi decât când e absolut necesar. Ca de pildă atunci când are loc o schimbare de planuri. Numai că de data asta nu a procedat la fel.

Kevin și-a dres glasul.

— Prietena lui e acasă?

— Da, am vorbit eu cu ea la telefon, a spus Kathy. Ultima oară l-a văzut pe Seth ieri la prânz. Au luat masa împreună la cantina școlii – nu sunt în aceeași clasă, deci au programe diferite. Și Seth nu i-a spus că nu se mai duce să doarmă la Will. Așa că Lucie și-a închipuit că aranjamentul cu Will rămăsese valabil.

— Se întâmplă des să doarmă la prieteni în timpul săptămânii? a întrebat Kevin.

Kathy i-a aruncat o privire furioasă, ca și cum ar fi fost gata să-l plesnească.

— Sigur că nu. Nu suntem genul ăla de persoane care își lasă copiii de capul lor. Noaptea trecută a fost una cu totul specială. Will și Seth sunt mari amatori de muzică grunge, și una dintre formațiile lor favorite susținea un concert transmis live pe un site. I-am promis lui Seth că îl lăsăm să-l urmărească împreună cu Will – un fel de petrecere numai pentru ei doi. Kathy a părut că-și pierde răsuflarea și a început să tușească. După câteva clipe, și-a revenit, cu fața roșie scăldată în lacrimi. A naibii petrecere! a adăugat icnind.

Julia a cuprins-o cu brațul pe după umeri și și-a rezemat capul de cel al partenerei sale.

— E OK, Kathy. O să fie totul bine, o să vezi.

— Știți vreo altă persoană la care ar fi putut merge în vizită sau cu care să se fi întâlnit? a întrebat Carol.

— Nu, a răspuns Kathy pe un ton sfârșit. Am vorbit cu toți prietenii lui de școală și nimeni nu l-a mai văzut de ieri încoace.

Carol s-a întrebat dacă exista vreo modalitate mai diplomatică de a aduce în discuție problema tatălui biologic al lui Seth. Și-a dat seama că nu reușea să găsească nici una. Totuși, n-avea încotro, trebuia să întrebe.

— Care e situația cu tatăl lui Seth?

— Seth nu are tată, a spus Kathy, prea îngrijorată pentru a răbufni la auzul acestei întrebări care o irita peste măsură. Are două mame și atât.

— Seth a fost conceput prin inseminare artificială, a intervenit Julia strângându-și și mai tare brațul în jurul umerilor lui Kathy. Pe vremea donatorilor anonimi. Tot ce știm despre donator e că era un bărbat de un metru optzeci înălțime, zvelt, cu părul negru și ochii albaștri.

— Mulțumesc pentru explicații, a zis Carol cu un zâmbet.

— Asta e tot ce v-au spus? a întrebat Kevin. Am crezut că vă oferă un portret mai complet. Cu ce se ocupă, ce hobby-uri are, chestii de genul ăsta.

— Depinde de clinică. Cea la care am apelat noi nu furnizează decât informațiile absolut necesare, a răspuns Julia.

— Deci nu există nici o șansă ca tatăl lui Seth să fi dat de urma lui și să încerce să ia legătura cu el? Sau ca Seth să afle cine e tatăl său? a insistat Kevin.

— Nu e tată, e donator. Și nu, totul este anonim. Nici măcar clinica nu cunoaște numele

donatorului. Nu e identificat decât cu un număr de cod.

Răbdarea Juliei părea să fi ajuns la limită.

— Și de ce ar fi vrut Seth să facă așa ceva? N-a fost niciodată curios să afle mai multe în legătură cu donatorul. Are doi părinți pe care îi iubește și care îl iubesc la rândul lor. Ceea ce și-ar dori mulți copii, a spus Kathy, acum în mod clar enervată.

— Suntem convinși de asta. Numai că, în meseria noastră, trebuie să cercetăm orice pistă, să studiem orice posibilitate.

— Inclusiv homofobia, a mormăit Kathy. S-a aplecat apoi spre Julia: Ți-am spus eu.

S-a auzit soneria, și Carol nu a apucat să riposteze.

— Răspund eu, a zis Kathy și a țâșnit din încăpere. S-a auzit un murmur de voci, apoi Kathy s-a întors, urmată de Stacey Chen.

— E tot cineva de la poliție, a anunțat ea.

— Detectivul Chen este specialista noastră în ITC, a prezentat-o Carol. Cu permisiunea dumneavoastră, am vrea să examineze computerul lui Seth.

— E în camera lui. Vă conduc, a spus Kathy.

— Trebuie să schimb mai întâi două vorbe în particular cu inspectorul-șef Jordan. Vă rog să ne scuzați o clipă, a spus Stacey.

În timp ce ieșeau din cameră, Carol l-a auzit pe Kevin declarându-le celor două femei, cu toată loialitatea de care era capabil:

— Nici vorbă de homofobie. Doi dintre oamenii noștri din echipă, două colege bune de-ale noastre, sunt lesbiene. Inspectorul-șef Jordan le-a ales personal să facă parte din brigadă și are deplină încredere în ele.

„Drăguț din partea ta, Kevin. Pun pariu că asta n-o să-i schimbe însă părerea lui Kathy. Dacă le-ar cunoaște, le-ar eticheta probabil imediat pe Paula și pe Chris drept niște unchi Tom[34].“ Carol a închis ușa în urma ei și a ridicat întrebătoare din sprâncene spre Stacey.

— Ei?

— Vești proaste. Computerul lui Daniel Morrison nu este configurat pentru accesul la internet. Nu-l folosește decât pentru jocuri și pentru teme școlare. Are însă un laptop de pe care intră pe net. Și îl poartă cu el în rucsac atunci când pleacă de acasă. Așa că nu avem nici un punct de pornire.

— Nimic despre adresa lui de e-mail? Despre contul de pe RigMarole? Cel de pe Facebook?

Stacey a ridicat din umeri.

— Poate c-o să reușim să găsim ceva. Dar gândește-te că ar fi putut să-și creeze zeci de adrese de e-mail și de conturi pe pagini web despre care nu avem habar. Șansele noastre sunt foarte mici. Nu prea am ce face cu așa puține informații.

— Mai mult noroc cu camerele de supraveghere?

Stacey a scuturat din cap.

— N-avem nimic după ce iese din Bellwether Square. După părerea mea, s-a urcat într-o mașină.

— OK. Pentru moment, concentrează-te asupra lui Seth. Mai bine să ne ocupăm de cei vii. „Deși, ținând cont de ce i s-a întâmplat lui Daniel, mă îndoiesc serios că puștiul mai trăiește.” Mama lui tocmai ne-a trimis pe e-mail o fotografie recentă de-a lui. Poți să o dai tu mai departe, astfel încât să ajungă la toate secțiile de poliție?

— Sigur.

— Mersi. Ține-mă la curent, a spus Carol, după care s-a întors în living, unde atmosfera rămăsese la fel de încordată. Îmi cer scuze. Acum, puteți, vă rog, să-i arătați detectivului Chen unde își ține Seth computerul? Și, fiindcă e minor, vom avea nevoie de acordul dumneavoastră în scris.

— Faceţi tot ce trebuie făcut, a răspuns Julia în timp ce Kathy se îndrepta spre uşă. N-a vrut să vă jignească, inspectore-şef. Atâta doar că e foarte îngrijorată şi, atunci când se supără, îşi cam iese din sărite.

Carol a zâmbit.

— Nu mă las eu intimidată prea uşor, doamnă Viner. Tot ce mă preocupă acum este să-l aduc pe Seth înapoi acasă, viu şi nevătămat.

Cu un efort vizibil, Julia şi-a adunat gândurile.

— Când veneam cu maşina spre casă… După ce m-a sunat Kathy să-mi spună despre Seth… Am auzit ceva la radio. Despre un adolescent care a fost ucis…

Şi-a dus mâna la gură, muşcându-şi încheieturile degetelor.

— Nu era Seth, doamnă Viner. L-am identificat şi vă asigur că nu e fiul dumneavoastră.

Kathy a intrat în cameră exact în acel moment.

— Vezi, ţi-am spus eu că nu e Seth.

— Eşti o optimistă incurabilă, a replicat Julia şi a prins-o de braţ.

— O să discutăm cu Will, cu Lucie şi cu ceilalţi prieteni ai lui Seth. O să postăm fotografia lui pe pagina noastră web şi o s-o distribuim în mass-media. Asta este pentru moment prioritatea noastră, a spus Carol şi s-a ridicat. Kevin o să rămână aici, cu dumneavoastră. Dacă vă amintiţi între timp ceva care ar putea să ne ajute să-l găsim pe Seth, comunicaţi-i lui. Iar pe mine mă puteţi contacta la telefon.

Julia Viner şi-a îndreptat ochii rugători spre ea.

— Aduceţi-l pe Seth acasă! Nu-mi pasă ce-a făcut şi de ce a dispărut. Nu vreau decât să-mi văd băiatul înapoi acasă.

Vorbele au răsunat ca un ecou în mintea lui Carol până când a ajuns la maşină. Asta era tot ce putea face, pentru moment, însă toate eforturile ei şi ale echipei erau puse în slujba lui Kathy şi a Juliei. Şi totuşi, putea să vorbească la telefon şi din maşină, nu trebuia să meargă neapărat la birou. Mai era o persoană căreia îi datora ceva. A pornit motorul şi s-a îndreptat spre ieşirea din oraş, pe drumul către Halifax.

[33] Arhitect american (1867–1959) de mare prestigiu, promotor al aşa-numitei „arhitecturi organice”, adept al simplităţii şi al adaptabilităţii stilistice, al materialelor folosite potrivit calităţilor lor naturale şi al ideii că orice construcţie trebuie să încânte ochiul (n.tr.)

[34] Aluzie la personajul cu acelaşi nume din celebrul roman al scriitoarei americane Harriet Beecher Stowe (1881–1896), *Coliba unchiului Tom*. Expresia defineşte o persoană de culoare umilită sau tratată discriminatoriu de către albi (n.tr.)

CAPITOLUL 17

Sam nu s-a lăsat impresionat de măreţia capricioasă a lacului Wastwater. Simţea cum munţii care îl înconjurau îl sufocau, iar apele sale întunecate i s-au părut deprimante. Nu înţelegea cu nici un chip cum de cineva putea să-şi aleagă un asemenea loc de vacanţă. Mersul pe jos era în regulă atâta timp cât te aflai pe o plajă din Caraibe, aşa cum se întâmpla acum cu Chris. Dar ploaia rece care se abătea, fără umbră de îndoială, foarte des pe aici transforma în mod cert plăcerea excursiei într-un chin. În plus, cum naiba îţi puteai petrece serile? Lui Sam îi plăcea să danseze. Nu era pretenţios – nu mergea la anumite cluburi private şi nu se dădea neapărat în vânt după nu ştiu ce DJ sau stil de muzică. Însă îi plăcea să simtă ritmul făcându-l să vibreze, să se lase purtat de acordurile armonioase şi să mişte abandonându-se total muzicii, aşa cum nu i se întâmpla în nici o altă situaţie. Ar fi băgat mâna-n foc că, pe o rază de treizeci de kilometri, nu se afla nici un club sau vreun loc în care să se dansese. Doar dacă nu era cumva vorba despre cine ştie ce dansuri populare, ceea ce ar fi fost echivalentul unei mese câmpeneşti în locul unei cine sofisticate.

Îşi petrecuse cea mai mare parte a zilei ghemuit în maşină sau în vehiculul echipei de scafandri care examina lacul. Le dăduse lista cu coordonate primită de la Stacey şi urmărise apoi cum se adunaseră cu toţii pentru a se uita pe o hartă şi a marca pe ea secţiuni care, a presupus el, corespundeau ariilor de cercetare sugerate de Stacey după ce se consultase cu experţii în imagini din satelit de la Universitatea din Bradfield. Unii dintre scafandri se echipaseră pe urmă cu costume speciale, îşi prinseseră tuburi de oxigen în spate şi se îndreptaseră spre o barcă pneumatică mare, cu margini negre. Sam n-avea nici cea mai vagă idee cum intenţionau să procedeze. Scufundările nu erau pasiunea lui. Era de părere că, dacă aveai chef să vezi nişte peşti tropicali, atunci n-aveai decât să închiriezi cu DVD cu un film de David Attenborough[35] şi să-l urmăreşti în linişte, fără să fii nevoit să-ţi părăseşti confortul casei.

Ziua se târâse cu greu. Scafandrii plonjau în apă, vorbeau între ei prin staţia radio, într-o limbă total necunoscută lui, cu echipa de control aflată în vehiculul de asistenţă tehnică, apoi ieşeau la suprafaţă pentru a se scufunda din nou, în altă parte. Din când în când, barca revenea la mal şi scafandrii erau înlocuiţi de o altă echipă. Aproape că începea să regrete că fusese atât de sârguincios în cazul Danuta Barnes.

Însă pe urmă, spre seară, totul s-a schimbat. Era, după socotelile lui, a cincea scufundare. Unul dintre scafandrii care se odihneau pe uscat s-a îndreptat spre maşina lui şi a făcut un gest de victorie. Sam a coborât geamul.

— Se pare că am dat de ceva, amice, a spus scafandrul vesel.

— Ce anume?

— Un pachet mare, înfăşurat în plastic. Băieţii zic că e prins de o plasă de pescuit plină cu pietre.

Sam a rânjit.

— Şi acum ce urmează?

— O să legăm o frânghie în jurul lui, o să plasăm perne de aer sub el şi o să-l tragem afară. Apoi o să ne uită să vedem ce e înăuntru.

Procesul de recuperare a părut să dureze o veşnicie. Sam a încercat să-şi stăpânească nerăbdarea, dar nu mai putea sta locului. S-a apropiat de ţărm şi s-a urcat pe o ridicătură de unde putea vedea mai bine barca aflată la câteva sute de metri în larg. Era însă prea departe pentru a putea observa ce se petrecea. Într-un final, un obiect de mărimea unei toalete publice portabile a început să fie tras la

suprafață, tăind apele în două.

— Hristoase, ce mare e, s-a pomenit Sam că zice cu voce tare, în vreme ce urmărea cu sufletul la gură eforturile scafandrilor de a urca obiectul în barcă fără a o răsturna.

Zgomotul motorului a spart liniștea, și Sam s-a grăbit să coboare spre pietrișul care forma mica plajă de unde plecase ambarcațiunea. Barca s-a lipit de mal, și Sam s-a dat într-o parte, nevrând să-și ude fără rost pantofii. A fost nevoie de cinci bărbați pentru a căra voluminosul pachet de la barcă până lângă vehiculul de asistență tehnică. Apa se scurgea în continuare din obiect.

— Și acum ce facem? a întrebat Sam.

Șeful echipei de scafandri a arătat spre unul dintre oamenii săi care scosese un aparat de fotografiat din mașină.

— O să facem poze. Și pe urmă tăiem sforile și deschidem pachetul.

— Nu trebuie mai întâi să-l ducem într-o zonă securizată?

— Nu-l ducem nicăieri până când nu știm care va fi destinația finală, i-a explicat răbdător individul. Poate să fie o legătură de paie ori un covor. Sau niște oi moarte. Atunci, n-ar avea nici un rost să cărăm totul la morgă, nu-i așa?

Sam s-a simțit ca un idiot. A dat din cap și a așteptat ca scafandrul să facă vreo câteva zeci de fotografii ale pachetului îmbibat cu apă. În cele din urmă, omul s-a oprit, și un coleg de-al lui a scos dintr-o teacă prinsă la brâu un cuțit lung, cu care a tăiat sfoara. Sam și-a ținut răsuflarea până când plasticul a fost dat la o parte.

Apa rămasă înăuntru s-a revărsat dintr-odată. Plasticul negru adăpostea trei pachete învelite într-o folie de polietilenă devenită opacă din cauza timpului scurs și a apei, toate trei legate cu bandă adezivă.

Sam se aștepase să vadă cadavrul Danei Barnes și al fiicei sale în vârstă de numai cinci luni. Ceea ce găsiseră îi depășea însă, în mod clar, așteptările.

Poate că lui Tony nu i-ar fi plăcut modul în care Carol îl caracteriza, drept un puști pierdut în lumea asta mare, deși vorbele ei nu erau, într-un fel, departe de adevăr. În ora care trecuse de când Alvin Ambrose îi adusese foile cu discuțiile recuperate din computer cu atâta dificultate, abia dacă reușise să-și adune gândurile. Cuplul din camera alăturată își încheiase cearta aprinsă cu o partidă de sex la fel de zgomotoasă. Dinspre peretele opus răzbăteau huruitul unor motoare și scrâșnetul unor cauciucuri – cineva urmărea la televizor transmisiunea unei curse de mașini. Era insuportabil.

Aproape că îi venea să creadă în soartă.

Numai că, în adâncul ființei sale, știa că, dacă n-ar fi fost hărmălaia, s-ar fi găsit, cu siguranță, altceva. Și avea din ce să aleagă. Iluminatul slab. Patul prea tare. Scaunul de lângă birou, care nu avea înălțimea potrivită. Oricare dintre acestea ar fi justificat pe deplin hotărârea pe care era pe cale să o ia. Hotărâre pe care, sincer vorbind, o luase încă din după-amiaza aceea, când, după ce scăpase de agenta imobiliară, făcuse o vizită unei firme de avocatură aflate la mică distanță de hotel.

Tony a cules foile de hârtie de pe birou și le-a îndesat în geanta de voiaj rămasă nedesfăcută. Nu a făcut formalitățile de plecare din hotel. Asta putea aștepta până a doua zi dimineața. S-a urcat în mașină și a refăcut drumul parcurs mai devreme, cu doar câteva viraje greșite. Dar, ce naiba, în unele zile făcea mai multe erori de condus de la spitalul Bradfield Moor până în ușa casei.

A parcat pe strada din fața clădirii pe care presupunea că o putea considera a sa. Deși poate că, gândind așa, dădea dovadă de îngâmfare. Casa îi aparținea încă, indubitabil, lui Edmund Arthur Blythe. Totuși, Tony și-a zis că, în cazul în care binefăcătorul său ar fi avut o fantomă, prezența ei nu l-ar fi deranjat.

Cheia pe care avocatul i-o înmânase s-a potrivit perfect în încuietoarea cu două caneluri și ușa s-

a deschis fără să scârțâie. Înăuntru domnea o tăcere binecuvântată. Geamurile dublate discret amortizau zgomotul traficului și nici măcar ticăitul vreunui ceas nu spărgea liniștea. Tony a oftat mulțumit și și-a croit drum spre biroul pe care îl admirase mai devreme în acea după-amiază. Ferestrele boltite dădeau spre grădină, deși la acel ceas din zi nu prea avea ce vedea în întunericul care se așternea. De sus, de la etaj, se deschidea o panoramă frumoasă a parcului, dar de la acest nivel grădina părea retrasă și izolată, un spațiu privat al casei destinat să bucure exclusiv privirea proprietarului.

S-a întors și a zărit cu coada ochiului un dulap înalt, plin cu CD-uri. S-a apropiat, și lumina a inundat dintr-odată rafturile, făcându-l să tresară. A văzut un senzor de mișcare atașat în partea din față a dulapului. „Deșteaptă chestie", și-a zis aruncând o privire colecției care cuprindea muzică clasică din secolul al XIX-lea, alături de mai melodiosul jazz al secolului următor. În mod cert, omul era adeptul muzicii armonice, a observat Tony. Curios, a dat drumul CD-playerului. Acorduri bogate, line, de saxofon, într-un ritm ușor cadențat, ultimele ascultate de Edmund Arthur Blythe. Pe ecranul aparatului apăreau înscrise cuvintele „Stanley Turrentine[36]: *Deep Purple*". Nu auzise de interpret, dar a recunoscut melodia, și i-a plăcut starea pe care i-a dat-o aceasta.

S-a îndepărtat de dulap și a aprins o veioză banală, perfect amplasată pentru a arunca lumină asupra unui fotoliu cu spătar înalt ce avea alături, la îndemână, o măsuță joasă. Un aranjament convenabil pentru cineva obișnuit să citească și poate, din când în când, să ia notițe. A scos din geantă hârtiile și s-a așezat în fotoliu. A petrecut ora următoare cu transcrierile în față și cu muzica discretă de saxofon în fundal, încercând să-și facă o imagine despre ZZ și să descifreze ultima lui conversație cu Jennifer. „tau… real…", a citit și recitit. „Ce anume e al tău? Ce ești tu? Cine ești tu? Ești cu adevărat ce? Adevăratul tău ce?" A meditat asupra cuvintelor „pun sa itzi arat". „Pun" însemna, evident, „să-ți spun". „O să fac mai mult decât să-ți spun, o să-ți arăt." Sigur, asta era. „O să-i arăți tu, nu-i așa? Dar ce anume? Ce anume vrei să-i arăți?"

S-a ridicat și a început să se plimbe de colo-colo, încercând să construiască o ipoteză care să umple golurile imponderabile din enigmă. Cu cât reușea să dezlege mai bine sensul schimbului de replici, cu atât avea șanse mai mari să se apropie atât de victimă, cât și de ucigaș. „Să-ți spun că ești cu adevărat ce? Să-ți arăt că ești… Ce? Care e secretul? Secretul pe care fata nici măcar nu știe că îl are? Ce fel de secret ar putea fi acela pe care cineva nici măcar nu știe că îl are?"

Pașii l-au purtat până în fața unei măsuțe cu băuturi. Era plină nu cu acele previzibile pahare grele din cristal care s-ar fi potrivit cu mobilierul ușor demodat din încăpere, ci cu unele moderne, elegante, extrem se ușor de mânuit. A luat un pahar și l-a cântărit în palmă; senzația era plăcută. Sub impulsul momentului, și-a turnat câteva picături de Armagnac. Nu era ceea ce obișnuia el să bea, dar prezența pe măsuță a trei tipuri diferite din acest coniac l-a convins că era băutura preferată a lui Edmund Arthur Blythe. Și părea, la urma urmei, un gest normal să închine în memoria bătrânului un pahar cu licoarea lui favorită. Ei bine, nu neapărat în memoria lui, având în vedere că Tony nu avea nici un fel de amintiri cu Blythe. Poate în cinstea încercării lui de a îndrepta lucrurile de dincolo de mormânt. Chiar dacă tentativa era sortită eșecului.

A sorbit din pahar și a continuat să se plimbe prin încăpere, cu gândul la ceea ce aflase despre Jennifer Maidment și despre ucigașul ei. Ceva nu îi dădea pace. O idee care îi trecuse mai devreme, fugitiv, prin cap. Ce anume? S-a dus spre geanta de voiaj și a scos din ea materialul trimis inițial de Patterson prin e-mail. Îl interesau fotografiile de la locul crimei și raportul autopsiei.

A studiat cu grijă fiecare poză în parte, acordând o atenție specială instantaneelor ce înfățișau trupul mutilat al lui Jennifer așezat pe masa de la morgă. Apoi a recitit primul raport criminalistic, notându-și orele. „Ultima oară a fost văzută la patru și un sfert. Dispariția este anunțată cu puțin după

ora nouă. Și, dacă nu cumva camionagiii mint la unison, n-aveai cum să arunci cadavrul înainte de ora șapte și jumătate, când primii doi șoferi de tir au tras în parcare. Adevărul e că nu ai avut la dispoziție decât vreo două ore pe care să le petreci cu Jennifer." A pus raportul pe masă și a început din nou să se fâțâie prin cameră, îndreptându-se spre șemineul ornamentat. S-a rezemat de poliță, uitându-se la căminul gol, și-a încercat să intre în mintea ucigașului lui Jennifer, să simtă ce simțise și el, să afle ce știa el.

„Așadar, ți-ai propus să o îndepărtezi de ceilalți, să o atragi într-un loc izolat, să o asfixiezi cu sacul de plastic, s-o mutilezi și să arunci cadavrul. Dar unde e plăcerea? Și care ți-e motivația? De ce ai făcut asta? Ca s-o posezi? Ca s-o controlezi?"

S-a întors și s-a apropiat de fereastră, încruntându-se la întunericul de afară. „Nu ai avut suficient timp. Ai petrecut săptămâni în șir ademenind-o. Și pentru ce? Ca să stai două ore cu ea? Nu prea îmi vine să cred! Îi dedici atâtea planuri, atâta timp, atâta energie, n-ai cum să-ți dorești să te limitezi la două ore, și acelea pe fugă. Ai tânjit după ea. Trebuie să-ți potolești această sete. Și totuși, n-o faci. O omori, o tai și o arunci. Atât. Povestea asta n-are nici un sens…" Din experiență, știa că ucigașii prețuiesc fiecare clipă petrecută în compania victimelor. Își amenajează în cele mai mici detalii ascunzătorile, pentru a se feri de ochii curioșilor și pentru a-și satisface poftele nebune iar și iar. Nu își asumă riscurile răpirii pentru a da apoi cu piciorul posibilității de a-și prelungi la maximum plăcerea. Cei care preferă prăzile vii le țin cât mai mult captive, agresându-le în mod repetat, torturându-le și savurând șansa de a-și transforma fanteziile în realitate. Deseori depășind limitele a ceea ce poate îndura firea omenească. Pe de altă parte, sunt și dintre aceia cărora pasivitatea cadavrelor le convine mai mult. Aceștia fac de multe ori eforturi supraomenești pentru a păstra trupul proaspăt cât mai mult timp. Primele stadii de descompunere sunt rareori un impediment pentru asemenea minți pervertite.

Nu asta se întâmplase însă cu Jennifer. „O omori, o tai și o arunci. N-ai timp să te joci cu ea. Ceva te-a împiedicat. Dar ce?" Trebuie să fi apărut ceva neprevăzut. Poate că nu mai avusese acces la locul unde plănuise inițial să o ducă. Sau poate apăruse ceva în cealaltă viață a lui, ceva care făcuse imposibilă ducerea planului la bun sfârșit. Orice se întâmplase, fusese, fără îndoială, ceva care îl constrânsese să ia această decizie. Numai asta îl putea opri pe un ucigaș să obțină satisfacția atât de râvnită, mai ales că pusese deja mâna pe victimă.

„Da, are sens", s-a gândit Tony. Totuși, ceva nu îi dădea pace. „O omori, o tai și o arunci", a repetat el în gând, cu răsuflarea tăiată, apoi s-a întors la măsuța cu băuturi și și-a turnat câteva picături din a doua sticlă de Armagnac. A sorbit din pahar și și-a reluat plimbarea agitată.

S-a oprit brusc. „O tai. O tai." S-a lovit cu palma peste frunte. S-a repezit înapoi la fotografii, care i-au confirmat ideea. „I-ai tăiat vaginul, i-a sfâșiat colul uterin, i-ai ciopârțit uterul. Te-ai înfierbântat făcând toate astea. Și totuși, nu ai dat nici o atenție clitorisului".

Și-a terminat băutura și s-a întors să-și mai toarne puțin coniac în pahar. Concluzia la care ajunsese și care acum îi bubuia în cap părea de-a dreptul inevitabilă. Orice expert în astfel de crime ar fi considerat-o însă absurdă și contrară oricărei logici. Dar lui nu îi fusese niciodată teamă să exploreze posibilități de care alții se fereau. Și acesta era unul dintre motivele pentru care Carol Jordan îl prețuia atât de mult. Nu se aștepta însă la aceeași apreciere și din partea lui Stuart Patterson. Totuși, nu avea încotro. Era singurul lucru care avea sens și care explica cele două neconcordanțe pe care le sesizase.

— Nu e o crimă cu substrat sexual, a spus el tare, iar vocea i-a răsunat în încăperea goală. Nu e nimic de natură sexuală aici. Orice ar fi, n-avem de-a face cu dorința de a obține satisfacție sexuală.

Ceea ce a atras după sine o altă întrebare, și mai tulburătoare din punctul de vedere al lui Tony.

[35] Cunoscut naturalist şi om de televiziune britanic (n. 1926), realizator de filme documentare, printre care seria „Life” (n.tr.)

[36] Cunoscut saxofonist american (1934–2000), membru al unor formaţii de blues şi rhythm and blues şi mai târziu de soul jazz (n.tr.)

CAPITOLUL 18

N-aveai cum să nu-l vezi pe Alan Miles. Era singura persoană care aştepta în faţa clădirii gării din Halifax, în bătaia ploii mărunte venite dinspre munţii Pennine care se strecura prin copertină. Carol a parcat într-un loc nepermis şi s-a îndreptat iute spre silueta uşor cocârjată care se holba la lumea înconjurătoare printr-o pereche de ochelari de care ea nu mai văzuse de când Serviciul Public de Sănătate încetase să acorde reţete gratuite populaţiei. Lentile groase cât fundul unei sticle, îmbrăcate în jumătatea de sus într-un plastic negru, butucănos, şi în rest în sârmă de oţel. O faţă ca a unei statui din Insula Paştelui. Şi-l putea imagina cu uşurinţă făcându-le zile amare băieţeilor din clasa a patra din cartier.

— Domnul Miles? a întrebat când s-a apropiat.

Omul şi-a întors capul spre ea trosnindu-şi articulaţiile gâtului, ca o ţestoasă aflată la senectute, şi a cântărit-o din priviri. În mod cert, i-a plăcut ce vedea, căci un zâmbet surprinzător de cald i-a îndulcit brusc trăsăturile. Şi-a dus mâna spre şapcă în semn de salut.

— Domnişoară Jordan, a spus. Ai venit la ţanc. Ei, ăsta-i un lucru pe care îl preţuiesc nespus la o femeie.

În realitate, vocea lui părea o versiune mai joasă şi mai profundă a glasului Thorei Hird[37].

— Mulţumesc.

— Sper că nu ţi-am părut prea grosolan când am vorbit prima oară. Nu mă dau în vânt după discuţiile telefonice. Aparatul ăsta mă zăpăceşte de-a binelea. Ştiu că vocea mea sună tare neplăcut la telefon. Soţia mă tot bate la cap să o las pe ea să răspundă.

— Şi eu, dacă aş avea de ales, aş lăsa pe altcineva să se ocupe de telefoanele primite de mine, a spus Carol.

Nu minţea! Îşi petrecuse ultimele douăzeci de minute conducând maşina şi discutând la telefon cu comandanţi de divizii, ofiţeri de presă şi oamenii din echipa ei, încercând să se asigure că aveau să facă tot ce le stătea în putinţă pentru a da de urma lui Seth Viner. Şi că nu aveau să ignore nici cazul Daniel Morrison. Se simţea vinovată faţă de el, ca şi cum îl abandonase. Dar nu atât de mult încât să renunţe la cealaltă misiune pe care şi-o asumase.

— Văd că ai venit cu maşina, ceea ce e minunat, a spus Miles. Dacă nu ţi-e cu supărare, am putea să ne îndreptăm spre locul unde îşi avea sediul Blythe and Co. Asta o să te ajute să-ţi faci o idee. Şi există un local public foarte plăcut, la numai câteva străzi distanţă, unde putem sărbători întâlnirea noastră în timp ce eu o să îţi prezint datele pe care le-am adunat. Ce zici, eşti de acord cu propunerea mea?

Carol s-a abţinut cu greu să nu izbucnească în râs. Se simţea de parcă aterizase în mijlocul unor scene dintr-un serial BBC al unuia dintre ceilalţi doi Alan – Bennett sau Plater[38] –, amândoi mari specialişti în excentrici din Yorkshire.

— E perfect pentru mine, domnule Miles.

— Spune-mi Alan, i-a cerut bărbatul arborând un zâmbet şmecheresc.

„Dacă ar fi avut mustaţă, probabil că ar fi răsucit-o în timpul cât mi-a aruncat ocheade”, şi-a spus Carol în vreme ce-l conducea spre locul de parcare.

Miles s-a aşezat ţeapăn pe locul pasagerului, o caricatură de om aplecat uşor în faţă pentru a vedea mai bine prin parbriz pe unde mergeau. La indicaţiile lui, au luat-o pe străzi întortocheate cu sens unic, lăsând în urmă centrul oraşului şi urcând o pantă abruptă, flancată de case mici cu terase şi

cu faţade din piatră. Pe la jumătatea dealului au cotit şi s-au avântat într-un labirint de alei înguste. Încă un viraj şi au ajuns într-o fundătură. Pe o latură se zărea un şir de case din cărămidă cu uşi care dădeau direct în stradă. Vizavi se înălţa un zid care părea să împrejmuiască o incintă de depozite sau o făbricuţă. Era o construcţie veche din piatră, cu acoperiş din ardezie. Dincolo de clădire, se întindea un mic parc de maşini, mărginit de un gard de sârmă. Pe un indicator metalic stătea scris: „Dealer de automobile performante – Yorkshire".

— Asta e, a spus Miles. Aici a fost incinta firmei Blythe and Co.

O clădire cât se poate de prozaică şi care nu i-a stârnit deloc entuziasmul, dar, oricum, era un pas mare înainte în investigaţia lui Carol.

— E ceva, Alan, să vezi o construcţie aşa de veche rămasă şi acum în picioare.

„Dacă va dori, Tony va putea să vină şi el până aici pentru a-şi lăsa imaginaţia să zburde în voie, călătorind înapoi timp", s-a gândit Carol. Deşi ea, una, se cam îndoia că avea să o facă.

— Deci ce poţi să-mi spui despre firmă şi despre patronul ei?

— Ce-ar fi să ne întoarcem acum şi să mergem la acel local public despre care ţi-am spus?

— Cu cea mai mare plăcere, a răspuns Carol, întrebându-se ce o apucase de vorbea şi ea ca într-un serial TV despre ţinutul Yorkshire. „Te pomeneşti c-o să comand acum un vin de Porto cu lămâie."

The Weaver's Shuttle stătea cuibărit la capătul de jos al unei alei, lângă o veche moară victoriană transformată în apartamente de locuit. Era un pub fără pretenţii, cu ziduri din piatră nefasonată în interior şi grinzi joase care delimitau, cu o obstinaţie nedisimulată, un bar de modă veche în care cuplurile discutau în linişte, în timp ce nişte bătrânei jucau domino şi un grup de doamne între două vârste se angajaseră într-un concurs foarte decent de aruncat la ţintă. Barmanul l-a salutat din cap pe Miles.

— Seara bună, Alan. Ca de obicei, nu-i aşa? a întrebat şi s-a întins după o halbă de o jumătate şi spre mânerul din lemn al pompei de bere.

— Într-adevăr, patroane. Şi pentru dumneata, domniţă?

Miles şi-a scos şapca şi a dat la iveală o chelie strălucitoare, înconjurată de bucle argintii.

— Fac eu cinste, Alan, a zis Carol. Mă gândeam la un pahar de vin alb, a spus întrebându-se dacă vinul avea să se ridice la înălţimea sortimentelor de bere blondă ale căror pompe stăteau aliniate, fiecare cu marca ei, la îndemână pe tejghea.

— Am deschis în seara asta o sticlă de Sauvignon Blanc din Africa de Sud şi una de Pinot Gris. Şi mai am la rece un Chardonnay chilian.

— O să iau un pahar de Sauvignon, a răspuns Carol dându-şi brusc seama cât de mult tânjea după o băutură. Trecuse ceva vreme de la ziua în care nu băuse nimic până la orele serii. Poate că depăşise, într-adevăr, momentul când alcoolul reprezenta singurul punct luminos din existenţa ei zilnică. O veste care avea să-i facă, mai mult ca sigur, plăcere lui Tony.

Vinul era rece şi zglobiu, cu miros de iarbă şi cu gust acrişor de agrişe. Alan Miles a urmărit-o cu atenţie cât a sorbit prima gură. Apoi a chicotit. „Foarte nimerită reacţie", şi-a zis Carol. „Mai sugestivă decât orice vorbe."

— Nu te aşteptai la asta, a spus bărbatul.

— În viaţă ai parte de o mulţime de lucruri la care nu te aştepţi, a răspuns ea, surprinsă de propria sinceritate.

— Ei, dacă e s-o iei aşa… mă rog… ar fi mare păcat, domnişoară Jordan. În fine, destul cu asta! Ai venit ca să afli ce ştiu despre Blythe. Eddie Blythe era un flăcău de prin partea locului, s-a născut mai jos de aici, în Sowery Bridge. Un tânăr isteţ foc. A făcut colegiul tehnic la Huddersfield, unde şi-

a demonstrat din plin aptitudinile în domeniul metalurgiei. Fie a avut noroc, fie a muncit din greu pentru asta, în orice caz, a inventat un proces nou de acoperire galvanică a metalelor care s-a dovedit foarte util pentru instrumentarul medical. Scalpele, forcepsuri şi alte lucruri de genul ăsta, din câte am aflat. Şi-a brevetat ideea şi a înfiinţat o fabrică pentru a le produce. Se pare că i-a mers foarte bine. Şi, pe urmă, dintr-odată, în primăvara lui 1964, a închis fabrica şi a vândut totul unei oţelării din Sheffield. În câteva săptămâni, aceasta a relocat producţia în Sheffield. Cu tot cu muncitorii cei mai buni. Le-a plătit costurile de mutare şi toate celelalte. Miles a făcut o pauză pentru a sorbi din halba de bere slabă.

— Un aranjament foarte generos, a subliniat Carol.

— Se pare că a fost o clauză a contractului de vânzare, impusă de Blythe. Bărbatul a scos un plic subţire din buzunarul de la haină. Uite, ai aici o copie după un articol de ziar, a spus şi i-a înmânat foaia.

„S-a vândut o companie locală” era titlul. Cele câteva paragrafe nu dădeau informaţii în plus faţă de cele furnizate de Miles. Era însă o fotografie mare, pe două coloane. Explicaţia suna aşa: „Domnul E.A. Blythe (stânga) dând mâna pentru a pecetlui înţelegerea cu domnul J. Kessock (dreapta) de la Rivelin Fabrications”. Carol a cercetat poza, ciudat de tulburată. I s-a părut că discerne o asemănare cu Tony în modul în care bărbatul ţinea umerii uşor aplecaţi în faţă, în înclinarea capului, în forma feţei. A scos un pix şi şi-a notat în carneţel data apariţiei articolului.

— A părăsit oraşul la scurtă vreme după ce a vândut afacerea, a continuat Miles. Nu am găsit pe nimeni care să-l fi cunoscut personal, aşa că nu ştiu ce l-a determinat să renunţe la fabrică şi să plece. Poate n-ar fi rău să cercetezi arhivele de la *Triplu H*.

— *Triplu H?*

— Scuze, am uitat că nu eşti de aici. *Halifax and Huddersfield Herald*. Au „digitalizat” numerele vechi ale ziarului. Miles a rostit cu grijă cuvintele nefamiliare, ca şi cum ar fi fost într-o limbă străină. Ştii, eu, unul, sunt interesat în special de industria lânii, şi am dat pe „motorul de căutare” de nişte lucruri cu adevărat interesante. Te trimit la alte „linkuri” şi chestii de genul ăsta. Din păcate, în după-amiaza asta n-am avut timp să ajung la biblioteca publică. Acasă n-avem internet, a adăugat.

Carol a sesizat în glasul lui un regret pe care îl ascundea cu greu.

— Mulţumesc de sugestie. Asta o să şi fac, imediat ce mă întorc acasă. „Dacă nu pentru altceva, măcar pentru a găsi o fotografie de mai bună calitate”, şi-a spus privindu-l pe Miles cum îndoaie foaia de hârtie şi o vâră înapoi în plic. Mi-ai fost de mare ajutor, a spus.

Bărbatul s-a strâmbat un pic, de parcă nu punea mare preţ pe ce făcuse.

— Ai fi descoperit toate astea şi singură.

— Poate. Dar mi-ar fi luat mai mult timp. Crede-mă, le sunt întotdeauna recunoscătoare celor care mă scutesc de un efort.

— Probabil că ai o muncă tare grea. Grea şi pentru un bărbat, darămite pentru o femeie. Voi, femeile, trebuie să dovediţi mereu de ce sunteţi în stare, nu?

Carol a zâmbit rece.

— Mda, cam aşa ceva.

— Deci treaba asta te-a ajutat cu dosarul ăla clasat? a întrebat Miles şi i-a aruncat o privire vicleană.

— A fost o vizită foarte instructivă. Carol şi-a terminat băutura. Vrei să te duc undeva la plecare?

Miles a refuzat.

— Locuiesc la numai cinci minute de mers pe jos de aici. Noroc pe mai departe, cu ancheta! Sper din toată inima că, în cele din urmă „o să pui mâna pe omul tău”[39].

Carol a clătinat din cap, întrebându-se pe unde umbla Tony şi ce făcea.

— Mi-e teamă că va fi, oricum, prea târziu. Vezi, ăsta e necazul cu dosarele clasate. Uneori, nu mai avem cum să punem mâna pe criminal.

Nimănui nu-i place să identifice un mort la morgă. Şi, indiferent de câte ori treci prin experienţa de a urmări cum unui cadavru i se pune un nume, tot te simţi îngrozitor de fiecare dată. Echipele de investigaţii criminale au propriile reguli în asemenea situaţii. Uneori, lasă sarcina în seama ofiţerului de la Protecţia Familiei; alteori, comandanţii insistă să o facă ei înşişi. La brigada MIT aflată sub conducerea lui Carol Jordan se luase decizia ca şi în aceste cazuri să se procedeze ca în toate celelalte privinţe – se ocupa persoana cea mai potrivită. Aşa se face că Paula era cea care îşi asuma, de obicei, responsabilitatea.

Având în vedere că nu putea să scape de aceste formalităţi neplăcute, Paula prefera să îşi îndeplinească îndatorirea singură. Astfel, nu avea de ce să-şi facă alte griji decât cu privire la persoana chemată să identifice trupul fără viaţă şi să declare apoi dacă rămăşiţele pământeşti aparţineau sau nu celui drag.

Ofiţerul de la Protecţia Familiei stătea cu soţii Morrison încă de dimineaţă. Fuseseră informaţi de posibilitatea ca trupul găsit mai devreme să fie cel al băiatului lor. Paula ştia însă că părinţii se aflau şi acum în stadiul de negare, convinşi că la locul crimei se produsese cumva o confuzie sinistră şi că un străin fusese identificat ca fiind iubitul lor fiu. Până când ajungeau să vadă cu propriii ochi cadavrul lui Daniel, aveau să se agaţe de această speranţă. Şi Paula urma să fie cea care avea să le pună capăt iluziilor.

Ofiţerul de la Protecţia Familiei a condus-o în bucătărie, unde aerul era îmbâcsit de fumul de ţigară. Jessica Morrison stătea la o masă cu blat din marmură şi se uita în gol, la întunericul de afară. O ceaşcă de ceai zăcea neatinsă lângă mâinile încrucişate. Machiajul i se întinsese pe faţă ca o glazură de prăjitură. Avea ochii înroşiţi şi o privire pierdută, singurele indicii ale durerii care o măcina.

Soţul ei era cocoţat pe un taburet la barul de mic dejun, cu o scrumieră plină de mucuri aşezată lângă telefonul mobil şi cel fix. La intrarea Paulei, nu s-a putut împiedica să nu-i arunce o privire în care păstra o urmă de speranţă. Paula a clătinat uşor din cap. Bărbatul a deschis gura, incapabil să rostească vreo vorbă. A scos din buzunarul cămăşii boţite un pachet de ţigări şi şi-a aprins una.

— N-am mai fumat de douăzeci de ani, a spus. E uimitor cum poţi să te apuci din nou, ca şi cum nu te-ai fi lăsat niciodată.

Paula nu găsise încă nici o modalitate mai blândă de a da o asemenea veste.

— Mi-e teamă că unul dintre dumneavoastră va trebui să vină cu mine. Trebuie să fim siguri că trupul găsit îi aparţine lui Daniel, a spus ea. Îmi pare rău, dar cineva trebuie să o facă.

Jessica s-a ridicat imediat deşi se simţea anchilozată ca o bătrână.

— Vin eu.

— Nu! Mike a sărit de pe taburet, cu mâna în sus. Nu, Jess. Tu nu eşti în stare. Mă duc eu. Tu stai aici. Nu trebuie să-l vezi în halul ăsta.

Jessica l-a privit de parcă era nebun.

— Dar nu e Daniel. Aşa că nu contează. Mă duc.

Mike Morrison şi-a privit uluit soţia. Bărbatul era mai cu picioarele pe pământ, a observat Paula.

— Bine, dar dacă e el? Lasă-mă pe mine, Jess. Ştii că asta nu e o treabă pentru tine.

Şi-a pus o mână pe braţul ei.

Femeia şi-a tras braţul, respingându-l.

— Dacă e, într-adevăr, Daniel, lucru de care chiar mă îndoiesc, atunci trebuie neapărat să-l văd.

Sunt mama lui. Nimeni altcineva nu are dreptul să-şi ia adio de la el.

A trecut pe lângă soţul ei şi a ieşit în hol, îndreptându-se spre uşă.

Bărbatul a privit-o rugător pe Paula.

— N-o să reziste, nu e suficient de puternică. Eu ar trebui să mă ocup de asta.

— Cred că ar fi bine să veniţi cu noi, a spus Paula. Doamna va avea, probabil, nevoie de ajutorul dumneavoastră. Cred însă că are dreptate. Trebuie să vadă totul cu ochii ei.

L-a bătut uşor în trecere pe braţ şi a urmat-o pe Jessica, urcându-se în maşină.

Din fericire, familia Morrison locuia în apropiere de spitalul Bradfield Cross, unde doctorul Grisha Shatalov conducea departamentul de patologie. Au parcurs drumul într-o atmosferă tensionată; liniştea părea să umple fiecare colţişor al maşinii. Paula a parcat lângă locul rezervat dubei mortuare, şi au intrat în clădire prin uşa din spate. Cei doi au urmat-o ca nişte animale duse spre abator, la tăiere. I-a condus până într-o încăpere mică, zugrăvită în culori pale, cu o canapea lungă aşezată vizavi de un monitor uriaş, care acoperea tot peretele.

— Luaţi loc, a spus. O să vedeţi pe monitor imaginea, şi după aceea o să vă rog să o identificaţi.

— Credeam c-o să ne arătaţi…

Glasul lui Mike Morrison s-a stins. Nu ştia cum să denumească trupul presupus a fi al fiului său.

— Considerăm că aşa e mai puţin traumatizant, a spus Paula, pe un ton convingător, deşi nu îşi imagina cum putea să fie ceva mai puţin traumatizant într-o asemenea situaţie. A aşteptat ca familia Morrison să se aşeze. Mă întorc imediat, a adăugat.

A ieşit din încăpere şi a luat-o pe hol, spre camera tehnicienilor.

— Suntem gata pentru identificarea lui Daniel Morrison. Cadavrul care a fost adus azi-dimineaţă.

— Totul e pregătit, a confirmat unul dintre tehnicienii criminalişti. Nu trebuie decât să aprindeţi monitorul.

Paula s-a întors în sala de vizionare şi a verificat dacă totul era în regulă cu familia Morrison. Pe urmă a aprins monitorul. Ecranul s-a luminat mai întâi în gri-argintiu, apoi a apărut faţa lui Daniel. Legiştii făcuseră o treabă bună, a observat Paula. Victimele asfixierii n-aveau cum să arate bine, dar ei reuşiseră cumva să-l facă să pară mai puţin umflat şi tumefiat. Avea ochii închişi şi părul pieptănat. Expresia nu îi era în nici un caz liniştită, dar nu mai arăta nici pe departe atât de mutilat ca atunci când îi găsiseră trupul.

— Ăsta nu e Daniel! a strigat Jessica. Nu e fiul meu!

Mike şi-a petrecut braţul pe după umerii ei şi a strâns-o cu putere la piept.

— E Daniel, a spus el pe un ton plat. E Daniel, Jess.

Femeia s-a zbătut să se elibereze din îmbrăţişare, s-a ridicat, clătinându-se pe picioare şi s-a apropiat de monitor.

— Nu e Daniel! a urlat.

Faţa i s-a schimonosit de durere. Corpul i s-a contorsionat şi gura i s-a deschis într-un strigăt mut de suferinţă. S-a prăbuşit pe podea, zvârcolindu-se.

— Jess! a ţipat Mike aruncându-se în genunchi lângă ea. Aduceţi ajutoare! i-a strigat Paulei. Cred că face un atac de cord.

Paula a ieşit în fugă din sală şi a dat de perete uşa camerei tehnicienilor.

— Femeia are un atac de cord. Chemaţi-i pe cei de la urgenţă!

Tehnicienii au privit-o cu ochi goi.

— Nu suntem racordaţi la sistem, a spus unul dintre ei.

— Atunci luaţi naibii o targă şi duceţi-o în sala de urgenţe! a ţipat ea. Acum!

Ulterior, cu greu şi-a amintit succesiunea de evenimente. Alarmaţi, tehnicienii au urcat-o pe

Jessica pe o targă cu rotile și s-au năpustit pe coridoare spre secția A & E[40], cu Paula și cu Mike pe urmele lor. Apoi medicii de la urgențe au intrat în acțiune fără să se precipite, și Paula și Mike au fost trimiși în sala de așteptare.

Paula s-a asigurat mai întâi că Mike era în regulă și că recepționera știa unde îl găsea și cum să dea de ea în caz de nevoie, apoi s-a îndreptat spre intrarea rezervată ambulanțelor pentru a-și trage sufletul și a fuma o țigară. Tocmai împingea ușa cu o mână, în vreme ce în cealaltă ținea pachetul de țigări, când a auzit o voce vag familiară.

— Detectiv McIntyre?

S-a întors și s-a trezit în fața unor ochi cenușii și calzi și a unui zâmbet timid.

— Doctore Blessing, a exclamat Paula, incapabilă să-și ascundă rânjetul care i s-a lățit pe față. Elinor, vreau să spun, s-a corectat, amintindu-și de privilegiul acordat de aceasta ultima oară când se întâlniseră.

— Mă bucur să te văd, a spus Elinor, strângându-și halatul alb în jurul corpului în timp ce pășeau amândouă în aerul rece de afară.

— Și eu.

Într-adevăr, nu mai avusese parte de mult de o asemenea surpriză plăcută. Atunci când lucraseră împreună la un caz și avuseseră ocazia să se cunoască, i se păruse că între ele se înfiripa ceva. Crezuse chiar că Elinor flirta cu ea, dar trecuse mult timp de când nu mai fusese nevoită să decodifice asemenea semnale și, în plus, traversase o perioadă obositoare și dificilă. Își propusese să o caute mai târziu, dar viața îi dăduse peste cap planurile, așa cum se întâmplă mai mereu.

— Tot mai lucrezi cu inspectorul-șef Jordan la MIT? a întrebat Elinor.

— Da. Sunt legată ombilical de tot ce e mai rău în oameni. Dar tu? Tot în echipa domnului Denby?

— Deocamdată. Deși foarte curând o să mă mut la altă secție. Însă acum vreau să dau o fugă până la Starbucks. Cred că, dacă mai beau o cafea de la automatul ăla instalat pentru rezidenți, o să fiu nevoită să fac spălături stomacale. Nu vrei să vii cu mine? A zărit pachetul de țigări din mâna Paulei. Să știi că au și mese afară.

Paula a simțit cum o străfulgeră deznădejdea.

— Mi-ar plăcea, numai că nu pot. A făcut un gest, spre secția A & E. Sunt în timpul serviciului. Și trebuie să stau pe aproape.

Și-a ridicat brațele, resemnată.

— Nu-i nimic. E numai la două minute de mers pe jos de aici. Nu vrei să-ți aduc ceva?

O senzație de căldură a cuprins-o pe Paula. Nu, nu se înșelase, Elinor chiar era genul de femeie pe gustul ei.

— Mi-ar prinde bine o cafea cu lapte degresat.

— Imediat.

Elinor s-a grăbit să iasă pe alee, fluturându-și halatul alb în lumina felinarelor.

Paula și-a aprins țigara și a scos telefonul din buzunar. Identificare pozitiva Daniel Morrison. Mama a facut atac de cord. Sunt la A & E cu tatal. I-a trimis mesajul lui Carol. Asta avea să-i dea răgazul să bea o cafea și să exploreze puțin situația cu încântătoarea doctoriță. Avea o muncă îngrozitoare, dar, din câte se părea, viața ei personală era pe cale să o ia într-o direcție mai bună.

[37] Actriță britanică (1911–2003), cunoscută în special pentru rolurile jucate în seriale comice de televiziune (n.tr.)

[38] Scriitori britanici contemporani, autori de seriale TV comice în care personajele sunt de cele mai multe ori oameni simpli, confruntați cu evenimente neașteptate care le schimbă dramatic viața (n.tr.)

[39] Sloganul poliției regale călare canadiene (n.tr.)

40 *Accidents and Emergency*, departamentul spitalicesc ce se ocupă de cazurile de accidente și de urgențele medicale (n.tr.)

CAPITOLUL 19

Nu îi ducea neapărat dorul când lipsea de acasă. Nu erau dependenţi unul de celălalt. Atunci când erau amândoi prinşi până peste cap cu munca, putea trece şi o săptămână fără să petreacă o seară împreună. Dar, când Tony era plecat, Carol era mereu conştientă de golul care se instala în apartamentul de deasupra celui în care locuia ea. Îşi vedea fiecare de viaţa lui, în spaţii private, uşile din capătul de jos şi de sus ale scării interioare delimitându-şi spaţiul intim.

Şi totuşi… Carol îşi dădea imediat seama când Tony nu era acasă. Poate că exista o explicaţie logică; poate că undeva, la nivel subliminal, mişcările lui creau o vibraţie anume în întreaga casă, a cărei absenţă îi deştepta instinctul reptilian. Sau poate că, aşa cum insinuase Blake, erau prea apropiaţi. Carol a simţit cum gândul ăsta îi dă fiori. Sentimentele ei pentru Tony erau un păienjeniş complicat, ale cărui forţă şi totodată fragilitate nu îndrăznea să le pună la încercare.

Şi-a spus deci că era mai bine că Tony lipsea, căci prezenţa sa ar fi stânjenit-o, într-un fel sau altul, în investigaţia pe care o întreprindea asupra trecutului său. Pe de altă parte, asta avea, probabil, să îi amplifice senzaţia aceea sâcâitoare de vină pentru că îşi continua cercetările pe la spatele lui şi împotriva voinţei sale exprimate făţiş. Cu toate acestea, s-a logat la internet şi s-a trezit aproape instantaneu pe pagina principală a site-ului *Halifax and Huddersfield Tribune*. A tastat mai întâi „Eddie Blythe”, dar nu a obţinut nici un rezultat. Apoi a înlocuit prenumele cu „Edmund” şi a avut mai mult succes.

Prima pe listă şi cea mai recentă în ordinea apariţiei era povestea pe care o auzise deja de la Alan Miles. A constatat enervată că fotografia veche de câteva decenii nu fusese scanată. Urma un articol despre intenţia lui Blythe de a vinde fima oţelăriei din Sheffield. Pe la jumătatea lui, un paragraf i-a atras brusc atenţia: „Proprietarul fabricii, Edmund Blythe, nu a putut fi contactat pentru a face comentarii. Domnul Blythe se reface în prezent după un atac violent întreprins asupra sa, după cum a relatat ziarul nostru”.

Un atac violent? Alan Miles nu menţionase aşa ceva. Carol s-a grăbit să treacă în revistă celelalte titluri afişate, în căutarea unuia care nu se referea la fabrică. Puţin mai jos, a dat lovitura.

AGRESIUNE ÎN SAVILE PARK

Un om de afaceri din Halifax a fost internat în spital după ce ieri-seară a fost atacat cu brutalitate în Savile Park, pe când se îndrepta spre casă împreună cu logodnica sa.

Edmund Blythe, în vârstă de 27 de ani, director general la Blythe & Co, a fost înjunghiat de un hoţ care a încercat să îl jefuiască ameninţându-l cu cuţitul.

După ce a refuzat să îi dea portofelul, atacatorul a scos arma şi l-a lovit pe domnul Blythe în piept. Potrivit personalului medical în a cărui îngrijire se află în prezent, lama cuţitului a pătruns foarte aproape de inimă şi numai datorită norocului urmările nu au fost fatale.

Domnul Blythe, a cărui reşedinţă este situată pe Tanner Street, se întorcea împreună cu logodnica sa la casa părinţilor acesteia, după ce petrecuseră seara alături de câţiva prieteni care locuiesc de cealaltă parte a parcului.

Logodnica sa, aflată într-o stare de profundă durere şi care a cerut să i se păstreze anonimatul, ne-a declarat: „Sunt extrem de şocată. Mergeam liniştiţi braţ la braţ prin parc. Şi, pe urmă, brusc, din nişte tufişuri a apărut un bărbat care agita în mână un cuţit. Am văzut lama strălucind în lumina lunii.

M-am speriat îngrozitor. Bărbatul i-a spus lui Edmund să îi dea portofelul, dar el a refuzat. Pe urmă omul s-a năpustit asupra lui şi s-au luat la bătaie. Eu am început să ţip şi individul a luat-o la

fugă.

Era prea întuneric ca să-i pot vedea bine faţa. Avea peste un metru optzeci înălţime şi purta o căciulă trasă mult în jos, peste ochi. După vorbă, părea localnic, dar nu ştiu dacă aş putea să-i identific vocea. A fost o poveste absolut îngrozitoare“.

Inspectorul Terrence Arnold a declarat pentru ziarul nostru: „Avem de-a face, în mod evident, cu o persoană extrem de periculoasă. Îi sfătuiesc pe toţi cetăţenii să fie cu mare băgare de seamă atunci când se aventurează în zone izolate din oraş după lăsarea întunericului”.

— Fir-ar să fie! şi-a spus Carol cu voce tare recitind articolul.

De ce naiba nu menţionase Vanessa acest incident atât de dramatic? Nu era stilul ei să rateze şansa de a apărea în lumina reflectoarelor. Ca să nu mai vorbim despre compasiunea pe care ar fi trezit-o în sufletele auditoriului implicarea sa într-o asemenea agresiune brutală.

Într-un fel, aşa se explica decizia lui Blythe de a părăsi oraşul Halifax pentru a se stabili în Worcester. Un asemenea atac neprovocat ar fi făcut pe oricine să-şi pună întrebări serioase asupra locului în care trăia. Totuşi, ar fi fost de aşteptat ca Blythe să-şi ia cu el logodnica atunci când se mutase. Deşi, dacă Vanessa nu ar fi vrut să plece din Halifax, atunci nimeni şi nimic nu ar fi făcut-o să se răzgândească.

Carol şi-a turnat încă un pahar de vin. A parcurs şi celelalte articole, fără a mai da peste nici o referire la agresiunea din parc. Era clar, poliţia nu operase nici o arestare. Ceea ce nu era surprinzător, având în vedere că nu dispusese de o descriere completă a atacatorului. Desigur, îi chemaseră la secţie şi îi luaseră la întrebări pe suspecţii locali, fără a ajunge însă la vreun rezultat palpabil. Şi, la fel de cert, Blythe nu fusese dispus să dea declaraţii presei. Din câte se părea, se hotărâse imediat să-şi vândă afacerea şi să părăsească oraşul. Totul se întâmplase suspect de rapid.

La orizont se profila o nouă întâlnire cu mama lui Tony. Numai că de data aceasta nu avea să mai accepte un refuz. Carol a fost însă împiedicată să plece imediat la Halifax, spre bârlogul Vanessei, de mesajul primit de la Paula.

— La dracu’, şi-a spus.

La drept vorbind, nu era obligată să se prezinte numaidecât. Totuşi, faptul că îşi abandonase mai devreme îndatoririle o făcea să se simtă acum vinovată. Vin in jumatate de ora. Ramai pana atunci pe metereze, i-a răspuns Paulei.

Niall Quantick ura viaţa pe care o ducea. Îşi ura mama, care nu era bună de nimic. Ura străzile murdare din jurul apartamentului lor înghesuit. Ura faptul că nu avea niciodată bani în buzunar. Ura şcoala şi faptul că trebuia să se ducă acolo zi de zi, şi asta din cauza înţelegerii făcute de nenorocita de maică-sa cu directorul şcolii, potrivit căreia, dacă nu se prezenta, nu mai primea de la ea nici măcar alocaţia aia jalnică. Aşa că Niall îşi propusese să păcălească sistemul şi să scape de maică-sa şi de viaţa lui groaznică, numai că nu voia ca ea să afle. N-avea încotro, trebuia să se ducă la şcoală, dar mica sa revoltă împotriva sistemului din ultimul trimestru meritase osteneala. Singurul lucru pe care nu-l ura la viaţa lui era acela că mintea îi mergea brici şi că putea întrece în isteţime pe oricine se punea cu el.

A tras un fum din ţigara cu marijuana cu care se consola zilnic, după ore, când ieşea să-l scoată la plimbare pe tâmpitul ăla de căţel al lor în parcul ăla mizerabil din apropiere, plin de ace de seringă şi de prezervative folosite, de aurolaci şi de căcat de câine. Ce viaţă de rahat!

Cel mai mult îşi ura însă tatăl, un nenorocit care se dădea deştept şi care îi distrusese viaţa. Poate că nu s-ar fi simţit atât de nefericit dacă nu ar fi avut amintiri mai plăcute. Ceilalţi copii cu care umbla nu păreau la fel de scârbiţi de viaţă ca el, şi, după părerea lui, asta se datora faptului că nu aveau un termen de comparaţie. Sigur, toţi îşi închipuiau că ştiau cum era să ai o maşină grozavă şi o

locuinţă mare şi să-ţi permiţi să-ţi petreci vacanţa în locuri unde soarele străluceşte tot anul. Pentru ei, asta nu era decât o fantezie. Dar nu şi pentru Niall. El îşi amintea cum era să ai parte de toate acele lucruri.

Înainte să ajungă în apartamentul ăsta jegos, situat într-un cartier din Manchester atât de rău famat încât cei care îşi căutau un loc de muncă erau nevoiţi să mintă cu privire la adresa lor, locuise într-o casă din Bradfield. Avusese propriul dormitor şi o cameră separată de joacă. Avusese console PS3 şi Xbox. O sală de fitness şi un ecran TV mare, în faţa căruia tatăl său obişnuia să se destindă după o zi de muncă. Mercedesul tatălui stătea în garajul dublu alături de Audiul mamei. Aveau abonament la meciurile echipei Manchester United, mergeau în vacanţă în străinătate de trei ori pe an, şi Niall nici nu mai ţinea minte câte cadouri grozave primise de Crăciun şi de ziua lui.

Şi apoi, cu trei ani în urmă, totul se dusese naibii. Mama şi tata se certaseră luni în şir ca în *EastEnders*[41]. Nu înţelesese care erau motivele, dar nu trecea nici măcar o zi fără ca ei doi să nu ţipe unul la celălalt. Într-un sfârşit, tatăl îi luase în vacanţă în Florida, chipurile pentru a îndrepta lucrurile, dar în a treia noapte de şedere plecase din vila pe care o închiriaseră, după un nou scandal cu mama. Mama nu se sinchisise prea mult şi se hotărâse să rămână, pentru a se bucura cu fiul ei de restul vacanţei. După zece zile, când se întorseseră, găsiseră camerele goale, maşinile nu mai erau în garaj, iar încuietorile fuseseră schimbate. Tatăl vânduse casa lipsindu-i de tot confortul asigurat de aceasta, le împachetase hainele şi le vârâse în valize pe care le abandonase apoi în faţa casei din Manchester a părinţilor mamei.

Fusese un şoc teribil. Şi încă mai era, sau cel puţin pentru Niall.

Mama îşi luase avocat, dar fără nici un folos. Cu această ocazie a ieşit la iveală faptul că firma tatei deţinea casa şi toate celelalte lucruri. Pe hârtie, tata n-avea nimic pe numele lui, era sărac lipit pământului. Şi aşa deveniseră, în realitate însă, Niall şi neisprăvita de maică-sa.

Niall era peste măsură de uimit de cât de rău putea fi tatăl său. Într-o după-amiază, maică-sa l-a târât până la reprezentanţa auto a lui taică-său, în încercarea de a-şi face soţul să le plătească mai mult decât amărâtele alea de cincizeci de lire săptămânal. Îl dăduseră afară din cameră pe Niall, lăsându-l în seama recepţionerului care habar n-avea ce se petrecea, în timp ce ei s-au pus pe ţipat. El a auzit însă fiecare cuvânt pe care şi l-au aruncat.

— Nici măcar nu e fiul meu! urlase la un moment dat tatăl, în culmea furiei.

Mama nu răspunsese, dar pe urmă răsunase un zgomot teribil, ca de sticlă spartă de un zid. Uşa fusese trântită de perete şi mama ieşise valvârtej, iar el zărise pe jos cioburile vitrinei showroomului prin care se vedeau şirurile de maşini strălucitoare de afară.

–Hai, îi spusese ea luându-l de braţ şi împingându-l spre ieşire. N-avem noi nevoie de banii nenorocitului ăstuia mincinos.

„Poate tu n-ai”, se gândise Niall. Era, aşadar, cu atât mai îndreptăţit să îi ia banii mincinosului nenorocit. Cine dracu’ se credea el de zicea că maică-sa era o târfă care făcuse copilul cu un altul şi apoi i-l pusese lui în braţe? Sigur, poate că maică-sa nu era decât o vacă proastă, dar nu o stricată, el era el convins de asta. Spre deosebire de taică-său, care ar fi făcut orice în afară de a băga mâna în buzunar pentru a-şi întreţine soţia şi fiul.

Aşa că, mulţumită lui, erau acum vârâţi în rahat până în gât, cel puţin până când Niall avea să crească. Avea de gând să fie băiat cuminte şi să-şi vadă de ale lui până când urma să ajungă cineva, şi-atunci avea să-i arate el lui taică-său.

Între timp însă, era nevoit să ducă această viaţă mizerabilă, pe care o detesta din tot sufletul. O singură luminiţă licărea la capătul tunelului. Se hotărâse să studieze rusa, pentru a putea lucra pentru vreun oligarh şi a învăţa să facă bani. Indivizilor ăstora nu le păsa pe ce cadavre călcau. Erau în stare

să te ucidă doar pentru a-şi ocupa timpul cu ceva. Dar nici un profesor de la şcoala aia de doi bani a lui nu ştia rusa. Aşa că Niall încercase să găsească în altă parte o sursă de lecţii gratuite. Şi apoi în viaţa lui apăruse DD, cu pagina lui de pe RigMarole, oferindu-se să-l ajute.

Niall nu ştia de unde veneau iniţialele DD. Probabil de la prenumele şi numele de familie, evident ruseşti, ale individului. DD era însă ceea ce îi trebuia. Îi dăduse câteva noţiuni de bază de rusă online, asta ca să se asigure că băiatul avea intenţii serioase. Săptămâna aceasta aveau să se întâlnească însă pentru prima oară. Să îi predea prima lecţie faţă în faţă, şi pe urmă Niall avea să pornească pe drumul spre succes. Cine ştie, poate chiar să aibă propria echipă de fotbal.

Da, avea să-i arate el în curând nenorocitului ăluia mincinos.

A pune o întrebare era un lucru. A găsi răspunsul era cu totul altceva. Dificultatea lui nu consta din faptul că se afla într-un loc străin; paradoxal, Tony se simţea total relaxat în casa lui Blythe. Îi provoca acea senzaţie de linişte organică pe care ar fi vrut să o poată simţi şi în propria casă, asta dacă ar fi reuşit să deştepte în el vreun interes, cât de mic, faţă de lucrurile care îl înconjurau.

Ceea ce îl deranja era neputinţa de a veni cu un motiv plauzibil pentru agresiunea asupra lui Jennifer Maidment. Era greu să-ţi imaginezi ce motivaţii personale ar fi putut să împingă pe cineva la uciderea unei adolescente de paisprezece ani. Dacă asasinul ar fi fost de aceeaşi vârstă cu fata şi ar fi făcut parte din cercul ei de cunoştinţe, ar fi înjunghiat-o pe stradă sau pe o alee lăturalnică. În acest caz, ar fi existat, aproape cert, martori, sau măcar colegii ori membrii familiei ar fi putut să ofere informaţii relevante după atac. Avea însă de-a face cu o acţiune prea bine pusă la punct. Şi cu o metodă de a ucide care dovedea maturitate. În plus, criminalul avusese acces la un vehicul. Şi, dacă ar fi fost de vârsta lui Jennifer, nu i-ar fi măcelărit organele genitale.

Era posibil ca moartea lui Jennifer să fi fost concepută drept un mesaj brutal adresat unuia dintre părinţi. Sau poate ambilor. Dar, cel puţin la prima vedere, îi venea greu să îşi închipuie vreo situaţie în care destinul doamnei şi al domnului Maidment să se fi intersectat cu cel al unei persoane care nu privea uciderea şi mutilarea unui adolescent ca o reacţie disproporţionată. Tatăl avea o fabrică de maşini-unelte, mama lucra cu jumătate de normă la o şcoală pentru copii cu nevoi speciale. Şi totuşi, dacă asasinul intenţionase să le transmită un mesaj, atunci alesese o cale ciudată. O moarte relativ liniştită, urmată de o mutilare brutală. Nu, indiferent despre ce era vorba, crima nu izvorâse din dorinţa de constrângere sau de răzbunare şi nu era nici un soi de avertisment.

În timp ce mintea îi era ocupată cu trecerea în revistă a tuturor posibilităţilor şi cu respingerea lor aproape simultană, a hoinărit prin casă, trecând dintr-o cameră în alta fără să îşi dea seama ce făcea şi să conştientizeze cât de în largul său se simţea în acest decor. Când, într-un final, gândurile care se învolburau în capul său s-au mai potolit, s-a trezit că se afla în bucătărie şi că îi era foarte foame. A deschis două dulapuri, în căutare de mâncare. Nu prea avea din ce să aleagă, dar Tony nu se considerase niciodată un gurmand. A găsit un pachet de turte de ovăz şi o conservă de mâncare de fasole şi s-a aşezat la barul pentru micul dejun cu o lingură şi o farfurie în faţă. Absent, a amestecat turtele de ovăz cu fasolea rece şi a mâncat rezultatul, care era chiar mai gustos decât se aşteptase. Avea un sentiment inexplicabil de satisfacţie – se simţea precum Hansel şi Gretel cercetând în mare taină coliba vrăjitoarei. Numai că el nu cu o vrăjitoare trebuia să se confrunte.

Sătul, s-a întors în fotoliul lângă care îşi lăsase dosarele şi a parcurs din nou hârtiile. S-a uitat peste lista cu locaţiile computerelor de unde fuseseră transmise mesajele către Jennifer Maidment şi şi-a amintit vag că Ambrose menţionase ceva despre utilizarea acestora pentru a restrânge aria de căutare a ucigaşului. Nu prea acordase atenţie spuselor lui, pentru că nu era genul de analiză la care recurgea el. Tony se bizuia mai ales pe propriile observaţii şi pe capacitatea sa de empatie, pe experienţa şi pe instinctele lui. Nu îi surâdea ideea de a reduce comportamentul uman la un set de

algoritmi, cu toate că știa că în unele cazuri asemenea abordări duseseră la rezultate spectaculoase. Această metodă, pur și simplu, nu îi era la îndemână.

Cunoștea însă pe cineva care se pricepea la asta.

Numărul Fionei Cameron era salvat pe cartela telefonului său mobil. De-a lungul anilor, se întâlniseră cu ocazia unor conferințe de specialitate și, o dată, Fiona îl contactase pentru a-i cere opinia în legătură cu un caz la care lucra, undeva în Irlanda. Atunci nu avusese nimic să-i reproșeze, doar îi oferise câteva sugestii utile. Colaboraseră bine. Era o femeie inteligentă și muncitoare, asemenea lui Carol. Dar, spre deosebire de ea, reușise să îmbine cariera profesională, extrem de solicitantă, cu o relație de lungă durată. Tony s-a uitat la ceasul de la mână. Puțin peste ora nouă. Fiona făcea, probabil, ceea ce fac toți oamenii în mod normal la o asemenea oră. Tony s-a întrebat ce anume. Oare terminase masa de seară? Se uita la televizor? Sorta rufele murdare sau pur și simplu stătea de vorbă cu partenerul ei, sorbind dintr-un pahar de vin? Orice ar fi făcut, apelul lui ar fi putut pica într-un moment prost.

Toate aceste gânduri i-au trecut iute prin minte, deși știa că nu îl împiedicaseră niciodată să facă întocmai ce considera el că trebuia făcut, și n-avea să se întâmple nici de această dată. A sunat. A așteptat mult, și, tocmai când dădea să închidă, a auzit-o cum răspunde, un pic cam gâfâit.

— Tony? Tu ești?

— Bună, Fiona. Te deranjez cumva?

— Nu, nici vorbă. Sunt într-un hotel din Aberdeen. Deci nici ea nu ducea o viață de om normal. La fel ca el. Singură și departe de casă. Tocmai scoteam pe hol tava cu mâncarea de la room service și aproape că m-am încuiat pe dinafară. Ce mai faci?

— Sunt în Worcester, a spus Tony, de parcă asta ar fi răspuns tuturor întrebărilor ei. A intervenit ceva într-un caz la care lucrez acum și am vrut să mă consult cu tine, să văd dacă tu crezi că poți aplica aici programul acela de profiling geografic al tău.

Fiona a chicotit și, în ciuda distanței care îi despărțea, Tony a sesizat căldura din glasul ei.

— Ai rămas același. Nu te încurci cu pălăvrăgeala, treci direct la subiect.

Avea dreptate, și-a dat seama Tony. Dar niciodată nu se obosise să încerce să pară altfel de cum era în fața unor femei atât de inteligente ca Fiona.

— Mda, știi tu cum stă treaba cu lupul care nu-și schimbă năravul.

— E OK, pe mine nu mă deranjează. Orice lucru care-mi animă seara plictisitoare care se anunță e bine-venit. Nu îndrăznesc să ies din cameră. Mâine susțin o prelegere, și jos la bar sunt vreo doi colegi pe care aș vrea cu orice chip să-i evit. Așa că îmi convine să am cu ce să-mi umplu timpul. Despre ce este vorba?

— O fată de paisprezece ani ucisă și mutilată. Și criminalul va lovi din nou dacă nu vom reuși să-l oprim. Avem un suspect încă neindificat care a discutat pe internet cu victima. Folosește computere publice din orașe răspândite pe o distanță de aproximativ 150 de kilometri. În general, alt computer de fiecare dată, deși în câteva ocazii a revenit în același loc. Deci nu mă interesează atacul în sine. Ci locațiile folosite pentru a-și transmite mesajele. Crezi că poți să faci ceva?

— Nu știu până nu văd. Poți să-mi trimiți datele?

— Va trebui să le scriu eu însumi. Nu am primit decât un print.

„Și Patterson ar face o criză de nervi dacă i-aș cere fișierul ca să-l trimit cuiva asupra căruia nu deține controlul.”

— Bietul de tine! Sper că nu e o listă prea lungă.

— O s-o ai cam într-o oră.

— Bun, aștept. Ai grijă de tine. Mă bucur că te-am auzit.

Tony a scos laptopul şi s-a logat, mulţumit să constate că legătura wireless la internet a lui Blake era în continuare funcţională. Nici nu avea cine ştie ce importanţă dacă Fiona Cameron îl putea ajuta sau nu. Făcea un lucru pozitiv, şi ştia din experienţă că, atunci când o apuca pe un asemenea drum, îşi elibera acea părticică din creier care în cele din urmă avea să îl conducă spre conexiunile inspirate ce stăteau la baza succesului său ca profiler.

Exista un motiv pentru care Jennifer Maidment murise în felul acela. Şi Tony simţea că se apropia de adevăr.

[41] Una dintre cele mai de succes drame britanice de televiziune, difuzată de BBC începând din anul 1985 (n.tr.)

CAPITOLUL 20

Paula știa că era cea mai pricepută din echipă în luarea declarațiilor de la martori. Totuși, nu se simțea niciodată în largul ei când avea de-a face cu puștoaice. Propria ei adolescență fusese atât de atipică, încât se temea că nu avea nimic în comun cu fetele. „Ce ironie”, și-a spus. Putea să găsească un punct de plecare pentru a sta de vorbă cu agresori sexuali violenți, cu pedofili, cu traficanți de carne vie cu inimile de piatră. Dar, când venea vorba despre adolescente, se simțea pierdută.

Din păcate, nu avea de ales. Carol Jordan apăruse la spitalul Bradfield Cross exact în clipa în care un funcționar îndurerat îi dădea lui Mike Morrison vestea că soția lui decedase. Deloc surprinzător, bietul om părea acum un suflet rătăcit. Fiul și soția dispăruți brusc, tot eșafodajul solid pe care își construise viața făcut fărâme. Slavă Domnului că șefa se ivise la țanc și preluase problema, încredințându-i Paulei sarcina ingrată de a scoate informații de la prietena lui Seth Viner.

Într-un fel, n-avea de ce să se plângă. Își băuse cafeaua cu Elinor Blessing și stabiliseră să ia masa împreună cât mai curând posibil. Și se părea că atracția era reciprocă. Și totuși, ce clișeu! Polițiști, doctori și asistente medicale. Ei sfârșeau mereu prin a se combina. Și asta, cel puțin în parte, se explica prin faptul că singurii capabili să înțeleagă genul tău de muncă dementă erau cei care aveau parte, în viața lor profesională, de aceeași doză de nebunie. În plus, în afară de ticăloși, victime și asasini, ei erau singurii pe care ajungeai să-i cunoști. Un alt motiv era și faptul că mulți oameni alegeau să devină polițiști sau să lucreze în domeniul sănătății pentru că își doreau cu adevărat să își ajute semenii, și asta îi unea.

Indiferent de motivele care le aduseseră din nou împreună, Paula spera ca atracția să fie reciprocă. Nu mai avusese de mult o relație, dar abia de curând considerase că își depășise propriile probleme și că putea merge mai departe în viață.

„Inversează ordinea firească a lucrurilor”, și-a spus în timp ce se îndrepta de pe stradă pe mica alee care ducea la casa lui Lucie Jacobson. O terasă din cărămidă semnala o ușoară schimbare față de clădirile din jur, neînconjurate de grădini. Între ele erau alei unduitoare ce porneau dinspre față și mergeau până în curtea din spate, făcându-le să semene cu niște tractoare cu remorcă. Însă casa familiei Jacobson avea o mică verandă înghesuită lângă intrare, nu mai mare decât un dulap. Pe o latură părea ticsită cu ceea ce aducea, în întuneric, cu o masă de corpuri umane. Dar, când a sunat la ușă și lumina s-a aprins înăuntru, Paula a văzut că nu era nimic sinistru, ci o îngrămădeală de paltoane, haine de ploaie, șepci de baseball și căști de bicicliști. Și-a arătat insigna, iar femeia care stătea în pragul ușii a dat din cap și a lăsat-o să intre.

— Vă așteptam de ceva vreme, a spus ea cu o veselie resemnată pe care Paula nu prea o întâlnea de obicei la martori. Ați venit, probabil, în legătură cu Seth. Poftiți!

A invitat-o într-o cameră de zi aglomerată, în care fiecare lucru de maximă necesitate își avea locul său. Totul era organizat ca în cabina unui vas, cu rafturi și dulapuri înțesate de cărți, casete video, CD-uri și dosare aranjate în ordine și atent etichetate, purtând titluri gen „Utilități”, „Bancă” sau „Impozite”. Două canapele și câteva scaune desperecheate umpleau restul încăperii, aliniate în fața unui televizor cu ecran mare, conectat la perifericele obișnuite cu o încâlceală de cabluri.

— Luați loc, a zis femeia. Mă duc s-o chem pe Lucie. Frații ei sunt plecați cu tatăl lor să joace baschet, așa că o să avem parte de ceva liniște. Sunt gemeni. Au șaisprezece ani. Și sunt, pur și simplu, mult prea expansivi. A clătinat din cap și s-a îndreptat spre ușă. Lucie! a strigat. A venit cineva să discute cu tine despre Seth. A revenit în cameră, sprijinindu-se de tocul ușii. Apropo, eu

sunt Sarah Jacobson. Am vorbit la telefon cu Kathy şi cu Julia. Sunt disperate. A oftat şi şi-a trecut degetele prin buclele scurte, întunecate la culoare. Cine n-ar fi? Dumnezeule, şi aşa e greu să faci faţă perioadei lor de adolescenţă, darămite atunci când apare un coşmar ca ăsta!

În spatele ei s-au auzit paşi pe scări şi femeia s-a tras deoparte ca să-i facă loc fiicei sale. Lucie Jacobson îi moştenise părul cârlionţat, deşi în cazul său buclele îi încadrau chipul, căzându-i pe umeri într-o cascadă uluitoare. De după plete s-a ivit o faţă îngustă, cu trăsături bine definite şi cu ochi de un albastru adânc, puşi şi mai mult în evidenţă de straturile groase de fard aplicat pe pleoape. Era o apariţie izbitoare, nu neapărat drăguţă, deşi Paula bănuia că avea să devină o femeie atrăgătoare. Blugii închişi la culoare şi tricoul negru completau această versiune de adolescentă *goth*[42] din clasa de mijloc.

— Aveţi vreo veste despre Seth? a întrebat în vreme ce se uita acuzator spre Paula, ca şi cum ar fi făcut-o direct răspunzătoare de dispariţia lui Seth.

— Îmi pare rău. Nimic deocamdată. Paula s-a ridicat. Sunt detectiv Paula McIntyre. Fac parte din echipa de poliţişti însărcinată cu găsirea lui Seth.

— Detectiv? Nu e un grad cam mic? Ce poate face un simplu poliţist pentru a da de Seth? Pentru că, vedeţi, e cu adevărat important să-l găsiţi, a spus Lucie intrând în încăpere şi trântindu-se pe o canapea, în faţa Paulei.

— Lucie, pentru numele lui Dumnezeu, nu mai face pe nebuna! a exclamat mama ei. S-a întors spre Paula. Cu ce pot să vă servesc? Ceai? Cafea?

— Nu, mulţumesc.

Sarah Jacobson a dat din cap.

— Bun, atunci eu o să fiu în bucătărie, în caz că aveţi nevoie de mine. I-a aruncat o privire dură fiicei sale. Lucie, te las singură cu domnişoara McIntyre ca să îi poţi spune în voie tot ce ai de zis, fără să-ţi faci griji de ceea ce aş putea crede eu despre tine. Ai înţeles?

Şi cu asta s-a făcut nevăzută.

— Ca şi cum mi-ar păsa de ce crede ea.

— Sigur că nu-ţi pasă. Doar eşti la adolescenţă, a comentat Paula sec. S-a hotărât brusc să nu o trateze pe faţă cu mănuşi. Uite care-i treaba. În momentul de faţă, nu mă interesează nimic altceva decât să dau de urma lui Seth. Deci acum e momentul să scoţi la iveală toate micile secrete pe care le aveaţi voi doi – orice chestie despre care crezi că ar putea să vă bage în bucluc. Dacă ne ajuţi să-l găsim, toate păcatele tale josnice, toate prostiile pe care le-ai făcut îţi vor fi iertate. Să fim bine înţelese, mie nu-mi pasă de droguri, băutură, sex, chestii de genul ăsta. Tot ce vreau e să aflu dacă ne poţi fi de folos. I-a susţinut privirea provocatoare. Crede-mă, orice aţi fi făcut voi doi, poţi pune pariu că am auzit despre asta la viaţa mea, că am văzut sau am făcut-o şi eu.

Lucie a oftat şi şi-a dat ochii peste cap.

— Asta nu te priveşte pe tine. Ceea ce facem noi n-are nici o legătură cu chestiile astea, OK? Eu şi Seth suntem prieteni buni. Ceea ce vrei tu să afli e dacă Seth are vreun secret. Şi răspunsul este da.

Paula a încercat să nu arate cât de mult o interesa ceea ce îi spusese Lucie.

— Şi tu ştii care e secretul?

— Sigur că da. Noi doi suntem ca unul.

— Deci despre ce e vorba?

Lucie a măsurat-o din cap până în picioare, ca şi cum îşi cântărea opţiunile, încercând să ia o hotărâre.

— Eşti lesbiană? Ca mamele lui Seth?

— Ca să te citez, „asta nu te priveşte”, a parat Paula.

— Asta înseamnă că eşti, a zis Lucie zâmbind victorioasă, de parcă marcase un punct. Grozav! Nu avem încredere în oamenii care joacă după reguli. Deci n-aş avea încredere în tine dacă n-ai fi lesbiană. Şi, având în vedere că eşti poliţistă, trebuie să compensezi cumva chestia asta cu lesbianismul.

Paula s-a abţinut cu greu să nu răspundă cu acel „mă rog”, atât de tipic adolescenţilor.

— Trebuie să-mi spui care e secretul lui Seth.

Lucie s-a foit, agitată, pe canapea.

— Nu e cine ştie ce. Pe bune.

— Cu atât mai mult.

— Seth compune cântece. În special texte, dar la unele şi muzica.

Părea greu de crezut că cineva s-ar putea ruşina cu aşa ceva.

— OK, ăsta-i secretul?

— Pă da, ştii, mai avea un pas până la a scrie poezii. Şi ce poate fi mai jalnic de atât?

— Bun, am înţeles. Şi a arătat cuiva muzica sau textele compuse?

— Da. Evident, mie. Vezi, s-ar putea ca de aici să i se tragă. Pentru că pe Rig… Ştii ce-i aia, nu?

— RigMarole? Mda, ştiu.

— Ei bine, a apărut pe Rig un tip, care i-a scris lui Seth ceva de genul: „Am aflat de micul tău secret murdar”, şi Seth s-a speriat. Şi l-a întrebat într-o discuţie privată: „Cum de ştii de cântecele mele?” şi tipul i-a răspuns: „Trebuie să ai mai multă grijă la ce laşi în urma ta”. Deci Seth a scăpat cumva vreo informaţie, şi tipul a aflat, şi pe urmă s-a dovedit că lucrează în domeniul muzicii.

Paula a simţit cum o cuprinde disperarea. Începea să-şi dea seama cum se petrecuseră lucrurile. Seth fusese ademenit să îşi dezvăluie singur secretul, şi tipul se folosise de asta pentru a-i oferi un vis şi a-l atrage pe băiat de partea sa.

— Şi i-a promis că îi poate obţine un contract?

Lucie a scos un ţâţâit dezaprobator.

— Nu, nimeni nu-i aşa naiv încât să creadă într-o asemenea escrocherie. Nu, i-a spus doar că avea să-l recomande unor băieţi de la nişte formaţii în ascensiune şi care au melodii online, dar încă nu au scos vreun disc. Formaţii care ar putea dori să colaboreze cu el ca să dea lovitura. I-a spus că putea să aranjeze el ceva.

— Şi cu el urma să se întâlnească Seth noaptea trecută?

Lucie şi-a ferit privirea.

— Tot ce se poate. Urma să-mi spună şi mie, dar n-a făcut-o. Mi-a zis că intenţiona să petreacă noaptea la Will, dar că nu putea să mă sune pentru că aveau ceva de făcut, numai ei doi.

Paula a rămas câteva clipe tăcută, apoi a întrebat:

— Ce poţi să-mi spui despre individ?

— Numele lui de utilizator pe Rig e JJ. Şi chiar se pricepe la muzică. E un adevărat expert în grunge, ăsta-i genul preferat de Seth. Seth mi-a spus că ştie lucruri pe care numai un om din interior ar fi putut să le afle.

„De unde să ştie Seth ce e important şi ce nu în muzica grunge? Tipul a inventat toate astea, şi voi, ca nişte mieluşei ce sunteţi, v-aţi lăsat păcăliţi.”

— Mai ştii şi altceva despre el? Unde locuieşte? Unde lucrează?

Pentru prima oară în decursul conversaţiei, Lucie a părut abătută.

— Nu, nu-i ştiu decât numele de utilizator. Şi n-a povestit niciodată nimic despre el însuşi pe site. Nu voia să discute decât despre muzică, nu despre treburile lui personale.

— I-ai verificat pagina pe Rig?

Lucie s-a încruntat.

— Eu nu, dar Seth a făcut-o. Mi-a spus că era plină de muzică de calitate. S-a luminat la față. Sigur. Abia acum îmi dau seama. Știu cum poți da de el. JJ, inițiale fără puncte.

— Așteaptă o clipă, a spus Paula ridicând un deget. Și-a scos telefonul și a sunat-o pe Stacey. Alo, Stacey, Paula la telefon.

— Știu. Numele tău apare pe ecran. Asta în caz c-ai uitat.

„Dumnezeu să mă ferească de excentrici și de umorul lor.”

— Da, da. Ascultă, Seth Viner discuta despre muzică pe RigMarole cu un tip. Nume de utilizator JJ, doar inițiale, fără puncte. E posibil ca acest JJ să-l fi atras într-o întâlnire. Poți să verifici, te rog?

— Stai puțin. Mă uit acum… Tăcere. Nu, nimic. Mă ocup de asta. Va trebui să fac *backdoor*[43].

— Și eu ar trebui să știu ce înseamnă chestia asta? a întrebat Paula.

— Nu.

Telefonul s-a închis.

— Mersi, Lucie, a spus Paula. Cred că ne-ai fost de mare ajutor. „Și-mi pare rău că nu ai spus nimănui imediat ce ai sesizat dispariția lui Seth.” Mai ai ceva de adăugat?

Lucie a clătinat din cap.

— Seth e un băiat bun. Trebuie să-l găsiți și să-l aduceți acasă. Nu e bine să umble de capul lui. Mi-e teamă să nu i se întâmple ceva rău.

— Înțeleg. Și nu e un lucru rușinos să-ți arăți teama. Iar mama tare pare dornică să te ajute.

Lucie a pufnit.

— Lucrează la BBC. La radio. La chestii de genul *You and Yours*[44]. Al naibii de jenant, nu? Virtutea întruchipată.

— Dă-i o șansă, a răspuns Paula ridicându-se iute. Poate că nu mă crezi, dar a fost și ea cândva la fel ca tine.

Fata a încuviințat din cap. Ochii îi erau umezi. Avea privirea cuiva care ar fi izbucnit într-un urlet dacă ar fi încercat să vorbească. Paula știa exact prin ce trecea. Nu cu mult timp în urmă, își pierduse unul dintre cei mai apropiați prieteni. Și de nenumărate ori de atunci simțise că suferința și teama aveau să o copleșească. A pescuit o carte de vizită din poșetă.

— Sună-mă dacă îți mai amintești ceva. Sau dacă vrei să stăm de vorbă despre Seth. OK?

După câteva minute, era deja în mașină, în drum spre secție, unde avea să-și petreacă noaptea urmărind-o pe Stacey în vreme ce lucra. Avea presimțirea îngrozitoare că, indiferent de ceea ce îi rezerva viitorul lui Lucie Jacobson, nu o aștepta o reîntâlnire veselă cu prietenul ei.

[42] Curent apărut la începtul anilor 1980 în Marea Britanie și care s-a dezvoltat în primul rând ca gen muzical („gothic rock”), diversificându-se și în sfera esteticii și a modei. În domeniul vestimentației se remarcă prin stilul androgin, haine negre și ochii și gura puternic fardate în nuanțe întunecate (n.tr.)

[43] Metodă prin care se eludează pașii de autentificare pe un computer (parola), asigurându-se accesul printr-un program sau printr-un dispozitiv anume creat în acest scop (n.tr.)

[44] Emisiune de mare audiență difuzată de BBC Radio 4 începând din 1970, în care se oferă răspunsuri la întrebări formulate de ascultători pe teme dintre cele mai diverse, de la chestiuni personale la subiecte de interes general (n.tr.)

CAPITOLUL 21

Păsărelele cântau. Cântau din toate puterile. Sunetul scos de una semăna cu cel al unei roţi care scârţâie, în vreme ce alta părea să aibă ceva înfipt în gât. Tony s-a deşteptat încet din somnul greu. Nu-şi amintea de când nu mai dormise o noapte întreagă, netulburat de vise şi de anxietăţi. De ani de zile se lupta cu insomnia. La drept vorbind, cam de când se apucase să studieze ce se afla în minţile cu adevărat bolnave.

Mai întâi a savurat senzaţia aceea nefamiliară de a se trezi perfect odihnit. Pe urmă a trecut printr-un moment de uluială atunci când, deschizând ochii, şi-a dat seama că nu ştia unde se afla. Nu era acasă, nici într-o cameră de hotel şi nici în sala de odihnă amenajată pentru angajaţi în spitalul Bradfield Moor… Apoi amintirile i-au revenit. Era întins în patul lui Edmund Arthur Blythe, omul răspunzător de jumătate din ADN-ul său, în dormitorul principal al unei vile opulente, în mijlocul unei grădini din Worcester. „Ceva gen Goldilocks”[45], şi-a spus.

Tony s-a uitat la ceasul de la mână, apoi şi-a scuturat, mirat, braţul. Aproape ora nouă? Nu-i venea să creadă. Zece ore de somn continuu. Nu mai dormise atât de mult de pe vremea când era student, după nopţi albe petrecute pentru a-şi scrie referatele. Alţi colegi petrecuseră anii de la universitate distrându-se. Tony învăţase. S-a ridicat într-un cot şi a scuturat din cap. Ce nebunie! Alvin Ambrose urma să vină să-l ia de la hotel în circa o jumătate de oră. N-avea cum să ajungă. Trebuia neapărat să-l sune şi să amâne întâlnirea. Nu avea la dispoziţie decât treizeci şi două de minute pentru a veni cu o poveste care să nu-l facă să pară în ochii poliţiştilor drept un individ care fugise de la un azil de nebuni.

Tocmai se întindea după telefon, când acesta a prins viaţă, făcându-l să tresară. L-a înhăţat de pe noptieră şi l-a dus la ureche.

— Da? Alo? Alo? a bolborosit.

— Te-am sculat din somn?

I-a luat o clipă pentru a recunoaşte vocea.

— Fiona. Nu, sunt treaz. Dar tocmai voiam să sun pe altcineva. M-ai luat pe neaşteptate.

— Îmi pare rău, n-am vrut. M-am gândit să te anunţ că am rulat programul de profiling geografic pe lista aceea de locaţii pe care mi-ai trimis-o.

— Formidabil! Dar ştiu că te mişti repede…

Fiona a chicotit.

— Am făcut ceva progrese din epoca abacului şi până acum, Tony. În zilele noastre, calculaţiile se efectuează foarte rapid. Chiar şi cu un laptop, într-o cameră de hotel.

— Da, ştiu. Totuşi, explică-mi şi mie cum vine chestia asta. Pentru mine, ceea ce faci tu este o adevărată vrajă.

— Nu e nimic magic. Oricum, ceea ce vreau să înţelegi de la bun început este că rezultatele nu sunt definitive, pentru că avem de-a face cu un mecanism al opţiunilor diferit de cel al unui infractor. Locaţia crimelor depinde în mare măsură de disponibilitatea manifestată de victime. După cum prea bine ştim amândoi, unii infractori lucrează cu criterii restrictive. De pildă, unui violator îi place un anumit tip de femeie. Un hoţ nu poate da o spargere decât cel mult la etajul întâi…

— Da, înţeleg ideea, a spus Tony.

Ştia că Fiona nu voia să fie prea pedantă, dar îşi dorea să ajungă mai repede în miezul problemei. N-avea nevoie de o prelegere, ci de rezultate.

— Deci, din punctul lui de vedere, alegerea locației este mult mai limitată decât în cazul cuiva care caută pur și simplu acces la un computer public. Și asta, pentru că astfel de computere se găsesc acum peste tot. Bănuiesc că până și tu ai observat acest lucru.

— Mai mult decât atât. Chiar le-am și folosit, Fiona.

— Bravo, încă puțin și ajungi în secolul XX. Așadar, cu amendamentul că rezultatele mele nu sunt întărite de acel tip de analiză detaliată specifică profilingului geografic, pot totuși să afirm că persoana care a utilizat computerele locuiește în zona metropolitană de sud a Manchesterului, în apropiere de autostrada M60. Am pregătit o hartă pe care o să ți-o trimit imediat pe e-mail. E vorba despre aria hașurată în roșu, la intersecția dintre Didsbury, Withington și Chorlton. Deși nu știu ce reprezintă asta din punct de vedere demografic.

— Sunt oameni care citesc *Guardian* și ascultă Radio 4. Își fac cumpărăturile la magazinele locale și devin melancolici când îl aud cântând pe John Lewis[46].

Fiona a izbucnit în râs, amuzată.

— Nu te afli, așadar, pe terenul tău familiar, de crime cu tentă sexuală, nu-i așa?

— Nu. Și nici nu cred că e vorba despre așa ceva. Ci mai degrabă despre un criminal în serie. Mai e însă ceva care nu-mi dă pace, deși nu pot să-mi dau seama ce. Cunoști sentimentul?

— Ba bine că nu! Nu e o senzație prea plăcută. Oricum, sună-mă dacă te mai pot ajuta cu ceva.

— Mersi, Fiona. Rămân dator cu o băutură data viitoare când ne vom întâlni. Vii cumva la conferința Europol de luna viitoare?

N-a aflat răspunsul Fionei. Ușa camerei s-a deschis pe neașteptate și în încăpere a pătruns agenta imobiliară cu care discutase în ziua anterioară, vorbind cu cineva care venea în spatele ei:

— Și cred că o să fiți de acord cu mine că dormitorul principal este nemaipomenit.

S-a întors și a dat cu ochii de Tony, care stătea în mijlocul patului și strângea pilota la piept.

— Trebuie să închid, Fiona, a spus el în telefon. Pe urmă a încercat să zâmbească, adresându-se femeii: Știu că pare ciudat, dar pot să vă explic.

Însă agenta imobiliară a început să țipe.

Bethany nu a îndrăznit să-i refuze lui Carol accesul în sediul firmei, dar se vedea clar că ezita să îi anunțe Vanessei sosirea ei.

— E foarte ocupată în acest moment, a spus secretara. Mă îndoiesc că o să vă poată primi astăzi, fără programare. Data trecută ați avut noroc că a putut sta de vorbă cu dumneavoastră, a bolborosit ea.

Carol nu s-a obosit să îi răspundă cu aceeași politețe. Dacă fata lucra de ceva timp pentru Vanessa, atunci frica reprezenta pentru ea o motivație mai solidă decât dorința de a se face plăcută.

— Este o treabă polițienească. Spune-i doamnei Hill că mă aflu aici în calitate de comandant al echipei care cercetează dosarele clasate. S-a întors apoi cu spatele, fără să-i dea lui Bethany altă opțiune decât să ia telefonul în mână.

— Îmi cer scuze, Vanessa, a auzit-o rostind cu o voce plângăreață. Polițista s-a întors. Zice că trebuie să discute cu tine. N-am înțeles prea bine, ceva cu un dosar clasat… A urmat o pauză lungă. Apoi zgomotul receptorului pus în furcă. O să vă primească imediat ce se va elibera, a informat-o Bethany în cele din urmă pe tonul sumbru al cuiva care se știe prins între ciocan și nicovală.

Minutele au început să se scurgă. Carol s-a uitat la ceasul de la mână, apoi și-a verificat telefonul și e-mailul. Pe drum, se oprise în sala alocată anchetării cazului ei din cadrul Diviziei de Nord pentru a stabili rapid sarcinile fiecăruia pe ziua respectivă și a lăsa membrilor echipei mesajul că ședința se amâna pentru ora zece. Așa că aproape că nu îi venea nici ei să creadă că își permisese să dea o fugă până în Halifax acum, când avea pe cap două infracțiuni majore, plus explorarea lacului

Wastwater.

Dacă Blake descoperea cum îşi pierdea ea vremea, în loc să se ocupe îndeaproape de anchetele în curs, avea la dispoziţie toate argumentele necesare pentru a-şi duce planul la bun sfârşit. Dar nici măcar gândul acesta nu a putut-o opri. De parcă se săturase să tot joace rolul poliţistului care îşi punea slujba mai presus de orice. De ani de zile, făcea numai ceea ce trebuia să facă, şi chiar mai mult decât atât. Îşi pusese în pericol viaţa, riscase să fie retrogradată din funcţie şi să suporte consecinţele, dar trăsese de ea şi revenise în prima linie. Luptase din greu pentru a se întoarce în poliţie, dar, odată revenită, nu ezitase să înfrunte orice tip de greutăţi.

Acum era însă complet dată peste cap de amploarea sentimentelor pe care le nutrea pentru Tony. Să fie din cauză că ţinea la el mai mult decât la slujba care până atunci îi dăduse sens vieţii? Sau poate că o făcea din dorinţa de sfidare, din încercarea de a-şi demonstra dreptul de a-şi face treaba aşa cum crede ea de cuviinţă în faţa unui şef care dorea s-o poată mânui ca pe-o jucărie cu cheiţă?

Oricare ar fi fost răspunsul, avea să mai aştepte până să-l afle. Pentru că Vanessa se afla, într-un final, în faţa ei, în mod evident iritată. Bătea nerăbdătoare în covor cu vârful pantofilor ei cu toc înalt.

— Am crezut că am terminat discuţia, a spus pe un ton jos, dar aspru.

Carol a clătinat din cap.

— Eu nu-mi termin treaba decât atunci când descopăr adevărul. O marfă cam rară la tine. A aruncat o privire spre Bethany. Nu cred că vrei să purtăm conversaţia asta aici şi să dăm naştere unor bârfe care să circule printre angajaţi.

De data aceasta, în loc să o invite în biroul ei, Vanessa a condus-o într-o încăpere mică de lângă sala de recepţie. Două canapele largi, frumos tapiţate, erau aşezate una în faţa celeilalte, despărţite de o măsuţă de cafea din granit. Pereţii erau împodobiţi cu reproduceri după picturile viu colorate ale lui Gustav Klimt. „O cameră concepută pentru a impresiona”, şi-a zis Carol. Dar care n-avea nici un efect asupra ei.

Vanessa s-a aşezat pe una dintre canapele.

— Am crezut că data trecută ţi-am dat clar de înţeles că nu vreau să am nimic de-a face cu ancheta asta ciudată a ta, a spus pe un ton plictisit.

Carol n-a luat-o în seamă.

— O parte din munca mea de comandant MIT constă în verificarea dosarelor clasate. Am dat peste un caz mai vechi de agresiune în Sevile Park. Îţi spune ceva?

Vanessa abia dacă a clipit.

— Vrei să fii mai exactă? i-a cerut ea.

— Erai împreună cu logodnicul tău, Edmund Arthur Blythe. Ai declarat la poliţie că aţi fost acostaţi de un bărbat care i-a cerut portofelul lui Eddie. Pe urmă, lucrurile au scăpat de sub control, şi Eddie a fost înjunghiat. A scăpat cu viaţă ca prin urechile acului. Şi după aceea a plecat din oraş.

— Ce te-a apucat să dezgropi chestia asta? Carol a sesizat o nuanţă agresivă în tonul vocii Vanessei. Şi-a amintit de cântecul[47] lui Bob Dylan despre femeia care nu se împiedică niciodată pentru că n-are unde să cadă. În cazul Vanessei, era însă mai degrabă vorba despre cineva care nu se împiedică pentru că nu concepe că ar putea să cadă.

— Pentru că tu n-ai suflat niciodată vreo vorbă despre incident. Tony merită să afle motivele pentru care tatăl său a ales să vă părăsească. Dacă n-o să-mi spui tot adevărul, o să redeschid cazul, şi îţi promit că de data asta cercetarea va merge până la capăt. Declaraţia pe care ai dat-o la poliţie mi s-a părut a naibii de neconvingătoare. Aşa că să-ţi fie clar că am de gând să-ţi fac viaţa un iad şi să divulg faptul că ai încercat să-ţi împiedici fiul să intre în posesia moştenirii. Şi asta va fi de ajuns

pentru redeschiderea cazului. Crede-mă, Vanessa, sunt la fel de dură ca tine, şi te avertizez că nu mă deranjează câtuşi de puţin să-ţi stau ca un ghimpe în coaste dacă nu te hotărăşti să-mi spui tot.

— Asta se cheamă hărţuire. O să depun plângere ca să fii dată afară din poliţie dacă îndrăzneşti să mai continui.

Vanessa nu reuşea să îşi stăpânească furia. Iar asta a făcut-o pe Carol să-şi dea seama că o învinsese.

A ridicat nepăsătoare din umeri.

— Şi cât timp crezi c-o să treacă până când vor fi verificate acuzaţiile tale? Pentru că eu pot să-ţi fac viaţa un iad mult şi bine. Şi nu cred că vrei aşa ceva. Nu cred că vrei ca numele să-ţi fie terfelit în noroi. Şi, odată cu el, şi cel al firmei. Nu în vremurile astea, când economia merge atât de prost şi oamenii se gândesc de două ori înainte de a-şi cheltui banii apelând la o firmă de recrutare şi de instruire a forţei de muncă.

— Ar fi trebuit să pună mâna pe tine şi să nu te mai lase să pleci, a spus Vanessa. Dar e un bărbat lipsit de curaj. La fel ca tatăl său. Şi-a pus picior peste picior, şi-a încrucişat braţele la piept şi a privit-o pe Carol cu o ură nedisimulată. Deci ce vrei să afli?

— Vreau să ştiu ce s-a petrecut în noaptea aceea de l-a făcut pe Eddie să plece din oraş. Şi de ce nu i-ai povestit asta lui Tony.

Vanessa s-a uitat lung la Carol, cântărindu-şi opţiunile.

— Cum te-ai simţi dacă bărbatul cu care ai acceptat să te măriţi s-ar dovedi un laş total lipsit de caracter? În clipa în care individul a scos cuţitul, Eddie s-a înmuiat tot. I-a dat portofelul şi l-a implorat să ne lase în pace. A început să plângă. Spune, nu e incredibil? Îi curgeau lacrimile pe obraji şi mucii din nas, ca la un puşti. Vrednic de milă. Şi hoţul s-a prins imediat cu cine avea de-a face. Râdea de el. Vanessa a tăcut câteva clipe. Piciorul stâng se mişca în sus şi în jos, după un ritm lăuntric, iar pielea pantofului strălucea în lumină. Mi-a cerut să-i dau bijuteriile. Inelul de logodnă şi o brăţară de aur primită cadou de la Eddie. Aşa că l-am pocnit în fluierul piciorului. Şi, în clipa aceea, s-a întors spre Eddie. L-a înjunghiat şi pe urmă a fugit.

— Şi nu te-ai învinovăţit pentru cele întâmplate? a întrebat Carol deşi ştia dinainte răspunsul.

— Să mă învinovăţesc? Nu eu m-am târât în genunchi, cerşindu-i mila nenorocitului ăluia. Eu am fost cea care s-a opus, aşa cum ar fi trebuit să facă Eddie. Numai că Eddie era un laş, şi hoţul şi-a dat seama de asta. Şi nu m-a atacat pe mine, pentru că ştia că o să ripostez. Singurul lucru de care mă învinovăţesc este că nu am înţeles mai devreme ce păpălău era Eddie.

Disprețul picura din gura Vanessei ca sângele de pe cuţitul unui măcelar.

— De ce a vândut Eddie afacerea şi a plecat din oraş?

— Era distrus. Din cauza articolului din ziar, tot oraşul aflase că nu se putuse apăra. Şi că mă lăsase şi pe mine de izbelişte. Ajunsese de râsul lumii. Marele om de afaceri care se lasă bătut de un hoţ mărunt. N-a putut să suporte ruşinea. Şi tot atunci l-am părăsit şi eu, aşa că nu mai avea de ce să rămână în oraş.

— L-ai părăsit? Tocmai când era în spital?

Vanessa i-a aruncat o privire nepăsătoare.

— De ce să mai stau cu el? Nu se ridicase la înălţimea aşteptărilor mele. Simplu ca bună ziua.

Femeia dădea dovadă de un egoism uluitor, a constatat Carol. Părea că nimeni şi nimic nu o putea clinti din convingerea că avea întotdeauna dreptate. Cu o mamă ca ea, era un adevărat miracol că Tony ajunsese cineva.

— Nu s-a făcut nici o arestare, a remarcat Carol.

— Nu, eraţi şi atunci, la fel ca acum, nişte incompetenţi. Sinceră să fiu, nici nu cred că şi-au dat

prea tare silința. Dacă hoțul ar fi încercat să mă violeze, poate că s-ar fi străduit mai mult. Dar așa, pentru ei, Eddie nu era decât un prăpădit de bogătan care nu știa să aibă grijă de el și care merita deci cu vârf și îndesat ce i se întâmplase.

Lui Carol îi venea greu să creadă asta. În anii 1960, când poliția se confrunta cu mult mai puține cazuri de violență, o astfel de agresiune ar fi fost tratată cu toată seriozitatea, chiar și în condițiile unui presupus conflict de clasă, infirmat însă de relatarea lui Alan Miles, potrivit căreia Eddie era un flăcău din zonă care își croise drum în viață prin propriile forțe. Dar varianta Vanessei îi dăduse apă la moară, așa că n-a rezistat să nu o împungă puțin.

— N-ai oferit poliției cine știe ce descriere a atacatorului.

Vanessa a ridicat din sprâncene.

— Era întuneric. Și totul a durat foarte puțin. După accent, părea localnic. Tu știi mai bine ca oricine cât de puține lucruri sesizează martorii unui atac.

Avea dreptate în felul ei. Era o remarcă inteligentă, lucru, de altfel, de așteptat de la o persoană ca ea.

— De ce nu i-ai spus adevărul lui Tony? De ce l-ai lăsat să creadă că faptul că Eddie v-a părăsit avea de-a face cu el?

— N-am cum să controlez ceea ce crede și simte fiul meu, a răspuns Vanessa indiferentă.

— Dar ai fi putut să-i relatezi întâmplarea.

Un zâmbet malițios a ridicat colțurile gurii Vanessei.

— Am încercat să-l protejez, ca să nu afle adevărul. Nu voiam să știe cât de laș era tatăl lui. În primul rând, pentru că nu avusese curajul să înfrunte un tânăr care era, probabil, în seara aceea, la fel de speriat ca el. Și, în al doilea rând, pentru că îi păsa atât de mult de ceea ce credeau oamenii despre el, încât a preferat să fugă decât să le țină piept. Cu ce l-ar fi ajutat pe Tony să afle că tatăl lui era un laș? Că fusese abandonat de un bărbat comparativ cu care leul din *Vrăjitorul din Oz* putea fi considerat un erou?

— Cred că i-ar fi fost de mai mare folos decât să trăiască toată viața cu convingerea că tatăl lui îl părăsise pentru că nu voise să aibă nimic de-a face cu el. Spune-mi, Eddie a manifestat vreun interes față de fiul lui?

Vanessa a pufnit zgomotos.

— Nici n-am știu că aflase că avea un fiu. Eu, una, nu i-am spus niciodată. Habar n-am cum de a aflat.

Carol nu a putut să-și ascundă mirarea.

— Cum? Nu i-ai spus c-o să ai un copil? N-a știut că ești însărcinată?

— Nu eram decât în luna a treia atunci când a avut loc atacul. Nu se vedea. La vremea aceea, femeile nu obișnuiau să trâmbițeze că o să devină mame. Și, până la urmă, tot răul a fost spre bine. Dacă Eddie ar fi aflat, m-ar fi convins să mă mărit cu el, și m-aș fi legat la cap cu un nenorocit de pămpălău. Și n-aș fi avut ceea ce am, a spus Vanessa cu convingere, arătând cu mândrie spre birouri. Eddie ne-a făcut o favoare dispărând în ceață.

„Uite un exemplu dus la extrem în care încrederea în sine dă în autoamăgire”, și-a spus Carol.

— Nu crezi că avea dreptul să afle de fiul lui?

— În lumea în care trăim, nu ai parte decât de ceea îți iei singur. Și dreptatea n-are nimic de-a face cu asta. Și, cu aceste vorbe dure, Vanessa s-a ridicat de pe canapea. De data asta, Carol, am terminat cu tine definitiv. Nu mai am ce altceva să-ți spun. N-ai decât să-i povestești lui Tony. Sau poate nu. Cum vrei. Nu-mi pasă. A deschis ușa cu o fluturare a mâinii. Știi, ai putea să faci alegeri mai bune în privința bărbaților.

Carol i-a zâmbit în față în timp ce ieșea.

— Aproape că mi-e milă de tine. Nici nu știi ce pierzi, Vanessa.

[45] Principiul Goldilocks afirmă că ceva trebuie să se încadreze în anumite limite pentru a putea funcționa. Numele provine de la povestirea pentru copii *Goldilocks și cei trei ursuleți*, publicată de scriitorul britanic Robert Southey în anul 1837. O fetiță descoperă o casă locuită de trei urși, fiecare având propriile lucruri (alimente, pat etc.) și observă că unul dintre urși are lucruri care se încadrează într-o singură extremă (prea calde, prea mari etc.), altul în cealaltă extremă (prea reci, prea mici etc.), și ultimul – lucruri e*xact cum trebuie*. (n.tr.)

[46] Pianist și compozitor american de jazz (1920–2001) (n.tr.)

[47] Este vorba despre melodia *She Belongs to Me* (n.red.)

CAPITOLUL 22

Vinerea era ziua cea mai bună pentru Pippa Thomas. De când îşi redusese săptămâna de lucru la secţia de chirurgie la numai patru zile, îşi găsise timp şi pentru ea. O zi întreagă în care nu era nevoită să vadă de treburile altora şi să se dea peste cap ca să-i facă pe ceilalţi să zâmbească. O zi întreagă singură şi liberă, cu Huw la lucru şi cu copiii la şcoală. Savura fiecare clipă.

Dar cel mai mult îi plăcea Clubul de Vineri Dimineaţa. Cu ea, erau în total cinci: Monica, cea care lucra după-amiezile şi serile la Biroul de Consiliere a Cetăţenilor; Pam, care îşi îngrijea mama suferindă de demenţă şi care plătea pe cineva din puţinii ei bani pentru a-şi lua liber vineri dimineaţa; Denise, o femeie din înalta societate care se întâlnea cu doamne la fel de respectabile ca ea pentru a lua masa de prânz împreună în timpul zilelor de lucru, cu excepţia celei de vineri; şi Aoife, directoarea Teatrului Regal din Bradfield. Pe soare sau pe ploaie, se adunau în fiecare vineri în parcarea motelului Shining Hour, în ţinutul mlaştinilor, între Bradfield şi Rochdale. Şi, indiferent de vreme, alergau aproape douăzeci de kilometri pe unul dintre cele mai accidentate terenuri din nordul Angliei. Se cunoscuseră în Grattan Park, cu ocazia unei curse de alergare de amuzament organizate pentru strângerea de fonduri în lupta împotriva cancerului de sân. „Al naibii oximoron”, mormăise Denise în timp ce toate cinci căutau în zadar o toaletă neîncuiată. „Cancerul de sân şi amuzamentul! Ce să zic?!!” Sfârşiseră prin a se păzi una pe cealaltă în timp ce îşi goleau vezicile de femei între două vârste printre rododendroni, înainte de cursă. Iar până spre seară luase deja naştere Clubul de Vineri Dimineaţa.

Cerul era de un albastru strălucitor în vinerea aceea, dar un vânt tăios îşi croia drum dinspre nord-est spre mlaştinile din Pennine. Îmbrăcată cu o bluză subţire de trening, Pippa şi-a strâns braţele la piept ca să se încălzească. Curând avea să fie învăluită de acea senzaţie extraordinară, lăsându-şi trupul să se mişte liber în peisajul minunat care le înconjura. Imediat ce au pornit în cursă, Pippa a preluat conducerea. Denise s-a plasat imediat lângă umărul ei. Au schimbat câteva vorbe. Peste puţin timp, aveau să fie însă nevoite să-şi păstreze suflul ca să-şi alimenteze cu oxigen muşchii şi să poată urca panta lungă şi lină până în vârful Bickerslow.

Pippa alerga cu capul plecat, dar simţea cum plutonul din spate se întindea şi se lăbărţa, împingând-o înainte. N-avea timp să admire priveliştea. Se concentra pe ideea de a ajunge la piatra de hotar marcată, unde aveau să o cotească spre vest şi să-şi găsească adăpost pe o bancă metalică – un scurt popas binemeritat după o alergare atât de grea. Abia porniseră pe drumul îngust, când Pippa s-a oprit brusc. Denise s-a izbit de ea, şi aproape că au căzut amândouă din picioare.

– Ce naiba se întâmplă? a întrebat Denise.

Pippa nu i-a răspuns. S-a mulţumit să arate spre pachetul îmbibat de apă ce zăcea într-un şanţ, lângă drum. În ciuda sacului care acoperea un capăt al pânzei jegoase, înăuntru se afla, fără umbră de îndoială, un cadavru.

Şi astfel, vinerile nu aveau să mai fie niciodată la fel.

Paula a sorbit din cana de cafea şi s-a aşezat la birou. Deşi nu era decât nouă şi jumătate şi şefa îi anunţase că şedinţa se amâna pentru ora zece, toţi membrii echipei erau prezenţi deja. Mă rog, îşi închipuia că era şi Stacey pe undeva pe acolo. Monitoarele ei străluceau atât de tare, încât o ascundeau aproape cu totul vederii. Doar faptul că bătea uşor darabana pe masă şi clicul mouse-ului îi marcau prezenţa. Nimic neobişnuit în asta. Paula se întreba uneori dacă Stacey pleca vreodată acasă. Sau dacă avea, de fapt, o casă unde să se ducă. Nu lucrase în viaţa ei cu cineva mai secretos.

Într-un fel sau altul, Paula ajunsese în casele tuturor colegilor. Nu şi în a lui Stacey. Nu pentru că n-ar fi fost prietenoasă din fire. Doar că părea de pe altă planetă. În ultima vreme, Paula remarcase însă că aceasta devenise ceva mai prietenoasă cu Sam. Nu cine ştie ce. Atâta doar că, din când în când, se oferea să-i facă o cană de cafea sau le dădea membrilor echipei informaţii cu privire la locul unde se afla Sam şi ce făcea el acolo. Fapt care nu se întâmpla şi când venea vorba despre ceilalţi.

Paula s-a dojenit în sinea ei; în dimineaţa aceea avea lucruri mai bune de făcut decât să speculeze pe marginea vieţii personale a colegilor. Fiecare secţie de poliţie în care lucrase se dovedise o adevărată fabrică de zvonuri. Ca şi cum compensau cu toţii aspectul neplăcut al muncii lor cu o curiozitate excesivă faţă de secretele celorlalţi. Imaginaţia lor înfierbântată o lua razna tocmai pentru că în viaţa profesională erau strict limitaţi la analiza faptelor concrete.

A pornit computerul, dar, înainte să apuce să verifice dacă apăruseră noi informaţii peste noapte, Sam Evans, proaspăt întors din Lake District, s-a cocoţat pe colţul mesei ei. Se aşezase un pic cam prea aproape, invadându-i spaţiul. „E o chestie pe care bărbaţii o fac în mod inconştient, ca să le umilească pe femei", şi-a spus Paula. „Ca să ne pună în inferioritate."

Şi totuşi, asta nu o deranjase niciodată în cazul lui Sam. El era unul dintre puţinii bărbaţi pe care îi cunoştea care se simţeau absolut în largul lor în prezenţa lesbienelor. Apropierea lui nu însemna vreun pericol. Sincer vorbind, Paulei îi plăcea de Sam. Ştia că era teribil de ambiţios şi că voia să se remarce. O amuza faptul că Sam trăia cu impresia că nimeni nu ştia prea multe despre el, cu excepţia şefei. Iar dacă ajungeai să cunoşti slăbiciunile unui om, atunci era uşor să le exploatezi. Îi mai plăcea şi mintea lui ascuţită. Şi, surprinzător, parfumul cu care se dădea. Folosea o apă de toaletă uşor înţepătoare şi cu o tentă de lămâie verde, care nu reuşea să estompeze însă cu totul mirosul său bărbătesc natural. În general, Paulei îi plăceau parfumurile de damă, dar cel al lui Sam reprezenta rara excepţie de la regulă. Un motiv în plus pentru a cădea pradă farmecului său.

— Deci, a spus Sam, o şedinţă la ora zece, în mijlocul unei anchete criminale care face mare vâlvă. Ce se întâmplă cu şefa?

Paula s-a strâmbat.

— Nu ştiu. Presupun că a trecut pe la Divizia de Nord să discute despre Daniel Morrison şi pe urmă pe la Divizia Centrală, să vadă cum stă treaba cu căutarea lui Seth Viner.

Sam a scuturat din cap.

— La opt şi jumătate era la Divizia de Nord. A stabilit sarcinile fiecăruia şi la nouă fără zece s-a făcut nevăzută. Spionii mei m-au informat că n-a pus astăzi piciorul în Divizia Centrală.

Kevin trăgea cu urechea, fără să se ferească.

— Şi a lipsit şi ieri-dimineaţă. Când ai sunat de la locul crimei, nu era aici.

S-a ridicat ca să-şi umple din nou cana de cafea, apoi s-a întors lângă Paula şi lângă Sam.

— Pe unde a umblat? a întrebat Paula.

— Habar n-am. Dar ştiu că i-a luat ceva timp ca să ajungă acolo. Deci n-a fost pe undeva pe aproape.

— Şi nici ieri-seară nu a fost aici, a adăugat Sam.

— Ba da, a ripostat Paula. I-am trimis un mesaj în care i-am zis despre atacul de cord al Jessicăi Morrison şi a ajuns imediat la spital.

— Nu, ceva mai devreme, înainte de asta. M-am întors aici gândindu-mă c-o să dau de ea. Aveam informaţii noi şi voiam să discutăm. Numai că n-am găsit-o. Stacey mi-a zis că plecase. Fără să spună unde. Sam şi-a încrucişat braţele la piept şi i-a privit cu aerul că le dezvăluia un secret. Credeţi că a apucat-o amorul? Ea şi Tony or fi înţeles, în sfârşit, ceea ce noi ceilalţi ştim de ani buni?

Paula a pufnit.

— Ia mai scuteşte-mă! Ei doi n-o să se cupleze pe veci. El ar analiza totul până în cele mai mici amănunte înainte de a face un pas. Şi-ar umple pereţii de diagrame.

— Ştiu şi eu? a spus Kevin. Carol e o tipă care impune respect. Foarte dominatoare. Dacă vreo femeie poate să-l facă pe Tony să iasă din ale lui, atunci aceea e şefa.

— Poate că tocmai de asta nu lucrează el acum la cazul ăsta, şi-a dat Sam cu părerea. Poate că nu din cauza reducerilor de buget. Doar o cunoaşteţi. Nu l-ar lăsa să lucreze cu noi dacă lucrurile n-ar fi în regulă între ei, în particular. Ar vedea în asta un conflict de interese. Şi şi-ar pune imediat hotărârea în aplicare. Are propriile reguli când vine vorba despre anchetarea unui caz, dar, în ce priveşte disciplina internă, nu-i convine deloc să iasă careva din rând.

— Nu ştiu ce să zic, a spus Kevin.

Cu câţiva ani în urmă, Carol jucase un rol activ în dizgraţierea şi retrogradarea lui din funcţie. Însă ajunsese să simtă că-i era dator pe viaţă pentru că, ulterior, tot ea îl ajutase să se reabiliteze. Se străduise din greu să o placă, dar nu-i reuşise niciodată pe deplin.

— Dacă s-a petrecut ceva între Carol şi Tony, atunci nici că puteau să îşi aleagă un moment mai prost, a adăugat el. Cu Blake care stă cu ochii pe noi, ne-ar prinde bine orice ajutor. Ştiu că la început Tony ni s-a părut un ciudat care n-avea ce să caute la noi în echipă. Dar mi-a demonstrat că mă înşelam. Şi cred că acum am avea mare nevoie de sprijinul lui.

În timp ce vorbea, l-a văzut pe Sam cum se ridică şi îşi drege glasul.

— ’Neaţa, şefa, a spus el cu voce tare.

Carol a intrat valvârtej, fluturându-şi haina în timp ce se îndrepta spre masa de şedinţă. „Cât anume a auzit din discuţie?” s-a întrebat Paula.

— Perfect de acord cu tine, Kevin, a spus Carol lăsându-şi haina şi geanta pe jos, lângă scaun. Dar domnul Blake e de părere că trebuie să facem economii. Aşa că, dacă ajungem la concluzia că avem nevoie de experţi, trebuie să apelăm la o soluţie mai ieftină. Se pare că la Academia Naţională de Poliţie au pregătit nişte tineri profileri pe care ar vrea să-i testeze în munca de teren. Aleluia, dracu’ să-i ia! Carol i-a privit rânjind complice pe fiecare în parte. Pot să capăt şi eu o cafea în maghernița asta uitată de Dumnezeu?

Cinci minute mai târziu, erau cu toţii aşezaţi în jurul mesei, la locurile lor. Paula nu s-a putut împiedica să nu se întrebe dacă Sam nu avea, la urma urmei, dreptate. Sau măcar pe jumătate. Poate că în viaţa lui Carol apăruse un bărbat. Însă nu Tony. Altcineva, care îi deşteptase pofta de luptă, dacă era să se ia după energia emanată de şefă în dimineaţa aceea. Analizase fiecare dintre rapoartele prezentate de subalterni, cernând elementele-cheie şi sugerând noi abordări. Totuşi, atunci când terminase, devenise clar pentru toată lumea că nu apăruse mai nimic care să ducă mai departe investigaţia în cazul uciderii lui Daniel Morrison şi nici cine ştie ce noutăţi în ancheta legată de dispariţia lui Seth.

Kevin se ocupase de povestea relatată de Asif Khan cu privire la producătorul de spectacole de comedie aflat în căutare de noi talente. Luase legătura cu editorii BBC din Manchester, Glasgow, Londra şi Cardiff însărcinaţi cu alcătuirea programelor, şi nici unul nu avea în vizor o asemenea idee. Iar la orizont nu se profila nimic care să semene, cât de cât, cu varianta istorisită de Daniel prietenului său.

— Am ajuns într-un punct mort, a zis el. A împins deoparte carnetul de notiţe. Sincer să fiu, am bănuit asta de la bun început, dar nu avem de ales, trebuie să cercetăm orice pistă.

— Sigur, a spus Carol. Iar noi o facem mai bine decât oricine.

Paula şi-a ridicat mâna la câţiva centimetri de masă.

— Pot să pun o întrebare, şefa? Plecăm de la prezumţia că aceste două cazuri, Daniel şi Seth, sunt

legate?

Carol a încuviinţat.

— Bună întrebare, Paula. Cred că putem admite că este foarte probabil să avem de-a face cu unul şi acelaşi criminal. Deşi, în stadiul în care ne aflăm, trebuie să fim încă rezervaţi. Există coincidenţe. Şi, de asemenea, există crime la indigo.

— Dar, din câte am aflat de la prietena lui Seth, acest JJ îl urmărea pe băiat de multă vreme. Asta nu exclude posibilitatea unei copii la indigo? a întrebat Paula.

— Ar însemna să facem prea multe presupuneri, a intervenit Sam, surprinzător de în formă pentru o persoană care petrecuse zile bune departe de casă.

„Cât de enervant e atunci când vrea să ia faţa tuturor”, şi-a spus Paula cu o umbră de resentiment. Sam a continuat:

— Ar însemna să presupunem că Seth a fost răpit, nu că s-a dat la fund dintr-un motiv sau altul, necunoscut celorlalţi sau pe care nimeni nu vrea să ni-l dezvăluie. Şi ar mai însemna că, în cazul în care a fost răpit, acest JJ pe care l-a cunoscut pe net este vinovatul. Care ar putea fi la fel de bine un tip la locul lui. A ridicat mâna pentru a opri protestele zgomotoase. Nu, ştiu că nu vă convine, dar este posibil. Sunt de acord cu şefa. Nu trebuie să plecăm de la idei preconcepute. Există şi posibilitatea să fie un criminal care copiază crimele altcuiva.

— Nu, asta nu se poate, a spus Kevin. Seth dispăruse deja de acasă atunci când am găsit cadavrul lui Daniel.

— Dar anunţaserăm mai devreme mass-media cu privire la dispariţia lui Daniel, aşa că se poate, a punctat Stacey.

Paula a văzut-o pe Carol cum îşi acoperă ochii cu mâna şi i-a părut rău că ridicase această problemă.

— Ai dreptate, a spus ea.

Carol şi-a înălţat capul şi i-a aruncat un zâmbet slab.

— Văd că toţi debordaţi de energie în dimineaţa asta, a subliniat ea.

— La fel ca tine, şefa, a replicat Kevin. Deci ce facem în continuare?

— Mai întâi să ascultăm şi ce are Stacey de zis!

Pe chipul lui Stacey a apărut un mic zâmbet plăcut.

— N-am avut cine ştie ce noroc cu programul de recunoaştere facială şi nici cu înregistrările camerelor de supraveghere din centru. Adevărul e că rezoluţia e prea mică, iar unghiurile – proaste.

— Uneori mă întreb de ce ne mai batem capul cu camerele de supraveghere, a spus Carol. Atunci când avem nevoie de înregistrări, în nouă cazuri din zece se dovedesc inutile.

— Dacă Stacey s-ar ocupa personal de ele, nici unul dintre noi n-ar mai avea nici un secret pe lumea asta, a spus Sam.

Stacey a părut surprinsă şi încântată de ceea ce ea considera un compliment.

— Sistemul ar funcţiona mai bine, poţi să fii sigur de asta, a spus. Cât priveşte celelalte chestiuni, punctul meu de plecare a fost, evident, RigMarole. Am avut acces la computerul lui Seth, şi am găsit mai multe conversaţii cu individul acela, JJ. La prima vedere, chestii inocente, similare cu nimicurile care se discută în general pe net. Dar, în mod cert, tipul îi întinde mâna lui Seth. Şi lucrul cel mai interesant este că paginile lor personale de pe Rig au fost şterse în după-amiaza în care a dispărut Seth. Ceea ce, teamă mi-e, întăreşte ipoteza lansată de Paula.

— Ai reuşit să mai afli ceva despre JJ? a întrebat Carol.

— Ieri i-am contactat pe cei de la RigMarole. Mi-au spus că nu răspund de datele postate de indivizi pe paginile lor personale. Şi că nici nu au acces la ele. Că avem nevoie de mandat, dar că

nici atunci nu ne garantează că vom putea accesa datele de pe server.

— Nenorociții, a izbucnit Kevin.

— Așa că am intrat singură pe server.

Carol și-a dat ochii peste cap.

— Nici nu vreau să aud, Stacey.

— Dar trebuie să-ți spun, altfel n-ai cum să faci diferența între datele pe care le putem folosi ca probe la dosar și lucrurile pe care n-ar fi trebuit să le aflăm.

„Stacey are, în felul ei, dreptate", și-a spus Paula. Păcat că perspectiva de a recurge la o mică ilegalitate o înspăimânta pe Carol.

— Deci ce anume n-ar trebui să știu? a întrebat Carol într-un final, părând să fi renunțat la scrupule.

— Toate datele personale furnizate de JJ pentru a deschide contul sunt false. Nici una nu se verifică. Și a utilizat un cont special care nu are nevoie de identificare pentru a fi deschis. Deci nimic de folos.

— Am ajuns din nou într-un punct mort, a murmurat Paula. Tipul ăsta e un ticălos al naibii de deștept.

— Cred că mai mult face pe deșteptul, a replicat Stacey. Am dat totuși peste ceva interesant. Ați auzit cu toții de Alan Turing, nu-i așa? Individul care a spart codul Enigma și practic a inventat computerul modern.

— Și care s-a sinucis de rușine pentru că a fost pus sub acuzare din cauză că era homosexual, a intervenit Paula. Asta în cazul în care ați uitat.

Kevin a mormăit în barbă:

— Ce să uităm? Nici măcar șefa nu ajunsese polițistă pe vremea aia. Deci ce ziceai despre Alan Turing, Stacey?

— Există o fotografie foarte cunoscută de-a lui, din tinerețe, cred că din studenție, de la o cursă de alergări într-o întrecere de atletism. Și JJ al nostru a decupat capul din poză, a făcut mici modificări, și pe urmă l-a postat pe pagina sa personală ca fiind poza lui. Nu știu exact cum să interpretez asta, dar bănuiesc că nu e o chestie întâmplătoare, nu?

„Uite, acum ne-ar fi prins bine să fi fost și Tony aici", și-a spus Paula. Cei din echipă erau capabili să facă presupuneri și să emită ipoteze, dar nu să le și pună în balanță.

— Deci putem trage concluzia că JJ e homosexual? a întrebat ea.

— Sau poate doar un fan al computerelor, a spus Sam. Tu ce zici, Stacey?

— Nu știu. Turing a fost un soi de geniu al computerelor. Deși poate că JJ a postat fotografia lui doar ca să distragă atenția. Asta presupunând că e un tip deștept.

— Ce s-a mai întâmplat în cazul lui Daniel? a întrebat Carol. Știu că nu avem laptopul lui, dar ai reușit totuși să îi accesezi e-mailul?

Stacey a părut ușor rușinată.

— Ei bine, dacă tot am intrat pe serverul RigMarole, mi-am zis să arunc o privire și la Daniel.

Carol și-a închis pentru o clipă ochii.

— Păi, da, sigur că ai făcut-o. Și ce ai găsit?

— Persoana care a discutat cu el despre stand-up comedy își zice KK.

— Fir-ar al dracului! s-a auzit un murmur în sală.

— Pagina personală a lui KK a fost ștearsă în după-amiaza dispariției lui Daniel. Și el a folosit tot o poză de-a lui Turing, dar alta, pe care a prelucrat-o în Photoshop, punându-i o tunsoare mai modernă, așa încât să nu pară din anii 1940. Îmi pare rău, Sam, dar ipoteza ta nu stă în picioare. Cred

că de acum e clar: avem de-a face, în ambele cazuri, cu acelaşi criminal.

Pe feţele tuturor s-a aşternut aceeaşi expresie de disperare.

— Se pare că nici Seth nu mai e în viaţă, nu-i aşa? a întrebat Paula dând glas temerilor lor.

— Vom continua căutările ca şi cum ar fi, a spus Carol cu fermitate. Ştim însă cu toţii din experienţă că un ucigaş de genul ăsta nu se mulţumeşte cu două victime. Sam, faptul că te-ai întors de la Wastwater înseamnă că ancheta de acolo s-a terminat?

Sam a părut încântat că atenţia tuturor era din nou îndreptată spre el.

— Hmm, nu. De fapt, lucrurile stau fix pe dos. Numai că m-am gândit că ai vrea să auzi povestea din gura mea. În plus, pot să continui investigaţia mai bine de aici.

Carol i-a aruncat o privire aspră. „E pe cale să submineze autoritatea şefei, fără ca măcar să-şi dea seama.” Paula s-a rezemat comod de spătar, curioasă să vadă dacă Sam avea să scape cu faţa curată.

— Aşadar, ce s-a descoperit la Wastwater? a întrebat Carol fără pic de amabilitate în glas.

— Probe indubitabile, a răspuns Sam. Ieri-seară scafandrii au scos la mal un pachet învelit în plastic, găsit într-unul dintre locurile identificate de Stacey. S-a oprit şi a privit în jur radios.

— Să înţeleg că avem o victimă? a întrebat Carol pe un ton dur, care le-a amintit tuturor că găsirea unui cadavru nu era nici un motiv de bucurie.

Sam şi-a dat brusc seama că abordase greşit întreaga problemă. Şi-a schimbat expresia feţei şi şi-a dres glasul.

— Mai mult de una.

— Două, nu-i aşa? Mama şi fiica?

— Da. S-au găsit şi rămăşiţele unei fetiţe. Numai că… Sam nu s-a putut abţine, aşa că a făcut în mod intenţionat o pauză teatrală pentru a mări suspansul.

— Numai că…? a întrebat Carol, de acum vizibil exasperată.

— Asta nu e tot. Mai e şi un al treilea cadavru. Dacă primele două sunt al Danutei Barnes şi, respectiv, al fiicei ei, nu se ştie cine e a treia persoană. Se pare însă că e vorba despre un bărbat.

CAPITOLUL 23

Tony s-a holbat la pantofii din picioare, ţinându-şi umerii cocârjaţi, într-o atitudine defensivă.

— Mersi, Alvin, a mormăit el, simţindu-se aproape ca un idiot tolerat prin bunăvoinţa semenilor. Mersi că ai venit să mă scoţi de aici.

Ambrose l-a privit fără să-şi ascundă dezgustul şi nervii.

— Eu mă dau peste cap ca să-l conving pe şef să te cheme. Şi tu ce faci? O să rămân de poveste. O să râdă şi curcile de mine. Toată lumea o să mă creadă un idiot, şi asta numai pentru că te-am adus în echipă. Aşa o să-mi rămână porecla în istoria poliţiei: „Idiotul de Alvin Ambrose care l-a angajat pe profilerului ăla, arestat pentru că a intrat prin efracţie în propria lui casă". Mersi frumos, doctore.

— Îmi pare sincer rău, crede-mă.

— De ce nu mi-ai povestit despre tatăl tău?

Tony a oftat.

— Nu a fost tatăl meu. Tocmai asta e şi problema.

Să fie nevoit să-i dea explicaţii lui Ambrose era cel mai rău lucru care i se putea întâmpla. Îşi petrecuse viaţa înconjurându-se de ziduri de apărare, pentru a ţine numai pentru el ceea ce nu voia să afle ceilalţi. Şi fusese de ajuns un singur gest nebunesc pentru ca zidurile să se dărâme. Probabil că exact aşa se simţeau şi pacienţii săi.

Fusese un circ, deşi lui nu i se păruse deloc amuzant. Ţipetele agentei imobiliare îl făcuseră să sară din pat, în boxeri, bâjbâind după haine. Din păcate, reacţionaseră şi cei veniţi să vadă casa, care avuseseră prezenţa de spirit de a pune mâna pe telefon şi a anunţa poliţia că un intrus pătrunsese în locuinţă.

Poliţia apăruse incredibil de repede. Tony nu apucase să se îmbrace complet, femeia continua să urle şi vizitatorii încercau să o potolească, stând în pragul uşii şi blocându-i ieşirea. Degeaba încercase să explice că avea tot dreptul să se afle acolo. Faptul că avea la el cheile casei nu îi convinsese pe poliţişti. Pentru ei, era mai credibilă povestea agentei imobiliare, cum că vizitase casa cu o zi în urmă, în calitate de potenţial cumpărător, şi acum pretindea că îi aparţinea. Sincer vorbind, dacă ar fi fost în locul poliţiştilor, şi el ar fi fost înclinat să dea ascultare spuselor femeii. Ar fi considerat că nebunul găsit în dormitor merita cu vârf şi îndesat să fie dus la secţie, unde ori avea să fie amendat, ori povestea lui se confirma. Sau nu, aşa cum bănuiau ei.

Odată ajunşi la poliţie, lucrurile se rezolvaseră foarte repede. Un telefon la avocat şi un altul sergentului Ambrose şi totul se lămurise. Fusese eliberat, cu un avertisment, deloc blând, că data viitoare când va dori să doarmă într-o casă scoasă la vânzare, ar fi bine să informeze mai întâi agentul imobiliar. Când ieşise, spăşit şi stânjenit la culme, îl găsise pe Ambrose aşteptându-l, cu o expresie mult mai puţin prietenoasă decât până atunci.

— Cum adică nu a fost tatăl tău? a întrebat Ambrose după ce s-au urcat în maşină.

— Nu l-am cunoscut niciodată. Nici n-am ştiut cine era tatăl meu până când a murit şi mi-a lăsat casa moştenire.

Ambrose a fluierat lung.

— Asta ar înnebuni pe oricine.

„Mai ales dacă ai fi deja pe jumătate nebun."

— Cam aşa ceva.

— Deci chemarea ta aici, ca să lucrezi la cazul Jennifer Maidment, a fost pentru tine ca un fel de

mesaj, de dincolo de mormânt, să vii să vezi unde a locuit bătrânul, aşa-i?

— Mai mult sau mai puţin. Eu am interpretat-o mai degrabă ca pe o ocazie pe care nu am vrut să o ratez. Îmi cer scuze. Ar fi trebuit să-ţi povestesc totul. Numai că nu m-am aşteptat ca vila să aibă un asemenea impact asupra mea.

„Am crezut că îmi va părea străină, îndepărtată, de neatins." În schimb, se dovedise primitoare, iar efectul asupra lui fusese atât de puternic, încât Tony nu mai îndrăznea să se întoarcă la ea curând.

— Mă rog, ideea e că inspectorul-şef n-o să fie deloc încântat atunci când istoria asta o să ajungă la urechile lui. Deja te consideră o persoană nu tocmai normală.

— Un tip intuitiv acest domn Patterson al tău. S-ar putea totuşi să-i facă plăcere să audă că am câteva sugestii în legătură cu criminalul.

Ambrose şi-a luat ochii de la şosea şi i-a aruncat iute o privire apreciativă.

— Grozav! Spune-mi, cum procedezi de obicei?

Tony a zâmbit uşurat. Faptul că Ambrose se arăta interesat de etapele muncii lui sugera că hotărâse să îl ierte. Şi, ţinând cont de faptul că nimic pe lumea asta nu era mai fascinant pentru Tony ca activitatea sa profesională, avea suficient material la dispoziţie pentru a satisface curiozitatea lui Ambrose. Aşa încât a început să turuie:

— Aş zice că procesul constă din două părţi distincte. Prima e un fel de logică răsturnată – în loc să raţionez de la cauză la efect, pornesc invers. Încep cu victima. Încerc să îmi formez o imagine despre cine e şi ce anume în viaţa ei a putut să atragă atenţia criminalului. Pe urmă analizez lucrurile de care a fost deposedată. Evident, de viaţă. Dar şi de altele. De personalitate. De sex. De putere. Chestii de genul ăsta. Şi, la sfârşit, cercetez ce anume i s-a întâmplat. Ce i-a făcut, concret, asasinul şi în ce ordine a procedat el. După ce asimilez toate acestea, o iau de la capăt. Şi încep să îmi pun întrebări. Dacă eu aş fi ucigaşul, ce motive aş fi avut? Ce semnificaţie au pentru mine faptele pe care le-am comis? Ce câştig ucigând? De ce am ales să fac lucrurile într-o anumită ordine? Apoi mă duc şi mai mult înapoi în timp. Ce anume din trecutul meu are relevanţă pentru ceea ce fac acum? Şi, în momentul când am ajuns în acest stadiu, pot să spun că sunt pe cale de a descoperi ce se întâmplă în mintea criminalului. Tony îşi flutura viguros mâinile în aer – o reprezentare grafică a zbuciumului pe care îl descria. Pe urmă, analizez posibilităţile, a continuat el. Ce fel de viaţă ar putea duce o persoană cu un asemenea trecut? Ce impact a putut avea tulburarea de care suferă asupra vieţii sale? Ce fel de relaţii ar fi putut stabili cu ceilalţi? Şi-a azvârlit mâinile în sus, ridicând din umeri. După cum vezi, nu e o ştiinţă exactă. Şi fiecare caz e diferit.

Ambrose a oftat.

— Fascinant. Dar nu asta te-am întrebat. Voiam să aflu în ce mod prezinţi profilul. În scris sau personal?

— A! Tony ştia că replica lui Ambrose ar fi trebuit să îi taie elanul, dar nu se simţea câtuşi de puţin ruşinat.

Unul dintre lucrurile pentru care nu invidia lumea aşa-zis normală era lipsa de curiozitate, pe care el o considera deprimantă. Din punctul lui de vedere, Ambrose ar fi trebuit să fie fericit că primise acele explicaţii. Dar, dacă omul nu voia să afle decât nişte chestii absolut prozaice, atunci Tony era gata să i le furnizeze.

— De obicei, fac un raport şi îl timit pe e-mail comandantului echipei de investigaţie. Dacă doreşte lămuriri suplimentare, revin asupra fiecărui punct neclarificat. Dar în momentul acesta nu am ajuns în punctul în care să pot definitiva profilul. Încă nu am reuşit să-mi fac o imagine completă despre Jennifer. De asta trebuie neapărat să vorbesc cu prietena ei, Claire şi nu mai ştiu cum.

— Darsie. Claire Darsie.

— Da, exact, îmi cer scuze.

— Acolo mergem acum, a spus Ambrose. Am aranjat cu direcţiunea şcolii să o scoată pe Claire de la ore ca să discute cu tine. Puteţi face o plimbare în curte sau să staţi jos undeva, într-un loc liniştit, cum vrei.

— E perfect. Mersi.

— Deci ce poţi să-mi spui? Vreau să zic, despre părerea pe care ţi-ai format-o.

— Nu prea multe. Pentru că, deocamdată, nu am nimic concret. Avea totuşi ceva, ceva atât de iraţional la prima vedere, încât Tony ştia că urma să-i fie foarte greu să se justifice. Uite, a continuat el, cred că nu e aşa de simplu cum am crezut iniţial şi nu sunt sigur dacă ceea ce a făcut ucigaşul a fost deliberat sau accidental.

— Ce vrei să zici?

Faţa lui Tony s-a încordat.

— Nu sunt sigur că e o agresiune sexuală.

— Nu e o agresiune sexuală? a întrebat Ambrose fără să-i vină a crede. Practic, a violat-o pe fată cu cuţitul. Şi tu spui că nu a agresat-o sexual?

— Vezi, fix despre asta vorbeam. Nu sunt gata să vă ofer un profil complet pentru că nu am toate răspunsurile. Fă-mi însă plăcerea şi hai să zicem, de dragul discuţiei, că nu e vorba despre a obţine satisfacţie sexuală.

L-a privit întrebător pe Ambrose, care s-a mulţumit să ofteze din nou.

— OK. Nu e vorba despre a obţine satisfacţie sexuală. Asta aşa, numai de dragul discuţiei.

— Individul i-a tăiat vaginul, a înfipt cuţitul adânc în ea. Aşa cum bine ai spus, de parcă a violat-o cu cuţitul. Iar eu trebuie să îmi dau seama dacă a făcut-o în mod deliberat, pentru a ne determina să credem că a fost un act de natură sexuală. Sau a făcut asta dintr-un alt motiv, iar faptul că pare o crimă de natură sexuală este pură întâmplare.

— Bine, dar asta e o nebunie! a exclamat Ambrose.

Nu era primul poliţist care reacţiona aşa la unele dintre ipotezele lui Tony.

Nu toţi, dar marea lor majoritate se înşelaseră.

— S-ar putea să fie o nebunie, a zis Tony. Dar, după cum ţi-am spus, nu am suficiente date pentru un profil complet, iar teoriile bazate pe jumătăţi de informaţii se pot adeveri uneori numai pe jumătate. Totuşi, atunci când te îndepărtezi de lucrurile acestea intuitive în care m-am specializat eu şi te întorci la analiza cu adevărat ştiinţifică, te poţi folosi de metode practic incontestabile.

— Ca de pildă?

— Algoritmii. Am luat legătura cu o colegă mai familiarizată decât mine cu profilingul geografic. Şi, după părerea ei, criminalul locuieşte în partea de sud a zonei metropolitane Manchester.

— Manchester? Vorbeşti serios?

— Colega mea aşa zice. Şi se pricepe la lucrurile astea mai bine decât mine. Îţi aminteşti că, atunci când ne aflam în parcarea unde a fost abandonat cadavrul, ţi-am spus că totul ar avea mai mult sens dacă ucigaşul nu ar fi de prin partea locului? Ei bine, se pare că am avut dreptate, cel puţin în privinţa asta. Vreau să spun, dacă e să-i dăm crezare Fionei.

— Şi totuşi… Manchester? Atât de precisă poate fi localizarea?

— Fiona e încrezătoare, deşi prudentă în aprecieri. Îmi va trimite o hartă cu o zonă haşurată în roşu. E o parte a oraşului considerată acum la mare modă. Studenţi, militanţi ecologişti, magazine pentru vegetarienii înrăiţi, brutării cu produse de casă, agenţii de publicitate şi cabinete de avocatură. Foarte cool. Nu tocmai mediul natural pentru un hărţuitor şi un criminal, aş zice. Dar algoritmii nu mint. Deşi, cum unele programe de computer folosesc criterii diferite pentru variate

tipuri de crime în serie, poate că rezultatele nu sunt chiar cele mai corecte.

— Nu știam că ucigașii în serie au un habitat anume, a spus Ambrose.

Tony a meditat câteva clipe asupra problemei.

— De obicei, locuiesc în apartamente închiriate. În principal, pentru că nu reușesc să-și păstreze mult timp o slujbă. Și atunci băncile nu le acordă credite ipotecare. Așa că balanța înclină spre ipoteza că omul nostru stă undeva cu chirie.

— E logic.

Acum era momentul să revină la ceea ce el considera cel mai important.

— Și la fel e și ceea ce ți-am spus mai devreme, Alvin. Tu zici că e o nebunie, dar, cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât sunt mai convins că nu mă înșel. Nu e o crimă de natură sexuală. Și asta nu o afirm doar de dragul discuției.

Ambrose și-a luat din nou ochii de la șosea pentru a se uita la Tony. Dar de data aceasta mașina a derapat ușor într-o curbă mică, înainte ca polițistul să o redreseze.

— Mie tot mi se pare o nebunie. Tonul lui Ambrose păstra nota de incredulitate. Cum să nu fie o agresiune sexuală? N-ai văzut pozele? N-ai văzut ce i-a făcut fetei?

— Ba sigur că am văzut. Numai că ucigașul nu a stat deloc cu ea, Alvin. Gândește-te și tu! A petrecut săptămâni în șir urmărind-o și ademenind-o, câștigându-i încrederea. Dacă ar fi dorit să obțină satisfacție sexuală, ar fi ținut-o ostatică mai multe zile. Moartă sau în viață, în funcție de gusturile lui. Nu s-ar fi grăbit să scape de ea așa cum a făcut.

Ambrose i-a aruncat privirea sa clasică rezervată nebunilor și ciudaților.

— Poate că a intrat în panică. Poate că realitatea a fost mult mai dură decât se așteptase. Și atunci a vrut să pună capăt fanteziei.

Era o variantă asupra căreia Tony meditase puțin înainte de adormi și pe care o respinsese aproape instantaneu.

— Dacă ar fi fost așa, atunci nu s-ar mai fi obosit să o mutileze. Ar fi ucis-o și s-ar fi descotorosit rapid de cadavru. Crede-mă, Alvin, crima asta nu are nimic de-a face cu sexul.

— Atunci cu ce?

Maxilarul încleștat al lui Ambrose îi exprima perfect atitudinea încăpățânată, cu mușchii încordați și cu buza de jos împinsă în afară.

Tony a oftat.

— Repet. Deocamdată, nu știu. Încă nu am ajuns atât de departe.

— Prin urmare, știi despre ce nu e vorba, dar nu și despre ce e? Am priceput eu bine, doctore? Și cum naiba crezi că treaba asta ne-ar putea fi de folos?

Ambrose părea din nou nervos. Tony îi înțelegea motivele. Speraseră că el avea să-și fluture bagheta magică și totul urma să fie bine. Când colo, nu făcuse decât să complice și mai mult situația.

— Măcar vă împiedică să vă mai pierdeți timpul. De pildă, cu infractorii din zonă, cu suspecții voștri uzuali. Nu pe ei trebuie să-i luați la întrebări.

— Deci când anume vei termina profilul, ca să știm ce căutăm?

— Curând. Poate chiar astăzi. Sper ca discuția cu Claire să mă ajute să o înțeleg mai bine pe Jennifer. Și poate că atunci o să îmi dau seama de ce ucigașul a ales-o pe ea. Cheia este victima, Alvin. Într-un fel sau altul, întotdeauna se dovedește a fi așa.

Detectivul Sam Evans se bucura că se întorsese la ceea ce el numea „Civilizație”, cu C mare. Un loc unde cafeaua și sendvișurile cu șuncă se găseau la tot pasul, unde nu era niciodată întuneric total și unde te puteai adăposti de ploaie. Și nu-i părea rău că avusese ocazia, foarte rară, de a-și fi lăsat colegii cu gura căscată de uimire la ședința din dimineața aceea.

Singura lui problemă era acum să dezamorseze mica bombă reprezentată de al treilea cadavru găsit în lac. Și pentru asta trebuia să acționeze cu precauție. Urma să se prefacă ocupat în timp ce așteaptă raportul autopsiei. Dacă șefa descoperea că pierdea vremea de pomană, avea să-i dea cine știe ce altă însărcinare plicticoasă legată de unul dintre cazurile aflate pe rol. Iar dacă nu era de față când sosea raportul legiștilor, atunci avea să-i sufle cineva cazul de sub nas, urmând a se acoperi de glorie. O variantă total inacceptabilă pentru el.

Și-a scos carnețelul din buzunar și a dat câteva pagini, în căutarea numărului inspectorului din Cumbria cu care trebuia să țină legătura. Tocmai se pregătea să-l contacteze, când telefonul lui mobil a început să sune. Numărul nu i-a apărut pe ecran.

— Alo? a spus Sam fără să se prezinte, deloc dispus să ofere informații gratuite.

— Detectivul Evans?

Era o voce de femeie. Energică, tinerească, plină de încredere.

— Da.

— Sunteți ofițerul care mi-a trimis pe e-mail un set de radiografii dentare?

— Exact. Cu ani în urmă, după anunțarea dispariției mamei și a fetiței, criminaliștii care lucraseră inițial la caz obținuseră radiografiile de la dentistul Danutei Barnes, și acum, la sugestia unui polițist din Cumbria, Sam le trimisese la verificat la Carlisle, la University of Northern England.

— Bun. Sunt doctorul Wilde, antropolog legist. Mă ocup de cadavrele descoperite în Wastwater. Încă nu am terminat de analizat tot, dar m-am gândit să vă pun oricum la curent.

— Da, bună idee.

„Slavă Domnului.”

— Ei bine, vestea bună – sigur, asta depinde din ce punct de vedere privești – , vestea bună, așadar, este că fișa dentară aparține în mod cert persoanei adulte mai mici de înălțime, despre care pot afirma cu toată convingerea că era o femeie între douăzeci și cinci și patruzeci de ani.

— Avea treizeci și unu de ani. Și o chema Danuta Barnes, a precizat Sam.

— Mulțumesc. Studenții mei lucrează acum la analizele ADN pentru toate cadavrele. Ar trebui să poată stabili dacă femeia respectivă este mama copilului descoperit în lac. Care avea între patru și șase luni, aș zice, a continuat doctorița Wilde.

— Lynette. Cinci luni, a spus Sam.

Îl tulburase vederea pachetului mic, îngrămădit între cele două, mai mari. Nu era un tip sentimental, dar până și cel mai dur dintre oameni ar fi fost impresionat la vederea unei morți atât de timpurii și de inutile.

Doctorița Wilde a oftat.

— Biata de ea, nici n-a apucat să trăiască. Și n-a avut parte de epitaf, nu-i așa? Și ce-ar fi putut să scrie pe piatra ei de mormânt, la urma urmei? „Moartă la cinci luni; a furnizat un material didactic extrem de folositor?” O să vă sun imediat ce avem confirmarea relației de rudenie.

— V-aș fi recunoscător. Puteți să-mi spuneți ceva despre celălalt corp?

Nu că Sam s-ar fi așteptat la cine știe ce de la un sac de oase și niște lichide interne la a căror compoziție nici nu voia să se gândească.

Doctorița Wilde a chicotit.

— Ei, aici o să aveți o surpriză. Pot, de exemplu, să vă spun că bărbatul se numea Harry Sim și că a murit cândva după iunie 1993.

Sam a rămas o clipă mut de uimire. Apoi și-a revenit și a izbucnit în râs.

— Ce e? Un card de credit sau un carnet de conducere?

Femeia a părut ușor dezamăgită că se prinsese atât de repede.

— Sunteţi mai isteţ decât majoritatea detectivilor, a spus cu un fals accent american.

— Da, aşa îmi place şi mie să cred. Aşadar, care din două?

— Cardul. Un Mastercard valabil din iunie 1993 până în mai 1997, pe numele de Harry Sim. Asta o să vă dea ceva de lucru. Sper că veştile mele s-au dovedit utile.

— O, nici n-aveţi idee, a replicat Sam. O să comparaţi ADN-ul bărbatului cu cel al fetiţei?

— Sigur că da. Copilul care îşi cunoaşte tatăl e un om înţelept.

— Cauza morţii?

— Cam nerăbdători poliţiştii ăştia din Bradfield, a răspuns femeia pe un ton acum mai puţin amuzat. Deocamdată, nu avem cum să ştim. Nu am descoperit traume vizibile ale oaselor, deci bănuiesc că nu au fost împuşcaţi, strangulaţi sau loviţi cu un instrument contondent. Poate fi otrăvire sau asfixiere. Şi chiar cauze naturale, deşi mă îndoiesc. Cred că nu vom putea stabili niciodată cu exactitate. Dacă speraţi cumva să puteţi acuza pe cineva de crimă, mi-e teamă că va trebui să vă mulţumiţi cu probe indirecte.

O perspectivă nu prea grozavă în nici o investigaţie. Nu avea însă de ce să se plângă, ţinând cont de toate cele aflate de la doctoriţa Wilde. Cine ştia ce avea să descopere când începea să cerceteze viaţa şi moartea misterioasă a lui Harry Sim? Sam i-a mulţumit interlocutoarei şi a închis telefonul. Ştia precis care avea să fie următorul său pas.

CAPITOLUL 24

Singurele dăţi când pe Carol o enerva să stea pe scaunul pasagerului erau cele când se îndrepta spre locul unei crime. Chiar dacă avea parte de un şofer extrem de priceput, aşa cum era, fără îndoială, cazul lui Kevin, drumul i se părea întotdeauna interminabil. Mintea îi galopa înainte, dorindu-şi cu ardoare să se afle deja acolo, calculând mişcările următoare. Nu conta că victima depăşise constrângerile temporale. Carol nu voia să o facă să aştepte.

Kevin a cotit şi-a intrat pe un drum îngust care traversa mlaştinile, fiind obligat să încetinească din cauza curbelor. Carol privea pe geam. Trecuse pe aici mai devreme în dimineaţa aceea, în drumul spre Vanessa. Zona mai servise şi în trecut pe post de cimitir – cazul cel mai cunoscut era cel al lui Brady şi al lui Hindley, ucigaşii care îşi îngropaseră victimele în mlaştini –, însă nu anticipase că acela avea să fie locul ales de criminal pentru a se descotorosi de cadavrul lui Seth Viner.

— Asasinului nostru îi place izolarea, a spus ţinându-se de mânerul portierei în timp ce maşina se hurducăia printre hârtoape.

— Crezi că e localnic?

— Depinde ce înţelegi prin asta. Un sfert din populaţia ţării locuieşte la numai o oră de mers cu maşina de Peak District National Park. Nu e chiar atât de departe. Pare pustiu, dar, de fapt, este o zonă imensă de recreere. Excursionişti, alergători – ca aceia care au găsit cadavrul –, oameni veniţi la un picnic, biciclişti care se întrec în cursele alea tâmpite ale lor, familii ieşite duminica la o plimbare cu maşina… O grămadă de lume cunoaşte bine zona, din motive cât se poate de normale.

— Ar trebui să fie dincolo de dealul acela, a zis Kevin aruncând o privire GPS-ului.

— Să sperăm că poliţia din Yorkshire-ul de Vest n-o să revendice cazul, a spus Carol.

Seth dispăruse din Bradfield, dar trupul său fusese descoperit la vreo şase kilometri în interiorul ariei de jurisdicţie a forţei de poliţie învecinate. Nu colaborase niciodată în mod direct cu cei din Yorkshire-ul de Vest, dar reuşise să-i scoată din sărite pe majoritatea comandanţilor brigăzilor criminalistice locale cu câţiva ani în urmă, când lucrase împreună cu Tony, neoficial, la anchetarea unor crime în serie pe care numai ei doi le luaseră în serios.

— Nu prea se dau în vânt după mine, a adăugat ea.

Kevin, care cunoştea foarte bine povestea, a mârâit.

— Nu le poţi purta pică. La urma urmei, i-aţi făcut să arate ca nişte proşti.

— Sper că le-a trecut. S-a întâmplat cu mult timp în urmă.

— Hei, suntem în Yorkshire. Aici oamenii mai au şi acum resentimente după Războiul celor Două Roze, a subliniat Kevin în timp ce ataca o pantă. De pe culme au zărit, la circa un kilometru şi jumătate mai jos, destinaţia, inconfundabilă datorită şirului de vehicule, cortului verde pal, vestelor de un galben fosforescent şi echipamentelor albe ale legiştilor. Cu un dram de noroc, toţi cei pe care i-ai scos din minţi s-au pensionat între timp, a adăugat el.

— Da, mi-ar prinde bine un dram de noroc, că bogată nu sunt cu siguranţă[48]. Au oprit la marginea ariei restricţionate, în spatele unei ambulanţe cu uşile deschise în care câteva femei se încălzeau sub nişte pături termice, ţinând în mâini pahare aburinde din carton. Carol şi-a adunat forţele, a tras adânc aer în piept şi s-a îndreptat spre agentul în uniformă care păzea intrarea în perimetru.

— Inspector-şef Jordan, de la MIT Bradfield, s-a prezentat ea. Şi acesta este sergentul Matthews. Pe drum sunt şi alţi ofiţeri din echipa mea.

Agentul le-a verificat actele.

— Semnați aici, doamnă. Le-a întins un pix și o foaie prinsă de un clipboard și le-a făcut semn să înainteze. Inspectorul-șef Franklin este comandantul însărcinat cu acest caz. Îl găsiți în cort.

Cortul ridicat de echipa de criminaliști pentru a proteja locul crimei se afla chiar la marginea drumului.

— Nu prea îți mai vine să pleci într-o excursie cu cortul, este? a mormăit Carol în timp ce se apropiau. A îndepărtat pânza și a dat astfel la iveală scena bine cunoscută. Tehnicieni criminaliști în alb, detectivi în haine de piele de diverse modele, dar la fel de predictibili. Unele lucruri n-aveau, în mod cert, să se schimbe vreodată în această parte din Yorkshire.

Capetele s-au întors în direcția lor, și un bărbat înalt și palid s-a desprins din grupul de detectivi și s-a îndreptat spre ei.

— Inspector-șef John Franklin. Nu știu cine sunteți dumneavoastră, dar eu răspund de locul acestei crime.

„Un salut prietenesc tipic, așa, ca între polițiști”, și-a spus Carol.

— Inspector-șef Carol Jordan, s-a prezentat ea din nou. O fi locul crimei în sarcina dumneavoastră, dar cadavrul aș zice că e al meu. A scos din geantă o foaie de hârtie și a despăturit-o, arătându-i fotografia făcută de Kathy Antwon fiului ei. Seth Viner, a precizat ea. La data dispariției purta blugi negri, un tricou polo de culoare albă, o bluză de trening cu inscripția Kenton Vale și un hanorac Berghaus bleumarin.

Franklin a încuviințat din cap.

— Da, cam așa ceva. Haideți să aruncați o privire! Deși fotografia nu ne este acum de mare folos. E complet schimbat.

„Farmec și diplomație. Elementele distinctive ale bărbatului din Yorkshire.” Carol l-a urmat pe Franklin, trecând pe lângă grupul de detectivi, cu Kevin alături. În imediata apropiere a marginii drumului, pământul se căsca într-un canal puțin adânc și îngust de numai câteva zeci de centimetri. Nu era propriu-zis un șanț, ci mai degrabă o mică depresiune, lungă de aproape cinci metri. Și adâncă exact cât să ascundă trupul de privirile celor care treceau pe drum cu mașina. Dar nu și de cele ale alergătorilor.

Imaginea era îngrozitoare. Noroiul și sângele închegat acopereau picioarele și partea de jos a trunchiului lui Seth. Avea capul înfășurat într-un sac de plastic, strâns bine în jurul gâtului. O copie fidelă a cadavrului lui Daniel Morrison. Doar hainele difereau. În ciuda murdăriei și a descompunerii trupului, hainele erau cele descrise de cele două mame. Jacheta lipsea, dar bluza de trening verde-închis și blugii negri au convins-o pe Carol că în fața ei se afla fiul lui Kathy și al Juliei.

— Bietul băiat, a murmurat ea cu o voce joasă și tristă.

— Înseamnă că va trebui să ne unim forțele, a declarat Franklin.

Nici o notă de compasiune în glasul său. Nu pentru că ar fi fost un om insensibil, ci pentru că nu îi plăcea să își arate sentimentele în fața femeilor și a subalternilor.

— De fapt, intenționez să revendic cazul, a spus Carol. Este același mod de operare ca în cazul crimei descoperite de noi acum câteva zile. Probabil ați auzit de ea – Daniel Morrison.

Franklin s-a încruntat.

— E sub jurisdicția noastră. Deci cazul ne aparține.

— Nu pun la îndoială jurisdicția. Dar ăsta nu e altceva decât locul unde a fost aruncat cadavrul. Copilul a fost răpit din Bradfield și ucis, foarte probabil, tot acolo. Și o crimă identică a fost comisă în același oraș cu numai câteva zile în urmă. Nu are nici un sens să ne dublăm eforturile, a adăugat Carol încercând să-și stăpânească nervii. Toți avem bugete limitate. Și știți și dumneavoastră ce costuri implică investigarea unei crime. Credeam că de-abia așteptați să scăpați de un astfel de caz.

— Noi nu suntem ca voi. Și nu profităm de orice ocazie pentru a le plasa altora cazurile. Am auzit de voi, cei de la MIT Bradfield. Vă place să vă încununați de glorie, așa umblă vorba. Lucrați umăr la umăr cu brigada antitero, și pe urmă voi sunteți cei care apar la știri, ca în treaba aceea cu bomba. Ei bine, dacă umblați după glorie, de data asta va trebui s-o împărțiți cu noi. Asta dacă vă dăm noi voie. Franklin s-a răsucit pe călcâie și s-a întors la echipa lui. Capetele s-au strâns din nou laolaltă și murmurul unor discuții interminabile a răzbătut spre Carol și spre Kevin.

— Grozav, a spus Carol pe un ton sumbru. Amintește-mi să-mi mai exersez abilitățile diplomatice.

— Cum ai de gând să procedezi în continuare? a întrebat-o Kevin.

— Tu rămâi aici. Ceilalți o să ajungă și ei cât de curând. Stai pe aproape și încearcă să intri în vorbă cu ei. Vezi să nu-ți scape vreo informație. Eu mă duc să vorbesc cu comisarul-șef, să îl rog să aplaneze conflictul, ca să nu ne trezim că ne pierdem cu toții vremea în săptămâna care vine cu certuri inutile despre cine ce ar trebui să facă. Și-a aruncat din nou privirea spre trupul lui Seth și a simțit cum o cuprinde disperarea. Bietele femei, a spus. Tu sau Paula… unul dintre voi să meargă cu ofițerul din Yorkshire, pentru a le anunța. Când vestea va ajunge la urechile presei, casa lor o să fie luată cu asalt. Și vor avea nevoie de tot sprijinul nostru.

— Da, șefa.

Carol s-a uitat lung în zare, spre ținutul mlăștinos.

— Trebuie neapărat să punem capăt nebuniei ăsteia. Să dăm comunicate ca să îi prevenim pe copii, dar mai ales să punem mâna pe nenorocit înainte să apuce să mai omoare pe cineva.

Un gând nerostit nu îi dădea însă pace: „Păcat că Tony nu e aici”.

Cerul era înnorat, amenințând cu ploaia. Totuși, Claire Darsie insistase să stea afară. Ambrose i-l prezentase pe Tony, apoi plecase, lăsându-i singuri. Tony era impresionat de amabilitatea polițistului. Cu cât îl cunoștea mai bine pe Ambrose, cu atât îl plăcea mai mult. Deși bănuia că sentimentul nu era reciproc. Nu după întâmplarea nefericită din dimineața aceea.

Claire l-a condus spre ieșirea din clădirea școlii.

— Putem să facem un tur pe terenul de sport, a spus fata. E un soi de foișor acolo, unde putem să stăm jos, dacă vreți.

Mima nepăsarea, dar avea ceva fragil în comportament care trăda faptul că detașarea ei nu era decât de fațadă.

A impus un ritm alert plimbării lor pe aleea acoperită de pietriș. Vara, era în mod cert umbrită de copacii înverziți, înșirați de-a lungul gardului care împrejmuia incinta. Dar acum lumina soarelui dezvăluia încordarea de pe fața lui Claire. Tony a mers alături, la o distanță apreciabilă. Fata trebuia să se simtă în siguranță, și primul lucru pe care-l putea face el în acest scop era să nu-i invadeze spațiul intim.

— Tu și Jennifer sunteți prietene de multă vreme?

„Folosește timpul prezent, nu atrage inutil atenția asupra unui lucru evident”, și-a spus.

— Din școala primară, a răspuns Claire. În prima zi am căzut la joacă și mi-am julit genunchiul. Jen avea o batistă la ea și mi-a dat-o. A ridicat dintr-un umăr, cu un aer ușor resemnat. Dar, chiar dacă nu s-ar fi întâmplat așa, tot pe ea aș fi ales-o ca prietenă.

— De ce?

— Pentru că era o persoană drăguță. Știu că se spune că despre morți să vorbești numai de bine, dar cu Jen asta nu e o exagerare. Era exact așa cum o descrie toată lumea. Un om bun, înțelegeți ce vă spun? N-avea nimic rău în ea. Chiar și atunci când alții o enervau, încerca să vadă lucrurile din punctul lor de vedere și nu se supăra pe ei. Claire a pufnit ușor, cu dispreț. Nu ca mine. Eu când mă

enervez, o arăt imediat. Chiar nu știu cum de mă suporta Jen. Vocea i-a tremurat și și-a întors fața.

A mărit pasul și a luat-o înainte. Tony a lăsat-o să se îndepărteze, prinzând-o din urmă pe treptele micului adăpost din lemn de la capătul terenului de hochei pe iarbă.

Au intrat în foișor și s-au așezat unul în fața celuilalt. Claire s-a ghemuit cu genunchii la piept și i-a înconjurat cu brațele, în timp ce Tony și-a întins picioarele, încrucișându-și-le la nivelul gleznelor. Și-a lăsat mâinile să-i cadă în poală, într-o atitudine deschisă, neamenințătoare. Acum vedea clar cearcănele lui Claire și unghiile de la mâini, roase până în carne.

— Știu cât de mult ai ținut la Jen, a spus el. Și îmi dau seama că îți lipsește. N-avem cum s-o aducem înapoi, dar poate reușim să facem ceva pentru mama și pentru tatăl ei, găsindu-l pe cel care a ucis-o.

Lui Claire i s-a pus un nod în gât.

— Da, înțeleg. Mă tot gândesc la asta. La ce ar fi făcut Jen dacă aș fi fost eu în locul ei. Ar fi vrut să-i ajute pe ai mei. Numai că nu-mi vine nimic în cap. Asta e problema. I-a aruncat o privire chinuită. N-am ce să vă spun.

— E în regulă Claire, a replicat Tony cu blândețe. Nu ești tu de vină. Și nimeni n-o să te învinovățească pe tine dacă poliția nu îl găsește pe ucigaș. Eu nu vreau decât să stăm puțin de vorbă. Să văd dacă mă poți ajuta să o cunosc mai bine pe Jen.

— Și cum ar putea asta să fie de folos poliției? a întrebat Claire, curiozitatea ei naturală învingându-i pe moment temerile.

— Sunt profiler de meserie. Oamenii nu prea știu cu ce ne ocupăm noi, își închipuie că e o chestie de la televizor și nimic mai mult. Pe scurt, eu trebuie să aflu cum a intrat Jen în contact cu individul ăla și să-mi dau seama ce reacție a avut ea. Și după aceea să interpretez datele ca să înțeleg cu ce fel de persoană avem de-a face.

— Și pe urmă ajutați poliția să pună mâna pe el?

Tony a dat din cap, cu un zâmbet strâmb întipărit pe față.

— Cam așa ceva. Deci ce anume îi plăcea lui Jennifer?

S-a rezemat comod în vreme ce Claire a înșirat o listă lungă de formații de muzică pentru adolescenți, mărci de haine și accesorii la modă, emisiuni TV și vedete. A înțeles că Jennifer era, în general, un copil ascultător – își făcea temele la timp, se întorcea acasă la ora stabilită dacă își petreceau împreună serile în oraș. Și asta în primul rând pentru că nici ei și nici lui Claire nu le trecuse vreodată prin cap că ar putea să procedeze altfel. Erau protejate în școala lor exclusivistă, duse zilnic cu mașina de către părinți, într-o lume a lor care nu se intersecta cu cea a fetelor rele. Tony nu s-a grăbit, ci a pus întrebările pe un ton calm, iar asta a făcut-o pe Claire să se relaxeze într-un final. Acum putea pătrunde mai în adâncime.

— Aproape că pare să fi fost prea perfectă, a spus el. Nu a luat-o niciodată razna? Nu s-a îmbătat? N-a luat droguri, așa, doar ca să experimenteze ceva nou? Nu și-a făcut un tatuaj? Sau un piercing în buric? Nu s-a încurcat cu vreun băiat?

Claire a chicotit, apoi și-a acoperit gura cu mâna, roșinată de veselia ei.

— Probabil vă închipuiți că suntem tare plicticoase, a spus. Dar ne-am făcut găuri în urechi, în vacanța de vară, când aveam doisprezece ani. Și mamele noastre s-au supărat rău de tot pe noi. Dar pe urmă le-a trecut.

— Nu v-ați furișat niciodată după ore la vreo petrecere? Nu ați tras un fum în spatele șopronului? Jen avea un prieten?

Claire i-a aruncat o privire piezișă, dar nu a scos nici un cuvânt.

— Știu că fetele spun mereu că n-au prieten, a insitat el. Numai că mie nu prea îmi vine să cred.

Jen era o fată bună şi amuzantă, cu care te puteai distra. Şi drăguţă, pe deasupra. Şi eu ar trebui să înghit chestia asta, cum că nu avea prieten? Şi-a deschis braţele, cu palmele îndreptate în sus. Zău aşa, Claire!

— M-a pus să jur că o să păstrez secretul, a spus Claire.

— Da, sunt convins. Dar nu s-ar supăra acum pe tine dacă nu ţi-ai ţine promisiunea. După cum tu însăţi ai spus, dacă ai fi fost în locul ei, ai fi vrut ca Jen să ajute poliţia.

— Nu era propriu-zis un iubit. Nu în sensul că îşi dădeau întâlnire sau chestii de genul ăsta. Era un tip pe care îl cunoscuse pe Rig. ZZ, aşa îşi zicea. Scris cu doi de Z, fără puncte.

— Ştim că obişnuia să discute cu el pe Rig. Dar am crezut că sunt doar amici. Nu iubiţi.

— Aşa voiau ei să creadă lumea. Lui Jen îi era groază ca nu cumva să afle părinţii ei, fiindcă el era cu patru ani mai mare ca noi. Aşa că se ducea la internet cafe-ul de lângă şcoală pentru a discuta în linişte cu el pe net. În felul ăsta, maică-sa n-avea cum s-o prindă. Şi mi-a spus că ei doi se înţelegeau foarte bine. Şi că el voia să o cunoască.

— Ţi-a zis dacă îşi făcuseră vreun plan în sensul ăsta?

Claire a clătinat din cap.

— La un moment dat, n-a vrut să-mi mai spună nimic despre el. De fiecare dată când o întrebam, schimba subiectul. Dar presupun că au stabilit ei ceva.

— De ce crezi asta?

Tony a încercat să pună întrebarea pe un ton neutru, străduindu-se să-şi ascundă nerăbdarea.

— Pentru că ZZ a scris pe Rig nişte chestii despre secrete, cum că toţi avem secrete pe care nu vrem ca restul să le afle. Şi pe urmă el şi Jen au continuat discuţia într-o căsuţă privată. Şi mi-am închipuit că Jen îl ceartă că face aluzie la ceea ce se întâmpla între ei.

Dar nu fusese asta. Jennifer fusese ademenită la acea întâlnire pe care, potrivit lui Claire, individul o pusese la cale de mai mult timp. Acum se explica faptul că o fată atât de bine-crescută se purtase cu atâta neglijenţă. Capcana era chiar mai elaborată decât se aşteptase Tony. Avea de-a face cu un ucigaş care nu lăsa nimic la voia întâmplării. Ultima dată când se confruntase cu un criminal care îşi planifica mişcările cu atâta grijă fusese la cazul la care lucrase pentru prima oară împreună cu Carol, şi plătise un preţ mult prea mare. Nu îi surâdea deloc ideea de a se cufunda din nou într-un abis la fel de adânc. Dar, dacă numai aşa îl putea aduce pe ucigaşul lui Jennifer Maidment în faţa justiţiei, înainte de a mai omorî pe cineva, era gata să o facă din nou, şi fără nici o urmă de ezitare.

[48] Aluzie la un vechi proverb englezesc, *Better be born lucky than rich* („Mai bine te naşti norocos decât bogat”) (n.tr.)

CAPITOLUL 25

Parcul de rulote nu ar fi putut câştiga vreun concurs de frumuseţe. Cabanele pătrăţoase, vopsite în nuanţe pastelate, se aliniau pe parcele de beton înconjurate de petice de iarbă ofilite şi de alei din macadam. Unii rezidenţi încercaseră să cultive flori în jardiniere sau în straturi săpate în pământ, dar fuseseră nevoiţi să se lase păgubaşi din cauza vânturilor care băteau dinspre golf. Când a coborât din maşină şi a privit în jur, Sam a fost nevoit să recunoască în sinea lui că priveliştea compensa multe dintre neajunsuri. Soarele care ieşea din apă dădea şi mai mult farmec întinderii lungi de nisip care părea să îmbrăţişeze orizontul, în locul unde marea scânteia, la picioarele golfului Morecambe. Sam era conştient că locul avea o frumuseţe înşelătoare. Mulţi oameni pieriseră în valuri de-a lungul anilor, pentru că nu anticipaseră puhoaiele de apă şi viteza fluxului. Însă, văzută de acolo, marea părea perfectă.

Sam s-a îndreptat spre o cabană caraghioasă din lemn care părea să se potrivească mai bine undeva prin Vestul Mijlociu american. Stacey descoperise că Harry Sim utilizase pentru ultima dată Mastercardul cu zece zile înaintea dispariţiei Danutei Barnes. Cumpărase benzină de zece lire de la o benzinărie situată la circa trei kilometri mai jos, pe drumul dinspre Parcul de Rulote cu Vedere la Golf. Tranzacţia fusese efectuată trei săptămâni mai târziu de o bancă din centrul Bradfieldului. După spusele lui Stacey, ăsta era un lucru total nefiresc, căci Harry Slim îşi rezolva, de obicei, plăţile trimiţând cecuri companiei care îi emisese cardul. Faptul că Stacey aflase toate astea i se părea lui Sam un adevărat miracol. În care se strecuraseră, probabil, şi nişte mici ilegalităţi.

Adresa de corespondenţă dată la emiterea cardului era cea a parcului de rulote. Şi era ultima urmă a lui Harry Slim descoperită de Stacey şi de Sam. Fişierele din computer, telefoanele date la fisc, la bănci şi la companiile emitente de carduri nu scoseseră nimic altceva la iveală. Fapt nu tocmai surprinzător, având în vedere că Harry Sim părea să-şi fi petrecut ultimii paisprezece ani zăcând pe fundul lacului Wastwater.

Sam a bătut la uşa cabanei şi a intrat, cu insigna la vedere. Bărbatul din spatele biroului era ocupat cu descifrarea unor cuvinte încrucişate pe computer. A privit spre Sam, a salvat ce lucrase pe calculator şi s-a ridicat cu greu de pe scaun. Părea să aibă în jur de cincizeci şi cinci de ani şi era solid, iar trupul său mătăhălos începuse să se înece în grăsime. Părul nisipiu înspicat cu alb era prea uscat şi rebel pentru a se supune de bunăvoie periei sau pieptănului. Avea pielea subţire ca hârtia din cauza expunerii îndelungate la aerul sărat şi la vânturile puternice. Era îmbrăcat îngrijit, într-o bluză de flanel, o jachetă purpurie şi pantaloni gri-închis din catifea reiată.

— Domnule ofiţer, a spus şi a dat din cap în chip de salut.

Sam s-a prezentat, şi bărbatul l-a privit uimit.

— Bradfield, a spus. Înseamnă că aţi bătut ceva drum până aici. Sunt Brian Carson. A fluturat uşor din mână, înspre fereastră. Sunt proprietarul parcului.

— De cât timp? a întrebat Sam.

— Din 1987. Înainte, am lucrat ca tipograf în Manchester. Pe urmă, când toată industria a început să se ducă de râpă, mi-am băgat banii în afacerea asta. Şi n-am regretat nici o clipă. Duc o viaţă grozavă.

Părea sincer, fapt care l-a descumpănit pe Sam. Cu greu îşi imagina o ocupaţie mai anostă.

— Mă bucur să aud asta, a spus el. Pentru că persoana despre care vreau să vă întreb a locuit aici în urmă cu paisprezece, cincisprezece ani.

Carson s-a înviorat dintr-odată.

— Ei, e ceva vreme de atunci. Va trebui să mă uit în dosare. S-a întors, arătând spre o uşă din spatele său. Acolo ţin arhiva. Nu că aş avea nevoie de ea. Mă mândresc cu faptul că îmi cunosc chiriaşii. Nu atât de bine pe cei veniţi în vacanţă, ci mai mult pe aceia care îşi ţin aici rulotele. Îi ştiu pe toţi. Dar ce s-a întâmplat de trebuie să cercetaţi treburi aşa de vechi?

Sam i-a aruncat acel zâmbet leneş şi melancolic cu care câştiga, de obicei, simpatia oamenilor.

— Îmi pare rău. Nu am voie să discut asemenea detalii. Ştiţi cum e.

— O! Carson părea dezamăgit. Ei, atunci asta e! Deci cum se numeşte persoana?

— Harry Sim.

Carson s-a luminat la faţă.

— A, îmi amintesc de Harry Sim. Se potrivea aici ca nuca în perete. Majoritatea chiriaşilor noştri pe termen lung sunt oameni mai vârstnici. Sau tineri familişti. Harry era însă altfel. Locuia singur. Un bărbat de vreo treizeci şi cinci de ani, aş zice. Destul de retras. Nu se amesteca niciodată cu ceilalţi, nu participa serile la grătare sau la karaoke şi alte chestii de genul ăsta. Cabana lui era chiar în spate. N-avea cine ştie ce privelişte acolo, dar liniştea îi era asigurată. Ştiţi, rulotele din spate sunt cel mai greu de închiriat, pentru că nu beneficiază de vedere spre golf. A zâmbit uşor stânjenit. Şi oamenii la asta se aşteaptă, având în vedere numele parcului, la vedere spre golf.

— Mda, îmi închipui, a zis Sam. Aţi spus că locuia singur. Ştiţi cumva dacă primea vizitatori?

Întrebarea l-a luat pe Carson pe neaşteptate.

— Nu că nu mi-aş aminti, a spus el. Doar că n-am nici cea mai vagă idee. N-ai cum să vezi dacă vin sau nu vizitatori în zona aia în care închiriase el rulota. Şi ştiu că e greu de crezut, dar vara e o adevărată nebunie aici. N-am cum să ştiu cine intră şi cine iese, decât dacă trece pe aici, prin faţa ferestrei.

— Înţeleg. Aţi avut mult de-a face cu el?

Carson s-a cufundat şi mai mult în deznădejde.

— Nu. Evident, am negociat contractul înainte de a-i închiria rulota. Dar cam atât. Nu s-a oprit niciodată să stea la taclale cu mine, nu am vorbit decât atunci când se ivea o problemă, şi, cum noi ne străduim să oferim cele mai bune condiţii, nu prea am avut motive de discuţie.

Lui Sam aproape că i s-a făcut milă de bărbatul atât de dornic să ajute, dar care nu îi putea oferi mare lucru. Pe urmă s-a autocompătimit: în final, tot el avea să sufere din cauza lipsei de informaţii.

— Cât timp a locuit aici?

Chipul lui Carson s-a însufleţit din nou.

— Ei, asta pot să vă spun. Trebuie totuşi să verific, ca să vă dau datele precise.

Era deja cu un picior în biroul din spate. Sam a zărit un şir de dulapuri, apoi a auzit cum un sertar se deschide şi se închide la loc. După câteva clipe, Carson a apărut din nou, cu un dosar subţire în mâini.

— Uitaţi, a spus aşezându-l pe birou.

Pe etichetă era scris: „127/Sim”.

— Văd că aveţi un sistem de arhivare bine pus la punct, a remarcat Sam.

— Îmi place să ţin hârtiile în ordine. Nu ştii niciodată când vine cineva să ceară informaţii, aşa, ca dumneavoastră. A deschis dosarul. Poftim! Harry Sim a închiriat rulota pentru un an în aprilie 1995. Şi-a aruncat ochii pe foaia de hârtie. Nu şi-a reînnoit contractul, a rămas aici doar un an.

— A lăsat ceva în urmă când a plecat? Documente, haine?

„Mărturii ale unei vieţi distruse de altcineva?”

— Nu, nu văd nici o menţiune în acest sens în dosar. Şi, credeţi-mă, aş fi notat dacă ar fi fost

cazul.

Sam era convins.

— Şi n-aveţi nici o idee când anume a părăsit, mai precis, locul?

Carson a clătinat din cap, plin de regret.

— Nu. Cheile au fost lăsate pe masă, aşa scrie la dosar. Dar n-am cum să ştiu de când stăteau acolo.

Ajunsese, din câte se părea, într-un punct mort. Harry Sim părăsise parcul de rulote, dar nimeni nu ştia când, de ce sau încotro se îndreptase. Sam aflase sfârşitul poveştii, dar nu şi începutul ei. Mai avea o singură întrebare de pus.

— I-aţi cerut referinţe atunci când aţi semnat contractul?

Carson a încuviinţat, mândru.

— Sigur că da. A scos ultima filă din dosar. Două referinţe. Una de la bancă şi una de la fosta lui şefă, o doamnă pe nume Danuta Barnes.

Spre uşurarea lui Carol, Blake a primit-o în birou numaidecât. A constatat cu uimire că bărbatul era îmbrăcat în uniformă completă. Se obişnuise cu John Brandon, care purta uniforma numai atunci când era obligat, preferând costumele comode. Lui Blake îi plăcea însă, în mod cert, să nu lase pe nimeni să uite ce funcţie importantă deţinea.

I-a făcut semn să ia loc, şi-a împreunat degetele şi şi-a sprijinit bărbia în ele.

— Ce te aduce aici, doamnă inspector-şef?

Carol s-a stăpânit să nu riposteze copilăreşte: „Propriile mele picioare”.

— Am venit să vă rog să interveniţi pe lângă poliţia din Yorkshire-ul de Vest. I-a prezentat situaţia într-un mod clar şi succint. Este o anchetă criminală, domnule. N-am timp să mă joc de-a v-aţi ascunselea cu ei. Nu ne permitem să pierdem vremea de pomană.

— Corect. Ar trebui să fie încântaţi să ne predea nouă cazul. În felul ăsta, o să facă economii serioase, şi, dacă găsim criminalul, nu mă îndoiesc că-şi vor revendica meritele, măcar pe jumătate. O să mă ocup eu de asta, inspectore-şef.

Carol a fost plăcut surprinsă de faptul că Blake nu se enervase. Şi că îi luase partea fără prea multe întrebări. Poate că ar trebui totuşi să acorde mai mult credit unui om cu o asemenea reputaţie şi cu ambiţii atât de mari pe cât se zvonea.

— Mulţumesc, a spus, apoi a dat să se ridice.

Blake i-a făcut semn să se aşeze la loc.

— Mai stai o clipă. Deci, după părerea ta, există o legătură între cele două crime?

Carol s-a pus imediat în gardă. Unde voia Blake să ajungă?

— Nu mi se pare că e loc de îndoială. Moduri de operare identice, acelaşi tip de victime, procedeu similar utilizat pentru a scăpa de cadavru. Suntem aproape siguri că Seth Viner a fost hărţuit pe internet şi, din câte am aflat, la fel s-au petrecut lucrurile şi în cazul lui Daniel Morrison. Nu am oferit presei detalii în legătură cu uciderea lui Daniel, deci la Seth nu poate fi vorba despre o copie la indigo. Nu văd cum am avea de-a face cu altceva decât cu unul şi acelaşi ucigaş.

Blake i-a aruncat un zâmbet strâmb care i-a umflat obrajii ca două mere.

— Am încredere în judecata ta. Dată fiind situaţia, ar cam fi cazul să apelezi la un profiler.

Carol s-a străduit să îşi păstreze cumpătul.

— Mi-aţi spus că bugetul nu ne permite aşa ceva, domnule, a rostit pe un ton sec, prudent.

— Ţi-am zis că nu ni-l putem permite pe doctorul Hill, a precizat Blake, accentuând dispreţuitor numele lui Tony. Avem însă acces la profilerii de la Academia Naţională de Poliţie. După ce îmi termin treburile cu poliţia din Yorkshire-ul de Vest, o să mă ocup şi de asta.

— Pot să o fac eu, domnule, a spus Carol încercând să-şi recapete cât mai repede controlul. N-ar trebui să vă pierdeţi vremea cu chestiuni administrative mărunte.

De data aceasta, rânjetul lui Blake a căpătat o notă de cruzime.

— Nu mă deranjează, atâta timp cât îţi pot fi de folos. Ai pe cap două crime. Ştiu cât de uşor e să scapi unele lucruri printre degete atunci când eşti atât de ocupat.

Nenorocitul insinua că ea ignorase în mod deliberat un ordin. Carol a simţit cum furia creştea în ea, dar şi-a păstrat atitudinea politicoasă.

— Mulţumesc, domnule, a spus, incapabilă să-i întoarcă zâmbetul.

— O să vezi cât de bine o să te descurci şi fără ajutorul doctorului Hill.

Carol s-a ridicat şi a încuviinţat cu un gest scurt din cap.

— Desigur, domnule. La urma urmei, nimeni nu e de neînlocuit.

Ambrose l-a lăsat pe Tony la vilă, pentru a-şi putea recupera maşina.

— Presupun că nu ai de gând să-ţi petreci noaptea aici, a murmurat în timp ce scotea geanta din portbagaj. Pentru că, dacă intenţionezi să faci asta, va trebui să anunţi agenţia imobiliară, ca să nu aducă vizitatori.

— Nu, nu rămân aici. Promit că n-o să mai ajung la secţia de poliţie.

— Asta-i o veste bună. Ambrose a făcut un balon din gumă de mestecat şi a clătinat din cap, mai binevoitor de această dată. Pentru că n-ar fi tocmai cel mai plăcut mod de a începe ziua. Deci ce planuri ai acum?

— O să caut un bar liniştit, o să mă aşez într-un colţ şi o să încep să-mi scriu raportul la laptop. Voi încerca să-l termin până spre după-amiază. Şi pe urmă o să iau masa, sperând că voi reuşi să evit ora de vârf din zona Birmingham atunci când voi porni înapoi spre Bradfield. Asta dacă n-ai nimic împotrivă. Evident, dacă o să mai fie chestiuni neclare în legătură cu profilul, o să mai rămân pe aici. De un lucru sunt însă convins: criminalul va lovi din nou. Şi eu o să fac tot ce îmi stă în putinţă pentru a vă ajuta să-l opriţi.

— Eşti sigur că va ucide iarăşi?

Tony a oftat.

— Odată ce au prins gustul, indivizii de genul ăsta nu se mai pot lipsi de el.

— Dar, atunci când am discutat despre faptul că a abandonat atât de repede cadavrul, nu am stabilit că poate s-a speriat în momentul când a transformat fantezia în realitate?

Ambrose s-a rezemat de maşină, cu braţele încrucişate la piept, exprimându-şi astfel concret refuzul de a accepta că nu se aflau decât la început.

— Tu ai sugerat asta, Alvin, nu eu. Şi e o ipoteză plauzibilă, având în vedere probele. Numai că, din experienţa mea, ştiu că lucurile nu merg aşa. Chiar dacă individul s-a înspăimântat atunci, asta nu îl va împiedica să încerce din nou. Şi va dori să o facă mai bine. Aşa încât va trebui să ne mişcăm contracronometru.

Ambrose părea dezgustat.

— Să-ţi spun ceva. Mă bucur că nu sunt în locul tău. Pentru că nu mi-ar plăcea deloc ca toate chestiile alea oribile să se învârtă în mintea mea.

Tony a ridicat din umeri.

— Ştii cum se zice. Găseşte ceva la care te pricepi şi fă-ţi din asta o meserie.

Ambrose s-a îndreptat de spate şi i-a întins mâna.

— A fost o experienţă interesantă să lucrez cu tine. Nu pot să spun că mi-a plăcut tot ce am văzut, dar ţi-am urmărit cu atenţie raţionamentele cu privire la asasin. Şi sunt tare curios să aflu cum se va sfârşi prima mea colaborare cu un profiler.

Tony a zâmbit.

— Sper că nu va fi o decepţie. E adevărat, nu ai avut ocazia să mă admiri în plenitudinea strălucitelor mele aptitudini sociale. Dar, sincer să fiu, eu trăiesc într-un mediu destul de bizar. A arătat spre picior. Poate că ai remarcat că şchiopătez. A fost, literalmente, un nebun cu toporul[49]. Stăteam în biroul meu, citind un raport al comisiei de eliberare condiţionată; următorul lucru pe care mi-l amintesc este imaginea unui bărbat care ţinea în mână un topor, cu care „culegea" suflete pentru Domnul. I-a aruncat o privire chinuită lui Ambrose. Colegii mei par capabili să evite asemenea situaţii extreme. Dar eu nu reuşesc.

Ambrose s-a uitat stânjenit la el, apoi s-a îndreptat spre locul şoferului.

— Ţinem legătura, a spus şi a deschis portiera.

Tony i-a făcut semn cu mâna, apoi şi-a vârât geanta în maşină. Nu fusese pe deplin cinstit cu Ambrose. Intenţiona, într-adevăr, să găsească un bar, dar nu acum. Luase mai multe seturi de chei de la avocatul lui Blythe. Nu ştia nimic despre bărci, dar, aparent, acum era proprietarul uneia de oţel de vreo cincizeci de metri lungime, pe nume *Steeler,* ancorată la propriul ponton din portul de agrement Diglis. „În trecut, se chema Diglis Canal Basin", îi spusese avocatul fără să-şi ascundă disprețul. „Şi de-a lungul canalului erau depozite şi fabrici de porţelan Royal Worcester. Acum, pe mal se înşiră apartamente, fabrici de industrie uşoară şi unităţi comerciale. Progresul, bănuiesc. Tot ce a mai rămas de pe vremuri e cabina ecluzierului şi hanul Anchor. O să-ţi placă. E o cârciumă curată, de modă veche. Arthur era un obişnuit al localului. Au şi o pistă de popice tradiţională de Worcester, din lemn. Arthur era în echipă şi participa la concursuri. Fă-le o vizită şi spune-le cine eşti. Vor fi încântaţi să te cunoască."

„O să las cârciuma pe altă dată", şi-a spus Tony consultând harta pentru a vedea cum să ajungă în port. Astăzi, avea să se aşeze într-un colţişor pe barca lui Blythe pentru a-şi scrie raportul. Şi poate, să arunce un ochi, în căutarea altor indicii despre viaţa lui Arthur.

A parcat maşina cât mai aproape de ponton şi a petrecut următoarele zece minute hoinărind pe mal. A găsit în cele din urmă barca, înghesuită în capătul unui şir de ambarcaţiuni de acelaşi gen. *Steeler* era vopsită în tradiţionalele nuanţe de verde strălucitor şi purpuriu, iar numele era scris cu litere aurii cu negru. Patru panouri solare erau fixate pe acoperiş, rezultat al ingeniozităţii lui Blythe. Aşadar, nu avea probleme cu energia, în cazul în care dorea să pornească blestemata aia de barcă.

A urcat la bord. Podeaua metalică făcea zgomot la fiecare pas al lui. Bocaportul era încuiat cu două lacăte zdravene, pe ale căror chei avocatul i le înmânase vesel. „Ai grijă de barcă", îi spusese. „E un exemplar minunat. Arthur lua parte la regatele organizate în Midlands. Adora apa". Pasiunea nu fusese, în mod cert, transmisă ereditar. Tony nu simţea nici o atracţie faţă de apă sau de bărci. Nu intenţiona să stea mult timp pe *Steeler*, dar, dacă tot ajunsese cu cercetările atât de departe, voia să vadă cu ochii lui cum trăise Arthur în celălalt mediu al său.

Bocaportul a alunecat lin, permiţându-i să deschidă uşile duble care duceau în jos. Tony a coborât cu grijă treptele şi s-a trezit într-un hol dotat cu cuptor cu microunde, ceainic şi plită. A înaintat şi a intrat în salon. O banchetă din piele cu bumbi era aşezată pe o latură şi în faţa ei se afla o masă. În capătul celălalt al încăperii trona un fotoliu rotitor din piele, aranjat în aşa fel încât să poată fi poziţionat fie spre masă, fie spre televizor şi DVD. Într-un colţ fusese înghesuit un şemineu cu lemne. Mici dulapuri şi rafturi elegante se aliniau de-a lungul pereţilor, exploatând la maximum fiecare colţişor. Uşa din capăt dădea spre o cabină cu un pat dublu şi un dulap. Ultima uşă ducea spre o baie strălucitoare, echipată cu toaletă, chiuvetă şi cabină de duş, toată numai din faianţă alb şi crom. Spre mirarea lui, mirosea a curat şi a proaspăt.

S-a întors în salon. Nu era sigur la ce se aşteptase, dar în nici un caz nu la ceva strict funcţional,

lipsit de orice amprentă a personalității lui Blythe. Barca nu degaja nici un fel de personalitate. Totul era mult prea standardizat, îngrijit și curat. Avea asupra lui un cu totul alt efect decât casa. Într-un fel, asta era o ușurare. Nimic nu urma să îi distragă atenția de la ceea ce avea de făcut. Și nimic nu îl putea împiedica să o scoată la vânzare, la momentul potrivit.

În ciuda nepriceperii lui congenitale, a descoperit cu destulă ușurință cum stătea treaba cu electricitatea. În scurt timp, luminile erau aprinse, iar el putea să lucreze liniștit la laptop. Micul birou era, fără îndoială, excelent organizat. Nu îi lipsea decât accesul wireless la internet. O clipă, i-a trecut prin cap ideea nebunească de a merge cu barca pe rețeaua de canale până în Bradfield, folosind-o pe post de birou. Pe urmă, și-a dat seama că ar trebui să posede cunoștințe de navigație și s-a lăsat păgubaș. Nemaivorbind despre modul cum ar fi fost privită o asemenea acțiune temerară de către cei de tipul lui Alvin Ambrose. Numai gândul la primejdiile care puteau pândi la tot pasul între Worcester și Bradfield era de-ajuns pentru a-l îngrozi. Nu, se mărginea la o după-amiază de muncă la bord, după care avea să lase barca în seama unui agent de vânzări. Oare așa se proceda cu vânzarea ambarcațiunilor? Sau afacerile se încheiau într-un mod informal, la un joc de popice?

— Revino-ți, și-a spus Tony cu voce tare, conectându-și laptopul.

A deschis paragrafele introductive standard:

Profilul de infractor care urmează este strict orientativ și nu trebuie privit drept un portret-robot. Este puțin probabil ca profilul să corespundă în toate amănuntele, deși mă aștept la un grad înalt de concordanță între trăsăturile prezentate mai jos și realitate. Toate afirmațiile conținute în acest profil exprimă probabilități și posibilități, nu fapte.

Un criminal în serie lasă semnale și indicii în procesul de comitere a crimelor. Tot ce face este, deliberat sau nu, parte a unui tipar. Descoperirea acestui tipar relevă logica criminalului. Chiar dacă pentru noi ea nu are nimic de-a face cu logica, pentru el este vitală. Deoarece logica sa este atât de idiosincrasică, de regulă, capcanele uzuale nu pot fi folosite pentru prinderea asasinului. Cum el este unic, la fel trebuie să fie și modalitățile de a-l captura, de a-l interoga și de a-i reconstitui faptele.

Tony a recitit textul, apoi a șters al doilea paragraf. Din câte știa el, asasinul nu putea fi considerat deocamdată criminal în serie. Dacă reușea să îi ajute pe Ambrose și pe Patterson, poate că ucigașul nu avea să comită mai mult de trei crime și să fie astfel considerat, în mod oficial, criminal în serie. În lumea lui Tony, asta echivala cu un final fericit.

Pe de altă parte, dacă acțiunile polițienești nu erau încununate de succes, individul avea să comită și alte crime. Totul era o chestiune de timp. De timp și de abilitate. Faptul că ancheta nu era decât la început nu însemna că individul pe care îl căutau nu era un criminal în serie. A oftat și a adăugat la loc paragraful șters.

Degetele îi zburau pe tastatură în timp ce descria în detaliu concluziile pe care i le prezentase deja lui Ambrose la locul unde fusese aruncat cadavrul și, mai devreme, în mașină. A făcut o pauză, apoi s-a ridicat pentru a explora cabina. A găsit cafea instant și frișcă în borcanele aliniate pe rafturi. A dat drumul la robinet, și apa a început să curgă. A gustat-o, prudent, și a decis că era potabilă. A așteptat ca apa să dea în clocot, căutând o cană și o linguriță. Al doilea sertar pe care l-a deschis conținea tacâmuri. A băgat mâna și a dat cu degetul mare peste ceva. S-a uitat mai îndeaproape și a zărit un plic gros și alb, de mărimea unei cărți poștale. L-a luat și și-a descoperit, șocat, numele scris îngrijit și cu litere mari: „DR. TONY HILL”. Arthur îi adresase o scrisoare pe care o vârâse în sertarul cu tacâmuri de pe vasul său. N-avea nici un sens. De ce ar proceda cineva într-un asemenea mod? Dacă ar fi vrut ca lui Tony să îi parvină ceva din partea lui, de ce lăsase plicul acolo, unde risca să nu fie găsit niciodată, în loc să-l înmâneze avocatului? În plus, oare Tony își dorea cu adevărat să afle ce conținea plicul?

L-a pipăit. Înăuntru nu erau numai hârtii. Mai era şi altceva, uşor, dar totuşi solid, cam de zece pe patru centimetri şi de grosimea unei carcase de CD. A lăsat plicul deoparte cât timp şi-a pregătit cafeaua, uitându-se însă la el cu coada ochiului. A luat cana de cafea şi plicul şi le-a aşezat pe masa unde lucrase. S-a uitat lung la plic, în timp ce întrebările îl asaltau din toate părţile. Ce anume îi lăsase Arthur recurgând la o modalitate atât de ciudată? Şi cu ce îi putea fi lui de folos aflarea conţinutului plicului? Era conştient că existau lucruri pe care nu dorea să le cunoască despre Arthur, dar nu îşi dădea seama ce anume voia să ştie.

În cele din urmă, curiozitatea i-a învins îndoielile. A deschis plicul şi a răsturnat conţinutul pe masă. Înăuntru era o foaie A4 din aceeaşi hârtie groasă ca plicul. Şi un mic reportofon, asemănător celui folosit de Tony pentru a-i dicta secretarei note cu privire la pacienţi. L-a împuns uşor cu degetul, ca şi cum se aştepta să explodeze. A despăturit, încruntat, coala de hârtie. În partea de sus era gravat numele lui Arthur Blythe. A tras adânc aer în piept şi a început să citească textul scris îngrijit care acoperea pagina.

Dragă Tony,

Dacă citeşti acum aceste rânduri înseamnă că ai ales să nu îţi ignori moştenirea. Mă bucur. Te-am dezamăgit cât am fost în viaţă. N-am cum să îndrept lucrurile, dar sper că tot ce ţi-am lăsat îţi va aduce un dram de plăcere. Aş vrea să mă explic în faţa ta, deşi sunt conştient că nu îmi datorezi nimic şi că e foarte posibil să nu vrei să-mi auzi justificările. Mult timp nici nu am ştiut că exişti. Te rog să mă crezi. Nu am intenţionat niciodată să te abandonez. Dar, de când am aflat de tine, ţi-am urmărit evoluţia cu o mândrie la care ştiam că nu aveam dreptul. Eşti un om inteligent, ştiu asta. Aşa că mă bazez pe judecata ta, şi tu alegi dacă vrei sau nu să mă asculţi.

Indiferent de decizia pe care o vei lua, fii convins că îmi pare sincer rău că ai crescut fără un tată care să te ajute şi să te susţină în viaţă. Îţi doresc numai bine pe viitor.

Al tău devotat,

(Edmund) Arthur Blythe

În ciuda hotărârii de a nu se lăsa impresionat, Tony a simţit cum emoţia îl sufoca. A înghiţit cu greu, mişcat de sinceritatea cuvintelor lui Arthur. Scrisoarea îi depăşea cu mult aşteptările, şi poate chiar şi puterile. A recitit-o, rând cu rând, cântărind fiecare vorbă în parte, încercând să şi-l imagineze pe Arthur în vreme ce o compunea. Oare câte ciorne făcuse înainte de a ajunge la versiunea finală? L-a văzut cu ochii minţii, cu scrisul său precis, de inginer, la prima, apoi la a doua şi a treia tentativă, încercând să găsească nuanţa cea mai potrivită, să exprime exact ceea ce dorea, fără a lăsa loc la interpretări şi la neînţelegeri. Dintr-odată, şi-a dat seama că nu ştia cum arătase Arthur. Nu văzuse nici o fotografie expusă în casă, nimic care să ateste sau nu asemănarea fizică dintre tată şi fiu. Probabil existau nişte fotografii; şi-a făcut o notă mentală ca data viitoare când intra în casa lui Arthur să le caute.

Data viitoare. Tony i-a perceput semnificaţia imediat ce gândul i-a trecut prin cap. Da, avea să existe o dată viitoare. Ceva se schimbase înăuntrul său în ultimele douăzeci şi patru de ore. Trecuse de la ideea de a păstra distanţa între el şi Arthur la dorinţa de apropiere. Fără să ştie deocamdată sub ce formă. Dar avea să-şi dea seama la momentul potrivit.

Ştia însă că nu era încă pregătit să asculte mesajul lui Arthur. Şi poate că nici nu avea să fie vreodată. Deocamdată, avea de lucru. Munca era mai importantă decât propria lui stare emoţională. A revenit la laptop şi s-a reapucat să scrie.

„Cel mai probabil, ucigaşul este un bărbat alb.” Care, la fel ca mai toţi ceilalţi criminali de acest gen, locuieşte în comunitatea sa etnică. „Are vârsta cuprinsă între douăzeci şi cinci şi patruzeci de ani.” Douăzeci şi cinci, pentru că un astfel de mod laborios de planificare şi de finalizare a intenţiilor

necesita un anumit grad de maturitate. Patruzeci, deoarece, potrivit legii probabilităţilor, până la această vârstă indivizii de tipul lui erau fie prinşi, fie ucişi, fie renunţau de bunăvoie la acte criminale.

Nu este şofer de camion – mai multe dintre locaţiile folosite de el pentru a accesa computerele publice, ca, de pildă, aeroportul din Manchester sau centrul comercial din Telford, nu au parcări de camioane. În mod cert însă are propriul mijloc de transport – nu ar risca să lase urme într-un vehicul aparţinând unui terţ. Foarte probabil, destul de mare, poate un hatchback[50]. Nu cred că este şofer de vehicul comercial, deşi ipoteza poate fi susţinută prin anumite argumente. Aşa s-ar explica deplasările pe reţeaua de autostrăzi. Dar, având în vedere programul de lucru foarte solicitant al acestei categorii profesionale, mă îndoiesc că ar dispune de flexibilitatea şi de timpul necesare pentru a o răpi şi apoi a o abandona pe Jennifer.

Individul posedă, probabil, o diplomă universitară sau de colegiu. Cunoştinţele sale în tehnologia computerelor şi familiaritatea lui cu posibilităţile pe care aceasta le oferă sugerează competenţă în acest domeniu. Cred că este un profesionist IT care lucrează pe cont propriu. În industria electronică funcţionează o comunitate, nu foarte unită, de consultanţi care beneficiază de un grad mare de libertate atât în privinţa programului de lucru, cât şi a locaţiilor firmelor cu care se află în relaţii contractuale.

În privinţa personalităţii criminalului, avem de-a face cu un psihopat cu tulburări comportamentale grave. Poate mima interacţiunea umană, dar nu este capabil de empatie. Locuieşte, probabil, singur şi nu întreţine cu nimeni legături emoţionale strânse. Fapt deloc neobişnuit în comunitatea sa profesională, deşi mulţi lucrători din domeniul IT sunt perfect capabili de implicare emoţională. Ei preferă însă maşinile în locul oamenilor, pentru că le este mai comod.

Poate fi un fan al jocurilor pe computer, în special al jocurilor interactive violente. Acestea pot reprezenta o supapă pentru sentimentele sale nihiliste la adresa umanităţii.

Tony a recitit textul fără nici o satisfacţie. În afara observaţiei că nu era vorba despre o crimă de natură sexuală, avea senzaţia că nu reuşise să găsească nimic spectaculos, ci doar înşirase noţiuni de specialitate elementare şi chestii de bun-simţ, aflate la îndemâna oricui. Mai erau multe de descoperit şi de dedus cu privire la acest criminal, asta era sigur. Dar până când nu stabileau o legătură între ucigaş şi modul în care acesta îşi alegea victimele, aveau să bâjbâie în continuare în întuneric.

49 Aluzie la un celebru caz din istoria poliţiei britanice, cel al lui Frank Mitchell, supranumit Axeman (Omul cu Toporul). Violent din naştere, a trăit de la 17 ani în aziluri de boli mintale. A fugit din azilul din Bradmore, a pătruns într-o casă şi a luat captiv un vârstnic, ameninţându-l cu toporul. A fost condamnat la închisoare pe viaţă, dar a evadat după nouă ani cu ajutorul unor amici. (n.tr.)

50 În traducere literală, „trapa din spate” – tip de caroserie auto care cuprinde o a cincea „uşă”, cea a portbagajului, mărind astfel spaţiul de depozitare prin utilizarea integrală a volumului maşinii, până la plafon (n.tr.)

CAPITOLUL 26

După tragedia morţii Jessicăi Morrison, ultimul lucru pe care şi-l dorea Paula era să discute cu un alt cuplu de părinţi aflaţi în suferinţă. Mai rău era că trebuia să facă asta de una singură. Indiferent de ceea ce se întâmplase la nivel mai înalt, era cert că poliţia din Yorkshire-ul de Vest bătuse în retragere, ajungând să nu se mai implice deloc în caz. Iar Kevin era ocupat cu stabilirea protocoalelor de colaţionare a tuturor datelor furnizate de cei din Yorkshire. Astfel că îi revenise din nou sarcina cea mai ingrată. Învăţase însă ceva din experienţa tragediilor trăite de alţii – şi anume, faptul că evitarea confruntării nu folosea la nimic. Era adevărată vorba aia cum că trebuie să-ţi înfrunţi temerile. Însă asta nu-i uşura nicicum misiunea.

Femeia care i-a deschis uşa părea să fi pornit un război personal cu întreaga lume. Ochii ei întunecaţi aruncau priviri furioase, pielea îi pălise, căpătând o nuanţă ca de gălbinare, şi îşi ţinea maxilarul încleştat.

— N-avem nimic de comentat, s-a răstit ea.

— Nu sunt ziaristă, a spus Paula încercând să nu se simtă ofensată din cauza confuziei. Sunt detectiv Paula McIntyre de la poliţia din Bradfield.

Femeia şi-a dus mâinile la piept.

— La dracu'! Spune-mi că nu e decât o vizită de rutină.

S-a clătinat pe picioare, fiind prinsă la timp în braţe de o a doua femeie care a apărut brusc în spatele ei. S-au îmbrăţişat strâns, în timp ce a doua femeie, ceva mai înaltă, i-a aruncat Paulei o privire panicată.

— Pot să intru? a murmurat Paula, întrebându-se pe unde naiba umbla ofiţerul de la Protecţia Familiei.

Cele două s-au dat un pas în spate, făcându-i loc să intre.

— Sunteţi singure? a întrebat Paula.

— Da, am rugat-o pe poliţistă să plece. Nu ne puteam obişnui cu prezenţa ei. Sunt Julia Viner, a zis a doua femeie, încercând să amâne inevitabilul prin aceste politeţuri. Iar ea este Kathy. Kathy Antwon.

Kathy s-a întors spre Paula, cu lacrimile şiroindu-i pe faţă.

— Veşti proaste, nu-i aşa?

— Îmi pare rău, a răspuns Paula. Astăzi a fost găsit un cadavru. Hainele corespund descrierii, aşa că bănuim că e vorba despre Seth.

A deschis gura, dar nu a reuşit să mai rostească vreo vorbă.

Julia a închis ochii.

— Mă aşteptam la asta, a şoptit ea. Ştiam că ea mort încă de când i-am anunţat dispariţia.

Cele două femei au rămas mult timp mute în îmbrăţişarea lor. Paula stătea alături, neclintită ca o stâncă şi simţindu-se la fel de inutilă. Şi-a dat seama că nu aveau să îşi revină prea curând, aşa că a trecut pe lângă ele spre bucătărie şi a pus ibricul la fiert. Mai devreme sau mai târziu, avea să le prindă bine un ceai. Ceaiul era întotdeauna bine-venit.

Ceainicul era aşezat la îndemână. Tot ce îi mai trebuia acum era ceaiul. A deschis dulapul de deasupra şi a zărit un vas de ceramică pe care stătea scris: „Ceai". L-a luat în mână şi l-a deschis. În loc de ceai, a găsit două bancnote de cinci lire şi o bucăţică de hârtie. Curioasă, a despăturit-o. Scrisul era abia lizibil. Am 10 £. JJ mă duce să cunosc formaţia, îmi trebuie bani de tren. X Seth.

Era o descoperire nouă. Și trebuia să discute despre ea cu Julia și cu Kathy. Dar cine știe când aveau să fie ele capabile de o asemenea conversație? S-a îndreptat spre capătul îndepărtat al bucătăriei, a scos telefonul din geantă și a sunat-o pe Stacey, la birou.

— Sunt acasă la Seth Viner, a spus. Am găsit ceva. Spune-mi, persoana cu care vorbea Seth pe Rig își spunea JJ, nu-i așa?

— Da. Scris cu dublu J.

— Cred că Seth și-a dat întâlnire cu individul la gară.

— Gara centrală din Bradfield?

— Nu e specificat. Dar ar trebui să începem de acolo. Poți să te mai uiți o dată la înregistrările camerelor de supraveghere?

— Sigur că da. Dacă știu exact ce moment și ce locație să caut, pot să încerc să măresc imaginile cu ajutorul programului meu. Să vedem ce iese din asta. Mersi, Paula, mi-ai fost de mare ajutor.

Paula a închis telefonul și s-a îndreptat de spate. Acum nu-i mai rămânea decât să găsească ceaiul.

Sam s-a înființat lângă portiera mașinii Lexus înainte ca femeia să apuce să oprească motorul. O așteptase pe Angela Forsythe timp de trei ore pentru că voia s-o prindă pe nepregătite, să nu fie nevoit să treacă de secretară și de alți funcționari pentru a ajunge la ea. Nu intenționa să-și irosească șansa de a da lovitura încercând să chestioneze un martor prevenit și deja înarmat cu toate răspunsurile.

Una dintre curiozitățile dosarului Barbes era aceea că anunțul privind dispariția Danutei nu fusese făcut de Nigel, soțul ei, ci de Angela Forsythe. Femeia fusese avocata băncii private la care lucraseră Nigel Barnes, soția lui – Danuta – și Harry Sim. Dacă era cineva la curent cu relația dintre Harry Sim și Danuta Barnes, atunci aceea era probabil Angela. Și avantajul era că, atunci când aveai de-a face cu avocații, chiar dacă își schimbau locul de muncă, puteai da de urma lor prin intermediul Societății Avocaților. Imediat ce descoperise legătura dintre cele două cadavre de adulți din lacul Wastwater, Sam stătuse pe capul lui Stacey, rugând-o să o găsească pe Angela. Iar ea se apucase imediat de treabă. Dintr-un motiv sau altul, nu întârzia niciodată să-l servească. Iar Sam își închipuia că asta se datora faptului că Stacey văzuse în el singurul om ambițios din echipă, cel care avea să devină cineva. Și voia să îi sprijine ascensiunea, convinsă că și cariera ei avea să urmeze același curs.

Așa încât, mulțumită lui Stacey, dăduse de urma femeii. Își găsise apoi un loc de parcare de unde putea supraveghea fosta fabrică de țigarete din anii 1920, transformată în bloc de apartamente și care devenise în ultima vreme una dintre cele mai vânate locații din Bradfield. Se afla la numai câteva minute de mers pe jos de zona cu clădiri de birouri, înconjurată de un parc cu vedere dincolo de canal, spre vechiul cartier comercial din epoca victoriană, acum reabilitat, unde negustorii de lână și de haine își expuseseră marfa și se distraseră în văzul lumii.

Apariția unui bărbat metis bine făcut lângă mașină a surprins-o pe Angela. Reacția inițială s-a îndulcit în momentul în care i-a văzut costumul, zâmbetul de pe față, dar mai ales insigna. Fără să oprească mașina, a coborât geamul câțiva centimetri. Un iz ușor floral și elegant a plutit spre Sam.

— E ceva în neregulă, domnule ofițer?

— Sper că nu, doamnă, a răspuns Sam, optând pentru acel ton de respect excesiv care bănuia el că putea să-i placă unei femei atât de scump îmbrăcate, cu cearcăne de nesomn în jurul ochilor. A apreciat că taiorul ei verde-închis și bluza crem erau bine alese, dându-i un aer de sobrietate, dar și de rafinament. Aș vrea să discutăm despre Danuta Barnes.

O femeie mai slabă de înger ar fi icnit probabil de surpriză. Dar femeia aceasta avea experiență

şi nu îşi trăda sentimentele.

— Să înţeleg că aţi găsit-o?

Era o întrebare la care Sam nu dorea să îi ofere răspuns. Voia să păstreze suspansul pentru momentul când avea să stea faţă în faţă cu Nigel Barnes, iar anii în care avusese de înfruntat duplicitatea umană îl învăţaseră să nu aibă încredere în martori, chiar dacă aceştia păreau la prima vedere nişte oameni virtuoşi şi ostili faţă de suspecţi.

— Urmărim acum o pistă nouă, a spus el cu un zâmbet.

Femeia nu s-a lăsat înşelată.

— E în regulă. N-am de gând să-i divulg nimic nenorocitului ăluia de Nigel, a spus ea ridicând geamul şi oprind motorul.

A deschis portiera şi s-a strecurat afară, fiind cât pe-aci să-l dărâme pe Sam.

— Cred că ar fi mai bine să veniţi cu mine, l-a invitat ea.

Apartamentul era situat la etajul al treilea, iar ferestrele originale cu rame metalice în stil Art Deco fuseseră dublate de panouri de sticlă simplă care amortizau zgomotele de afară. Camera de zi dezvăluia personalitatea Angelei – era la fel de caldă, sofisticată şi plină de culoare ca ea. Femeia l-a invitat să stea pe o canapea foarte moale şi s-a aşezat în faţa lui, într-un balansoar. Era clar că nu intenţiona să-şi piardă timpul cu politeţuri de faţadă sau cu flecăreli.

— Danuta a fost cea mai bună prietenă a mea, a spus ea. Presupun că aţi descoperit în dosar că eu i-am anunţat dispariţia.

— Exact.

Angela a încuviinţat din cap, încrucişându-şi picioarele cu un foşnet uşor al ciorapilor.

— Nigel a declarat că nu a anunţat poliţia pentru că şi-a închipuit că îl părăsise. Şi că Danuta i-a lăsat un bilet căruia însă, supărat cum era, i-a dat foc.

Sam ştia deja toate astea.

— Nu despre asta voiam să vă întreb.

Femeia a ridicat din sprâncene. Şi-a dat părul scurt şi închis la culoare pe după o ureche, aplecându-şi capul într-o parte.

— Nu? Foarte interesant.

— Voiam să aflu dacă l-aţi cunoscut pe Harry Sim.

Numele a prins-o pe Angela pe picior greşit.

— Harry Sim? Ce Dumnezeu are Harry Sim de-a face cu Danuta?

Sam şi-a ridicat braţele, cu palmele întoarse spre ea, ca pentru a o opri.

— Domnişoară Forsythe, după cum v-am spus, urmăresc acum o nouă pistă. Şi, în momentul de faţă, nu vreau să vă dezvălui amănuntele. Nu pentru că aş crede că sunteţi înţeleasă cu Nigel Barnes, ci pentru că nu doresc să prejudiciez în vreun fel răspunsurile martorilor. Deci aş aprecia dacă mi-aţi face favoarea de a-mi răspunde la întrebări, oricât de ciudate sau de nerelevante vi s-ar părea.

Nici nu-şi mai amintea de când nu se mai purtase cu atâta curtoazie. Carol Jordan avea să fie nevoită să-l creadă pe cuvânt.

Femeia i-a zâmbit ambiguu.

— Văd că vă pricepeţi la asta, a spus ea. Cu puţin exerciţiu, aţi fi un avocat bun. OK, domnule Evans. Vă ascult. Şi vă promit că mă voi strădui să vă răspund cât mai obiectiv cu putinţă.

— Cum aţi ajuns să îl cunoaşteţi pe Harry Sim?

— A lucrat la Corton, la bancă. Era deja acolo atunci când m-am angajat eu. Asta trebuie să fi fost prin ’91 sau ’92. Danuta şi Nigel se ocupau de conturile clienţilor, Harry – de investiţii. Colabora cu amândoi. Mai precis, se ocupa de depozitele clienţilor lor.

— Ce fel de om era?

Angela și-a mușcat o clipă buzele, meditând asupra întrebării.

— Nu era tocmai un om de echipă. Aptitudini sociale limitate. Fapt care nu conta prea mult, având în vedere că nu lucra direct cu clienții și că era priceput în ceea ce făcea. Danuta avea o părere foarte bună despre el.

— Erau prieteni?

Angela și-a ținut respirația, apoi, cu un oftat, a lăsat aerul să-i iasă din plămâni.

— N-aș spune asta. Nu tocmai. Dar, atunci când Harry a clacat, Danuta s-a purtat incredibil de drăguț cu el. Însă mai degrabă cu acel tip de bunătate cu care tratezi o rudă îndepărtată, nu un prieten. Din obligație mai mult decât din afecțiune, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Sam a prins ideea din zbor.

— Harry a clacat?

— Da, stați să mă gândesc… Cred că era pe la sfârșitul lui ’94. Lucrase mult timp sub presiune, încercând să ne ajute să luăm fața concurenței, și făcuse câteva judecăți care s-au dovedit eronate. Harry lua totul foarte personal, așa că a cedat nervos. Unul dintre parteneri l-a găsit într-o zi ghemuit sub birou, plângând în hohote. Și ăsta a fost sfârșitul pentru bietul Harry.

— L-au concediat, pur și simplu?

Angela a izbucnit într-un râs scurt.

— Doamne Sfinte, nu. Cei de la Corton au fost dintotdeauna extrem de paternaliști. I-au asigurat cele mai bune servicii medicale într-o clinică foarte discretă. Dar sigur că nu îl puteau primi înapoi. Nu poți să te joci cu banii clienților. De data aceasta, râsul ei era amar. Sună cam fals, nu-i așa, având în vedere felul în care decurg acum lucrurile în lumea finanțelor? Dar pe vremea aceea așa gândeau cei de la Corton.

— Și ce s-a întâmplat cu Harry?

Femeia a ridicat din umeri.

— Adevărul e că nu prea știu. Eu am întocmit actele de reziliere a contractului, așa că am aflat că a plecat din firmă cu salariul pe un an drept compensație. Și își avea propriul portofoliu de investiții. Așa că, în mod normal, banii nu ar fi trebuit să fie o problemă pentru el. Cel puțin pentru o vreme. Danuta l-a vizitat acolo, la clinica în care a fost internat. Angela s-a încruntat, frecându-și vârful nasului. Îmi amintesc vag că a pomenit ceva despre faptul că Harry voia să își vândă casa și să se mute, a adăugat ea cu voce joasă. Dar n-am fost prea atentă. Nu prea îmi păsa de el, ca să fiu sinceră.

— Dar Danutei se pare că îi păsa.

Angela a clătinat din cap.

— Nu chiar. Îi părea rău pentru el, asta e tot. A fost dintotdeauna o persoană mult mai drăguță decât mine, a remarcat ea pe un ton pragmatic și fără să-i exacerbeze calitățile, așa cum fac, de obicei, oamenii pentru a-și proteja prietenii buni.

— Credeți că e posibil ca ei doi să fi avut o relație?

Reacția Angelei n-avea nimic prefăcut în ea. Și-a dat capul pe spate, hohotind.

— Hristoase! a exclamat înecându-se de râs. Las la o parte faptul că Harry avea inteligența emoțională a unei stele-de-mare, dar înțeleg că n-ați văzut nici o fotografie de-a lui. Credeți-mă, Danuta era cu câteva clase deasupra lui. Nu, domnule Evans. Nimeni dintre cei care au cunoscut-o nu și-ar putea imagina așa ceva. A înghițit în sec, încercând să-și revină. Nu știu cine v-a pus pe drumul acesta, dar fiți siguri că e înfundat. Apoi, brusc, a redevenit sobră și serioasă. Am crezut că ați venit aici ca să-mi dați vești despre Danuta. Chiar și vești proaste. Tot ar fi mai bine decât această incertitudine. Mă gândesc și acum la ea. A oftat. Mi-am dorit din tot sufletul ca nenorocitul de Nigel

Barnes să fie prins în cele din urmă. El a omorât-o. Niciodată nu m-am îndoit de asta, a adăugat femeia aruncându-i lui Sam o privire tăioasă.

— Ce vă face să fiţi atât de sigură?

— E un tip complet lipsit de scrupule. Pe plan profesional, era în stare să taie gâtul cuiva, numai să nu-l lase să i-o ia înainte. Iar Danuta a fost un trofeu pentru el. Deşteaptă, frumoasă şi cu mai puţin succes decât el în carieră. Dar toate s-au schimbat după naşterea copilului. Danuta s-a hotărât să renunţe la slujbă. Să fie mamă şi atât. Nu soţie şi mamă, doar mamă. S-a dedicat total fetiţei. Angela părea acum uşor stânjenită. Domnule Evans, sinceră să fiu, mie mi s-a părut că luase o decizie greşită, că viaţa ei avea să fie anostă. Am sperat că avea să se plictisească repede şi că urma să revină la lucru. Dintotdeauna am crezut că Nigel nu era omul capabil să facă faţă concurenţei. Şi din această cauză a vrut să scape de ea şi de copil.

— Nu era mai simplu să divorţeze?

— Bani şi reputaţie, a răspuns Angela. Lui Nigel nu i-a convenit să renunţe nici la una, nici la cealaltă.

— Ar fi avut mai mult de pierdut dacă îi ucidea şi era prins.

Angela l-a fixat îndelung cu privirea.

— Da, numai că n-a fost prins, nu-i aşa?

CAPITOLUL 27

Tim Parker nu mai fusese niciodată în Bradfield. Tot ce știa despre oraș era că avea o echipă în prima ligă de fotbal care termina aproape invariabil fiecare sezon pe undeva pe la mijlocul clasamentului. A scormonit prin memorie, amintindu-și vag din lecțiile de istorie predate în școală că Bradfield prosperase în secolul al XIX-lea datorită industriei textile, deși nu era sigur dacă era vorba despre bumbac sau despre lână. Sau poate despre cu totul altceva. Ce putea fi pe vremea aceea? In? Mă rog, nu conta.

Încadrat în poliție ca sergent, Tim se considera mai presus de constrângerile gradelor oficiale. Își luase diploma în politică, filosofie și economie la Jesus College, Oxford, și absolvise cursurile rapide organizate de poliția metropolitană. Nu intenționa s-o ia pe cărări bătătorite. Știa că era prea deștept pentru așa ceva. Își propusese să ajungă în vârf, în domeniul informațiilor. Fie la NCIS[51], SOCA[52] ori Europol[53], pentru el n-avea importanță. Oricare dintre ele, atâta timp cât reprezentau o provocare și îl făceau să simtă că se număra printre cei, foarte puțini, care aveau cu adevărat un cuvânt de spus. La Academia Națională de Poliție deviase oarecum spre profiling și descoperise că avea abilități pentru acest domeniu. Trecuse ușor și repede prin cursuri, impresionându-și majoritatea profesorilor. Sau, cel puțin pe cei care se ocupau de teorie. Psihologii clinicieni care lucrau efectiv în spitalele de boli mintale nu fuseseră la fel de entuziasmați. În special acel ticălos mic și ciudat de pe Planeta Impreciziei care trăncănea întruna despre oameni cu tulburări comportamentale grave care voiau să pară normali. De parcă asemenea afirmații aveau la bază vreo teorie științifică.

Acum se simțea mai mult decât pregătit să treacă la acțiune. Păcat numai că totul începuse într-o zi de duminică. El și prietena lui aveau bilete la meciul de acasă al lui Chelsea cu Aston Villa. Stabiliseră să se întâlnească înainte, pentru masa de prânz, cu niște prieteni și după meci să iasă în oraș. Și iată-l acum în drum spre Bradfield. Susanne fusese dezamăgită, dar îi trecuse repede. Până să plece Tim, aranjase deja ca amica ei Melissa să-i ia locul.

Trenul trecea în acest moment prin niște suburbii destul de mohorâte. Clădiri cenușii de birouri, terase din cărămidă roșie, răspândite la întâmplare, în sus și în jos pe dealuri, așa cum vedeai la televizor în serialele a căror acțiune se petrecea undeva în nord. Tim ajunsese o singură dată la Leeds, la petrecerea de burlac a cuiva, și își amintea vag că văzuse acolo ceva similar. Trenul a traversat un canal și apoi, dintr-odată, după o curbă, în fața ochilor i-a apărut arcada masivă din oțel turnat și sticlă a gării centrale din Bradfield. Era impresionantă, a fost el nevoit să recunoască. Nu putea decât să spere că la fel avea să fie și echipa cu care urma să colaboreze.

Tim auzise de inspectorul lor șef. Carol Jordan se bucura de reputația de a fi soluționat cazuri care i-ar fi asigurat un statut de adevărată vedetă dacă ar fi lucrat în capitală. Dar orășelul Bradfield, combinat cu faptul că era femeie, o degradase la poziția de funcționar de poliție respectabil. Notițele care îi fuseseră transmise pe e-mail cu o noapte în urmă nu îl impresionaseră însă prea mult. Dacă dădeai deoparte toate nimicurile aflate din gura prietenilor și a rudelor, nu mai rămâneai cu mare lucru. Nu era deci de mirare că apelaseră la ajutorul său.

A coborât din vagonul de clasa întâi unde insistase să-și ia bilet pentru a se bucura de mai multă intimitate în timp ce frunzărea dosarul și a privit în jur, în căutarea șoferului. Un individ în uniformă, cu o expresie de plictiseală vădită întipărită pe chip, era adâncit într-o conversație cu un angajat al căilor ferate, fără să dea atenție nici pasagerilor și nici lui. Tim și-a aruncat rucsacul pe umăr, a

traversat peronul şi l-a bătut uşor pe spate pe agent.

— Sunt Tim Parker, s-a recomandat.

Ofiţerul l-a privit cu ochi inexpresivi, dar în voce i se desluşea o notă de sarcasm.

— Mă bucur, domnule. Sunt agent Mitchell. Vă pot ajuta cu ceva?

— N-aţi venit să mă luaţi cu maşina?

Poliţistul a schimbat o privire amuzată cu angajatul de la căile ferate.

— Sunt ofiţer în poliţia britanică a transporturilor, a răspuns el. Tim i-a zărit în sfârşit insigna şi s-a simţit ca un prost. Nu duc pe nimeni cu maşina, cu excepţia soţiei, a continuat omul. Dacă vă aşteaptă cineva, vă sugerez să o luaţi într-acolo. A arătat spre un indicator mare pe care scria „Punct de întâlnire”. O poliţistă stătea sub indicator, purtând în braţe o pancartă. Chiar şi de la distanţă, Tim i-a putut zări numele. Deşi nu şi gradul.

Enervat şi jenat, a mormăit ceva şi s-a îndepărtat. A reuşit să ajungă la sediul poliţiei fără alte incidente şi fără să se mai facă de râs. Şoferiţa nu ştia nimic despre caz şi nici n-auzise în viaţa ei de MIT. Habar n-avea unde îşi avea echipa birourile. L-a lăsat la recepţie, şi cu asta şi-a încheiat misiunea. Tim a fost nevoit să aştepte cu nerăbdare încă alte zece minute înainte să vină cineva să-l conducă. Îşi imaginase că Jordan însăşi avea să coboare pentru a-l întâmpina, dar tipa trimisese un detectiv într-un costum elegant şi cu un aer cam impertinent. Tim spera că Jordan nu recursese la Evans pentru a-l impresiona.

Sala brigăzii MIT a constituit, în schimb, o surpriză plăcută. Era mai curată, mai îngrijită şi mai frumos decorată decât orice alt birou al vreunui departament de criminalistică în care avusese el ocazia să pună piciorul. Probabil pentru că şefa era femeie. Era conştient că problema nu trebuia pusă în acest fel, motiv pentru care nici nu avea de gând să-şi rostească gândul cu voce tare, chiar dacă bănuia că nu se înşela. Într-un colţ a observat echipamentul IT. A auzit păcănitul rapid al unor degete pe taste, dar n-a putut zări decât spatele a şase monitoare aranjate în aşa fel încât să formeze un soi de baricadă. Nu văzuse atâta tehnologie de specialitate la nici o echipă de teren. Vreo şase birouri erau împrăştiate, aparent la întâmplare, prin sală. Nici unul nu era ocupat. Pe un perete fuseseră agăţate două table albe pline de fotografii cu cadavrele abandonate şi de notiţe. Una pentru Daniel Morrison, cealaltă pentru Seth Viner.

— Şefa e la ea în birou, l-a anunţat Sam abrupt, luând-o înainte spre capătul sălii, despărţit de biroul lui Jordan printr-un panou de sticlă cu jaluzelele trase. Toţi ceilalţi sunt pe teren.

A deschis uşa şi l-a invitat pe Tim să intre.

Prima lui impresie despre Carol Jordan a fost că arăta ca mai toţi ceilalţi de acelaşi rang atunci când aveau de-a face cu o dublă crimă – nedormită, deprimată şi disperată. Părul ei blond era în dezordine, pe sub machiajul discret cearcănele se conturau vizibil şi două căni goale de cafea zăceau pe masă. Dar, când a studiat-o cu mai multă atenţie, şi-a dat seama că părul fusese lăsat deliberat să fluture în voie, iar în ochii ei a deslușit o scânteie de energie. Bluza taiorului era curată şi bine călcată, iar machiajul nu îi era prea strident. Tim s-a felicitat în gând că nu se grăbise să tragă concluzii şi că văzuse dincolo de aparenţe. A întins mâna.

— Sergent Tim Parker, s-a prezentat el. Spuneţi-mi Tim.

Carol a părut uşor amuzată, dar i-a strâns mâna.

— Inspector-şef Jordan. Spune-mi doamnă. Sau şefa. Sau chiar boss.

Deci aşa avea ea de gând să joace. Să-l pună la punct pe nou-venit, ignorând faptul că se afla aici pentru a-i scoate pe toţi din rahat şi a-i face să dea bine. Fără să aştepte invitaţia, Tim s-a aşezat pe un scaun.

— Am parcurs materialul pe care mi l-aţi trimis, a spus el. Şi primul lucru pe care vreau să-l fac

este să văd locul faptei.

— Asta va fi cam greu, a răspuns Carol. Pentru că nu știm unde s-au petrecut crimele. Dar putem să te conducem la locurile unde au fost găsite cadavrele, a adăugat, aparent dornică să îl ajute.

— Asta voiam și eu să spun, a zis Tim de-a dreptul iritat. Și, pe urmă, aș dori să discut cu familiile.

— Nici asta nu e atât de ușor pe cât am vrea. Mama lui Daniel Morrison a făcut ieri un atac de cord la morgă, când a fost adusă pentru identificare, și a murit. Iar tatăl e complet distrus și se află sub medicație, nu se știe până când. Dar presupun că putem aranja să stai de vorbă cu mamele lui Seth. O să chem un polițist să te conducă.

— Ar fi mai bine dacă aș fi însoțit permanent de cineva din echipă, a intervenit Tim. Așa aș putea să mă deplasez cu ușurință la casele martorilor și să le pun întrebări de fiecare dată când mi-ar veni vreo idee.

— Sunt sigură că așa ar fi mai comod pentru tine, dar noi suntem prinși cu toții până peste cap. Suntem o echipă foarte mică, și fiecare își vede de bucățica lui. Nu pot să mă dispensez de un detectiv numai ca să te ducă pe tine cu mașina prin oraș. Sergentul Evans va fi omul tău de legătură. Contactează-l dacă ai nevoie de lămuriri.

— Și fă-mi favoarea și notează-ți nelămuririle pentru a pune toate întrebările odată, a spus Sam. Deja am două cazuri pe cap.

De acum, Tim era enervat de-a binelea.

— Am crezut că voi lucra direct cu dumneavoastră, doamnă.

— N-am ce să fac, a spus Carol cu glas mieros. Vom mai sta de vorbă atunci când va fi cazul, dar Sam va ști ce se întâmplă pe aici. Sau, dacă nu, te va îndruma spre persoana care știe.

— Să sperăm c-o să am habar cine-i aia, a replicat Sam.

— Dar nu sunt obișnuit să…

— Din câte știu, nu ești obișnuit să… nimic, i-a tăiat-o Carol. Sunt sigură că ne-ai verificat înainte de a veni aici, Tim. Și eu am făcut același lucru. Și am aflat că e primul tău caz pe teren.

— Asta nu înseamnă că…

— Nu, nu înseamnă că nu ne-ai putea oferi deducții prețioase. Numai că ești aici ca să joci după regulile noastre. Și eu conduc jocul, nu tu. Ne-am înțeles?

Tim s-a simțit ca un băiețaș de zece ani, neputincios și luat de ciuf de mămica lui. Ceea ce nu era corect, având în vedere că femeia din fața lui nu era, în mod evident, atât de în vârstă încât să-i poată fi mamă.

— Da, doamnă, a răspuns.

Tonul i s-a părut până și lui nesincer.

— Când crezi că poți să-mi spui ceva concret?

— Având în vedere că am avut timpul necesar pentru a analiza o bună parte din materialul adunat în urma investigațiilor, ar trebui să vă pot pune la dispoziție niște concluzii preliminare până la sfârșitul zilei. Tim revenise acum pe un teren familiar și simțea cum supărarea i se împrăștia și încrederea în sine punea stăpânire pe el.

— Atunci rămâne să ne vedem aici, la ora cinci după-amiaza. Asta dacă nu apare altceva urgent. Sam, găsește-i, te rog, un șofer lui Tim. Unde vrei să lucrezi? Ți-am rezervat o cameră la hotel. Poți să lucrezi acolo sau îți putem găsi un birou pe undeva prin clădire. Cum dorești.

Tim nici măcar nu se gândise la asta. Presupusese că avea să se afle în mijlocul acțiunii.

— Ce-ați zice dacă aș sta aici?

Carol a părut surprinsă.

— Sigur. Nu văd de ce nu. Am crezut că preferi… Avem câteva birouri goale. Ne vedem mai târziu.

S-a întors cu ochii spre monitor înainte ca Tim şi Sam să iasă pe uşă.

— A părut mirată că vreau să lucrez aici, a remarcat Tim în timp ce îl urma pe Sam spre un birou aşezat în capătul cel mai îndepărtat al sălii.

— Profilerul cu care colaborăm noi de obicei îşi scrie rapoartele în biroul lui, a răspuns Sam luat cam pe nepregătite. Zice că aici nu poate să gândească. Prea multă gălăgie.

— Cu cine lucraţi?

— Doctorul Hill. Tony Hill.

Ticălosul ăla mic şi ciudat care îi reproşase că îi lipsea empatia. Nici că se putea mai bine!

— Îl cunosc.

— Un tip grozav, a spus Sam. Un adevărat câştig pentru echipă.

Dacă era aşa de grozav, cum se face că aleseseră în locul lui un nou-venit în domeniu? Doctorul Hill făcuse, în mod cert, ceva în neregulă de fusese dat afară.

— O să fac tot ce pot pentru a mă ridica la înălţimea lui, a declarat Tim.

Faţa lui Sam s-a schimonist într-un rânjet larg, care i-a săpat linii adânci în jurul gurii.

— Dacă mă uit bine, eşti cu vreo treizeci de centimetri mai înalt decât Tony. Aşa că nu-ţi face un scop din a te ridica la înăţimea lui. Mai bine fă-te comod. Mă duc să-ţi caut un şofer.

S-a îndreptat spre un alt birou şi a pus mâna pe un telefon.

Tim a scos carneţelul unde începuse să-şi scrie notiţele pentru profil. Deocamdată, lucrurile nu decurseseră deloc aşa cum se aşteptase. Acum era momentul să îşi impună autoritatea în acea parte a anchetei unde putea să facă diferenţa. Carol Jordan îi lăsase să înţeleagă că nu se bucura de cine ştie ce respect din partea ei. Dacă putea cineva să aibă o contribuţie decisivă în acea investigaţie, ăla era Tim Parker. Şi era cazul să-i arate doamnei inspector-şef că era bine să-i acorde atenţia cuvenită.

Tony a coborât scările şi a intrat în bucătărie. De acum ştia că resimţea efectul casei din Worcester asupra lui numai când se afla acolo. Dispăruse ca un fum în clipa în care ajunsese în Bradfield şi nici condusul maşinii sau ora târzie la care se culcase nu îi asiguraseră acel somn adânc şi liniştit pe care îl avusese cu o noapte în urmă. A pus ibricul pentru cafea la fiert şi s-a trântit pe un scaun. Pe blatul mesei, în mijlocul dezordinii obişnuite, trona micul reportofon luat de pe vas. L-a cântărit în mână şi l-a pus jos de sute de ori. I-a verificat conţinutul – un singur fişier audio – fără să îl asculte.

Un element nou ce aterizase în grămada de pe masă era un plic mare din hârtie groasă maro. Cuprindea rezultatul cercetărilor făcute de Tony în biroul lui Arthur Blythe. Tony şi-a trecut degetele peste plic, meditând asupra problemei.

— Mai întâi cafeaua, a spus cu voce tare.

Şi-a făcut de lucru cu frişca, întrebându-se pe unde umbla Carol. Nu fusese surprins să vadă, la sosire, că apartamentul lui Carol era cufundat în beznă. Sperase însă că aveau să-şi bea împreună cafeaua de dimineaţă, dar auzise maşina ei ieşind de pe alee cu o jumătate de oră în urmă. Fie intervenise ceva urgent la muncă, fie se hotărâse să plece spre Yorkshire Dales pentru a petrece ziua alături de fratele ei, Michael, şi de partenera lui. O auzise spunând cu câteva zile în urmă că trebuia să meargă în vizită. Păcat că nu era aici. Ar fi fost fascinată de conţinutul plicului, de asta era sigur.

A aşezat cana de cafea la îndemână şi a deşertat plicul pe masă. Nevoia de a putea compara trăsăturile lui Arthur cu cele proprii fusese cea care îl împinsese să revină la vilă după ce terminase profilul şi răspunsese întrebărilor suplimentare ale lui Patterson. Deşi el, unul, nu era satisfăcut de munca sa, detectivul din West Mercia păruse destul de mulţumit. Sau poate că îi ajunseseră la ureche

evenimentele din dimineața trecută, și tot ce-și dorea era să scape cât mai repede de Tony.

Străbătuse încăperile într-un tur rapid care îi confirmase prima impresie. Nicăieri nu erau etalate fotografii. Arthur nu era genul care să se dea mare cu celebrităţile pe care le cunoscuse sau cu vizitele la cele șapte minuni ale lumii. Totuși, era imposibil să nu existe poze în casă, chiar și numai de pașaport sau de permis de conducere.

Evident, nu putea porni căutarea din alt loc decât din camera de lucru. Mai precis, masa de lucru. Ale cărei sertare erau, desigur, încuiate. Tony cercetase cu atenţie legătura de chei primită de la avocat, dar nici una nu părea să se potrivească în încuietorile mici din alamă ale sertarelor biroului, destul de uzat și de zgâriat. Se trântise în balansoarul din lemn, legănându-se iritat.

— Unde ai fi ținut cheile? Unde le-ai fi pus, Arthur? strigase el.

La al treilea tur al casei, le zărise. Erau pe un raft, peste niște cărți. Ascunse privirii de raftul de deasupra dacă stăteai în picioare, dar perfect vizibile dacă te uitai în direcția aceea stând așezat pe un scaun. La vedere, exact ca în romanele polițiste de calitate. Care erau bine reprezentate în bibliotecă, după cum a putut constata. Reginald Hill, Ken Follett și Thomas Harris[54], așa cum era, de altfel, de așteptat. Dar și, surprinzător, Charles Willeford, Ken Bruen și James Sallis. Nici o autoare, cu excepția Patriciei Highsmith[55]. Luase cheile și începuse căutarea cu raftul de sus din partea stângă.

Cel de-al doilea sertar din dreapta fusese primul care scosese la iveală altceva decât obiecte de papetărie sau formulare de declarații bancare. O cutie veche de ciocolată era așezată peste un teanc de mape de carton cu antetele unor companii de procesare a fotografiilor, amestecate cu dosare cu un aspect formal, de genul celor pe care le primești la nunți și la ceremoniile de decernare a unor premii. Cutia conţinea un adevărat tezaur de informații cu caracter personal: certificatul de naștere al lui Arthur; pașapoarte expirate; diploma de absolvire a colegiului din Huddersfield; un certificat care atesta faptul că obținuse medalia de argint după ce urmase cursurile de salvare și de supraviețuire organizate de Sowerby Bridge Public Bath; și multe alte astfel de piese dintr-un întreg, cu ajutorul cărora putea reconstitui viața lui Arthur. Fusese surprinzător de mișcat la vederea lor.

Tony închisese cutia și o pusese pe birou. Nu conţinea elemente relevante pentru nimeni altcineva în afară de el. Ridicase grămada de fotografii și o întorsese cu fundul în sus, pentru a da peste cele mai recente poze. Prima mapă cuprindea douăsprezece fotografii cu marginile netăiate și de mici dimensiuni, de numai șase pe zece centimetri. Diverși adulți care țineau în brațe un bebeluș, toți părând foarte mândri. Tony a citit pe spate: „Mami cu Edmund la douăsprezece săptămâni”; „Tati cu Edmund”; „Buni cu Edmund”; „Unchiul Arthur cu Edmund”. Pusese fotografiile la loc și continuase căutarea. Nu îl interesau pozele de când era copil. Ele nu aveau cum să îi arate ceea ce dorea să vadă.

Răsfoise fotografiile de școală și pe cele tradiționale, făcute cu ocazia reuniunilor de familie, urmărind pas cu pas evoluția lui Arthur în anii copilăriei. Nu erau multe poze, dar avusese senzația că discernea similarități între el și tatăl său. Ceva în forma capului, privirea, linia maxilarului.

I se păruse că asemănarea se accentuase în perioada adolescenței lui Arthur, atingând punctul culminant în fotografia de absolvire a liceului. Stând acolo, cu diploma făcută sul în mână, tatăl lui dădea impresia că îi era frate, un frate, ce-i drept, mai relaxat decât el. Asemănarea era, într-adevăr, izbitoare. Dar se oprise aici, diferențele dintre ei devenind tot mai marcante pe măsură ce Arthur înainta în vârstă. Era ca și cum urmărea o demonstrație a unei teorii a fizicii cuantice sau a unor etape pe drumul către sine însuși[56]. O istorie de șaizeci de ani se dezvăluia privirilor sale, o poveste pe care ar fi putut el însuși să o trăiască dacă viața lui nu ar fi urmat un alt curs.

Petrecuse mult timp uitându-se peste fotografii, asimilându-le. Fără să se gândească la nimic și fără să simtă mare lucru. Doar permițându-le să îi pătrundă în conștiință. Într-un final, selectase cam

o duzină dintre ele, începând cu una cu Arthur în timp ce îi era înmânat un trofeu de golf şi sfârşind cu o alta, mai puţin formală, ce înfăţişa trei bărbaţi într-un bar, cu paharele ridicate într-un toast. Ceva concret de la care să pornească. Şi pe care să i le arate, poate, şi lui Carol.

Carol nu era însă acum alături de el pentru a le vedea. Ei bine, putea să mai aştepte. Asta dacă urma să mai aibă chef mai târziu să-i împărtăşească descoperirile sale.

S-a ridicat să-şi umple din nou cana cu cafea şi a pornit radioul. Jingle-ul care anunţa începerea ştirilor la postul Bradfield Sound a umplut încăperea. Imediat s-a auzit vocea crainicului:

— Acum, ştirile orei. Tot ce trebuie să aflaţi, de la Bradfield Sound, postul dumneavoastră local de radio. Poliţia a confirmat faptul că trupul găsit în zona mlăştinoasă din afara oraşului aparţine lui Seth Viner, adolescentul dat dispărut. Seth a fost văzut pentru ultima oară miercuri, după şcoală. Urma să doarmă la un prieten acasă, dar nu a ajuns acolo. Seth este al doilea adolescent din Bradfield găsit mort în săptămâna care a trecut, într-un loc izolat şi îndepărtat de oraş. Inspectorul-şef Carol Jordan, comandantul brigăzii locale MIT, a făcut următoarele declaraţii pentru postul nostru.

Tony a auzit vocea pe care o cunoştea la fel de bine ca pe a sa.

— Credem că Seth Viner şi Daniel Morrison au fost ucişi de una şi aceeaşi persoană, a spus Carol, alegându-şi cu grijă vorbele şi intonaţia pentru a sugera atât respectul faţă de cei doi copii morţi, cât şi caracterul presant al anchetei. Transmitem condoleanţe familiilor şi prietenilor celor decedaţi. Şi îi rugăm pe toţi locuitorii din Bradfield să se gândească bine dacă nu cumva l-au zărit pe Daniel sau pe Seth în ultimele zile. Avem nevoie de sprijinul populaţiei.

Crainicul a revenit pe post cu un anunţ formulat pe un ton mult prea voios pentru conţinutul mesajului:

— Inspectorul-şef Jordan a emis şi un avertisment către tineri şi părinţii acestora.

Din nou, Carol:

— Credem că ucigaşul i-a contactat atât pe Seth, cât şi pe Daniel pe internet, prin intermediul unei reţele de socializare. Îi rugăm pe tineri şi pe părinţii lor să fie vigilenţi. Asiguraţi-vă că persoanele cu care conversaţi online sunt cu adevărat cine pretind a fi. Iar dacă aveţi orice fel de dubii în acest sens, încetaţi orice comunicare şi luaţi legătura cu poliţia din Bradfield.

A spus apoi numărul de telefon.

Aşa se explica plecarea ei precipitată din casă imediat după ivirea zorilor. Anchetarea unei duble crime nu prea te lasă să dormi. Sau să faci orice altceva. Carol era acum cu sabia deasupra capului, la fel ca Patterson şi Ambrose. Totuşi, Tony s-a mirat că nu încercase să dea de el. Chiar dacă Blake nu era dispus să-i plătească serviciile, ei doi erau prieteni. Şi Carol ar fi trebuit să ştie că se putea bizui oricând pe ajutorul său.

Deci de ce această tăcere?

Nu a apucat să mediteze prea mult la întrebare, căci a fost întrerupt de sunetul soneriei. Spre surpriza lui, în prag a dat peste Sam Evans, pe jumătate întors cu spatele la uşă, ca şi cum nu îi păsa prea tare dacă îl găsea sau nu acasă. Fără să vrea, s-a însufleţit. Măcar acum avea să afle câte ceva despre Carol.

— Mă bucur să te văd, Sam, a spus dându-se la o parte şi făcându-i loc să intre.

Ca de obicei, Sam nu era dispus să o ia pe ocolite pentru a ajunge la motivul vizitei.

— Am nevoie de ajutorul tău, a zis imediat ce a păşit în camera de zi.

Tony a ridicat din umeri.

— Am înţeles că echipa nu-şi mai poate permite să mă plătească.

Sam a pufnit.

— După părerea mea, nu ne permitem să nu te avem de partea noastră. Ne-au trimis un tâmpit în

locul tău, de la Academia Națională de Poliție, un oarecare Tim Parker.

Tony nu și-a putut ascunde exasperarea. Sam a mârâit:

— Văd că-l cunoști. Deci știi că e un dobitoc. Și eu n-am de gând să mă mulțumesc cu unul ca el, nu într-o anchetă ca asta. Știi de ce avem nevoie acum, nu-i așa?

Poate că un altul s-ar fi lăsat intimidat de vehemența lui Sam. Numai că Tony îl cunoștea suficient de bine pentru a întrezări, dincolo de aciditatea vorbelor, izbucnirea unui om care își vedea speranțele amenințate.

— Aveți nevoie de rezultate, a răspuns el calm, așezându-se și adoptând o postură relaxată. Nu dorea ca Sam să-și dea seama că nevoia era reciprocă. Trebuie să-i dovediți lui Blake că modul vostru de operare este cel mai bun cu putință, a continuat.

— Exact. Și de asta am venit. Ca să-ți cer ajutorul. Să îmi dai niște idei în legătură cu linia pe care ar trebui să o urmez la un interogatoriu.

— Deci Carol nu știe că ești aici?

Sam l-a fixat cu privirea.

— Inspectorul-șef Jordan nu trebuie să afle. Uite cum vine treaba, doctore. Echipa e viața lui Carol. Fără ea, n-ar putea trăi. Și-a strâmbat gura într-un rânjet sumbru. Și tu n-ai putea trăi fără Carol.

S-a cocoțat pe brațul unui fotoliu ca o pasăre mare, gata să-și ia zborul la ivirea unui pericol.

Tony nu și-a putut disimula jena.

— Cu alte cuvinte, îmi aperi interesele?

Sam a ridicat din umeri.

— Mi se pare un punct de plecare bun.

— Lui Carol n-o să-i convină că mi-ai dezvăluit detaliile unui caz aflat în desfășurare.

Sam s-a încruntat.

— Cine a spus ceva despre cazuri în desfășurare? Vreau să te consult cu privire la un dosar vechi.

Tony s-a străduit să-și ascundă dezamăgirea.

— Nu lucrezi la ancheta cu cei doi băieți uciși?

— A, ba da. Dar mai am și un caz vechi care dă să iasă la suprafață, așa că jonglez cu mai multe. Și mă zbat, înțelegi? Jonglez și mă zbat. Știi și tu cum e.

Tony nu-și amintea ca Sam să-i mai fi cerut vreodată ajutorul. Având în vedere ambiția și spiritul lui competitiv, Tony bănuia că apelase intenționat la el în mod neoficial, pentru a putea nega ulterior că i-ar fi solicitat sprijinul. Totuși, o favoare făcută acum lui Sam se putea dovedi utilă pe viitor.

— Spune-mi despre ce e vorba, l-a invitat Tony.

Nu a durat mult. Sam se pricepuse dintotdeauna să discearnă elementele-cheie într-o investigație și să le prezinte într-o manieră logică.

— Deci vezi bine în ce impas mă aflu, a spus. Nu am dovezi fizice ale crimei. Și nu am nimic care să-l lege pe Nigel Barnes de moartea soției, a fiicei sale și a lui Harry Sim, în afară de computer. Ca să nu mai vorbim despre faptul că nu am nici cea mai vagă idee ce amestec are Harry Sim în această poveste.

Și-a lovit, frustrat, palmele de coapse.

— Harry Sim e elementul cel mai ușor de descifrat în această enigmă, a răspuns Tony, încântat de nedumerirea ce se citea pe chipul lui Sam. El e cartea „ieși din închisoare”[57] a lui Nigel Barnes.

— Despre ce naiba vorbești?

Tony s-a așezat mai comod pe scaun, simțindu-se în largul său și încrezător, așa cum nu era decât

atunci când pătrundea în minţile altora.

— Singurul lucru pe care îl ştim cu certitudine despre Nigel Barnes este că se pricepe să îşi planifice acţiunile. A gândit totul cu mult înainte. Un individ meticulos, aşa ca el, şi-ar asigura o cale de scăpare înainte de a iniţia ceva. Şi exact asta a reprezentat Harry Sim pentru Barnes.

Sam şi-a muşcat buzele, în continuare la fel de nedumerit.

— Nu înţeleg. Cum adică Harry Sim e cartea „ieşi din închisoare”?

— Uite ce o să se întâmple atunci când îl vei înştiinţa pe Nigel Barnes de descoperirea cadavrelor din lac. O să-ţi toarne o poveste cum că soţia l-a părăsit, şi el a plecat s-o caute şi i-a găsit pe toţi trei morţi în urma unui bizar pact suicidal. După care a intrat în panică şi, temându-se că va fi învinovăţit, s-a descotorosit de trupuri. Şi, chipurile întâmplător, metoda pe care a folosit-o în acest scop a distrus toate probele criminalistice, dar a lăsat în urmă destule indicii pentru ca poliţia să poată identifica trupurile. Ce noroc pe capul nostru că Harry avea o carte de credit asupra lui! Şi pariez că, dacă vei cerceta, vei descoperi că tot Nigel Barnes ne-a pus la dispoziţie şi radiografiile dentare vechi ale nevestei.

Iritarea lui Sam creştea pe măsură ce Tony îşi prezenta raţionamentul.

— La dracu’! a explodat el. Atunci cum naiba fac să-l arestez?

— Va încerca să-ţi distragă atenţia de la dovezile din computer. Va susţine că a descoperit că soţia lui avea o relaţie amoroasă şi că a ezitat, neştiind ce să facă, a spus Tony cu multă convingere. Deci va fi cuvântul lui contra probelor indirecte.

— Asta am priceput. Dar cum să-l facă să clacheze şi să mărturisească? Tu eşti cel care ştie, tu te poţi strecura în mintea unor asemenea oameni. Cum să-l fac pe Nigel Barnes să cedeze?

Tony s-a aplecat în faţă, simţind cum adrenalina vânătorii îi clocotea în sânge.

— Ai o singură şansă. Ţine minte, o singură şansă…

[51] National Criminal Intelligence Service – serviciul de combatere a criminalităţii din Regatul Unit, înfiinţat în 1992 (n.tr.)

[52] Serious and Organized Crime Agency – agenţia britanică responsabilă începând cu anul 2006 de criminalitatea organizată (n.tr.)

[53] Organizaţie de combatere a criminalităţii la nivel european, cu sediul la Haga, înfiinţată în 1992, dar devenită funcţională abia în 1999 (n.tr.)

[54] Autori contemporani de romane poliţiste „clasice” (n.tr.)

[55] Scriitori britanici şi americani specializaţi în romane *hardboiled* sau *noir*, un subgen al ficţiunii poliţiste mai violent şi mai dur (n.tr.)

[56] Referire la cartea publicată în anul 1978, *The Road Less Travelled and Beyond: Spiritual Growth in an Age of Anxiety* „(”Drumul către tine însuţi şi mai departe: evoluţia spirituală într-o epocă a anxietăţii“), a psihiatrului american Morgan Scott Peck (1936–2005), care analizează deciziile pe care oamenii le iau în viaţa cotidiană şi care le afectează destinele, precum şi principiile etice care ar trebui să ne călăuzească paşii (n.tr.)

[57] Aluzie la jocul Monopoly; această carte este folosită de cel care o trage fie pentru a ieşi din căsuţa marcată „închisoare” fără a plăti cauţiune, fie pentru a o vinde unui alt jucător, dispus să o cumpere (n.tr.)

CAPITOLUL 28

Inspectorul-şef Stuart Patterson a citit din nou profilul. Conţinutul lui nu îi făcea prea mare plăcere, dar avea sens în lumina informaţiilor descoperite, asta trebuia să recunoască. Şi sugera noi piste. Singura problemă era că aceste piste nu erau tocmai în aria lui de expertiză. Din câte ştia el, lumea specialiştilor în IT era populată de indivizi de genul lui Gary Harcup, oameni deloc renumiţi pentru abilităţile lor sociale. După cum subliniase şi doctorul Hill, trăsăturile specifice unui criminal în serie psihopat nu ieşeau prea tare în evidenţă în rândurile celor împătimiţi după computere.

Pe urmă, mai era şi chestiunea aceea legată de Manchester. Patterson nu avea argumente care să contrazică teoria lui Tony Hill că ucigaşul nu era de prin partea locului. În jurul Worcesterului erau destule zone izolate în care să arunci un cadavru, fără a fi nevoit să-ţi asumi atâtea riscuri precum în refugiul acela de pe şosea. E adevărat, nu era supravegheat de camerele video, dar era totuşi un loc destul de la vedere.

Dacă nu se putuse folosi de camerele de supraveghere pentru a-l surprinde pe criminal în momentul în care se afla împreună cu victima, Patterson îşi punea în schimb nădejdea în alte imagini. Pe ambele sensuri ale arterei principale care lega autostrada de oraş pe direcţia nord fuseseră instalate camere video de recunoaştere a numerelor de înmatriculare. Teoretic, ele înregistrau orice vehicul care intra şi ieşea din Worcester pe acel drum. Mergând pe ipoteza Manchester, îi ceruse lui Ambrose să îi aducă lista maşinilor care trecuseră pe acolo în ziua dispariţiei lui Jennifer Maidment. Cu lista aceea, avea să-i contacteze apoi pe cei de la Registrul Auto din Swansea şi să-i roage să identifice şi să verifice numele şi adresele posesorilor autoturismelor cu numere de Manchester. Nu era deloc simplu – criminalul demonstrase deja că era suficient de inteligent pentru a-şi acoperi urmele, aşa că era foarte posibil să fi avut inspiraţia să-şi înregistreze maşina pe o altă adresă. Alteori, oamenii erau, pur şi simplu, neglijenţi. Maşinile îşi schimbau proprietarii, dar actele nu ajungeau, dintr-un motiv sau altul, la Registrul Auto. Dar măcar avea un punct de plecare. Şi cum trebuia oricum să ceară sprijinul poliţiei din Manchester, nu strica să dea dovadă de mai mult optimism.

Patterson şi-a aţintit privirea duşmănoasă asupra telefonului. Îl rugase pe şef să stabilească el detaliile cu cei din Manchester. Numai că şeful său era un prostănac şi un leneş care folosea orice ocazie pentru a pasa sarcinile, fiind, chipurile, adeptul delegării responsabilităţilor. În cazul de faţă, se mărginise să-l autorizeze pe Patterson să contacteze forţele de poliţie din Manchester. Aşa că Patterson nu avea încotro: era nevoit să se joace la telefon de-a şoarecele şi pisica, încercând să afle cu cine anume trebuia să discute. Grozav mod de a-şi petrece vremea într-o dimineaţă de sâmbătă!

A durat aproape o oră până când a reuşit să ia legătura cu cineva dispus să coopereze cu el în cazul Jennifer Maidment. Inspectorul-şef adjunct Andy Millwood, comandantul de serviciu al brigăzii locale de investigare a infracţiunilor majore, era cu totul diferit de ceilalţi ofiţeri cu care discutase Patterson până atunci.

— M-aş bucura să vă fiu de folos, a spus el. Cazurile astea sunt o adevărată pacoste. Toată lumea stă pe capul tău şi cere rezultate, dacă se poate ieri. Te scot din minţi.

„Mie-mi spui.” Patterson nu-şi mai putea privi fiica în faţă fără să se simtă copleşit de un sentiment de culpabilitate şi de neputinţă. Ori de câte ori vedea în vitrinele magazinelor poza lui Jennifer publicată de tabloidele locale, o percepea ca pe o acuză. Ştia că, dacă eşua, Jennifer avea să devină pentru el unul dintre cazurile acelea care te bântuie şi îţi subminează încrederea în sine,

împingându-te tot mai mult spre tagma foștilor polițiști care preferă să privească lumea din dosul unei sticle de băutură. Înțelegea și era de acord și cu părerea fermă exprimată de Tony Hill că, dacă nu reușeau să îl oprească, ucigașul avea să lovească din nou. Și nu voia să sporească sentimentul de vină.

— Vă sunt recunoscător, a răspuns.

— Înțeleg că aveți motive să credeți că ucigașul e de prin părțile noastre?

— Exact. A contactat-o pe Jennifer pe internet, și am localizat aproape douăzeci de computere cu acces public folosite de el în acest scop. Specialiștii au întocmit o hartă cu ajutorul programului de profiling geografic, și sudul zonei metropolitane din Manchester se află chiar în centrul ariei de căutare. Vă pot trimite harta pe e-mail, cu zona hașurată.

— Da, n-ar fi rău, a spus Millwood. Și altceva nu aveți? Descrierile unor martori sau alte lucruri de genul ăsta?

Patterson i-a explicat schema cu recunoașterea plăcuțelor de înmatriculare.

— Colaborăm și cu un profiler, a continuat el. Și el crede că individul lucrează în domeniul IT. Consultant independent, sau cam așa ceva. Deci, după ce obținem rezultatele de la Registrul Auto, poate ne ajutați să restrângem aria de căutare. V-aș trimite unu sau doi oameni de-ai mei, dacă sunteți de acord.

— Nu pot să neg că asta ne-ar fi de ajutor, a spus Millwood. Cam ducem lipsă de oameni. O să verific în baza noastră de date dacă avem pedofili care lucrează în IT.

— Hmm… Patterson l-a întrerupt. Profilerul nostru… El zice că nu e vorba despre un pedofil. Că n-avem de-a face cu o crimă de natură sexuală. Chiar dacă i-a ciopârțit vaginul.

— Poftim? Cum adică?

— Zice că ucigașul nu a stat prea mult cu victima. Și că… Ei bine, că nu i-a tăiat clitorisul.

Conversația devenise de acum jenantă. Și asta nu pentru că pe Patterson l-ar fi deranjat să discute despre părțile intime ale trupului feminin, ci pentru că era conștient că teoria părea o prostie. Știa asta fiindcă așa i se păruse și lui atunci când o auzise pentru prima oară din gura lui Tony Hill. Apoi însă, după ce îi ascultase raționamentul, concluzia devenise mai puțin ilogică.

Millwood a scos un sunet exploziv, care lui Patterson i-a sunat cam ironic.

— Și dumneavoastră sunteți de acord cu această teorie? a întrebat fără să încerce să-și disimuleze scepticismul.

— Păi, am înțeles punctul de vedere al profilerului. Necazul e că nu am găsit o altă motivație. Fata nu a luat-o razna și nu s-a înhăitat cu niște vagabonzi, nimic de genul ăsta.

— Deci nu considerați că e cazul să verific pedofilii?

— Numai dacă apar pe lista cu numerele de înmatriculare.

Millwood a mârâit.

— Bun, un lucru mai puțin de făcut. OK. Imediat ce obțineți lista de la Registul Auto, trimiteți-o împreună cu oamenii dumneavoastră. O să le dăm o mână de ajutor.

Nu era tocmai ceea ce își propusese Patterson să obțină. Sperase ca detectivii săi să le dea o mână de ajutor ofițerilor lui Millwood, nu invers. Totuși, simțea că făcuse un pas, deși mic, în direcția bună.

Carol acceptase să ia un prânz târziu cu Tony, spre marea mirare a bărbatului. În mod normal, atunci când se afla în toiul unei anchete criminale, abia dacă apuca să înghită un sendviș la birou. Dar, după ce Sam plecase fără să-i dezvăluie mare lucru despre cazurile aflate în curs de desfășurare, Tony o sunase și o invitase să ia masa împreună. Iar ea oftase și spusese: „De ce nu? Restaurantul thailandez de pe Fig Lane nu e de obicei aglomerat sâmbăta, în jur sunt numai clădiri de

birouri”.

Evident, Carol întârzia. Nu-l deranja. Bănuia sub ce presiune lucra și știa că avea să ajungă cât de curând posibil. A urcat treptele spre partea de sus a restaurantului și s-a așezat la o masă de lângă fereastră, de unde a urmărit strada, cufundată în liniște, sorbind dintr-o sticlă de bere Singha. Erau și moduri mai proaste de a petrece o după-amiază de sâmbătă. Și meciurile de fotbal nu începeau mai devreme de ora patru, așa că avea să le prindă, asta dacă nu cumva Carol avea să întârzie îngrozitor de mult. În timp ce se gândea la asta, a zărit-o mergând cu pași mari și rapizi pe stradă, cu haina fluturând în jurul ei precum mantia unui supererou. A simțit cum pulsul i se accelerează. Carol a aruncat o privire scurtă peste umăr și apoi a dispărut sub marchiza de la intrare.

S-a ivit de pe scară aducând cu ea aerul înghețat de afară. S-a aplecat și l-a sărutat ușor pe obraz. Avea pielea rece, dar fața i s-a îmbujorat imediat ce a dat de căldura neașteptată dinăuntru.

— Mă bucur să te văd, a spus ea aruncându-și haina pe un scaun alăturat și așezându-se. Cum a fost în Worcester?

— Cât pe ce să fiu arestat, a răspuns Tony.

Carol a izbucnit în râs.

— Asta nu ți se putea întâmpla decât ție. Cum de ai reușit?

— E o poveste lungă, o să ți-o spun mai încolo. Treaba pentru care m-au chemat…, a spus gesticulând agitat. Presupun că a ieșit OK. Nu foarte mulțumitor, din punctul meu de vedere. O să aibă de tras cu cazul ăla. Și ucigașul va lovi din nou dacă nu reușesc să-l prindă la timp.

— Cred că ești dezamăgit. Știu că îți place să lași lucrurile rezolvate.

Tony a ridicat din umeri.

— Asta nu depinde întotdeauna de mine. Dar tu ce faci? Te-am auzit la radio azi-dimineață. Înțeleg că ai de lucru până peste cap.

— Cred și eu. Carol a luat meniul și a aruncat o privire. Nu știu de ce mă mai obosesc să citesc meniul, când îl știu pe de rost. O să iau pachețele de primăvară și Pad Thai Gai[58].

— Și eu la fel. I-a făcut semn chelneriței și au dat comanda. Carol a cerut și un pahar mare de vin. Deci cum merge ancheta?

— La fel ca poliția din Worcester, și noi o s-avem mult de furcă. Deocamdată, n-au apărut cine știe ce piste. Ne rugăm ca legiștii să vină cu ceva nou.

— Știu că Blake consideră că vă depășesc bugetul. Dar cred că putem discuta între noi neoficial, nu-i așa? O să te ajut pe cât îmi stă în putință, a spus Tony.

Carol s-a uitat în jos, spre fața de masă, jucându-se cu bețișoarele.

— Mulțumesc. A rămas tăcută preț de câteva clipe, apoi și-a ridicat privirea spre el cu o expresie indescifrabilă în ochi. Dar nu pot să accept, Tony.

— De ce?

— Pentru că n-ar fi corect. Nu te plătim, deci n-avem dreptul să beneficiem de expertiza ta. Nu vreau să profit de pe urma prieteniei noastre.

— Dar tocmai din cauza asta nu se pune problema că ai profita de mine. Pentru că suntem prieteni. Iar prietenii se ajută la nevoie. Și sunt uniți.

— Da, știu. Și sper că vei rămâne mereu alături de mine, așa, ca om. Vreau să mă bucur de sprijinul tău, vreau să pot să beau cu tine un pahar de vin la sfârșitul zilei și să povestim ca între prieteni, ca între doi oameni care țin unul la celălalt. Dar nu pot să discut cu tine în calitate de profiler.

Chelnerița i-a adus paharul de vin, și Carol a sorbit lung din el.

Carol îl considera umărul pe care putea să se sprijine la nevoie, și asta îi făcea, fără îndoială,

plăcere lui Tony. Însă nu-i plăcea felul în care punea ea problema.

— Asta e o prostie, Carol! Dacă aș crede că mi-ai putea fi de folos cu profilul criminalului din West Mercia, aș alerga imediat la tine. Pentru că ești cel mai bun detectiv cu care am lucrat vreodată. Și nu-mi pasă de unde pot obține ajutor. Uite, în cazul de care mă ocup acum, am apelat deja la cunoștințele Fionei Cameron, și ea m-a ajutat fără pretenții financiare, a protestat el.

— Asta e treaba ta și a Fionei. Tony, dacă Blake își închipuie că, după ce te-a scos de pe statul lui de plată, va beneficia de mintea ta strălucită datorită prieteniei dintre noi, atunci îi voi demonstra că se înșală. Și, până când lucrurile astea nu vor fi lămurite, nu am de gând să discut cu tine detaliile cazurilor la care lucrez. Iar tu, la fel ca toată lumea, o să te mulțumești să citești despre ele în ziare. Și-a pus mâna peste mâna lui Tony, îndulcindu-și glasul. Îmi pare rău, crede-mă.

— Nu înțeleg, a spus el. Adică OK, pricep că nu vrei să profiți de pe urma relației noastre. Și că nu vrei să-i oferi ceva gratuit lui Blake. Dar aici e vorba despre viețile unor oameni, Carol. Despre un criminal care va ucide din nou dacă nu va fi oprit. Nu trebuie să facem tot ce putem pentru a-l împiedica? Nu e asta mai important decât să demonstrezi cuiva că ai dreptate?

Pentru o clipă, a crezut că scurtul lui discurs o convinsese. Carol și-a mușcat buzele, jucându-se din nou cu bețișoarele. Apoi a clătinat din cap.

— Nu o fac dintr-o încăpățânare prostească, pentru a-i dovedi cu tot dinadinsul lui Blake că am dreptate. E mai mult decât atât. Trebuie să mă asigur că echipa mea dispune de resursele necesare. Nu e vorba numai despre cazurile astea. Dacă nu rezolv cât mai repede situația absurdă în care mă aflu, vor muri și mai mulți oameni și nu li se va face niciodată dreptate. Nu pot să continui la nesfârșit să lucrez cu o mână legată la spate, iar Blake trebuie să înțeleagă asta. Ai dreptate, e vorba despre viețile unor oameni. Și tocmai de aceea trebuie să iau poziție.

Tony și-a amintit că era de presupus că el nu aflase despre Tim Parker. S-a gândit cum ar pune problema dacă nu ar fi știut nimic despre asta.

— Deci tu și echipa lucrați acum fără nici un ajutor din afară? Aveți un potențial criminal în serie și v-ați întors la vechile principii, cum că numai polițiștii sunt în stare să priceapă cum funcționează creierul unui ucigaș?

A încercat să pară cât mai intrigat și mai iritat, fără să-și dea seama dacă își jucase rolul suficient de convingător.

Carol și-a ferit privirea.

— Nu, avem pe cineva de la academie care ne face profilul.

Tony a gemut.

— Se pare deci că m-am autoexclus, nu-i așa? Cine e? Sper că unul dintre cei mai buni.

— Tim Parker.

Tony și-a luat capul în mâini. A vorbit cu o voce înăbușită:

— Și ce părere ți-ai făcut despre Tim?

Chelnerița a apărut în chimonoul ei strâmt din satin și a adus un platou cu rulouri de primăvară pe care l-a așezat în mijlocul mesei. Carol a luat unul și a mușcat din el.

— Au! a icnit ea. Frige! A mestecat cu gura deschisă, a înghițit și a sorbit o gură de vin.

— În adolescență, noi, fetele, aveam o vorbă: TDD.

— TDD? a întrebat Tony servindu-se prudent din mâncare.

— Tip Drăguț, Dar…

— Ce însemna asta?

— Că era un băiat simpatic. Dar îi lipsea ceva. N-avea charismă, inteligență, personalitate, simțul umorului sau nu arăta bine. Una dintre astea – sau chiar mai multe. În esență, unul pe care nu

merita să-l iei în calcul ca potențial iubit. A sesizat că Tony o privea și mai intrigat și s-a grăbit să adauge: Nu că eu m-aș gândi acum la Tim ca la un potențial iubit. Vreau să spun doar că e destul de arătos, în mod cert deloc prost și știe cum să primească un ordin cu eleganță. Atâta doar că nu e ceea ce ne trebuie.

— Și eu sunt?

Carol a izbucnit în râs.

— Așa s-ar zice.

Tony a clătinat din cap, râzând și el.

— Ei, treaba asta mă neliniștește puțin.

— Spune-mi, l-ai cunoscut pe tânărul Tim? M-am înșelat? Să fie el ceea ce ne trebuie?

Tony a ezitat. Să-i spună oare adevărul – și anume, că Tim avea tot atâta empatie cât un ziarist de tabloid? Nu-i păsa de Tim, dar nu voia să îi demoralizeze pe Carol și pe membrii echipei. Așa încât a recurs la un răspuns diplomatic, total împotriva firii lui.

— Are ceva abilități.

Deocamdată, asta era suficient. Nu voia să meargă mai departe.

Au continuat să mănânce în liniște. La un moment dat, Carol a spus:

— Dacă nu e bun, o să-mi dau seama.

— Da, știu. Întrebarea e ce o să faci atunci.

Carol i-a zâmbit strâmb.

— O să-i spun tot ce cred despre el. Și apoi o să-i fac lui Blake un scandal de o să mă țină minte toată viața. După care să sperăm că o să mă lase să te readuc în echipă.

Lui îi plăcuse dintotdeauna optimismul lui Carol. Chiar dacă de-a lungul anilor avusese suficiente motive de îndoială, ea nu renunțase la convingerea că totul avea să fie bine într-un final. Iar Tony știa că trebuia să-i fie recunoscător pentru asta. Ce alt motiv ar fi putut avea ea pentru a ține cu tot dinadinsul să lucreze împreună?

— Atunci o să rămân pe aproape, a spus. Chestia asta ar putea dura ceva timp.

— Om trăi și om vedea. Carol a terminat de înghițit ultimul pachețel de primăvară și s-a rezemat de spătar, ștergându-se la gură cu șervețelul. Așa, acum povestește-mi cum de a fost cât pe-aci să fii arestat!

Tony s-a conformat, îmbogățindu-și relatarea cu detalii umoristice pentru a o binedispune.

— Cu toatea astea, mi-au luat în seamă profilul, a spus în încheiere.

— Păcat că n-am fost de față să văd ce moacă a făcut agenta imobiliară.

— A scos un sunet ca de fluier de locomotivă. N-a fost o experiență prea plăcută.

— Dar faptul că ai vizitat casa? A fost o experiență plăcută?

Tony și-a lăsat capul pe spate, ca și cum și-ar fi căutat inspirația privind în tavan.

— Da, a răspuns pe un ton meditativ. A fost.

— Cum arată?

— E un adevărat cămin. Un loc în care cineva a trăit simțindu-se în largul său. Nimic făcut doar de ochii lumii. Totul pentru că așa și-a dorit el și pentru că de asta a avut nevoie. A oftat. Cred că mi-ar fi plăcut să-l cunosc.

În ochii lui Carol se citea compasiunea.

— Îmi pare rău, Tony.

— Nu e vina ta.

Și-a umplut furculița cu tăieței și i-a îndesat în gură.

Era un mod la fel de bun ca oricare altul de a evita să continue discuția.

Carol a părut dintr-odată agitată. S-a oprit din mâncat și i-a făcut semn chelneriței să-i aducă un alt pahar de vin.

— Cât ai fost tu plecat, am descoperit niște lucruri noi, a spus ea.

Tony și-a ridicat sprâncenele întrebător.

— Despre Arthur. Și motivele pentru care a plecat din Halifax.

Tony s-a oprit din mestecat. Mâncarea din gură s-a transformat brusc într-un cocoloș imens. S-a forțat să-l înghită.

— Cum de ai aflat?

„Și de ce ți-ai băgat nasul?" Pentru că nu putea sta deoparte, de asta. Pentru că era cel mai bun detectiv pe care el îl cunoscuse vreodată.

— Am început cu cărțile vechi de telefoane. Am găsit locul unde era cândva fabrica lui. A fost un om sclipitor, Tony. A inventat o metodă nouă de galvanizare a instrumentarului chirurgical. A brevetat-o, și pe urmă a vândut afacerea unei companii mari din Sheffield. De-a dreptul impresionant.

Tony a privit în jos, spre farfuria din fața lui.

— S-a descurcat foarte bine și în Worcester, a spus el. Și acolo a avut o fabrică. Și a continuat cu invențiile. Și cu vânzarea brevetelor.

Era conștient de ambiguitatea ultimei propoziții rostite. Care reflecta întru totul propria lui ambivalență față de Blythe.

— Am descoperit și de ce a părăsit Halifaxul, a intervenit Carol pescuind din poșetă un print cu articolul din *Triplu H*.

I l-a întins peste masă și a așteptat în tăcere ca Tony să termine de citit.

— Nu înțeleg, a spus Tony. De ce să plece din oraș? Doar el a fost victima, nu-i așa? Vrei să zici că povestea asta mai are și niște dedesubturi? A fost cumva amenințat?

— Nu, nu despre asta e vorba. Vanessa mi-a spus…

— Cum? Te-ai întâlnit cu Vanessa? Carol, știi foarte bine ce părere am despre ea și că nu vreau să se amestece în viața mea.

A ridicat glasul, atrăgând atenția celorlalți clienți ai restaurantului.

— Da, știu. Dar nu aveam pe cine altcineva să întreb, Tony. Carol s-a întins și l-a prins de mână. Cred că ai nevoie de răspunsuri. Iar faptul că ai dormit în patul lui Arthur și ai lucrat în camera lui de zi n-o să-ți răspundă la întrebări. N-ai cum să te împaci cu el și cu tine însuți dacă nu afli de ce te-a părăsit.

Tony era atât de furios, încât nu a îndrăznit să deschidă gura. Cum de nu-l înțelegea? Oare se înșelase în toți acești ani, atribuindu-i calități pe care nu le avea numai pentru că el își dorea ca ea să le posede? Îi venea să țipe la ea, să-i urle în față că, de data aceasta, mersese mult prea departe. Știa că putea s-o distrugă și s-o îndepărteze de el cu câteva fraze bine gândite. Și o parte din el voia să o facă. Să o excludă din viața lui, s-o pedepsească pentru că se amestecase prea mult. Fără ea, avea să meargă mai departe în viață mai repede și mai ușor. Apoi un gând îngrozitor i s-a strecurat în mintea care clocotea de furie. „Semeni atât de mult cu Vanessa."

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Carol pe un ton alarmat și cu o expresie care reflecta întru totul ceea ce citea pe fața lui.

„Probabil teamă și oroare, în proporții egale", și-a spus Tony.

A tras adânc aer în piept.

— Nu știu dacă pot exprima în cuvinte ceea ce simt. Uneori mă sperii de cât de mult semăn cu Vanessa.

Carol părea gata să izbucnească în lacrimi.

— Ai înnebunit? Nici că se poate diferenţă mai mare! Tu şi mama ta sunteţi diametral opuşi. Ei nu îi pasă decât de propria persoană. Iar ţie – de toată lumea, în afară de tine.

Tony a scuturat din cap.

— Sunt fiul ei. Şi asta mă îngrozeşte câteodată.

— Eşti ceea ce ai devenit, a replicat Carol. Caracterul unui om se modelează în funcţie de ceea ce i se întâmplă în viaţă şi de modul în care reacţionează la evenimente, asta am învăţat de la tine şi din experienţa ta de profiler. Nu poţi să acorzi înţelegere ucigaşilor ale căror profiluri le faci şi totodată să ţi-o refuzi ţie. N-o să stau cu braţele încrucişate urmărind cum te pui în aceeaşi oală cu Vanessa.

Înverşunarea lui Carol era evidentă. Dacă îi provocase o asemenea furie însemna că exista totuşi ceva la el care o făcuse să îi sară în apărare. Era un lucru pe care Tony nu îl putea ignora.

A oftat.

— Deci care e versiunea pe care ţi-a servit-o Vanessa despre povestea din spatele poveştii? a întrebat el trecându-şi un deget peste marginea lamei cuţitului.

Carol a făcut apel la darul cel mai neobişnuit cu care o înzestrase natura: memorarea conversaţiilor. Era capabilă să reproducă perfect discuţii, declaraţii luate martorilor sau interogatorii. O abilitate datorită căreia ajunsese în unele dintre cele mai periculoase locuri unde putea fi trimis un ofiţer de poliţie şi pe care, mai nou, o considera o ciudată binecuvântare. A închis ochii şi l-a purtat pe Tony prin toată discuţia avută cu Vanessa. Era o istorisie deprimantă, a constatat Tony, confirmată şi de măturisirea făcută de Arthur în scrisoarea pe care i-o adresase, cum că Vanessa îi ascunsese faptul că era însărcinată. Şi, cum Vanessa nu o minţise pe Carol în această privinţă, probabil spusese adevărul şi în toate celelalte aspecte. Carol avea dreptate. Nu aflase nimic esenţial despre Edmund Arthur Blythe stând în scaunul acestuia sau dormind în patul lui.

— Mersi, a zis el după ce Carol şi-a încheiat relatarea.

Şi-a dat seama că prietena lui răspunsese astfel unei întrebări despre a cărei existenţă nici nu avea habar. Nu, nu era nevoie să asculte cine ştie ce poveste măgulitoare inventată de Arthur despre propria persoană. Acum aflase ce se întâmplase. Nu era ceva plăcut, dar viaţa în general nu era prea plăcută. Timp de o zi şi o noapte se autoamăgise că avusese un părinte decent, un om cumsecade şi inteligent. „Nu, fii cinstit. Te-ai minţit ani în şir. Mereu ai fantazat despre un tată care era toate acestea la un loc şi mai mult.” A reuşit cu greu să surâdă.

— Mai ai timp şi pentru o cafea?

Carol a zâmbit.

— Sigur. După care a continuat, făcând praf toate concluziile la care ajunsese Tony: Nu uita, Vanessa nu se gândeşte decât la ea însăşi. Pare că mi-a spus adevărul, dar ştii cât de bine se pricepe ea să mintă. Aşa că e posibil să fi încercat să mă păcălească şi adevărul să fie cu totul altul.

[58] Mâncare thailandeză din bucăţi de carne de pui prăjite cu busuioc şi tăieţei de orez (n.tr.)

CAPITOLUL 29

Niall s-a îndreptat spre staţia de autobuz gârbovit, cu umerii aduşi de spate şi cu picioarele crăcănate, pentru a trece cât mai neobservat cu putinţă. În cartierul unde locuia, nu ştiai niciodată de unde putea să răsară un tip cu prea multe impresii în cap. Prea mulţi tâmpiţi şi prea multe droguri. Orice individ pe care-l salutaseşi respectuos, săptămâni în şir, putea să se ia dintr-odată de tine, şi pe urmă totul se ducea dracului.

Doi băieţi asiatici pierdeau vremea în staţia de autobuz. Pe unul din ei îl mai văzuse în recreaţii, în curtea şcolii. Tipul i-a aruncat o privire scurtă, apoi şi-a ferit repede ochii.

— Un' te duci? l-a întrebat el.

Niall era conştient că ar fi fost un gest sinucigaş dacă i-ar fi răspuns: „La o lecţie de limba rusă. Mamă, ce distracţie pe capul meu!" A ridicat din umeri.

— În oraş. Să mă întâlnesc cu gaşca.

Puştiul asiatic şi-a încreţit buzele.

— Nu te-am văzut niciodată umblând cu gaşca. N-ai nici o gaşcă, băi Billy Singuraticu'.

— De unde ştii tu? a răspuns Niall pe un ton ce se voia indiferent.

Adevărul e că nici nu-i păsa. Avea alte chestii, mult mai importante, de făcut.

Înainte ca spiritele să se încingă, o maşină a oprit în staţie. Toţi trei băieţii au ignorat-o. Geamul s-a deschis uşor şi şoferul s-a aplecat spre ei.

— Tu eşti Niall, nu-i aşa?

Băiatul s-a încruntat. Un străin, asta era clar. Dar unul care îi ştia numele.

— Da' tu cine eşti?

— Mă bucur că te-am găsit. DD m-a rugat să vin să te iau. Seara trecută s-a împiedicat pe scară şi şi-a scrântit glezna. Îţi vine să crezi? Am stat trei ore cu el la spitalul Bradfield Cross. În fine. N-are cum să te întâlnească în oraş, aşa că m-a rugat pe mine să trec să te iau.

Povestea avea sens, dar Niall a rămas totuşi circumspect.

— De unde ai ştiut în ce staţie să mă cauţi?

— DD ştie cu ce autobuz circuli, aşa că am luat-o din capătul traseului. Şi mi-a scos la imprimantă poza ta de pe Rig, uite. Şoferul a fluturat un print cu faţa lui Niall postată într-un colţ, uitându-se în gol, meditativ şi disprețuitor. Hai, urcă! DD abia aşteaptă să cunoască pe cineva mai amuzant decât mine, a adăugat cu un zâmbet cuceritor, căruia cu greu puteai să-i reziști.

Niall a deschis portiera şi a urcat în maşină.

— Haide pa, rataţilor! au fost vorbele lui de rămas-bun adresate celor doi.

Însă tinerii asiatici erau atât de preocupaţi să pară indiferenţi, încât aproape că nu au fost de nici un folos poliţiei când li s-a cerut descrierea maşinii sau a şoferului. Dar asta s-a petrecut mai târziu. Mult mai târziu.

Carol s-a frecat la ochi. Erau obosiţi şi iritaţi, şi pentru o clipă s-a întrebat dacă nu era cazul să facă un control oftalmologic. Ultima oară când fusese la un consult, se plânsese de dureri de spate, iar doctorul o informase, foarte binedispus, că ajunsese la vârsta la care toate începeau să scârţâie. Nu era corect. Nu făcuse nici jumătate din ce îşi propusese cu corpul ei şi nu era deloc pregătită să-şi ia adio de la toate acele ambiţii măreţe şi năzuinţe vagi. Şi-a amintit aniversarea de patruzeci de ani a lui Tony şi regretul lui prefăcut că nu apucase până la acea vârstă să antreneze echipa de fotbal Bradfield Victoria şi să o ducă până în finala cupei. Bănuia că avea să fie şi ea nevoită, cât de

curând, să renunţe la asemenea visuri imposibile.

A tras jaluzele de la birou şi a privit prin peretele de sticlă spre echipa ei din camera învecinată. Putea zări o parte din capul şi din braţul lui Stacey. Din când în când, aceasta îşi dădea părul pe după o ureche. Era un tic, un gest făcut într-o pauză de gândire. Carol nu ştia exact la ce anume lucra Stacey în clipa aceea, dar era aproape sigură că, indiferent de căile oculte pe care o apucase, avea să obţină ceva util.

Kevin vorbea la telefon, legănându-se relaxat în scaunul lui rotitor şi învârtind un pix între degete. Era bun la tot ceea ce ţinea de colaborarea cu celelalte divizii şi pătruns de acel spirit de camaraderie din care Carol era inevitabil exclusă. Kevin reuşea să păstreze relaţii de amiciţie cu toţi poliţiştii, fără a uita nici o clipă că făcea parte din echipa ei. Carol se temea că îl putea pierde atunci când avea să fie promovat, dar, dintr-un motiv sau altul, se părea că subalternul ei renunţase să mai solicite o avansare. Nu ştia dacă faptul se datora pierderii ambiţiei sau, pur şi simplu, faptului că îi plăcea ceea ce făcea acum. În ultimii doi ani, Kevin îşi redescoperise ataşamentul faţă de soţie şi faţă de copii; poate că şi asta contase. Era singurul din brigadă care avea copii. Fiul lui nu era decât cu un an sau doi mai mic decât Seth şi decât Daniel. Carol şi-a făcut o notă mentală să discute serios cu el, ca să se asigure că nu trata cazurile într-o manieră prea personală.

Paula era din nou acasă la Kathy şi la Julia, într-o vizită cu dublu scop: pe de-o parte, să le demonstreze celor două mame că suferinţa lor nu fusese uitată şi, pe de altă parte, să încerce să afle dacă nu îşi amintiseră între timp ceva care le putea fi de folos. Carol se îndoia de şansele de reuşită în ambele privinţe.

Nici Sam nu era la birou. După ce rezolvase chestiunea legată de transportul lui Tim Parker, Carol îl trimisese la Worksop, la sediul RigMarole. Patronii nu se bucuraseră deloc de perspectiva de a petrece o sâmbătă la lucru, dar n-avuseseră încotro – Sam era înarmat cu un mandat de percheziţie. Se văzuseră nevoiţi să-i înmâneze cheile împărăţiei lor – codurile care aveau să-i permită lui Stacey să acceseze oficial sistemul, pentru a vedea dacă pe server rămăsese ceva care să ducă la identificarea ucigaşului. Sam urma să verifice şi dosarele lor şi să caute şi acolo eventuale piste. Obţinerea mandatului nu fusese deloc o treabă uşoară – protecţia informaţiilor se transformase acum într-un adevărat totem. Aproape că era mai uşor să pătrunzi într-un cont dintr-o bancă elveţiană decât într-o bază de date.

Carol spera ca unul dintre oamenii ei să dea cât mai repede de un fir care să împingă ancheta mai departe. Trăiau într-o epocă în care, chipurile, se ştia tot ce mişca pe lumea asta. Criminalul părea însă capabil să evite ochii iscoditori care îl priveau de undeva din cer. Ştia să-şi acopere urmele. Şi era atât de priceput cu computerele! Pe Carol o îngrozea gândul că individul plănuia să adauge încă un nume pe lista sa de victime.

S-a întors la propriul monitor şi a început să citească rapoartele autopsiilor. Poate că Grisha descoperise ceva util. Absorbită, nu a simţit că Tim Parker se apropia decât în momentul când acesta a ajuns în prag.

— Bună, a spus el pe un ton nepotrivit de vesel şi de degajat. Am adus o copie a profilului. L-am trimis şi pe e-mail, dar am zis că e mai bine să mă asigur că l-aţi primit.

— Dar ştiu că te-ai mişcat repede.

„Poate prea repede.”

Tim a pus raportul pe birou.

— M-am gândit să mă duc la bufet să beau o cafea. Poate mă sunaţi după ce îl citiţi?

— Da, e o idee bună.

Erau doar câteva pagini, din câte se vedea. „Abia dacă o să aibă timp să-şi bea cafeaua”, s-a

gândit ea. Tim a privit întrebător spre hârtiile lui, apoi spre ea. Carol i-a zâmbit.

— Hai, du-te, a adăugat.

A aşteptat până când Tim a ieşit din birou şi abia apoi s-a întins după foi. Le-a parcurs atentă şi fără să se grăbească, nevrând să rişte să fie acuzată că s-a descotorosit de tânărul profiler sub cine ştie ce pretexte. Dar încercările de a-l trata corect nu au putut estompa furia care creştea în ea. Raportul nu conţinea nimic în afara concluziilor la care echipa ajunsese deja. Toţi oamenii ei învăţaseră destule lucruri de bază despre psihologia criminală în anii în care colaboraseră cu Tony. Ar fi putut să-i spună şi ei toate acele lucruri evidente pe care Tim alesese să le prezite într-o manieră atât de preţioasă. Criminal bine organizat. Bărbat alb, vârsta între 25 şi 40 de ani. Nefericit din cauza homosexualităţii sale. Incapabil să întreţină vreo relaţie. Locuieşte singur sau cu mama, posibil în Bradfield. Cazierul lui poate include incendieri, acte de cruzime faţă de animale, infracţiuni sexuale minore de genul expunerii indecente în public. Lucrează numai sporadic.

Totul părea copiat dintr-un manual. Nu conţinea nimic care să-i facă să înainteze, chiar şi numai cu un centimetru.

— Doamne, Dumnezeule! a exclamat Carol.

A luat cele două coli de hârtie şi s-a îndreptat spre uşă, cu o expresie sumbră întipărită pe faţă. A prins privirea lui Kevin şi a scuturat din cap.

— Băiatul nostru minune ar face bine să-şi găsească rapid o vestă antiglonţ, a comentat Kevin în timp ce Carol trecea pe lângă el.

— O să discut cu el la bufet, aşa că voi fi nevoită să mă abţin, a răspuns ea fără să se oprească din drum.

L-a găsit pe Tim aşezat pe o canapea, în capătul îndepărtat al sălii, sorbind dintr-un cappuccino şi răsfoind *Guardian*. Şi-a ridicat ochii spre ea, şi zâmbetul i-a pierit de pe faţă. Carol a aruncat foile de hârtie pe masă.

— Asta e? Ăsta e rezultatul anilor de învăţământ şi al cursurilor scumpe pe care le-ai urmat?

Tim a privit-o şocat, de parcă tocmai îi dăduse două palme.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Că e superficial. De parcă l-ai fi copiat din manualul *Crima sexuală* al FBI-ului. Nu mă ajută cu nimic să-l înţeleg mai bine pe ucigaş. Să-mi dau seama ce a urmărit cu aceste crime…

— Satisfacţia sexuală, evident, a răspuns Tim. Părea total deconcertat. Carol se aşteptase să-l vadă roşind de jenă, dar şi-a dat seama că nu era decât surprins. Doar despre asta e vorba în crimele de natură sexuală, a continuat el.

— Crezi că nu ştiu? Mie îmi trebuie lucruri mai clare. De ce a procedat aşa şi nu altfel? Ce semnificaţie are asta pentru el? De ce crimele au fost comise cu atâta calm, dar au fost urmate de mutilări îngrozitoare? Ce se petrece în capul lui?

Carol stătea în picioare, cu mâinile în şolduri, dominându-l, perfect conştientă că arăta ca o bătăuşă, dar fără să-i pese de asta. Omul se făcea vinovat de una dintre cele mai grave greşeli, din punctul ei de vedere – irosirea timpului şi a resurselor într-o investigaţie criminală.

— E imposibil să emiţi teorii având la dispoziţie atât de puţine date, a ripostat Tim pe un ton pompos. Tehnic vorbind, încă nu poate fi catalogat drept criminal în serie. Asta ar presupune cel puţin trei victime, dacă e să ne raportăm la definiţia lui Ressler[59].

— Crezi că nu ştiu şi asta? Tu erai încă la şcoală când am început eu să lucrez la omucideri. De ani de zile colaborez cu unul dintre cei mai buni profileri în domeniu. Şi mi-am însuşit fundamentele meseriei. Ăsta e unul dintre cele mai confuze materiale pe care le-am văzut în viaţa mea.

Tim s-a ridicat.

— Nimeni nu ar fi putut să facă mai mult cu informaţiile limitate pe care mi le-aţi pus la dispoziţie. Dacă echipa ar fi descoperit mai multe probe, aş fi putut să redactez un profil mai elaborat.

— Cum îndrăzneşti să-mi critici echipa? Să-ţi spun ceva: în spectacolul ăsta al nostru, ţie nu ţi-e rezervat nici un loc. Unde e capacitatea ta de analiză? Nu ai venit cu nimic nou. De ce a ales aceste victime? Nici măcar nu ţi-ai pus problema dacă victimele prezintă sau nu un risc major. Sau prin ce modalitate a ajuns la ele. Şi unde le-a ucis. Nimic din toate astea.

— Îmi cereţi să fac speculaţii, fără să am nişte date pe care să mă bazez. Profilingul nu asta înseamnă.

— Nu, îţi cer să scoţi ceva din ceea ce ai. Dacă asta e tot ce poţi, atunci n-ai nici un drept să te consideri profiler. Şi nu îmi eşti de nici un folos.

Pe chipul lui Tim se citea încăpăţânarea.

— Vă înşelaţi, a spus el. La facultate, am fost unul dintre cei mai buni din an. Ştiu ce am de făcut.

— Nu, sergent. Habar n-ai ce să faci. Sala de cursuri nu e totuna cu sala de interogatoriu. Uite ce-i, ia asta înapoi şi pune-te serios pe treabă! Nu vreau o altă abordare superficială. Gândeşte! Dovedeşte-ţi capacitatea de empatie. Intră în pielea ucigaşului. Şi vino cu ceva util. Ai timp până mâine-dimineaţă, pe urmă o să fiu nevoită să-l informez pe şef că eşti o pierdere de vreme şi o risipă de bani.

Nu a aşteptat ca acesta să-i răspundă. În opinia ei, Tim nu îşi câştigase dreptul la replică.

În vreme ce se îndepărta, îi simţea lipsa lui Tony mai mult ca oricând.

Cei din echipa de la RigMarole îi făcuseră lui Sam viaţa un chin în după-amiaza aceea. În cele din urmă, abia după ce îşi ieşise din ţâţâni, reuşise să-i dea pe brazdă. Sam nu înţelegea cum putea cineva să pună în balanţă o afacere şi vieţile unor adolescenţi nevinovaţi şi să ezite, chiar şi pentru o clipă, să ofere organelor de anchetă datele solicitate. Însă, după ce le demonstrase legătura dintre victime şi sursa lor principală de venituri şi cât de repede putea să dispară această sursă în cazul în care mass-media ar fi aflat de refuzul lor de a colabora cu poliţia, se lămuriseră în sfârşit cum stătea treaba, aşa că acceptaseră să îi dezvăluie codurile de acces şi îi deschiseseră dosarele pentru cercetare. Conţinutul lor se dovedise nesemnificativ – o totală pierdere de vreme. Ceea ce se dovedise frustrant, având în vedere faptul că era extrem de aproape de a-l pune pe Nigel Barnes sub acuzare.

Drumul plictisitor de întoarcere din Worksop la Bradfield îi oferise timpul necesar pentru a-şi planifica strategia de abordare atât a lui Barnes, cât şi a lui Carol. Trebuia să o atragă pe şefă de partea lui. Avea şansa de a ajunge în atenţia eşaloanelor superioare ale poliţiei din Bradfield, fiind totodată de folos lui Carol şi brigăzii MIT. Era momentul să încerce să o convingă că avea destule date pentru a-l pune pe Barnes sub acuzare, ca suspect de crimă.

Păcat că nu putea beneficia şi de argumentaţia lui Tony. Nu voia însă ca şefa să afle că lucrase pe la spatele ei. Ultima dată când un membru al echipei încercase să profite de pe urma lui Tony, Carol aproape că-şi pierduse minţile. Se întâmplase cu Paula. Aşa că tot ce îi mai rămânea lui acum de făcut era să o convingă că dispunea de probe suficiente.

La ieşirea de pe M1 s-a uitat la ceasul de la bordul maşinii. Cu puţin noroc, avea să fie înapoi în Bradfield în jur de ora opt. Şi avea să o găsească pe Carol la birou. La urma urmei, ce altceva ar fi putut ea să facă într-o seară de sâmbătă, în plină investigaţie a unei duble crime? Doar nu se putea spune că avea viaţă personală!

[59] Robert K. Ressler (n. 1937), criminolog, fost agent FBI şi autorul mai multor cărţi de specialitate, unul dintre pionierii profilingului. Este cel care a inventat sintagma „criminal în serie”. (n.tr.)

CAPITOLUL 30

Reportofonul de pe masa din bucătărie a fost primul lucru pe care l-a văzut când a coborât pentru a lua micul dejun.

— Nu acum, şi-a spus Tony cu voce tare în timp ce umplea cafetiera.

Avea nevoie de timp pentru a asimila tot ce îi povestise Carol în ziua precedentă. Trebuia să mediteze asupra povestirii Vanessei înainte de a asculta şi versiunea lui Arthur şi de a le confrunta apoi pe amândouă. Asta dacă între ele existau diferenţe semnificative.

Carol, care avea de regulă instincte bune în asemenea privinţe, îl avertizase că Vanessa nu era o persoană demnă de încredere. O femeie care încercase să-şi înşele unicul fiu pentru a-l deposeda de moştenire ar avea prea puţine scrupule în a rescrie istoria.

Şi totuşi…

Pentru a se feri de tentaţii, a luat laptopul şi s-a conectat la pagina web a *Bradfield Evening Sentinel Telegraph*. Sigur, nu era *Guardian*, însă *BEST* era considerat unul dintre cele mai bune ziare locale din zonă. Şi aici urma să găsească cele mai multe ştiri cu privire la cazurile anchetate de Carol.

Crimele constituiau tema editorialului de pe prima pagină. Tony a dat clic, a accesat linkul şi a parcurs articolul. Bătea la greu apa în piuă, şi informaţiile în sine erau destul de sumare. Cei doi băieţi în vârstă de paisprezece ani, care nu se cunoşteau între ei, dispăruseră de acasă, aparent fără nici un motiv. Parcă se volatilizaseră. Trupurile lor mutilate fuseseră găsite în locuri izolate, la ieşirea din oraş. Poliţia credea că adolescenţii fuseseră ademeniţi să-l întâlnească pe ucigaş prin intermediul unei reţele de socializare pe internet.

Gândul i-a zburat, fără să vrea, la Jennifer Maidment. O victimă de sex feminin, la peste o sută cincizeci de kilometri distanţă. Totuşi, prea multe similitudini. A scuturat din cap cu putere. „Visezi cai verzi pe pereţi”, şi-a spus. „Vrei să găseşti o legătură între aceste crime ca să te poţi amesteca şi în anchetele lui Carol. Vino-ţi în fire, omule!”

A dat clic pe pozele de mici dimensiuni ale celor doi băieţi. Mai întâi, pe cea a lui Daniel, apoi pe fotografia lui Seth. A trecut în mod repetat de la una la alta, întrebându-se dacă nu cumva îşi închipuia lucruri. A dus laptopul în birou, l-a conectat la imprimantă şi a tipărit cele două poze alb-negru pentru a le compara mai uşor. Ca un gând întârziat, şi în ciuda vocii critice care îi şoptea în ureche, a tipărit şi fotografia lui Jennifer.

A luat cele trei poze şi le-a aşezat pe masa din bucătărie. Şi-a turnat o cană de cafea şi le-a privit îndelung. Nu, nu se înşelase. Între cei trei adolescenţi exista o asemănare vizibilă. Un gând tulburător începea să-şi croiască încet drum undeva, în mintea lui, un gând greu de trecut cu vederea. Mulţi criminali în serie preferă victimele care se încadrează într-un tipar, e un lucru ştiut. Dacă nu sexul victimei, ci aspectul fizic constituia criteriul de referinţă pentru acest ucigaş, atunci poate că ideea unei legături între Jennifer şi cei doi băieţi nu era atât de nebunească pe cât părea.

Avea nevoie de informaţii suplimentare. Şi nu le putea obţine de la Carol, asta îi era clar. Nu după ce îi ţinuse un adevărat discurs despre hotărârea fermă de a nu profita de pe urma prieteniei dintre ei.

Era însă cineva care putea să-l ajute. Tony a luat telefonul în mână şi a sunat. La al treilea apel, o voce a răspuns, circumspectă:

— Tony? Tu eşti?

— Da, Paula. Apoi, amintindu-şi cum procedau amicii între ei, a întrebat-o: Ce mai faci?

— Avem două crime pe cap, Tony. Ce crezi că aş putea să fac?

— Da, înţeleg. Ascultă, Paula. Vreau să te întreb ceva.

— Dacă e în legătură cu cazurile, nu te obosi. Ultima oară când mi-ai cerut ajutorul, şefa m-a desfiinţat, pur şi simplu, pentru că am acţionat fără ştirea ei.

— Dar am avut dreptate să procedăm aşa. Cine ştie câţi alţi oameni ar fi murit dacă nu ai fi făcut ce te-am rugat? În plus, am apelat la tine numai pentru că singur nu aş fi reuşit să mă descurc.

„Şi mi-ai rămas datoare fiindcă te-am scos din disperarea care te cuprinsese."

— Mda, dar acum eşti mult mai bine. Nu mai ai piciorul imobilizat. Şi poţi să te mişti de colo-colo, dacă ai chef.

— Eşti o femeie tare dură, Paula, a spus Tony cu o admiraţie neprefăcută.

— Aşa şi trebuie să fii când ai de-a face cu oameni ca tine.

— Uite ce-i, nu-ţi cer o favoare propriu-zisă. Nu vreau decât să-ţi pun o întrebare, atâta tot. O singură întrebare. Sper că poţi să faci asta pentru mine, nu-i aşa? După toate cele prin care am trecut împreună?

Un pufnet ce putea la fel de bine să fie un râset sau un sunet de dispreţ.

— Of, Doamne, Tony, tu nu te dai niciodată bătut?

— Nu. Şi nici tu. Aşa că ar trebui să mă înţelegi.

O pauză lungă. Un oftat.

— Bine, pune-mi întrebarea. Dar nu-ţi promit nimic.

— Cele două victime. Scrie în ziar că au fost găsite cu trupurile mutilate. Au fost complet castraţi? Penisuri şi testicule?

Un alt oftat.

— Mă bazez pe tine că totul rămâne între noi, da?

— Sigur.

— Da. Au fost castraţi complet. Acum trebuie să închid, Tony. Şi, nu uita, conversaţia asta n-a avut loc niciodată.

Dar Tony nu o mai asculta. Mintea îi alerga nebuneşte, în căutarea unei modalităţi de a o înştiinţa pe Carol că aceşti doi băieţi de care se ocupa ea nu fuseseră primele victime ale acelui ucigaş.

Kevin şi-a ridicat ochii şi s-a uitat spre Paula pe deasupra biroului.

— Tony? Tony al nostru?

Vorbea încet, fapt pentru care Paula i-a fost recunoscătoare.

— El şi nimeni altul, a răspuns ea. Şefa nu îl ţine la curent cu mersul anchetei.

— Şi lui nu-i place chestia asta, nu-i aşa?

Paula a aruncat iute o privire în direcţia lui Carol, ocupată cu o convorbire telefonică la ea în birou.

— Aşa s-ar zice. Să nu spui că m-ai auzit vorbind cu el, da?

Kevin a chicotit.

— Nu mă confunda cu Sam. O să păstrez secretul. Înainte ca vreunul din ei să mai apuce să spună ceva, telefonul lui Kevin a sunat. MIT, sergent Mathews, a răspuns el.

— Sergent Jed Turner de la Brigada de Sud Omucideri.

Un accent scoţian puternic şi un nume necunoscut.

— Ce pot să fac pentru tine, Jed?

— Voi vă ocupaţi de cei doi adolescenţi ucişi? Morrison şi Viner?

Individul vorbea pe un ton degajat, indiferent, însă asta nu l-a deranjat Kevin.

— Da, noi, a răspuns.

— Și cazurile au debutat cu anunțul dispariției lor de acasă, așa-i?

— Exact. Aveți ceva pentru noi?

— Drept să-ți spun, m-aș bucura dacă voi m-ați ajuta pe mine și mi-ați lua chestia asta de pe cap.

Un râs aproape lătrat.

— Nu asta am vrut să aud.

— Da, știu, amice. Nu-mi fac nici o iluzie în privința asta. Uite care e treaba, am dat peste ceva care pare al dracului de asemănător cu cazurile voastre.

— Ați găsit un cadavru?

— Nu, nu încă. Avem un băiat de paisprezece ani dat dispărut. Niall Quantick. Maică-sa stă pe capul nostru de azi-dimineață. Tăntălăilor de la biroul de înregistrări le-a luat ceva timp până să proceseze datele și să le pice fisa că modul de operare pare identic cu cel din cazurile voastre. Nu ne-au transmis informația decât acum o jumătate de oră. Deci vă interesează sau nu?

Kevin s-a așezat mai bine în scaun și și-a luat pixul.

— Dă-mi detaliile!

— Puștiul stă într-un cartier de locuințe sociale, Brucehill, împreună cu maică-sa. Ea susține că băiatul a plecat ieri după-amiază în oraș. Fără să-i spună unde se duce și cu cine se întâlnește. Nu s-a mai întors. L-a sunat pe mobil, dar telefonul era închis. Mamă zăpăcită și iresponsabilă, tipul clasic care n-are habar cu cine umblă fiu-său și ce învârte după ce iese pe ușă. Asta e tot. E duminică dimineață și nici urmă de puști. Ce zici, vreți să preluați voi cazul?

„Probabil mai mult decât vreți voi să scăpați de el."

— Lasă-mă să văd ce mai avem pe aici. Pare să fie pe felia noastră. Dar trebuie mai întâi să arunc și eu o privire și pe urmă să discut cu șefa. Știi și tu cum e.

— Sigur, amice. OK. Îți trimit acum datele. Raportul celor care se ocupă de persoane dispărute și o fotografie. Să mă anunți ce hotărâre ați luat, da?

Kevin a închis îngândurat telefonul. Paula i-a prins privirea și a ridicat din sprâncene.

— Se pare că ne-am procopsit cu un alt băiat dat dispărut, a spus cu inima grea și cu gândul la propriul său fiu, simțind cum îl cuprinde brusc dorința de a da o fugă acasă și de a-l încuia pe puști în cameră până când avea să se sfârșească această nebunie.

— O, nu! a gemut Paula. Bieții părinți!

Kevin a încercat să-și alunge din minte imaginea adulților distruși.

— Trebuie să mă duc să discut cu șefa.

Sentimentul de déjà-vu nu era niciodată plăcut pentru o brigadă de omucideri. Carol îl lua drept un eșec personal. Echipa ei de profesioniști de cea mai înaltă clasă nu reușise să pună mâna pe criminal. Individul era în continuare în libertate, făcuse o nouă victimă, și cine știe câte aveau să mai urmeze… Membrii MIT lucrau sub presiune și erau cu toții perfect conștienți de miza jocului, dar se confruntau cu cea mai mare provocare din carieră.

Carol și-a privit oamenii adunați în sală, știind deja în sufletul ei că pentru Niall Quantick era prea târziu. Dacă Grisha nu se înșelase în privința momentului morții – și nu avea nici un motiv să-i pună competența la îndoială –, acest criminal nu își ținea victimele prea mult în viață. Nu-și asuma riscul de a le ține prizoniere cât timp își satisfăcea el poftele. Fapt neobișnuit în sine, după părerea ei. În general, ucigașii căutau să tragă toate foloasele de pe urma răpirilor. Asta era una dintre ciudățeniile care ar fi trebuit să-i sară în ochi lui Tim Parker. Îi trimisese a doua variantă de profil, cu nimic mai bună decât prima, în sensul că nu cuprindea deducții semnificative și nu o ajuta să avanseze în anchetă. Încă nu avusese ocazia să discute cu el din nou, dar îl vedea acum umblând de

colo-colo în capătul îndepărtat al sălii, ca un copilaş care aşteaptă laude din partea părinţilor. Ei bine, de la ea n-avea să le capete, asta era sigur.

— Bun, a spus Carol încercând să-şi ascundă oboseala. După cum, probabil, aţi aflat deja cu toţii, am primit o nouă înştiinţare cu privire la dispariţia unui adolescent. E însă posibil ca mama lui să fi reacţionat exagerat. Din câte ştiu, noaptea trecută au mai fost trei sau patru anunţuri de acelaşi gen care s-au dovedit, în final, alarme false. Numai că aceasta pare o chestiune mult mai serioasă şi trebuie tratată ca atare, deci deocamdată vom considera că avem de-a face cu o a treia crimă din serie.

În sală s-a auzit un murmur aprobator.

— Cei din Divizia de Sud se ocupă de luarea declaraţiilor şi de căutarea băiatului. Kevin, vreau să iei legătura cu ei. Paula, vei merge împreună cu Kevin. Imediat ce daţi peste o pistă, vreau să aduceţi martorii aici pentru reinterogare. Nu vreau să riscăm să ne scape ceva din cauza vreunui ofiţer nedotat cu calităţile voastre, care nu îşi dă seama că discută cu un martor-cheie. Sam, va trebui ca pe moment să laşi deoparte cazul Nigel Barnes. Te vei ocupa de mama lui Niall. Orice afli de la ea ne transmiţi imediat nouă, dar dă-le o copie a raportului tău şi celor de la Divizia de Sud. Stacey, îmi pare rău, ştiu că ai de lucru până peste cap, dar o să te rog să mergi cu Sam şi să vezi ce găseşti în computerul băiatului.

— Nici o problemă, a spus Stacey. Marea majoritate a programelor pe care le rulez acum sunt puse pe automat. Rezultatele vor aştepta frumos la coadă până când mă întorc.

— Păcat că nu poţi programa şi femeile în acelaşi mod, a intervenit Sam.

— Nu e deloc amuzant, a comentat Paula.

— Cine zice că a fost o glumă? a întrebat Kevin. Gata, eu am luat-o din loc. Şi-a tras jacheta peste el şi a înşfăcat cheile.

— E mort, nu-i aşa? a întrebat Paula întorcându-se la biroul ei pentru a urma exemplul lui Kevin.

O voce nouă s-a auzit din prag.

— Aproape sigur, a spus Tony. Deşi procedura cere să vă purtaţi ca şi cum băiatul ar fi încă în viaţă.

Carol şi-a dat ochii peste cap.

— Doctorul Hill, a mormăit ea. La ţanc, ca de obicei.

Tony a înaintat spre mijlocul sălii. Carol nu-l mai văzuse niciodată atât de ferchezuit şi de bine îmbrăcat. Ca şi cum intenţionase să-i impresioneze, ceea ce nu-i stătea în fire.

— Întâmplător, ai dreptate, a spus el. A trecut pe lângă Tim şi l-a salutat dând din cap. Tim. E altceva când ai de-a face cu un caz real, nu-i aşa?

Kevin l-a bătut pe umăr. Ceilalţi i-au urmat exemplul, atingându-l pe Tony de parcă era un soi de talisman. Până şi Stacey şi-a trecut uşor degetele peste manşeta cămăşii lui.

— Bine aţi revenit, doctore Hill, a spus ea în stilul său formal.

— Hei, Stacey, nu te grăbi să tragi concluzii, a replicat Tony.

S-a îndreptat spre biroul lui Carol, lăsând la latitudinea ei dacă să-l urmeze sau să-l lase să-i cotrobăie pe acolo. Însă Carol ştia că Tony nu avea pic de respect pentru intimitatea spaţiului ei de muncă. Dacă îi permitea să facă tot ce-i trecea prin cap, cazul avea să ajungă la discreţia lui. Aşa că s-a luat după el, trântind uşa în urma ei.

— Ce cauţi aici? i-a cerut ea socoteală stând cu braţele încrucişate la piept şi cu spatele la uşă, pentru ca Tim Parker să nu-i poată vedea faţa.

— Am venit să vă ajut, a răspuns Tony. Şi, înainte să te apuci să repeţi ce mi-ai spus ieri, te rog ascultă-mă cu atenţie.

Carol şi-a trecut o mână prin păr şi s-a îndepărtat de uşă. A tras jaluzelele şi a traversat încăperea spre birou.

— Tony, sper să merite. Nu ştiu cât ai reuşit să prinzi din discuţia noastră trăgând cu urechea, dar mai avem un băiat dispărut, şi sarcina mea şi a echipei este să ne dăm silinţa să-l aducem acasă.

Tony a oftat.

— Foarte lăudabil din partea ta, Carol. Numai că amândoi ştim prea bine că n-aveţi de ce să vă grăbiţi. Puştiul e deja mort.

Carol a simţit cum furia i se domolea. Uneori era dificil să fii în preajma lui Tony. Avea darul de a rosti cu voce tare ceea ce toţi ceilalţi gândeau în sinea lor şi de a le lua astfel povara de pe umeri. Numai că în clipa aceea ea, una, nu îşi dorea ca Tony să-i facă viaţa mai uşoară. Voia să se poată enerva pe el fiindcă nu luase în seamă ceea ce îi spusese cu numai o zi în urmă.

— Ce cauţi aici?

— Păi, indirect, aş zice că am jurisdicţie. În virtutea faptului că am fost angajat să lucrez pentru forţa de poliţie care se ocupă, din câte se pare, de prima victimă a acestui criminal în serie.

— Cum adică? a bâiguit Carol încercând să ghicească unde voia el să ajungă.

— Daniel Morrison nu este prima lui victimă.

Toţi ofiţerii superiori de investigaţii se puteau confrunta cu o asemenea situaţie şi deci împărtăşeau aceleaşi temeri. Pentru că în Regatul Unit nu exista un sistem de centralizare a datelor între forţele de poliţie, orice crimă comisă în afara unei jurisdicţii putea fi prima dintr-o serie. Cu câţiva ani în urmă, peste douăzeci de forţe poliţieneşti îşi uniseră eforturile şi puseseră cap la cap cazurile nerezolvate în ultimul deceniu. Colaborând cu Tony şi cu alţi profileri, le reexaminaseră, încercând să descopere eventualele elemente comune. Concluzia la care ajunseseră era aceea că în Regatul Unit operau cel puţin trei criminali în serie. Trei ucigaşi care nu fuseseră suspectaţi a fi criminali în serie. Un rezultat care le dăduse fiori tuturor membrilor brigăzilor de omucideri. La vremea aceea, Tony îi explicase lui Carol: „Prima crimă este cea din care poliţia poate obţine cele mai multe informaţii, pentru că individul încearcă să-şi facă mâna, să descopere ce anume îi convine mai mult. A doua oară îşi va rafina metodele. Le va îmbunătăţi”.

Şi iată, acum o anunţa senin că nici măcar nu dispunea de acest avantaj. Prima pornire a lui Carol a fost să riposteze. Dar a renunţat imediat. Mai întâi şi mai întâi, avea nevoie de nişte răspunsuri.

— Cine e prima victimă? Şi unde e băiatul? Şi când ai lucrat la cazul respectiv?

— Acum lucrez la el. Victima se numeşte Jennifer Maidment.

Carol s-a holbat uluită la el, fără să scoată o vorbă.

— Nu-mi vine să cred, a spus în cele din urmă. Chiar ai nevoie atât de mult de treaba asta? E vorba despre Tim Parker? Nu mi-aş fi închipuit în vecii vecilor că eşti genul care aleargă după lauri, care vrea să rămână mereu în centrul atenţiei.

Tony şi-a acoperit faţa cu mâinile şi s-a frecat la ochi.

— Mi-era teamă că aşa vei reacţiona. A băgat mâna în buzunarul interior al hainei şi a scos un mic teanc de foi pliate. Carol, nu despre mine e vorba. Dacă nu vrei să mă implic, nu-i nimic. O să supravieţuiesc şi fără asta, crede-mă. Dar, te rog, ascultă ce am de zis. E foarte important.

Carol s-a simţit sfâşiată între respectul şi afecţiunea pe care i le purta, pe de o parte, şi pe de altă parte, iritarea provocată de modul în care Tony se băga cu forţa în ancheta ei. Indiferent de ceea ce avea să-i spună, era sigură că totul se reducea, de fapt, la concurenţa cu Tim Parker. Doamne, ce n-ar fi dat pentru un pahar de băutură!

— OK, a spus cu vocea sugrumată. Te ascult.

Tony a despăturit colile de hârtie şi i-a pus în faţă cele trei fotografii pe care le scosese la

imprimantă în dimineaţa aceea.

— Hai să uităm pentru o clipă chestiunea cu sexul copiilor. Pentru că e complet nerelevantă în acest caz. Încă nu ştiu de ce, dar aşa e. Uită-te la pozele astea! Asemănarea e vizibilă. Criminalul urmăreşte un anumit tipar fizic. Nu eşti de aceeaşi părere?

Carol nu putea nega evidenţa.

— Da, e o oarecare asemănare. Dar e o simplă coincidenţă.

— Bun, de acord. Deşi sper că nu ai uitat faptul că mulţi criminali în serie preferă persoanele care arată relativ la fel. Îşi aminteşti de Jacko Vance?

Carol s-a cutremurat. De parcă ar fi putut uita!

— Omora femei care semănau cu fosta lui soţie.

— Exact. Ucigaşii care au asemenea fixaţii nu merg pe ideea unor victime la întâmplare, pentru că ele nu s-ar potrivi tiparului. Din cauza asta investesc timp şi efort pentru găsirea persoanelor de care se simt cu adevărat atraşi. Acum, ţine cont de faptul că eu nu ştiu nimic mai mult despre cazurile tale decât ştie orice alt om care citeşte ziarele şi ascultă radioul. Până aici suntem de acord?

— Asta dacă nu cumva ai umblat pe la spatele meu şi ai luat legătura cu echipa fără ca eu să ştiu, aşa cum ai procedat cu Paula în cazul Robbie Bishop, i-a răspuns ea sec.

— Nu, nu ţi-am luat detectivii la întrebări, Carol. Acum o să-ţi spun câteva lucruri despre cele două crime ale tale, lucruri pe care le ştiu pentru simplul motiv că au fost comise de aceeaşi persoană care a ucis-o şi pe Jennifer Maidment. Pentru că poartă semnătura acelei persoane. Şi ştiu ce face individul acesta. Tony a început să numere pe degete. Unu: copiii au dispărut spre sfârşitul după-amiezii, fără nici o explicaţie. Nu au făcut confidenţe nimănui – nici amicilor, nici familiei, nici iubitelor sau iubiţilor. Doi: au discutat pe internet, pe reţeaua RigMarole, cu cineva din afara cercului lor de prieteni. Cineva care le-a oferit ceva pe care nu îl puteau obţine din altă parte. Şi care folosea, probabil, ca nume de utilizator două litere identice, fără puncte – BB, CC, DD şi aşa mai departe. Asta e mai degrabă o supoziţie, dar, dacă se confirmă, atunci are o anumită semnificaţie, pe care nu am reuşit încă să o descifrez. Trei: cauza morţii a fost asfixierea cu un sac gros de polietilenă îndesat şi legat peste capul victimei. Patru: nu s-au găsit dovezi că victimele s-au zbătut, ceea ce ne poate duce la concluzia că le-au fost administrate droguri. Probabil GHB, deşi acest fapt e mai greu de demonstrat având în vedere perioada scursă până la găsirea cadavrelor. Pentru că, la momentul descoperirii, cu toţii erau deja morţi de ceva vreme, nu-i aşa? Nu fuseseră ucişi recent. Şi asta deoarece, cinci, victimele au fost omorâte la scurtă vreme după răpire. Cum mă descurc până aici?

Carol nu putea decât să spere că pe faţă nu i se citea uluirea. Cum de ştia Tony toate astea?

— Continuă, a răspuns ea calmă.

— Şase: cadavrele au fost abandonate în afara oraşului, într-o zonă neacoperită de camerele de supraveghere a traficului rutier, de reţelele TV cu circuit închis sau de programul online de vizualizare a străzilor. Ucigaşul nu a făcut eforturi deosebite pentru a le ascunde. Şapte: trupurile au fost mutilate post-mortem. Opt: au fost castrate. Nouă: nu s-au descoperit dovezi de agresiune sexuală. A, şi zece: se pare că adolescenţii nu au fost luaţi cu forţa de pe stradă, deci este de presupus că întâlnirea iniţială cu criminalul a avut loc de bunăvoie. Aşadar, Carol, am sau nu dreptate? E mai mult decât un şir de coincidenţe, nu-i aşa?

Carol i-a susţinut privirea.

— Cum de ţi-ai dat seama de toate astea?

— Pentru că se potriveşte întocmai cu ceea ce i s-a întâmplat lui Jennifer Maidment. Atâta doar că ei i-a tăiat vaginul. Să fim înţeleşi, vaginul, nu clitorisul. De asta susţin că sexul adolescenţilor nu are relevanţă aici. Pentru că nu sunt crime de natură sexuală.

Carol a simţit că o cuprinde ameţeala. Tot ce ştia despre crimele în serie sugera faptul că în cazurile în speţă motivaţia era de ordin sexual. Constituia însăşi prezumţia de la care Tony o învăţase că trebuia să pornească într-o asemenea anchetă. Chiar dacă pe moment nu îşi dădea seama care era acea motivaţie sexuală, ea existase, mai mult ca sigur.

— Cum poţi să afirmi aşa ceva? Mutilarea organelor genitale… Vrei să spui că asta nu are nimic de-a face cu sexul?

Tony s-a scărpinat în cap.

— În nouăzeci şi nouă la sută din cazuri, chiar are. Aici însă e vorba despre ceva mult mai ciudat. E acel gen de caz care îi scoate pe profileri din minţi pentru că nu respectă nici un tipar cunoscut. A sărit în picioare şi a început să umble dintr-un capăt în celălalt al încăperii. Şi pot să afirm cu tărie acest lucru bazându-mă pe trei argumente. În primul rând, criminalul a stat foarte puţin timp cu victimele…

— Am observat şi eu asta, a intervenit ea. Şi mi s-a părut că n-avea noimă. De ce să se străduiască aşa tare să-i cunoască, să le câştige încrederea şi să-i ademenească, pentru ca apoi să-i ucidă aproape imediat ce a pus mâna pe ei?

— Întocmai! Tony a preluat entuziasmat ideea din zbor, s-a răsucit pe călcâie şi a lovit în birou cu dosul palmei. Ce plăcere ar fi putut obţine din asta? În al doilea rând, nu sunt probe care să ateste că a avut loc o agresiune sexuală. De pildă, spermă sau traume anale. Presupun că e valabil şi în cazul lui Seth şi al lui Daniel.

Carol a încuviinţat din cap.

— Nimic de acest gen. Şi-a dat seama că, fără să vrea, era tot mai mult cucerită de raţionamentul lui Tony. Pentru că avea sens, chiar dacă totul părea atât de oribil. Ai spus că sunt trei argumente, i-a amintit ea.

— Individul îşi spune că totul se termină odată cu victima. Care nu e pur şi simplu moartă. Ea reprezintă pentru el sfârşitul, capătul de linie. De oricine i-ar aminti victimele, ucigaşul îşi doreşte să şteargă acea persoană de pe faţa pământului.

Cuvintele i-au dat fiori lui Carol.

— Cât de crud e! Cât sânge rece! a exclamat.

— Da, ştiu. Dar numai aşa se explică totul.

În ciuda lucrurilor îngrozitoare pe care le auzise, Carol s-a simţit cuprinsă de euforie. Acestea erau clipele care îi dădeau cea mai mare satisfacţie în muncă. Momentele uimitoare când ivările cădeau unul după altul, deschizând porţile spre descifrarea cazului. Cum să nu te bucure sentimentul pe care îl aveai când ceea ce părea impenetrabil ceda dintr-odată? I-a zâmbit, recunoscătoare pentru deducţiile sale şi pentru răbdarea cu care îi explicase totul.

— Îmi pare rău. Îţi datorez scuze. Ştiam că nu eşti un om meschin, nu-mi dau seama cum de mi-am închipuit că ai fi putut să te laşi provocat de unul ca Tim Parker.

Tony i-a surâs şi el.

— Hai să îl dăm uitării pe Parker! Orice va spune Blake, de acum încolo ăsta e cazul meu. Worcester are precedenţă. A scos din buzunarul de la haină cartea de vizită a lui Stuart Patterson. Uite, cu el trebuie să iei legătura.

Carol s-a uitat la cartea de vizită.

— Dar, înainte de asta, trebuie să discut cu altcineva, a spus cu un rânjet. Şi, crede-mă, o să-mi facă mare plăcere.

CAPITOLUL 31

În rândurile comunităţii, foarte unite, a colecţionarilor ilegali de ouă, Derek Barton se bucura de reputaţia de a livra întotdeauna marfa promisă. Şi, cum clienţii săi ştiau că se puteau baza pe calitatea produselor, îşi permitea să ceară bani mulţi pentru serviciile aduse. În duminica aceea se aştepta la o pradă pe cinste. Pândea deja de ceva vreme cuiburile de pe terenul Comisiei pentru Silvicultură şi îşi propusese ca duminică să dea lovitura. Ouăle de şoim-călător erau mereu la mare căutare, şi pentru ele se plătea un preţ bun. Era greu să ajungi la cuiburi, dar merita din plin osteneala.

Barton şi-a împachetat cu mare atenţie echipamentul în rucsac. Piroane pe care să le bată în trunchiul pinului înalt pentru a urca mai uşor. Un ciocan de cauciuc pentru a amortiza zgomotul. Cască şi ochelari de protecţie pentru a se apăra de păsări. Şi cutiuţele din plastic căptuşite cu vată pentru a adăposti prada.

A condus încet din Manchester, alegând numai drumuri mai puţin circulate, pentru a se asigura că nimeni nu venea după el. De când fusese arestat – trecuseră câţiva ani de atunci –, devenise foarte prudent când pleca la vânătoare. Atunci fusese urmărit de un paznic de la Societatea Regală pentru Protecţia Păsărilor şi prins asupra faptului, cu două ouă de erete asupra lui. Amenda fusese destul de usturătoare, dar cel mai tare îl enervase faptul că îi întocmiseră cazier. Şi asta pentru că făcuse ceea ce, se ştie, bărbaţii din întreaga lume fac de sute şi sute de ani. De unde îşi închipuiau ei că proveneau ouăle alea de păsări expuse în muzee? Doar nu erau copii din plastic. Nu, erau ouă adevărate, ouă colecţionate de oameni pasionaţi, aşa, ca el.

S-a asigurat că nu era urmărit, apoi a cotit pe drumul care se încolăcea în jurul lacului de acumulare Stonegait. Ca de obicei, nu se zărea nici o maşină. După construirea noii şosele din vale, nimeni nu mai trecea pe aici, poate cu excepţia unor excursionişti ocazionali care se avântau pe drumurile forestiere. Cum însă zona era plină de poteci spectaculoase, puţini mai străbăteau acum crângurile dese de pini, care nu ofereau panorame frumoase şi nici cine ştie ce specii interesante de floră sau de faună. Barton era aproape sigur că urma să aibă tot locul la dispoziţia sa.

Ziua era splendidă şi soarele se oglindea în apa lacului ca o sferă galbenă. Vântul abia dacă adia, ceea ce era un mare avantaj dacă aveai de gând să te caţări într-un pin al naibii de înalt. Barton a încetinit înaintea ultimei cotituri, uitându-se încă o dată dacă era cineva prin preajmă. Convins că nu îl păştea nici o primejdie, a ieşit de pe şosea şi a oprit maşina la câteva sute de metri de intrarea pe drumul forestier. A tras-o puţin în spate, pentru ca vegetaţia să acopere plăcuţa de înmatriculare. Evident, asta n-avea cum să-i oprească pe eventualii urmăritori, dar îl putea feri de ochii curioşi ai drumeţilor. Şi-a luat rucsacul şi a pornit vioi la drum.

A intrat pe drumul forestier şi a privit peste umăr pentru o ultimă verificare. Pentru o clipă, nu s-a uitat pe unde mergea – o mare greşeală. S-a împiedicat de ceva şi a fost cât pe-aci să cadă. Şi-a revenit şi s-a uitat în jos, să vadă de ce anume se poticnise.

Derek Barton se considera un bărbat dur. Dar ceea a zărit atunci îi depăşea cu mult puterile. A scos un ţipăt şi a păşit, împleticit, înapoi. Imaginea hidoasă a părut că i se imprimă cu fierul înroşit în minte, rămânând la fel de vie şi după ce şi-a acoperit ochii cu mâinile.

S-a răsucit pe călcâie şi a luat-o la fugă spre maşină. Cauciurile au protestat scârţâind atunci când a întors brusc automobilul. După vreo opt kilometri, şi-a dat seama că nu se putea preface că nu se întâmplase nimic. A tras pe margine la primul refugiu întâlnit pe şosea şi şi-a rezemat capul de volan,

respirând sacadat şi cu mâinile tremurânde. N-a îndrăznit să-şi folosească telefonul mobil, de teamă ca poliţia să nu depisteze apelul. Şi să nu-l acuze de… chestia aia pe care o văzuse. S-a cutremurat. Imaginea i-a revenit în minte. Abia a apucat să iasă din maşină, că şi-a şi deşertat tot conţinutul stomacului, împroşcându-şi cizmele şi pantalonii.

— Vino-ţi naibii în fire, şi-a spus cu o voce tremurândă.

Trebuia neapărat să caute un telefon public. Unul suficient de departe de locuinţa lui. S-a şters la gură şi a urcat înapoi în maşină. Un telefon public şi pe urmă un pahar mare de băutură.

Pentru prima oară în viaţă, lui Derek Barton nu i-a păsat că îşi dezamăgea clientul.

Nu fusese deloc uşor, dar Tony o convinsese în cele din urmă pe Carol să-l lase pe el să se ocupe de Tim Parker. Carol a rămas la ea în birou în timp ce el a traversat sala alăturată spre locul unde şedea Tim, cu faţa încremenită într-o expresie de încăpăţânare. Imediat ce s-a apropiat, l-a auzit pe Tim adresându-i-se furios, dar suficient de încet:

— N-ai nici un drept să te bagi. Ăsta e cazul meu. Nu poţi interveni că aşa ai tu chef. Nu eşti ofiţer de poliţie şi nici consultant angajat oficial. Nici n-ar trebui să te afli aici.

— Ai terminat? a întrebat Tony pe un ton în care se amestecau condescendenţa şi compasiunea.

Şi-a tras un scaun şi a aşezat ostentativ profilul alcătuit de Tim pe biroul aflat între ei.

Tim a înşfăcat imediat foile.

— Cum îndrăzneşti?… E un material confidenţial. E o încălcare a protocolului să arăţi profilul cuiva care nu este membru al echipei de investigaţii. Ca tine, de exemplu. Dacă o să raportez asta, tu şi inspectorul-şef Jordan o să intraţi în rahat până-n gât.

Tony i-a zâmbit compătimitor, şi a clătinat din cap cu tristeţe.

— Tim, Tim, Tim, a spus el cu blândeţe. Nu înţelegi, nu-i aşa? Singurul care va intra în rahat până-n gât eşti tu. S-a aplecat şi l-a bătut uşor pe braţ. Îmi dau seama cât de tare te sperie primul caz real cu care ai de-a face. Faptul că e posibil ca şi alţi oameni să moară dacă tu şi anchetatorii nu daţi de urma criminalului. Aşa că te-ai decis să mergi la sigur. Te agăţi de ceea ce îţi închipui că ştii şi nu eşti dispus să-ţi asumi riscuri. Crede-mă, înţeleg.

— Îmi susţin şi acum concluziile raportului, a spus Tim cu maxilarul încleştat, dar cu o expresie de teamă în ochi.

— Asta ar fi o mare prostie din partea ta, având în vedere că sunt eronate în aproape toate privinţele, poate cu excepţia vârstei ucigaşului, a răspuns Tony.

— N-ai de unde să ştii asta decât dacă ai intrat în posesia unor date confidenţiale, a replicat Tim. Dar Carol Jordan nu e Dumnezeu pe pământ. Sunt oameni în faţa cărora trebuie să răspundă, şi o să-i informez că a încercat să mă submineze.

Nu şi-a dat seama că intrase în gura lupului ameninţând-o pe Carol. Tony a trecut brusc de la amuzament şi dorinţa de a-l ajuta la furie oarbă.

— Nu face pe nebunul! Ştiu că te-ai înşelat nu pentru că aş fi aflat ceva de la Carol, ci pentru că Daniel Morrison nu este prima victimă.

I-a făcut plăcere să vadă şocul resimţit de Tim, deşi nu era neapărat mândru de satisfacţia pe care o simţea.

— Ce vrei să spui?

Tânărul părea acum de-a dreptul speriat. Se întreba, probabil, ce anume ratase şi de ce.

A scotocit în dosarul de plastic pe care îl adusese cu sine şi a pescuit dinăuntru profilul întocmit de el în cazul Jennifer Maidment.

— N-am de gând să-ţi fac necazuri, Tim. Asta dacă nu cumva intenţionezi să-i faci vreun rău lui Carol Jordan. L-a privit lung. Dacă îţi trece aşa ceva prin cap, o să te fac să regreţi câte zile oi mai

avea tu de trăit în forţele de poliţie. S-a întrerupt brusc, s-a încruntat şi a scuturat din cap. Nu, asta nu e nici pe departe tot ce pot să-ţi fac pentru a suferi cumplit. A pus colile de hârtie în faţa lui Tim. Uite, ăsta e profilul în cazul la care am lucrat în Worcester! Pe ultima pagină vei găsi zece elemente-cheie. Compară-le cu propriul tău profil şi revizuieşte-ţi-l, incluzând o parte dintre concluziile mele. Apoi prezintă-i-l inspectorului-şef Jordan şi şterge-o de aici înapoi la facultate, înainte să apuce cineva să-ţi pună întrebări cu adevărat grele.

Tim l-a privit suspicios.

— De ce faci asta?

— Vrei să zici de ce nu mă prevalez de prevederile regulamentului referitor la precedenţă pentru a prelua cazul?

Tăcere lungă.

— Da, cam aşa ceva.

— Pentru că tu reprezinţi viitorul. N-am cum să-i împiedic pe James Blake şi pe alţii ca el să aleagă ceea ce e ieftin în detrimentul a ceea ce e bun. Aşa că întoarce-te frumuşel la facultate, meditează asupra acestui caz şi trage concluziile care se impun. Mai ai multe de învăţat, Tim, şi poţi să o faci, nu e totul pierdut, a spus Tony ridicându-se. Acum pleacă şi încearcă să devii mai bun. Pentru că, data viitoare, s-ar putea să nu mai fiu pe aici ca să te ţin de mână. Şi nu cred că îţi doreşti să-ţi petreci restul zilelor gândindu-te că unii oameni şi-au pierdut viaţa pentru că tu n-ai fost în stare să-ţi faci bine treaba. Ochii lui Tony s-au îngustat la amintirea unor momente dureroase. Crede-mă, nu vrei să ajungi să trăieşti aşa ceva.

Potrivit lui Kevin, care era întotdeauna la curent cu ultimele bârfe, Blake nu îşi adusese încă din Devon familia. Ambele fete, aflate la vârsta adolescenţei, urmau să suţină curând nişte examene importante, şi soţia lui refuzase să se mute înainte de sfârşitul anului şcolar.

— Poliţia îi plăteşte chiria până la vară, când o să vină şi ele aici, i-a spus Kevin când Carol i-a cerut adresa.

— Şi pariez că nu stă chiar într-o cocioabă acolo, în Temple Fields, a comentat Carol pe un ton sec.

— Locuieşte într-unul dintre acele depozite cu vedere spre canal, transformate în apartamente.

Carol a fost brusc cuprinsă de nostalgie. Împărţise o astfel de mansardă cu fratele ei atunci când se stabilise în Bradfield. Acum i se părea că totul se petrecuse într-o altă viaţă. S-a întrebat cum ar fi dacă s-ar muta din nou într-un asemenea loc. Avea chiriaşi în apartamentul ei londonez din cartierul Barbican, dar contractul avea să expire în scurtă vreme. Ar putea să vândă apartamentul şi să obţină un preţ rezonabil, chiar şi cu criza actuală de pe piaţa imobiliară. Şi aşa şi-ar putea permite un apartament, numai al ei, într-o fostă clădire de depozite.

— Presupun că nu ştii exact unde stă.

Kevin a revenit în şapte minute cu adresa lui Blake. Carol avea numărul de mobil al şefului, dar discuţia pe care intenţiona să o aibă cu el trebuia purtată faţă în faţă. Şi-a luat poşeta şi s-a îndreptat spre ieşire, remarcând în trecere că Tony plecase deja, dar Tim se afla în continuare acolo, aşteptând-o cam îmbujorat la faţă. S-a întrebat cum decursese conversaţia celor doi.

— Doamnă, a strigat-o Tim pe un ton plângăreţ. Trebuie să stăm de vorbă în legătură cu profilul meu.

„Încrederea lui în sine este de nezdruncinat”, şi-a spus Carol. Tim îl văzuse pe Tony discutând în birou cu Carol şi apoi fusese nevoit să-l asculte perorând. Nici Tony şi nici ea nu îi ceruseră nici o clipă părerea. Şi totuşi, se părea că nu pricepuse mai nimic.

— Nu, nu trebuie să stăm de vorbă, i-a aruncat ea şi a deschis uşa. Vezi că se transmite un meci

de fotbal, e un televizor la bufet.

Apartamentul lui Blake nu era situat departe de secţia de poliţie. Avea să ajungă mai repede dacă mergea pe jos, şi-a dat seama Carol bucurându-se de soarele după-amiezii care încălzea clădirile din cărămidă cu mai multe etaje ale fabricilor şi ale depozitelor înşirate de-a lungul canalului Ducele de Waterford. În el se reflecta imaginea ferestrelor înalte, care păreau nişte panouri negre pe fundalul cărămizilor roşii tocite de vreme. A pătruns în blocul lui Blake, urcând nişte trepte uzate care dădeau într-un hol victorian bogat ornamentat. Parcă se afla în sediul unei foste bănci comerciale sau al unei primării, nu al unui depozit de tricotaje de lână, a constatat Carol admirând marmura şi mozaicurile fine.

Spre deosebire de majoritatea construcţiilor transformate în blocuri de apartamente, acesta nu avea interfon, ci un portar îmbrăcat într-un costum discret de culoare închisă.

— Cu ce vă pot ajuta? a întrebat el amabil în timp ce Carol se apropia.

— Am venit să-l văd pe domnul James Blake.

— Vă aşteaptă? a murmurat bărbatul verificând un registru deschis în faţa lui.

— Nu, dar sunt sigură că va fi încântat să mă vadă, a răspuns Carol privindu-l provocator.

În felul acesta reuşise să înfrângă rezistenţa unor bărbaţi mult mai duri decât el.

— O să-l sun. Cine să-i spun că îl caută?

— Carol Jordan. Inspector-şef Carol Jordan.

Acum era momentul pentru a-i arunca un zâmbet fermecător.

— Domnul Blake? Am aici o doamnă, Carol Jordan, care vrea să discute cu dumneavoastră… da… Sigur, o s-o invit să urce. Bărbatul a pus telefonul jos şi a condus-o spre lift. Imediat ce uşa s-a deschis, s-a strecurat pe lângă ea şi a apăsat pe butonul pentru ultimul etaj. Dar, înainte să apuce să intre, Carol şi-a auzit mobilul sunând.

A ridicat un deget.

— Scuze, trebuie să răspund. S-a îndepărtat câţiva paşi. Da, Kevin. Ce s-a întâmplat?

— Se pare că a fost găsit Niall. Îngrijorarea din vocea lui îi confirma temerea că băiatul nu apăruse la uşa maică-sii cu un rânjet tâmp întipărit pe faţă.

— Unde?

— Între Bradfield şi Manchester, pe un drum forestier care înconjoară lacul de acumulare Stonegait.

— Cine l-a găsit?

— Nu se ştie. Un apel anonim. De la un telefon public din Rochdale. M-am dus acolo cu o echipă de la Divizia de Sud. Am dat imediat de el. Cred că zăcea acolo de câteva ore. A fost atacat de fiarele sălbatice. Nu e o privelişte prea plăcută.

— Acelaşi mod de operare?

— Identic. A treia crimă din serie, sunt sigur.

Carol şi-a masat craniul, simţind cum o apucă durerea de cap.

— OK. Rămâi pe poziţie. Eu o să discut acum cu Blake. Tony mi-a dat nişte sugestii pertinente. Ce ştii despre Sam? E acasă la Niall?

— Aşa cred. Cu Stacey. Nu că ea ar fi omul cel mai indicat să dea unei mame vestea morţii fiului ei.

— Ia legătura cu un ofiţer de la Protecţia Familiei din Divizia de Sud. Să meargă să-l ajute pe Sam. Imediat ce termin de vorbit cu Blake, mă întorc la sediu. E un adevărat coşmar, a oftat ea. Bieţii copii!

— Individul a luat-o complet razna, a spus Kevin. Nu se mai opreşte. Îi sacrifică rând pe rând. A

tăcut câteva clipe. Cum Dumnezeu procedează? Ce fel de animal mai e și ăsta?

— Se mișcă așa repede pentru că deja i-a pregătit pe copii, a răspuns Carol. Și pentru că nu-și pierde vremea după ce pune mâna pe ei. O să-l prindem, Kevin. Știu că putem, a adăugat pe un ton de prefăcută convingere.

— Bine, dacă așa spui tu. Vorbim mai încolo, a mormăit Kevin.

Carol a închis și și-a rezemat o clipă capul de o coloană de marmură înainte de a se aduna și de a se întoarce la portarul care o aștepta, răbdător, lângă lift.

L-a găsit pe Blake pe palier. Purta ceea ce el considera a fi o ținută lejeră, a constatat Carol – o cămașă în carouri, deschisă la gât și îndesată într-o pereche de pantaloni din lână largi, cafenii, și papuci de piele. S-a întrebat ce părere aveau ceilalți chiriași despre un bărbat care părea opusul noțiunii de cool într-o asemenea vecinătate.

— Inspectore-șef Jordan, a salutat-o el cu o acreală evidentă și în voce, și pe chip.

„Aha, deci nu e deloc încântat să mă vadă."

— L-au găsit pe Niall Quantick, l-a anunțat ea.

Blake a sărit imediat, plin de speranță.

— E în viață?

— Nu. Pare să fie vorba despre același criminal.

Bărbatul a clătinat grav din cap.

— Mai bine intră. Soția mea e și ea aici, apropo.

S-a întors și s-a îndreptat spre una din cele patru uși de pe palier.

Carol nu l-a urmat.

— Nu am venit pentru a vă informa despre găsirea cadavrului lui Niall. Și eu tocmai am aflat, am fost sunată adineauri. Domnule, este un caz complicat și vreau să vă rog să mă ascultați atent și cu mintea deschisă. Dar nu de față cu soția – asta n-ar fi cea mai bună idee.

Blake i-a aruncat peste umăr o căutătură încruntată.

— Și ce-ai vrea să fac? Să merg cu tine la birou?

Înainte să apuce să răspundă, ușa din fața lui s-a deschis și în prag s-a ivit o femeie îmbrăcată într-o ținută pe care Carol a indentificat-o rapid. Pulover de cașmir caramel, cu un șirag de perle la gât, pantaloni croiți la comandă, pantofi cu tocuri mici și ascuțite, păr ondulat și coafat impecabil. Mama ei avea prietene care arătau exact la fel, citeau *Telegraph* și îl etichetaseră pe Tony Blair drept un tânăr grozav de chipeș și deștept atunci când devenise prim-ministru.

— S-a întâmplat ceva, James? a întrebat femeia.

Blake le-a făcut cunoștință, formulele de politețe revenindu-i brusc în memorie, din automatism. Carol și-a dat seama că Moira Blake o cerceta cu privirea, încercând să o catalogheze.

— Draga mea, mi-e teamă că inspectorul-șef Jordan are niște informații care nu mai suportă amânare.

Moira și-a înclinat ușor capul.

— Presupun că ar fi preferabil să discutați între patru ochi, James. S-a dat la o parte, invitând-o pe Carol să intre. Mă scuzați numai o clipă. Mă duc să-mi iau haina. Vreau să explorez împrejurimile. Sunt sigură că o să dau peste niște mici nestemate nedescoperite încă de soțul meu. A dispărut după un paravan japonez care despărțea zona de dormit de principala cameră de zi, lăsându-i pe Carol și pe Blake să schimbe între ei priviri stânjenite. S-a întors purtând pe braț inevitabilul pardesiu din păr de cămilă și și-a sărutat soțul pe obraz. Sună-mă, te rog, când te eliberezi.

Carol a observat că Blake își urmărea soția cu o privire apreciativă, fapt care l-a făcut să mai crească puțin în ochii ei. După ce Moira a dispărut pe ușă, bărbatul a tușit ușor, ca pentru a-și drege

glasul, şi a făcut un semn spre două canapele aşezate în unghi drept. Măsuţa de cafea din faţa lor era înţesată cu ziarele de duminică.

— Nu prea avem ocazia să petrecem duminica împreună, fără fete, a spus el fluturându-şi vag mâna în direcţia mesei. Bunica lor se ocupă de ele în weekendul ăsta.

— În meseria noastră, nu avem, practic, niciodată timp liber. Dar, credeţi-mă, nu m-aş afla aici dacă nu aş fi convinsă că e vorba despre ceva extrem de important.

Blake a aprobat înţelegător din cap.

— Spune, te ascult.

— Doctorul Hill a trecut azi pe la noi, a început Carol.

— Am crezut că mi-am exprimat cât se poate de clar punctul de vedere în această privinţă, a întrerupt-o el, şi mai roşu la faţă decât de obicei.

— Chiar foarte clar. Numai că nu eu l-am invitat. În mod deliberat nu i-am povestit despre cazurile noastre nimic altceva decât ceea ar fi putut afla citind ziarele. A venit deoarece este convins că acele două – acum trei – crime pe care le anchetăm noi au fost comise de acelaşi ucigaş al cărui profil l-a făcut el pentru poliţia dintr-un alt oraş.

— Of, Doamne, e de-a dreptul jalnic. A ajuns atât de disperat că nu mai are de lucru, încât acum îşi vâră nasul în treburile noastre sub pretexte de-astea neverosimile? Ce e cu el? E gelos pe tânărul Parker?

Carol l-a lăsat să-şi descarce nervii, apoi a ripostat:

— Domnule, îl cunosc pe Tony Hill de multă vreme şi am avut ocazia să colaborăm îndeaproape la câteva cazuri majore. Nu e genul arogant. Recunosc, la început am fost şi eu sceptică în privinţa intenţiilor sale. Dar argumentele lui mi s-au părut foarte solide. A enumerat, punct cu punct, raţionamentele lui Tony, mulţumită că, datorită memoriei ei fenomenale, le putea reproduce aproape cuvânt cu cuvânt. Sunt conştientă că la prima vedere pare cel puţin deplasat, a continuat, dar cazurile au prea multe elemente comune pentru a fi vorba despre o simplă coincidenţă.

Blake îi urmărise, din ce în ce mai şocat, explicaţiile.

— Eşti sigură că nu a avut acces la informaţiile culese de oamenii tăi?

— Da. E mult mai interesat de prinderea criminalului decât de propria lui reputaţie.

— Şi ce părere are Parker despre toată povestea asta?

Carol s-a străduit să se stăpânească.

— Nu ştiu. N-am discutat cu el.

— Nu crezi că ar fi trebuit să te consulţi cu el înainte de a veni la mine? Este profilerul însărcinat cu aceste cazuri.

Carol şi-a înghiţit cu greu furia.

— Parker e un idiot. Profilul pe care l-a întocmit e o bătaie de joc. Oricare dintre membrii echipei mele ar fi putut veni cu concluzii mai bune decât cele pe care mi le-a prezentat în prima variantă. Iar versiunea a doua nu a fost decât cu puţin mai acceptabilă. Ştiu că se face acum mare caz de cursurile acelea pe care le urmează la facultate, dar sergentul Parker nu e omul care să facă diferenţa. E un novice în materie şi lucrează superficial. A ridicat din umeri. Îmi pare rău, dar n-am ce să fac. Nu pot să colaborez cu el. Prefer să nu beneficiez de ajutorul unui profiler decât să am pe cap unul atât de neintuitiv.

S-a oprit. Aproape că simţea cum cizmele îi luaseră foc în picioare. Blake o privea furios.

— Ai depăşit limita, doamnă inspector-şef.

— Nu sunt de aceeaşi părere, domnule. Sarcina mea e să-i aduc pe criminali în faţa justiţiei. Mi-am ales personal toţi oamenii din echipă tocmai datorită contribuţiei unice pe care o pot aduce.

Credeam că sprijiniți eforturile noastre de a face performanță. Că o să apreciați faptul că sunt dispusă să înclin steagul, atunci când e cazul, și să recunosc că „asta nu e suficient de bine pentru Poliția Metropolitană din Bradfield”. A clătinat din cap. Dacă nu suntem pe aceeași lungime de undă, nu cred că mai am un viitor aici.

Vorbele i-au ieșit din gură înainte să apuce să se gândească dacă exprimau sau nu ceea ce-și dorea cu adevărat.

— Nu sunt nici momentul și nici locul potrivite pentru o asemenea discuție, doamnă inspector-șef. Ai de rezolvat trei crime. Blake s-a ridicat cu greu, luptându-se cu canapeaua, fiind în mod cert într-o formă fizică mai proastă decât lăsa impresia. S-a dus spre ferestrele înalte care dădeau către canal și s-a uitat pe geam. Doctorul Hill are, într-adevăr, argumente puternice în favoarea ideii că acea crimă din West Mercia la care lucrează a fost comisă de criminalul nostru. Deși la fel de bine poate că exagerează, nu crezi?

S-a întors și a privit-o întrebător.

— Dacă așa spuneți dumneavoastră…

— Uite ce vreau să faci: să iei legătura cu comandantul brigăzii omucideri din Worcester și să asculți și punctul lui de vedere. Și abia după aceea să tragi concluzia dacă Doctorul Hill se înșală sau nu. După ce cântărești totul bine și dacă vei considera că are dreptate, vreau să-i aduci pe cei din West Mercia în barca noastră. Chiar dacă prima victimă se află sub jurisdicția lor, noi avem de rezolvat mai multe cazuri, iar criminalul e în continuare activ aici, pe terenul nostru. Vreau să preiei comanda celulei de criză. M-ai înțeles? Asta trebuie să rămână ancheta noastră și numai a noastră.

— E clar. Carol pricepuse, în sfârșit. Blake îl bănuia pe Tony de aroganță pentru că el însuși se conducea în viață după asemenea principii. Să înțeleg că îl pot aduce pe doctorul Hill în echipă? a întrebat ea.

Blake și-a frecat bărbia.

— Nu văd de ce nu. Dar pe banii celor din West Mercia. Ei l-au solicitat, ei să-l plătească. I-a aruncat primul surâs sincer din după-amiaza aceea. Poți să le spui că ăsta-i prețul biletului lor de intrare la spectacol.

CAPITOLUL 32

Echipa de poliţişti care încerca să culeagă informaţii în cartierul Brucehill a dat în scurt timp de cei doi băieţi asiatici care stătuseră împreună cu Niall în staţia de autobuz în ziua precedentă. Toţi vecinii înţeleseseră de la bun început că omorul investigat nu avea nimic de-a face cu infracţiunile comise în mod normal în zonă, deci de data aceasta cei care vorbeau cu poliţia nu riscau nimic. Regulile aplicate în cazul turnătorilor nu mai erau acum valabile. E adevărat, unii au refuzat să coopereze din principiu, dar mulţi au considerat că uciderea unui puşti de paisprezece ani care nu făcea parte din nici una dintre găştile de cartier nu trebuia să rămână nedepsită. Aşa se face că s-au găsit destui care să-i dea în vileag pe cei doi martori.

Aşadar, după numai două ore de la descoperirea cadavrului lui Niall, Sadiq Ahmed şi Ibrahim Mussawi au fost aduşi pentru audiere la sediul Diviziei de Sud. Sam, care le lăsase pe Stacey şi pe poliţista de la Protecţia Familiei acasă cu mama lui Niall, s-a consultat rapid cu Paula cu privire la modul în care aveau să procedeze la luarea declaraţiilor. Nici unul dintre ei nu voia să conlucreze cu un partener necunoscut, dar cealaltă alternativă era să se ocupe amândoi de un singur martor, lăsându-l pe celălalt la mâna altor doi detectivi, despre ale căror abilităţi nu ştiau absolut nimic.

— Ce zici? a întrebat-o Sam pe Paula.

— Păi, să vedem ce ştim despre ei. Mussawi a fost arestat cam de o duzină de ori pentru infracţiuni minore şi a fost nevoit să compară în faţa tribunalului. Ştie cum funcţionează sistemul. Şi n-o să se dea peste cap ca să ne ajute. Ahmed, în schimb, nu are cazier. Nu a fost niciodată reţinut, şi cu atât mai puţin pus sub acuzare. Bănuiesc că n-are nici un interes să se pună rău cu poliţia. Cred că pe el ar trebui să-l chestionăm amândoi. Să-i lăsăm pe detectivii locali cu Mussawi şi să le ţinem pumnii să scoată ceva.

L-au găsit pe Ahmed într-o sală de interogatorii, cu picioarele lui lungi şi subţiri îmbrăcate în blugi de marcă lălâi şi cu talia joasă, cu un lanţ din aur la gât şi cu picioarele vârâte în nişte pantofi de sport prea mari pentru el, tot de firmă, cu şireturile desfăcute. Boarfe de câteva sute de lire pe un puşti de cincisprezece ani. „Asta da, surpriză”, şi-a spus Paula. Tatăl lucrează la un restaurant local, mama e casnică, stă acasă cu ceilalţi cinci copii ai familiei. Greu de crezut că Ahmed câştiga atâţia bani de buzunar livrând ziarele din uşă în uşă. Paula s-a retras şi l-a lăsat pe Sam să facă introducerea.

— Vreau un avocat, pricepeţi? a spus băiatul.

Paula a clătinat din cap, părând mai degrabă necăjită decât înfuriată.

— Ei, vezi. Te repezi de parcă ai fi vinovat, şi asta înainte să apuc să te întreb cum te cheamă şi unde stai.

— N-am făcut nimic. Să vină un avocat. Ştiu io ce drepturi am. Sunt minor, trebe să fie un adult din partea familiei.

Faţa lui îngustă şi colţuroasă căpătase o expresie agresivă şi muşchii din jurul gurii îi zvâcneau.

— Sadiq, calmează-te, omule, a spus Sam. Nimeni nu crede că i-ai făcut vreun rău lui Niall. Dar am aflat că ai stat lângă el în staţia de autobuz şi vrem să ne povesteşti ce s-a întâmplat acolo.

Ahmed a ridicat din umerii acoperiţi de o bluză de trening largă, cu glugă, încercând să pară nonşalant.

— Nu sunt obligat să vă spun nimic.

Paula s-a întors cu faţa spre Sam.

— Are dreptate, să ştii. Nu e obligat să ne spună nimic. Cât de bine crezi c-o să-i meargă lui de acum încolo aici, în cartier, atunci când toată lumea o să afle c-ar fi putut să ne ajute să prindem un ucigaş şi un violator de copii, dar că n-a avut chef să o facă?

Sam a zâmbit.

— O să-şi merite soarta cu vârf şi îndesat.

— Deci uite cum stă treaba, Sadiq. Asta e, probabil, singura dată în viaţa ta când ai ocazia să te porţi aşa cum trebuie şi să ne ajuţi, fără să suporţi nici un fel de represalii. Vorbele Paulei erau blânde, dar tonul vocii îi trăda hotarârea. Ascultă, a continuat ea, n-am timp de pierdut cu tine. Ucigaşul ăsta va lovi din nou. Şi data viitoare s-ar putea să pună ochii chiar pe tine sau pe unul dintre amicii tăi.

Ahmed a privit-o lung, cântărindu-i spusele.

— Dacă vă ajut, mă lasaţi pe urmă în pace, muierilor?

Sam s-a repezit şi l-a prins de glugă, fiind cât pe-aci să-l dea jos de pe scaun.

— Dacă îmi mai zici o dată muiere, o să ajungi direct la spital, la urgenţă. *Capisce?*

Ahmed a căscat ochii mari şi a dat din picioare, încercând să-şi recapete echilibrul. Sam l-a îmbrâncit, şi puştiul s-a bălăngănit înainte ca scaunul să se reaşeze pe podea.

— Futu-i, a mormăit el.

Paula a clătinat încet din cap.

— Vezi, Sadiq, ce ţi-am spus eu? Mai bine mi-ai fi ascultat sfatul. Acum e cazul să ne tratezi cu respect, altfel detectivul Evans, aici de faţă, o să te acuze de obstrucţionarea poliţiei, şi atunci chiar o să ai nevoie de avocat. Deci la ce oră aţi ajuns tu şi Ibrahim în staţia de autobuz?

Ahmed s-a foit o clipă, apoi şi-a ridicat ochii spre ea.

— Pe la trei jumate, patru fără douăzeci, a răspuns el.

— Unde voiaţi să mergeţi?

— În oraş. Să ardem gazu'. Nimic deosebit.

La vreun furtişag, probabil.

— Şi de cât timp eraţi acolo când a apărut Niall?

— De-abia ajunseserăm.

Ahmed s-a rezemat de spătar, afişând din nou o atitudine sfidătoare.

— Îl cunoşteai pe Niall? a intervenit Sam.

Băiatul a ridicat din umeri.

— Îl ştiam din vedere. Da' nu eram amici, nici pe departe.

— Aţi vorbit cu el? a întrebat Paula.

Altă ridicare din umeri.

— Tot ce se poate.

— Lasă-l pe „poate" deoparte. Aţi vorbit sau nu?

— Ibrahim l-a întrebat un' se duce. Şi el a zis că în oraş, cu gaşca. Numai că noi ştim că n-are gaşcă şi voia să ne prostească în faţă, este? Aşa că Ibrahim i-a zis Billy Singuraticu'.

— Farmecul discret al burgheziei[60], a murmurat Sam cu lehamite.

— Ce?!!

— Nu contează! Şi ce-a răspuns când i-aţi zis Billy Singuraticu'?

Ahmed s-a scobit cu degetul în ureche, apoi l-a inspectat cu atenţie.

— Mama mă-sii ce-o fi fost în capu' ăla sec al lui. Nu ştiu, pen' că taman atunci a apărut maşina.

— Cum arăta? a întrebat Paula.

— Era argintie.

Paula a aşteptat să continue, dar băiatul părea să nu mai aibă nimic de adăugat.

— Şi mai cum? Nu se poate să nu fi observat şi altceva.

— De ce dracu' să mă uit? Era un hârb nenorocit. Un hatchback. De mărime medie sau cam aşa ceva. Un jeg. Nu merita să te uiţi de două ori la el.

„Cred şi eu."

— Şi pe urmă ce s-a întâmplat?

— Şoferu' a coborât geamu' şi a întrebat ceva de genu': „Tu eşti Niall, nu-i aşa?"

— Eşti sigur că i-a spus pe nume?

Dacă declaraţia lui Ahmed se confirma, atunci criminalul acţionase cu premeditare.

Băiatul şi-a dat ochii peste cap.

— N-auzi ce-ţi zic? a mârâit el. I-a spus pe nume.

— Şi pe urmă? a intervenit din nou Sam. Paula s-a enervat că se tot băga în vorbă. Acum aproape că prefera să fi avut alături un detectiv de la Divizia de Sud, pe care să-l intimideze fără probleme şi să-l facă să-şi ţină gura.

— Niall şi-a băgat capu' pe geam, aşa că n-am auzit prea bine ce vorbeau. Niall l-a întrebat pe tip cum de ştia c-avea să dea acolo de el. Da' n-am auzit ce i-a răspuns individu'.

„De ce e aproape întotdeauna aşa într-o anchetă?" s-a întrebat Paula. Un pas înainte, unul în lateral şi unul înapoi.

— Cum vorbea şoferul?

Ahmed a făcut o faţă lungă.

— Cum adică cum vorbea?

— Vorbea cu accent? Tare sau cu glas scăzut? Părea un om educat sau nu?

L-a văzut pe Ahmed cum se străduieşte să îşi aducă aminte, iar asta i-a dat de înţeles că n-avea să afle ceva de prea mare folos.

— N-avea voce adâncă. Obişnuit, aşa vorbea. Ca toţi oamenii de aici. Da' ca ăia mai bătrâni, ştiţi, cum vorbesc părinţii mei, nu noi.

— Ai văzut cum arăta?

— Nu prea bine. Purta o şapcă dintr-alea de fotbal. Avea păru' lung pân' la umeri.

„O perucă, probabil."

— Ce fel de şapcă? Ce culoare? Şi era cumva inscripţionată cu vreun slogan?

— Gri cu albastru. Nu m-am uitat prea atent, ştiţi? De ce să mă uit? Ce mă interesează pe mine dacă un gagiu se opreşte şi stă de vorbă cu cineva pe care abia dacă-l ştiu? Ahmed s-a rezemat din nou de spătar şi a oftat. Al dracu' ghinion să fiu tocma' io acolo.

— Şi pe urmă ce s-a întâmplat? a întrebat Paula.

— După aia Niall s-a urcat în maşină şi dus a fost. Asta-i tot.

Şi cu asta s-au terminat şi informaţiile utile furnizate de Ahmed. Au mai tras de timp ca să compare datele stoarse de ei de la Ahmed cu cele, şi mai puţin concludente, obţinute în cealaltă sală de interogatoriu. Nu aveau însă nici un motiv pentru care să îi reţină pe Ahmed sau pe Mussawi, aşa că într-un târziu le-au dat drumul. Paula i-a urmărit cum mergeau fuduli pe stradă, cu pantalonii cu turul până la genunchi şi cu glugile trase pe cap.

— Câteodată, îmi vine să număr zilele până la pensie, a spus ea epuizată.

— Asta nu-i o idee prea bună, a ripostat Sam. Totdeauna vor fi prea mulţi criminali pe lumea asta. Chiar şi dacă ar rămâne doar unul.

Ziua devenise prea scurtă pentru Tony. Carol îl sunase imediat ce terminase discuţia cu Blake. Următorul ei apel avea să fie către Stacey, pentru a o anunţa să îi pună la dispoziţie lui Tony dosarele

anchetei. I-a relatat ultimele cuvinte rostite de Blake înainte de despărţire, dar lui Tony nici că îi păsa. Niciodată nu îl interesase cine plătea factura. Tot ce voia era să aibă acces la informaţiile necesare pentru a-şi completa profilul.

Totuşi, informaţiile de acest gen puteau fi nu doar o binecuvântare, ci şi un adevărat blestem. Stacey îi trimisese prin e-mail codurile, pentru a putea accesa direct toate fişierele echipei. Cantitatea de material brut rezultată în urma a trei anchete ce vizau persoane dispărute, ulterior găsite moarte, putea fi însă enormă. Parcurgerea lor i-ar fi luat zile întregi. Din fericire, fuseseră pregătite şi rezumate ale rapoartelor, pentru ca oamenii lui Carol să poată avea o imagine de ansamblu. Pe de altă parte, era posibil ca în procesul de cernere a informaţiilor să fi scăpat detalii importante. Deci, de fiecare dată când Tony dădea peste ceva care îi stârnea curiozitatea, era nevoit să revină la raportul original pentru a verifica la sursa primară ceea ce se spusese sau se făcuse cu respectiva ocazie.

Cel mai rău era însă faptul că nu ştia exact ce anume căuta. Concluzia pe care o trăsese, că nu avea de-a face cu crime de natură sexuală, impunea reconsiderarea mărturiilor tuturor celor apropiaţi victimelor. Nu îşi dădea seama ce legătură putea exista între victime, şi deci orice declaraţie putea scoate la iveală informaţii semnificative.

Nu avea încotro. Trebuia să ia totul de la capăt şi să înceapă să sape cât mai adânc, să pătrundă în cotloanele cele mai întunecate ale vieţilor copiilor ucişi. Victimele erau întotdeauna cheia rezolvării crimelor în serie. Şi de o importanţă mai mare acum decât în toate cazurile întâlnite de el în anii de când muncea ca profiler. S-a apucat de lucru, uitând cu totul de reportofonul care zăcea acoperit de un maldăr de hârtii.

Spre surpriza lui Carol, inspectorul-şef Stuart Patterson s-a arătat mai mult decât dispus să coopereze. Din experienţa ei, comandanţii brigăzilor omucideri aveau tendinţa de a se agăţa cu dinţii de crimele înfăptuite pe teritoriul lor. Şi erai nevoit să le smulgi informaţiile cu cleştele. S-a dovedit însă că Patterson credea cu tărie că două capete sunt mai bune decât unul. Chiar dacă nu părea la fel de convins că implicarea lui Tony Hill putea fi benefică.

— Nu e genul de expert chemat să depună mărturie la tribunal, a declarat el rezervat atunci când Carol a comentat asupra modului sclipitor în care Tony făcuse legătura între crime.

— Da, ce-i drept, e unic în felul lui, l-a aprobat Carol.

— Poate că tot răul e spre bine. Nu ştiu dacă eşti la curent, dar a fost cât pe-aci să fie arestat aici, în Worcester. Noroc cu omul meu de încredere, care l-a scos din încurcătură.

Carol şi-a înăbuşit râsul.

— Da, parcă mi-a zis ceva, cum c-ar fi dat de necaz. Dacă aş fi în locul tău, aş privi asta drept o parte din preţul pe care trebuie să-l plătesc pentru a-l avea la mine în echipă.

— Deci cum procedăm ca să fie totul cât mai clar şi mai simplu cu putinţă?

Au parcurs împreună procedurile de protocol, în căutarea unei modalităţi practice de a conecta cele două investigaţii. Stacey a participat şi ea activ la discuţii, şi Carol a remarcat o notă de regret în glasul lui Patterson atunci când a venit vorba despre specialiştii în computere.

— Noi nu avem aici un om aşa de priceput, a spus el. Sunt nevoit să plătesc colaboratori externi pentru asemenea expertize. Mă descurc şi eu cum pot, iar uneori sunt nevoit să mă mulţumesc cu foarte puţin. Ca să nu mai spun că trebuie să-i perii zdravăn pe ticăloşii ăştia doar ca să binevoiască să lucreze pentru noi.

— Eşti bine-venit să o foloseşti pe Stacey atunci când ai nevoie de nişte studii mai aprofundate.

— Mersi, Carol. Deocamdată, nu cred că e cazul, dar o să ţin minte pentru mai târziu. Deja derulăm în ancheta asta un program pe computer comun cu forţele din Manchester.

— Da? Într-una dintre crimele pe care le investigăm, cadavrul a fost abandonat la graniţa dintre jurisdicţia noastră şi a lor. Cum aţi făcut legătura cu Manchester?

— Tony Hill a făcut-o. Am depistat o serie de computere cu acces public folosite de criminal pentru comunicarea cu Jennifer Maidment. Doctorul a rugat o colegă să proceseze locaţiile cu ajutorul programului de profiling geografic, şi rezultatul a fost conturarea unei arii de căutare în partea de sud a zonei metropolitane din Manchester. Am luat datele furnizate de camerele video pentru traficul rutier, de recunoaştere a numerelor de înmatriculare, le-am transmis Registrului Auto şi le-am cerut să verifice vehiculele înregistrate în Manchester care au trecut pe autostradă în ziua răpirii lui Jennifer Maidment.

Carol părea impresionată. Era exact genul de gândire colaterală pe care şi-o dorea şi din partea oamenilor ei.

— Bravo, bună idee. Şi ce a rezultat?

— Cincizeci şi trei de variante. L-am trimis pe sergentul meu la Manchester ca să lucreze cu ofiţerii de acolo. Verifică adresele, alibiurile proprietarilor de autoturisme şi posibila lor implicare în sfera IT. Tony Hill presupune că individul lucrează în acest domeniu.

— Pare să fie mutarea câştigătoare. De-abia aştept să aflu ce-o să iasă din asta.

Patterson a oftat.

— Şi eu la fel. Sincer vorbind, asta e, deocamdată, singura noastră pistă.

Paula a simţit vibraţiile telefonului mobil. L-a scos din buzunar şi a trăit un scurt moment de încântare când a văzut că apelantul era Elinor Blessing. S-a îndepărtat, cu telefonul la ureche, de grupul de adolescenţi din Brucehill cu care ea şi Sam stăteau în continuare de vorbă, fără nici un rezultat.

— Am văzut ştirile la televizor, a spus Elinor. Presupun că ai o zi tare grea.

— Mda, am trăit şi clipe mai bune, a recunoscut Paula pescuind o ţigară din pachet şi străduindu-se să-şi scoată bricheta din buzunar. Îmi face plăcere să aud un prieten.

— Nu vreau să te reţin. Îmi dau seama cât eşti de ocupată. Mă întrebam însă dacă nu cumva îţi poţi face timp pentru o cină târzie.

Era o propunere atât de minunată, încât Paulei i-a venit să strige: „Mi-ar plăcea la nebunie”. În schimb, a oftat.

— Dacă prin cină târzie înţelegi ceva de genul nouă şi jumătate, bănuiesc că aş putea fi disponibilă. Dacă nu intervine ceva neaşteptat, de obicei reuşim să ne eliberăm în jurul acelei ore. Adică, doar să ne eliberăm, nu să ajungem acasă. Asta pentru că, în general, facem muncă de teren.

— Bun. Ştii restaurantul Rafaello? În zona Woolmarket.

— Da, l-am zărit în trecere.

— O să fac rezervare. Şi rămâne pentru nouă şi jumătate, dacă nu intervine ceva.

— OK, ne vedem diseară.

Paula a închis telefonul. Se simţea cu cinci ani mai uşoară, despovărată de trecutul recent. Era o revenire. Revenirea la statutul de persoană capabilă să aibă o relaţie. S-a întors, bucuroasă să vadă expresia lui Sam, şocat de transformarea chipului ei de la plumburiu la strălucirea bunei dispoziţii. O, avea să fie o seară grozavă.

Până atunci, trebuia să rezolve însă chestiunea măruntă a audierii băieţilor din Brucehill. La cum se simţea în acest moment, puştii ar face bine să nu se pună cu ea.

Alvin Ambrose fusese nevoit să facă uz de toată puterea lui de convingere pentru a-l determina pe Patterson să-l trimită la Manchester să supravegheze verificarea datelor împreună cu poliţia locală. Inspectorul-şef considera aceasta o activitate de duzină, bună doar pentru ofiţerii de rang inferior, dar

Ambrose dorea cu tot dinadinsul să fie de faţă, în cazul în care aveau să dea peste ceva important. Subliniase faptul că oricum avea de gând să urmărească orice pistă care avea să apară, aşa că era mai bine să fie la faţa locului. „E doar la vreo sută cincizeci de kilometri distanţă”, îi spusese el. „Dacă se iveşte ceva, pot să fiu înapoi în circa o oră, cu un vehicul cu sirenă al poliţiei.” Într-un târziu, Patterson cedase.

Acum, că era ocupat până peste cap cu verificările, Ambrose nu era prea încântat de misiunea asumată. Şi totuşi, nu-l deranja faptul că o bună parte din munca lui de poliţist era rutină curată. Sosise înarmat cu o listă de cincizeci şi trei de vehicule înregistrate în Manchester care se aflaseră în Worcester în ziua răpirii şi uciderii lui Jennifer Maidment. Inspectorul-şef adjunct Andy Millwood îl primise bine şi îi rezervase un birou în sala principală a brigăzii pentru infracţiuni majore. Îi dăduse în ajutor pe cineva de la divizia de investigaţii criminale, o poliţistă în uniformă care lucra acum în civil, ca să vadă dacă o astfel de muncă îi convenea, şi care fusese însărcinată să îl conducă pe Ambrose cu maşina prin oraşul necunoscut şi să-l asiste la luarea declaraţiilor. Millwood se purtase de parcă îi oferise un ajutor de nepreţuit, dar Ambrose ştia prea bine că bobocii erau primii de care se puteau lipsi. Şi că fata era acolo nu numai ca să-l sprijine, ci şi ca să stea cu ochii pe el. Totuşi, mai bine aşa decât deloc.

— Credem că suspectul lucrează în domeniul IT, a spus Ambrose. E mai degrabă o presupunere, nu o concluzie. Aşadar, nu trebuie să neglijăm nici o variantă. Deocamdată, ne interesează alibiurile pentru perioada cât indivizii au stat în Worcester. Ce au făcut. Pe unde au mers. Cu cine s-au întâlnit.

— OK, am priceput, a spus asistenta sa.

Era o femeie bondoacă şi cu picioare butucănoase, însă aspectul ei neatrăgător era îmblânzit de părul bogat, negru cu tente albăstrii, şi de ochii luminoşi de un albastru intens. Ambrose a sesizat că avea o atitudine rezervată faţă de el. Nu şi-a dat seama însă dacă motivul era faptul că era un outsider sau culoarea pielii lui.

— Zona asta pe care o cercetăm este destul de compactă, a continuat ea. În principal, şiruri de case identice, cu pereţi exteriori comuni, şi case construite în oglindă, multe dintre ele transformate în locuinţe pentru studenţi.

— Bun, atunci hai să ne apucăm de treabă!

După patru ore, reuşiseră să parcurgă primele zece puncte din lista de suspecţi şi să-şi ridice în cap o grămadă de cetăţeni din clasa de mijloc care îşi cunoşteau drepturile şi abia aşteptau un prilej pentru a ţine predici despre modul în care guvernul le îngrădea libertăţile civile. Era o temă de dezbatere favorită, aflată acum în atenţia oricui, indiferent de vârstă, de la studenţi la asistenţii avocaţilor. Ambrose, obişnuit cu oraşele mici, în care ghetourile politice se limitau la un număr de străzi şi nu la o suburbie întreagă, s-a simţit ofensat de atacurile venite din partea populaţiei.

Dar imediat ce le dezvăluiseră scopul întrebărilor, constataseră că aveau de-a face cu cetăţeni care respectau legea. Opt dintre ei le descriseseră, punct cu punct, unde fuseseră şi cu cine se întâlniseră în Worcester, oferindu-le informaţii uşor de verificat cu un singur apel telefonic sau cu o vizită din partea poliţiei locale. Un altul părăsise autostrada numai pentru a gusta mâncarea de la un gastropub redeschis de curând. Avea o chitanţă marcată cu ora emiterii atât de la restaurant, cât şi de la o staţie de benzină din apropiere de Taunton, fapt care demonstra că nu el era ucigaşul lui Jennifer Maidment. Al zecelea îi stârnise lui Ambrose curiozitatea, dar, pe măsură ce discutaseră cu el, devenise tot mai clar faptul că omul n-avea nimic de-a face cu crima. Individul, un negustor care îşi vindea marfa prin pieţe, le ascundea în mod cert ceva. Dar nu ceea ce îi interesa pe ei. În timp ce se îndepărta, cu asistenta aproape alergând pentru a ţine pasul cu ei, Ambrose a spus:

— Poate că n-ar strica să trimiţi o echipă cu un mandat de percheziţie. Pun pariu că o să dea

peste o grămadă de DVD-uri piratate, parfumuri contrafăcute şi imitaţii de ceasuri de marcă.

Nu găsiseră acasă şase dintre proprietarii de vehicule. Tocmai serveau prânzul într-o cafenea, când Patterson a sunat, luându-l prin suprindere cu vestea că uciderea lui Jennifer era acum în mod oficial legată de alte trei crime petrecute în Bradfield şi că asocierea se datora deşteptului de Tony Hill. Şi mai mirat a fost să afle că victimele erau adolescenţi băieţi. Acum erau nevoiţi să verifice alibiurile suspecţilor pentru alte trei date. Ambrose a închis telefonul şi a zâmbit sumbru.

— Tocmai am primit noi însărcinări.

— Cum aşa? a întrebat femeia, cu gura plină cu plăcintă cu carne.

— Acum căutăm un criminal în serie, a răspuns Ambrose.

A împins farfuria cu peşte şi cartofi prăjiţi, apetitul dispărându-i brusc la aflarea veştilor. Moartea lui Jennifer fusese, în sine, greu de suportat. Acum, că se mai adăugaseră alţi trei adolescenţi, greutatea îl apăsa pe umeri la modul fizic. Ori de câte ori avea de rezolvat cazuri de omucideri, Ambrose simţea, literalmente, cum căra în spate o adevărată povară. Îl dureau muşchii şi încheieturile îi înţepeneau, de parcă trupul prelua asupra sa apăsarea psihologică. În seara aceasta ştia că avea să se urce cu greu în pat şi că durerea urma să-i cuprindă tot corpul, ca după şase runde de box.

— Trebuie să ne întoarcem la treabă, a adăugat făcând un semn spre plăcinta ei, mâncată doar pe jumătate. Cinci minute. Ne vedem la maşină.

Au tranşat destul de repede chestiunea cu următorii doi suspecţi. Primul, un vânzător de computere, părea promiţător. Dar şi-au dat curând seama că omul nu ştia aproape nimic despre marfa pe care o vindea. Şi fusese în weekend într-o excursie de trei zile cu soţia la Praga, fix în perioada răpirii şi uciderii lui Daniel Morrison. Al doilea suspect interogat era o femeie care îşi petrecuse tot timpul în Worcester discutând cu prelaţii de la catedrală despre noile veşminte preoţeşti.

Pe urmă, au ajuns la adresa pe care era înregistrată Toyota Verso a lui Warren Davy.

[60] Titlul unei celebre pelicule suprarealiste realizate în 1972 de regizorul spaniol Luis Buñuel (1900–1983) şi recompensată cu un premiu Oscar pentru cel mai bun film străin, o compilaţie de scene şi vise care vizează absurdul sau grotescul. Este o satiră necruţătoare la adresa înaltei societăţi şi a moravurilor ei decadente. (n.tr.)

CAPITOLUL 33

Nu era o locuinţă şi nici o clădire de birouri, ci un service auto situat pe o stradă dosnică, înghesuit într-o fundătură, între o brutărie şi un restaurant vegetarian. Deşi era duminică, un bărbat solid şi musculos, cu păr scurt şi blond şi cu o salopetă pătată de ulei, vopsea de zor aripa unui Ford Fiesta vechi. Nu şi-a întrerupt lucrul decât în clipa când maşina, care nu purta însemnele oficiale ale poliţiei, s-a oprit la numai câţiva paşi de el. Abia atunci a scos din priză pistolul cu vopsea spray şi s-a întors spre ei, privindu-i sfidător.

— Ce-i cu voi? V-aţi băgat în vreo belea şi încercaţi să ştergeţi urmele?

— Tu eşti Warren Davy? a întrebat Ambrose.

Bărbatul şi-a dat capul pe spate şi apoi a izbucnit în râs.

— Bună glumă. Nu, amice. Nu sunt Warren. Dar ce treabă ai cu el?

— Asta nu te priveşte pe tine. Cine eşti?

— Bill Carr. Un zâmbet i-a luminat trăsăturile grosolane. Ăsta mi-e şi numele, şi profesia[61], v-aţi prins?

— Şi ce legătură ai cu Warren Davy?

— Cine zice că am vreo legătură?

— Registrul Auto. Toyota Verso a lui Warren Davy este înregistrată la această adresă.

Carr s-a luminat la faţă.

— A! Acum înţeleg. Îmi pare rău că vă dezamăgesc, dar n-o să daţi de Warren aici.

— Va trebui să ne dai nişte explicaţii, a spus Ambrose. Am venit cu treburi serioase. Crede-mă, în cazul de faţă chiar n-ai vrea să fii acuzat de obstrucţionarea poliţiei.

Carr l-a privit uimit.

— OK, OK. A pus jos pistolul de vopsit şi şi-a vârât mâinile în buzunare. N-am nimic de ascuns. Sunt vărul lui. Warren foloseşte adresa pentru a primi corespondenţa şi alte lucruri. Asta-i tot.

— Şi de ce foloseşte adresa asta?

Ambrose n-avea timp de finețuri. Voia răspunsuri, şi încă repede, şi nu era dispus să-l lase pe maimuţoiul ăsta să-l tragă pe sfoară. A făcut un pas în faţă, apropiindu-se ameninţător de bărbat.

Carr n-a părut să sesizeze mişcarea.

— E foarte simplu, amice. Fiindcă locuieşte la dracu-n praznic. După ce el şi Diane s-au mutat în clădirea aia de stocare a datelor, au tot avut probleme cu livrările. Aşa că s-au hotărât să folosească adresa asta pentru corespondenţă. Eu sunt tot timpul aici, pricepi? Şi am suficient spaţiu de depozitare. Atunci când primesc ceva, îi sun şi vine unul din ei aici.

— Bun, am înţeles. Ambrose era înclinat să îl creadă. Când l-ai văzut ultima dată?

— Pe Warren? Acum câteva săptămâni. Dar Diane a trecut pe aici de vreo două sau trei ori săptămâna trecută. Şi mi-a zis că Warren a fost plecat din oraş. Nimic neobişnuit. Au clienţi peste tot.

— Ce fel de clienţi? Cu ce se ocupă cei doi?

— Securitate pe internet, stocarea datelor, chestii de genul ăsta. Nu mă pricep deloc.

Ambrose a simţit cum i se ridică părul de pe braţe. Dăduseră peste ceva demn de luat în seamă.

— Şi unde pot să-l găsesc pe vărul tău Warren? a întrebat încercând să pară cât mai indiferent cu putinţă.

Carr s-a răsucit pe călcâie şi s-a îndreptat spre un birou amenajat într-un colţ al service-ului.

— Locuiesc la marginea mlaştinilor, a aruncat el vorbele peste umăr. Vă dau adresa şi indicaţii

cum să ajungeţi acolo.

Ambrose s-a apropiat iute de el.

— Dacă eşti amabil, domnule Carr, am prefera să vii cu noi, ca să ne arăţi drumul.

Carr i-a aruncat o privire uimită.

— V-am spus, o să vă dau indicaţii precise.

Ambrose a clătinat din cap, cu un zâmbet amabil pe faţă.

— Vezi, domnule Carr, chestiunea aceasta este puţin cam complicată. Şi, după cum ţi-am zis, e o treabă serioasă. Nu vreau să-ţi suni vărul imediat ce ieşim noi pe uşă. Nu vreau să-l previi că doi ofiţeri de poliţie vor să facă o descindere la el acasă şi să îl ia la întrebări în legătură cu Toyota aia a lui. Pentru că, vezi tu, domnule Carr, n-am nici un chef ca Warren să-şi ia picioarele la spinare înainte să apuc să discut cu el.

În vocea lui Ambrose se întrezărea o duritate pe care numai un prost n-ar fi băgat-o în seamă. Lui Carr i-a picat în sfârşit fisa că lucrul cel mai bun pe care îl avea de făcut era să coopereze. Şi-a desfăcut braţele în lături, în semn de resemnare.

— Da, înţeleg că ăsta ar fi un lucru tare neplăcut pentru voi. Şi îţi mulţumesc că n-ai recurs la ameninţări cu mine. Uite cum zic eu să facem: tu mergi cu mine în maşină şi fătuca asta vine după noi. În felul ăsta, pot să o şterg când ajungem acolo, şi Warren n-o să afle că eu l-am dat de gol.

— Ţi-e teamă de vărul dumitale, domnule Carr?

Carr şi-a dat din nou capul pe spate şi a izbucnit în râs.

— Glumeşti? De ce să-mi fie teamă? Îmi place de Warren. E un băiat bun. Şi nu vreau să creadă că l-am trădat pentru voi, idioţilor. Pentru prima oară de când discutau, Carr părea cu adevărat iritat. Eu, unul, ştiu că m-aş înfuria groaznic dacă ar aduce cineva poliţia la uşa mea, a adăugat el.

Ambrose a meditat asupra propunerii şi nu a găsit nici un motiv să se împotrivească. Carr părea cooperant şi inofensiv. Cu excepţia mărturisirii că nu i-ar conveni să-i aducă cineva poliţia pe cap, fapt care nu demonstra însă că avea ceva de ascuns.

— Bun, e în regulă, s-a decis el. Condu-ne la Warren!

Totul începuse cu ani în urmă, ca un experiment, dar acum devenise o parte esenţială a arsenalului utilizat de Tony pentru a intra în mintea întortocheată a unui criminal. A plasat două scaune faţă în faţă, fiecare iluminat de o lampă cu un singur bec. Stătea pe unul şi punea întrebarea, jucându-şi propriul rol. Pe urmă se muta pe celălalt şi încerca să dea răspunsul. Acum, după ce studiase dosarele şi extrăsese tot ce considera relevant, ajunsese la această fază.

A rămas aşezat cu coatele pe genunchi şi cu bărbia în palme, uitându-se ţintă la scaunul gol din faţa sa.

— Nu este vorba despre a obţine satisfacţie sexuală, nu-i aşa?

S-a sculat şi a traversat încăperea, tolănindu-se, cu picioarele răşchirate şi cu braţele aruncate de o parte şi de alta a scaunului. O pauză lungă, apoi a spus pe un ton diferit, mult mai întunecat decât vocea lui obişnuită:

— Nu. E o misiune.

Înapoi la primul scaun.

— O misiune cu ce scop?

— Să ajung la capătul liniei.

— La capătul liniei cui? Nu sunt alegeri întâmplătoare, nu-i aşa?

— Nu, nu sunt întâmplătoare. Însă tu nu ştii care e legătura între ele.

— Nu, nu ştiu, dar tu ştii. Şi nu vrei să laşi nimic la voia întâmplării, e adevărat?

— Da. Nu mă grăbesc. Mă asigur că am făcut alegerea potrivită.

Revenit în scaunul său, Tony și-a încrucișat brațele.

— Ce anume urmărești?

De data aceasta, nici o pauză la ucigaș. Tony a lăsat întunericul să îl învăluie și să-l poarte spre locul unde crimele căpătau sens în ochii celui care le comitea.

— Nu vreau să îi las să se înmulțească.

— Și atunci îi omori înainte de a apuca să aibă copii?

— Asta e o chestie.

— Se leagă de faptul că sunt ultimii pe linia lor de descendență? Că sunt cu toții copii unici?

— Exact.

Tony s-a întors pe scaunul său, neștiind cum să continue. Simțea că era pe cale să dea de ceva important, care îi tot scăpa printre degete. A revenit la fotografiile victimelor și le-a împrăștiat pe masă, mirat din nou de asemănarea izbitoare dintre ele.

— Toate victimele seamănă cu tine, a zis încet, aproape șoptit. De asta le-ai ales. Victimele sunt propria ta imagine.

S-a mutat pe celălalt scaun.

— Și ce dacă?

— Îți ucizi propria imagine. A scuturat din cap, surprins. Dar majoritatea celor care comit crime în serie vor să devină nemuritori. Să își facă o reputație. Tu îți dorești exact contrariul. Vrei să te razi pur și simplu de pe fața pământului, dar, pentru un motiv sau altul, alegi să omori copii care seamănă cu tine în loc să te sinucizi.

Totul era atât de derutant. Simțea totuși că făcuse un pas important înainte. Așa i se întâmpla de multe ori atunci când recurgea la asemenea dialoguri. Nu își dădea seama cum și de ce funcționau, dar păreau să elibereze în subconștientul său un soi de percepții ascunse.

Nu vedea deocamdată cum ar putea această din urmă deducție să ajute poliția să pună mâna pe criminal. Știa însă că, atunci când aveau să-l prindă, intuiția pe care tocmai o avusese putea fi esențială pentru a obține mărturisirea din partea lui. Iar pentru Tony aflarea răspunsului la întrebarea „De ce?” era cel puțin la fel de importantă ca găsirea ucigașului.

Era după-amiaza târziu când Bill Carr a oprit mașina în mijlocul pustietății. Ambrose a fost șocat să descopere cât de dezolant părea peisajul. Ieșiseră din oraș cu doar zece minute în urmă, însă aici, la marginea ținutului deluros al mlaștinilor, Manchesterul părea că nici nu exista. Ziduri de piatră străjuiau drumul îngust. Dincolo de ele, pe terenul accidentat, oile pășteau apatice. Câmpurile erau întrerupte de pâlcurile de conifere înalte ce aparțineau Comisiei pentru Silvicultură. Nu mai văzuseră nici un vehicul de când depășiseră intersecția cu drumul secundar precedent.

— Nu înțeleg, a spus Ambrose. Unde e casa?

Carr a arătat în față, acolo unde drumul aproape că dispărea după o curbă strânsă.

— E cam la un kilometru jumate mai sus. Imediat ce dați colțul, camerele lor de supraveghere o să vă ia în vizor. Pe șoselele astea lăturalnice nu există camere video, dar Warren și Diane și-au instalat propriul sistem. Sunt de-a dreptul paranoici în privința securității. Tocmai din asta își și câștigă banii – sau așa presupun eu. Aici ne despărțim. Mergeți înainte pe drum. O să vedeți un gard. Și lângă el un loc de parcare. Folosiți interfonul.

Ambrose s-a uitat în oglinda retrovizoare pentru a verifica dacă asistenta sa se afla în spate, apoi a coborât din mașină. S-a rezemat de dubiță.

— Mersi de ajutor.

— Să nu-i spuneți lui Warren că eu v-am adus aici, vă rog.

Carr a părut îngrijorat pentru o clipă, apoi neliniștea i s-a risipit.

Ambrose s-a întrebat dacă vărul lui îl plătea pentru că îi primea corespondenţa. Dacă da, atunci aşa se explica faptul că bărbatul era atât de nervos.

— N-o să suflu o vorbă, a promis.

Nici nu a apucat bine să închidă uşa, că l-a văzut pe Carr cum întoarce iute maşina şi o ia înapoi spre Manchester. Ambrose l-a urmărit cum dispărea, apoi s-a urcat în cealaltă maşină.

— Mergi înainte, i-a spus însoţitoarei sale. O să dăm de o poartă imediat la stânga.

Era exact aşa cum îi spusese Carr. Drumul a cotit brusc, iar şirul de copaci a făcut loc unui gard de sârmă ghimpată, înalt de doi metri, în spatele căruia se zărea un zid. O cameră video fusese instalată într-un colţ şi altele erau vizibile în incintă. Dincolo de gard, firele groase de iarbă specifice ţinutului mlaştinilor se întinseseră până în preajma unui mănunchi de case din piatră cenuşie, în stil tradiţional. În timp ce se apropiau, Ambrose a identificat o casă de ţară şi două hambare de dimensiuni mari. Chiar şi de pe drum a putut vedea că unul dintre hambare avea uşi din oţel şi dispozitive complicate de închidere. Au oprit maşina la poarta pe care era montat un indicator simplu, inscripţionat cu textul „DPS”, şi s-au prezentat la interfon.

— Ţineţi legitimaţiile în sus, spre cameră, a venit o voce spartă din interior.

Ambrose i-a întins asistentei şi legitimaţia lui, iar aceasta le-a ridicat pe amândouă spre camera video. Poarta s-a deschis şi au intrat cu maşina în curte. O femeie a apărut de după uşile de oţel, care s-au închis în urma ei cu un foşnet. Le-a făcut semn spre casă şi li s-a alăturat imediat ce au coborât din maşină.

Ambrose a măsurat-o din priviri în timp ce s-au prezentat. În jur de patruzeci de ani, între un metru şaptezeci şi un metru optzeci înălţime, zveltă şi musculoasă. Ten palid, de genul celui care se bronzează frumos la soare. Păr închis la culoare, lung până la umeri. Ochi căprui, nas mic, buze subţiri, gropiţe care începuseră să se transforme în riduri adânci. Blugi negri, bluză de trening neagră, cu glugă, cizme negre de cowboy. O pereche de ochelari îi atârna la gât, prinsă de un lanţ fin de argint. O femeie care deborda de energie, cel puţin la prima vedere.

— Sunt Diane Patrick, s-a prezentat ea. Jumătate din DPS. Care poate să însemne Davy Patrick Security sau Data Protection Services, în funcţie de cum vreau eu să vă vrăjesc. A zâmbit. Cu ce vă pot fi de folos?

— Văd că luaţi în serios măsurile de securitate, a spus Ambrose, încercând să tragă puţin de timp.

Câteodată, instinctele îi spuneau să o lase mai moale, să nu treacă direct la subiect.

— N-am fi o unitate foarte eficientă de stocare a datelor dacă n-am fi vigilenţi, a răspuns femeia. Vizita dumneavoastră are vreo legătură cu unul dintre clienţii noştri? Pentru că, trebuie să vă previn, noi respectăm cu sfinţenie Legea privind Protecţia Datelor.

— Putem discuta înăuntru?

Diane a ridicat din umeri.

— Sigur. Poftiţi! A deschis uşa şi a luat-o înainte, intrând într-o bucătărie tipică de ţară. O maşină de gătit, suprafeţe de lucru din lemn de pin lustruit, o masă mare în mijlocul camerei, înconjurată de şase scaune identice. Se cheltuiseră ceva bani aici, dar nu de curând. Bucătăria degaja mai degrabă un aer de confort, de locuinţă, nu de birou. Masa era plină de reviste şi de ziare. Un laptop stătea deschis în faţa unui scaun, cu un pachet de biscuiţi de cacao alături. Diane s-a îndreptat spre locul unde se afla ceainicul, şi tocurile cizmelor sale au răsunat pe podeaua placată cu piatră. A pus apa la fiert şi s-a întors spre cei doi, cu braţele încrucişate peste sânii mici.

— Am vrea să vorbim cu Warren Davy, a zis Ambrose scrutând încăperea, atent la fiecare detaliu.

— Nu e aici, a răspuns femeia.

— Știți cumva când se întoarce?

— Nu. E în Malta, instalează un sistem nou de operare pentru un client. O să rămână acolo cât timp va fi nevoie.

Ambrose părea dezamăgit.

— Când a plecat?

— A luat avionul din Manchester. Vinerea trecută s-a făcut o săptămână de atunci, a spus Diane, mirarea săpându-i câteva cute adânci între sprâncene. Ce treabă aveți cu el? E ceva în legătură cu vreunul dintre clienții noștri? Pentru că aș putea să v-ajut eu.

— Nu, e în legătura cu mașina lui.

— Ce e cu mașina? A fost furată? Când pleacă din țară, Warren o lasă întotdeauna la aeroport, în parcarea rezervată șederilor pe termen lung.

— Vrem să aflăm pe unde a circulat în urmă cu câteva săptămâni.

— De ce? A fost implicat într-un accident? Mie nu mi-a spus nimic.

— Dacă nu vă supărați, aș prefera să aștept să lămuresc toate astea cu domnul Davy.

Tonul pe care Ambrose a răspuns nu mai lăsa loc de discuții.

Diane a ridicat din umeri.

— Dacă tot ați bătut atâta drum, măcar pot să vă ofer ceva de băut.

Amândoi au optat pentru ceai. Cât timp ea era ocupată cu prepararea ceaiului, Ambrose a profitat de ocazie pentru a afla detalii despre afacere.

— În esență, constă din două părți distincte, a spus Diane absentă, ca și cum dăduse de atâtea ori explicații, încât acum putea recita textul automat. Instalăm sisteme de securitate la sediul clientului. Uneori, așa cum e cazul acum când Warren a plecat în Malta, construim pur și simplu întreaga aparatură. Dar mai mult ne ocupăm de stocarea securizată a datelor de la distanță. Companiile pot încărca datele pe serverele noastre securizate la ore prestabilite în fiecare zi sau o dată pe săptămână, în funcție de nevoi. Sau pot opta pentru varianta noastră Rolls-Royce, care înseamnă back-up în timp real la fiecare atingere de tastatură din sistem. În felul acesta, dacă se întâmplă ca sediul lor să ia foc, nu își vor pierde și datele stocate. A turnat apa fiartă în oală și a pus capacul la loc.

— Asta aveți în hambar? a întrebat Ambrose.

Diane a încuviințat.

— Da, acolo stocăm informațiile. Pereții au peste șaizeci de centimetri grosime. Nu există ferestre, iar ușile sunt din oțel. Serverele propriu-zise și modulele Data Blade sunt păstrate într-o cameră interioară cu climă controlată și cu pereți din sticlă armată. Numai eu și Warren avem acces.

— Văd că nu vă jucați.

— Sigur că nu!

Le-a întins două căni și a început și ea să soarbă din ceai.

— Putem să aruncăm și noi o privire?

Diane și-a mușcat buzele.

— De obicei, nu permitem accesul persoanelor străine. Nici măcar clienții nu văd încăperea decât o dată, atunci când semnează contractul.

Ambrose i-a zâmbit cât putea el de dulce.

— O să ne purtăm civilizat. Doar suntem polițiști. Atâta doar că n-am văzut în viața mea așa ceva.

— Nu știu ce să zic. Warren e foarte strict în această privință.

Ambrose și-a desfăcut brațele.

— Numai că Warren nu-i aici. Haideți, faceți-mi pe plac! Nu sunt decât un copil mare.

Nu-și dădea foarte bine seama de ce insista să vadă hambarul unde erau stocate datele. Ezitarea lui Diane nu făcea însă decât să-i ațâțe și mai tare curiozitatea.

Femeia a oftat și a așezat cana cu ceai pe masă.

— Bine, bine. Dar trebuie să vă lăsați ceaiul aici. Fără lichide în zona de control.

Hotărâtă să nu mai piardă vremea, a ieșit repede din casă și a traversat curtea.

Ambrose a urmărit cu atenție cum Diane își lipea degetul de o plăcuță de sticlă încastrată în cadrul ușii.

— Cum funcționează? Pe bază de amprente?

— Nu, a analizei dispunerii venelor. Din câte știu, partea bună în acest caz este că analiza funcționează numai dacă sângele curge prin vene. Cu alte cuvinte, n-ai cum să tai degetul cuiva și să îl folosești, ca la amprentele digitale.

Ușa s-a deschis, și au pătruns toți trei într-o încăpere de mici dimensiuni, cam ca o cursă de șoareci, în care abia dacă încăpeau. Au intrat apoi într-o cameră de control mică, în care, pe șase monitoare, se derulau continuu date. Luminile pâlpâiau și licăreau peste tot în jur.

În spatele monitoarelor, un perete de sticlă le despărțea de douăzeci de turnuri metalice, fiecare având între douăsprezece și douăzeci de mânere de un roșu-închis care ieșeau din ele.

— Fiecare dintre aceste module conține peste un terabyte de date. E o cantitate enormă, greu de imaginat și de explicat, a spus Diane.

Ambrose s-a uitat șocat în jur.

— Uimitor!

— Mai ales dacă experiența pe care o ai cu computerele se reduce la sistemele desktop sau laptop, a încuviințat Diane cu o voce acum mai blândă. E ca într-un film cu Dr Who sau cu James Bond – un fel de fantezie devenită realitate.

Ambrose a râs ușor.

— Nici măcar nu știu ce întrebări să vă pun.

— Nu vă faceți griji, așa se întâmplă cu majoritatea clienților noștri. Haideți mai bine să ne întoarcem și să ne bem ceaiul, cât mai e cald.

Au revenit în bucătărie, și Ambrose a cerut detalii despre clientul din Malta.

Pentru prima oară de când discutau, Diane a părut derutată.

— Adevărul e că nu știu nimic.

— Asta mi se pare cam ciudat, a comentat Ambrose.

— Da, înțeleg ce vreți să spuneți. Dar eu și Warren avem, fiecare, clienții noștri. Nu ne băgăm nasul în treburile celuilalt decât atunci când e strict necesar. Așa cum s-a întâmplat săptămâna trecută, când el era plecat din țară și a trebuit să fac niște vizite unor clienți de-ai lui Warren care aveau nevoie de prezența noastră fizică. Și Warren m-a rugat să mă ocup, așa cum aș proceda și eu dacă, dintr-un motiv sau altul, aș fi indisponibilă.

— Deci țineți legătura cu el?

Diane l-a privit nedumerită.

— Sigur că da. Doar suntem parteneri, și de viață, și în afaceri. Ne trimitem e-mailuri de câteva ori pe zi și folosim skype-ul.

Acum era rândul lui Ambrose să se uite la ea uimit.

— E o modalitate de a telefona via internet, a explicat Diane. E o soluție mai ieftină decât convorbirile internaționale de pe mobil.

— Credeți că o să luați legătura cu el astăzi? a întrebat Ambrose.

— Așa aș zice. Fața femeii a părut să se lumineze la acest gând. Vreți să îi spun să vă sune?

Ambrose a scos o carte de vizită din buzunarul interior al hainei și i-a întins-o.

— Aveți aici numărul meu de mobil.

— West Mercia Police, a citit ea. Îmi pare rău, nu reținusem. Sunteți departe de casă. Înseamnă că e ceva grav, de ați bătut atâta drum.

Deci sesizase, fapt care nu l-a surprins pe Ambrose. N-aveai cum să dezvolți o astfel de afacere dacă n-aveai ochiul format pentru detalii.

— E o chestie de rutină, a replicat, convins că nu reușise totuși să o păcălească. Noi luăm orice investigație în serios.

— Sunt sigură, a răspuns ea sec. Ei bine, o să-i dau datele lui Warren și o să-l rog să ia legătura cu dumneavoastră.

Era, în mod clar, o invitație să plece. Au terminat de băut ceaiul și s-au îndreptat spre mașină.

— Ce părere v-a făcut? a întrebat asistenta în timp ce ieșeau pe poartă.

— Mi se pare foarte interesant că Warren Davy e plecat. Departe de casă și de lucrurile familiare. Și cu toate facilitățile din spațiul virtual la dispoziția lui… S-a întors și s-a uitat spre ferma rămasă în spate. Chiar mă întreb dacă e cu adevărat în Malta.

61 Joc de cuvinte bazat pe pronunția identică a numelui personajului și a cuvântului *car* – mașină (n.tr.)

CAPITOLUL 34

Sam a sunat la uşă şi a făcut un pas în spate ca să vadă mai bine casa mare, cu două intrări, a lui Nigel Barnes.

— Se pare că recesiunea nu l-a lovit încă pe Nigel.

— Tot în domeniul bancar lucrează şi acum? a întrebat Carol.

— Nu, a trecut la asigurări în urmă cu cinci ani. Habar n-am cu ce se mănâncă chestia asta. Cine ştie ce naiba mai învârt ticăloşii ca el?

Carol a mormăit. Nu avea nici un chef să se afle acolo. În momentul când Sam intrase în biroul ei şi îi propusese să se ocupe pe loc de Nigel Barnes, protestase.

— E ora nouă duminică seara.

— Exact. O să-l prindem pe picior greşit. În plus, în ancheta crimelor în serie am ajuns la faza liniştii dinaintea furtunii. Aşteptăm ca detectivii care lucrează pe teren să vină cu informaţii care să ne permită să acţionăm. Şi ca Stacey să găsească date care să ne ajute să avansăm în investigaţie. Stăm şi ardem gazul de pomană pentru că n-avem cum să dăm de urma individului. Mai bine facem ceva util.

I-a adresat un rânjet strâmb. Poate c-ar fi fost un zâmbet sexy, dacă pe Carol ar fi interesat-o, cât de cât, persoana lui. Aşa însă, a luat-o ca o încercare a acestuia de a intra pe sub pielea ei.

— Zău, a continuat el, gândeşte-te cum ar fi să-i aducem lui Blake capul lui Nigel pe tavă, aşa, ca din senin, împachetat frumuşel şi legat cu fundiţă.

Suna bine, motiv pentru care se şi afla aici. În loc să încerce să recupereze orele de somn pierdute sau să citească rapoartele sosite de la divizii, se uita acum la spinarea lui Sam, în faţa casei unui suspect într-un caz vechi de paisprezece ani, fără să aibă vreo dovadă concludentă.

— Nu e acasă, a mârâit ea.

În clipa aceea, o lumină s-a aprins pe hol. Sam i-a aruncat o privire triumfătoare, după care şi-a schimbat expresia feţei pentru a-l întâmpina pe bărbatul care le deschidea uşa.

Judecând după fotografiile ataşate la dosar, timpul fusese blând cu Nigel. Patruzeci şi trei de ani şi nici un fir alb în părul lui des şi blond a cărui tunsoare amintea de Michael Heseltine[62] pe vremea când fusese poreclit Tarzan. Piele netedă, fără pungi sub ochii de un albastru-deschis, şi linie fermă a maxilarului. Gura şi bărbia indicau însă o fire slabă, la fel şi nasul cărnos, dar, una peste alta, se ţinuse bine. Carol s-a gândit că arăta ca un om care petrecuse mult prea mult timp în centrele de înfrumuseţare şi tratament facial. A părut mirat la vederea lor, dar totuşi politicos.

— Da?

Carol şi Sam s-au legitimat.

— Mi-e teamă că avem veşti proaste pentru dumneavoastră, domnule Barnes. Cred c-ar fi mai bine să intrăm, a spus ea.

Chipul lui Barnes s-a înăsprit. A vorbit abia mişcându-şi buzele:

— Le-aţi găsit.

Carol a încuviinţat, dând din cap.

— Da. Le-am găsit.

— Unde?

A scuturat din cap, ca şi cum nu-i venea să creadă.

— Acolo unde te-ai descotorosit tu de ele, amice, a răspuns Sam pe un ton rece, tăios.

Barnes a făcut un pas în spate, încercând instinctiv să pună uşa între ei.

— Nu înţeleg, a murmurat el. Ce vreţi să spuneţi?

Sam a înaintat şi a blocat uşa cu piciorul.

— Am vrea să ne însoţeşti la sediul poliţiei ca să răspunzi la nişte întrebări.

Barnes a clătinat din cap.

— Aţi înnebunit? Veniţi aici să îmi spuneţi că aţi descoperit cadavrul soţiei şi pe al fetiţei mele şi pe urmă vreţi să merg cu voi la secţie? De ce? Sunt cumva suspect?

— Eu n-am zis nimic despre cadavre, a subliniat Carol. Doar am confirmat că le-am găsit.

Barnes şi-a mijit ochii.

— Aţi spus că aveţi veşti proaste. N-aveam deci cum să-mi închipui că sunt bine mersi pe undeva prin Brighton.

— Vestea e chiar mai proastă. Dumneavoastră sunteţi cel care a tras concluzia că mă refeream la soţie şi la fiică. Vă rog, domnule Barnes, luaţi-vă haina. E preferabil să discutăm la secţie, nu în pragul uşii.

— Nu merg nicăieri. A încercat să închidă uşa, dar Sam s-a împotrivit. Cu fizicul lui, putea oricând să-i facă faţă cu brio lui Barnes, care trăgea de fiare la sală, dar nu era genul forţos.

— Puteţi veni de bunăvoie sau, dacă nu, voi fi nevoită să vă arestez, a precizat Carol.

— Să mă arestaţi? Omul părea de-a dreptul uluit. Bine, dar eu sunt victima.

A continuat să împingă uşa.

Carol şi-a dat ochii peste cap.

— Nigel Barnes, vă arestez pentru obstrucţionarea justiţiei. Aveţi dreptul să nu spuneţi nimic. Vă poate dăuna cauzei dacă omiteţi în răspunsuri argumente cu care veţi dori ulterior să pledaţi în instanţă. Tot ce spuneţi poate şi va fi folosit împotriva dumneavoastră. Sam, pune-i cătuşele!

Barnes a păşit brusc în spate, făcându-l pe Sam să se dezechilibreze. Detectivul s-a agăţat cu disperare de clanţă şi a reuşit să rămână în picioare.

— Nu e nevoie de cătuşe, a ripostat Barnes pe un ton ferm. Mă duc să-mi iau haina.

— Sam, însoţeşte-l! Sunteţi arestat, domnule Barnes, a strigat Carol după el.

După douăzeci de minute, se aflau la secţie şi, după încă o oră, şi-a făcut apariţia şi avocatul lui Nigel. Carol era de acum atât de obosită, încât îi venea să-şi pună capul pe birou şi să plângă, dar se consola cu ideea că Sam era cel care conducea interogatoriul. Subalternul ei îşi închipuia că îi făcuse o favoare, având în vedere contribuţia lui la acest caz, dar adevărul era că nu se simţea în stare să-l chestioneze pe Barnes aşa cum trebuia. Cât timp au aşteptat să vină avocatul, Carol a avut totuşi parte de o surpriză plăcută: pe birou trona a treia variantă de profil întocmită de Tim Parker. A parcurs-o, şi un zâmbet i s-a lăţit pe faţă. Deci aşa hotărâse Tony să procedeze. Poate că soluţia aleasă de el, aceea de a-l învăţa pe Tim cum să devină un bun profiler, era preferabilă smulgerii braţului sau biciuirii, aşa cum fusese ea tentată. Da, Tony era întotdeauna omul care găsea o rezolvare.

Şi acum nu-i rămânea decât să spere că şi Sam avea să facă acelaşi lucru.

Chelnerul le-a oferit cafea; ambele femei au comandat espresso. Elinor a prins privirea Paulei şi a izbucnit în râs.

— Doctorii şi poliţiştii… singurii care îşi pot permite să bea espresso la sfârşitul cinei, ştiind că nu îi va ţine treji.

Paula a zâmbit, un zâmbet leneş care i s-a întins pe chip ca gemul pe faţa unui ţânc.

— Numai că eu nu am, de obicei, motive atât de plăcute pentru a sta până târziu.

— Nici eu.

Elinor a sorbit ultima înghiţitură din vinul ei roşu şi a oftat mulţumită. În seara aceea părea să-şi

fi alungat oboseala. Reușise cumva să-și facă timp pentru a-și ridica părul într-un coc complicat și a se schimba într-o bluză de mătase într-o nuanță de acvamarin care îi făcea ochii să arate ca niște nestemate. Radia din interior. Paula s-a gândit că strălucea, pur și simplu. S-a simțit incredibil de norocoasă.

— Îți mulțumesc că ai venit, a zis Elinor.

— Ei, așa cum ai spus și tu, de mâncat tot trebuie să mâncăm. Și oricum nu aveam altceva de făcut decât să recitesc iar și iar declarațiile martorilor, până când mi se învârteau ochii în cap. Mă bucur că ți-ai făcut și tu timp.

— Până și domnul Denby le mai dă liber, din când în când, sclavilor.

A sosit cafeaua, fierbinte și tare, și au savurat-o în liniște.

Paula nici nu-și mai amintea de când nu mai petrecuse o seară atât de relaxantă. Era tot ce își dorise. Și totuși, în cap îi stăruia și acum maxima după care se conduceau bătrânii polițiști: speră în tot ce-i mai bun, așteaptă-te la ce e mai rău. Dar de data aceasta părea că dăduse lovitura. Conversația curgea de la sine. Le plăcea același gen de muzică, lecturile lor coincideau în suficientă măsură încât să poată face schimb de opinii, aveau gusturi similare în materie de filme. Amândouă se dădeau în vânt după vinul roșu și după carnea roșie. Elinor îi mărturisise chiar că fuma și ea, ocazional.

— O țigară sau două pe săptămână. La un pahar de whisky, înainte de culcare.

— Bine ar fi să fumez și eu atât de puțin, a murmurat Paula. La mine, e totul sau nimic. Vreau să mă las din nou, dar știu că îmi va fi foarte greu.

— Te-ai mai lăsat?

— Mda. Și totul mergea ca pe roate până când… Ei, e o poveste lungă. „Și n-am să ți-o spun decât atunci când voi fi convinsă că între noi se înfiripă ceva.” Vrei să auzi versiunea scurtă? Un prieten de-al meu – de fapt, un coleg, dar îmi era și prieten – a fost ucis.

„Și eu am fost la un pas de moarte, dar nu vreau să mă gândesc acum la asta.”

— Îmi pare rău, a spus Elinor. Ai trecut, probabil, prin clipe dificile. E ciudat cum moartea celor dragi deșteaptă în noi dorința de autodistrugere.

După care a abandonat subiectul. Iar Paula, impresionată de tactul ei, i-a fost recunoscătoare.

Acum, că terminaseră de băut cafeaua și împărțiseră nota de plată, amândouă erau, în mod vizibil, tulburate. Paula își dorea să atingă pielea lui Elinor, să simtă electricitatea cum îi aleargă prin palmă. Nu că și-ar fi propus să grăbească lucrurile. Avea prea multe rezerve. Față de ea însăși, nu față de Elinor.

Au părăsit restaurantul și aproape că au fost luate pe sus de un vârtej.

— Mamă, ce vânt puternic! a exclamat Elinor. Când s-o fi pornit? Când am ajuns aici, vremea era destul de bună.

— Timpul zboară când te simți bine. Acum e deja miercuri.

Elinor a râs și și-a trecut brațul pe sub al Paulei.

— Știi ce mi-ar plăcea să fac acum?

Paula s-a încordat și a simțit brusc un amestec de plăcere, dorință și teamă.

— Sunt prea bine-crescută ca să îmi dau cu părerea, a răspuns.

Elinor a strâns-o mai tare de braț.

— Îmi place că nu ești încrezută. Și mi-aș dori să ne cunoaștem mult mai bine.

— Da, a spus Paula prudentă, întrebându-se unde voia să ajungă.

— Și nu vreau ca seara să se termine acum. Știu că e târziu, dar ce-ai zice să vii la mine acasă? Să bem o cafea și să mai stăm de vorbă?

S-au oprit o clipă sub acoperişul unui magazin.

— Mi-ar face plăcere, a răspuns Paula. Chiar foarte mare plăcere. Dar, te rog, nu mi-o lua în nume de rău. Dacă vrei să bem o cafea, e în regulă, dar numai atât. Mâine trebuie să fiu la birou la prima oră, spălată, odihnită şi îmbrăcată în haine curate.

Elinor a chicotit.

— În cazul acesta, mai bine am merge la tine acasă, nu crezi?

Înainte ca Paula să apuce să spună ceva, Elinor a tras-o spre ea.

Îmbrăţişarea a electrizat-o pe Paula. Trupul îi palpita şi urechile îi vâjâiau. A auzit un geamăt uşor şi şi-a dat seama că venea de undeva, din adâncul fiinţei ei. Voia ca sărutul să dureze o veşnicie.

Când, în cele din urmă, s-au desprins din îmbrăţişare, amândouă răsuflau cu greu.

— O, Doamne! a exclamat Elinor.

— Mergem? a întrebat Paula cu vocea întretăiată. Şi-a dres glasul şi şi-a pipăit buzunarele. Hai să luăm un taxi! S-a oprit brusc. Stai puţin. A deschis poşeta şi a început să scotocească prin ea. Nu-mi vine să cred, a spus. Mi-am lăsat nenorocitele alea de chei la birou. M-am grăbit să nu întârzii la întâlnire… Îmi amintesc. Sunt pe birou, în faţa computerului.

Elinor a ridicat din umeri.

— Nici o problemă. Nu e departe. Mergem până acolo pe jos, luăm cheile şi pe urmă chemăm un taxi.

— Nu te superi?

— Nu. În plus, aşa am ocazia să văd şi unde lucrezi.

După zece minute ieşeau din lift la etajul al treilea al sediului poliţiei din Bradfield. Ofiţerul de serviciu nu păruse şocat când Paula trecuse numele lui Elinor în registrul destinat vizitatorilor. Paula nu s-a putut abţine să nu se întrebe câţi dintre colegii ei foloseau sediul pentru aranjamentele lor nocturne.

— Pe aici, a spus luând-o înainte, dar ţinând-o în continuare pe Elinor de mână.

Într-un colţ al sălii licărea o lumină, dâra aruncată de lampa de birou fiind amplificată de pâlpâitul straniu al monitoarelor lui Stacey.

— Stacey? Ce faci aici la ora asta? a întrebat Paula surprinsă.

— Lucrez la casetele alea filmate la gara centrală, a răspuns Stacey. N-ar trebui să-ţi săruţi prietena în lift, aţi fost înregistrate de camerele video, pe circuitul intern.

— Rahat! Mâine o să vadă toată lumea filmul pe intranet.

— Nu, a replicat Stacey absentă. L-am şters deja. S-a ridicat, iar capul abia i s-a iţit de după monitoare. Eu sunt Stacey, s-a prezentat ea. Mă bucur că Paula are şi ea viaţă personală. Toate trei avem.

Paula nu-şi amintea să o fi auzit vreodată pe Stacey vorbind atât de mult pe o temă care nu avea legătură cu IT-ul.

— Stacey, fă cunoştinţă cu Elinor, a spus.

— Te ştiu din ancheta Robbie Bishop, a spus Stacey. Tu eşti cea care a descoperit otrăvurile. De-a dreptul impresionant.

Paula a privit-o uluită. Oare Elinor avea acest efect asupra tuturor oamenilor?

— Mersi, a spus Elinor. Umbla de colo-colo prin încăpere, studiind tablele albe şi încercând să ia pulsul locului. Simt o vibraţie bună aici.

Paula a izbucnit în râs.

— N-ai mai fi de aceeaşi părere dacă ne-ai vedea la nouă dimineaţa.

Stacey s-a aşezat la loc în faţa computerelor.

— Dacă tot eşti aici, Paula, vino să-ţi arăt ceva. Am lucrat puţin la casetele astea şi cred că am dat peste ceva.

Paula s-a uitat întrebător spre Elinor. Aceasta i-a zâmbit şi i-a făcut un semn cu mâna.

— Du-te, vezi-ţi de treabă. Nu-ţi face griji pentru mine.

Stacey a închis patru monitoare, lăsând deschise numai două.

— Uite, aici sunt imaginile mărite. Vezi, acolo e înregistrată ora: patru şi treizeci şi trei de minute. Seth ar fi avut suficient timp să ajungă de la şcoală la gară. Un clic, şi unul dintre personajele care intrau în gară a fost iluminat, celelalte rămânând într-un fundal cenuşiu. Un alt clic, şi imaginea a devenit mai clară, contrastul – mai puternic. Cred că ăsta e Seth.

— Da, ai dreptate. Kathy mi-a arătat după-amiază nişte filmări cu el. Sunt sigură că e el. Unde se duce?

Alte clicuri. Stacey selectase imagini preluate de la mai multe camere, în care Seth era prezentat traversând holul. A trecut de magazinul Costa Coffee şi s-a făcut nevăzut.

— Unde a dispărut? a întrebat Paula.

— Între Costa Coffee şi Simply Food apare o pată neagră. E un coridor care dă în parcare. Cred că acolo s-a întâlnit cu cineva, şi pe urmă au plecat împreună.

Paula a mârâit, enervată:

— Al naibii ghinion!

— Aşa crezi?

— Păi ce altceva?

— E vorba despre cineva care cunoaşte exact amplasamentul camerelor de supraveghere şi aria de acoperire a acestora.

S-a aşternut o tăcere lungă.

— Interesant, a spus Paula într-un târziu.

— Da, ştiu. Dar lucrul cel mai grozav e că individul nu e atât de deştept pe cât se crede. Stacey şi-a trecut degetele peste câteva taste, şi celălalt monitor a prins viaţă. A început să se deruleze un fragment dintr-un filmuleţ alb-negru. Stacey a îngheţat imaginea cu un nou clic. A apărut un chip, asemănător cu al lui Seth. Uite, cred că aici îl avem iar pe Seth, a spus ea.

— Aşa se pare.

— Dacă ar fi mers în direcţia pe care o presupunem, locul şi momentul corespund. OK, ar putea la fel de bine să fie şi altcineva. Dar, de dragul discuţiei şi având în vedere această coincidenţă, să zicem că e Seth. Acum, uită-te la asta! Un alt clic. O a doua figură scoasă în evidenţă. Nu era vizibilă decât pe jumătate, acoperită parţial de faţada magazinului Simply Food. Imaginea era luată din spate, deci nu i se vedea chipul. Se observa însă cum îşi punea mâna pe braţul presupus a fi al lui Seth.

— El e! a exclamat Paula simţind cum adrenalina îi curge prin sânge.

— Cam asta e tot. Probabil că putem să-i stabilim înălţimea şi să tragem concluzia că poartă părul lung până la umeri, deşi ar putea fi o perucă. Dar atât şi nimic mai mult.

— L-ai căutat pe restul casetelor?

Stacey a scos un oftat.

— Ştiu că voi vă închipuiţi că pot face minuni, dar adevărul e că puterile mele sunt şi ele limitate. E ca şi cum aş căuta acul în carul cu fân. Am încercat, dar sunt prea multe posibilităţi.

— Totuşi, acum avem nişte date cu privire la suspect pe care le putem difuza. Precizând cât se poate de clar locul şi momentul. Şi poate că vom obţine informaţii de la martori. Paula şi-a trecut braţul pe după umerii lui Stacey şi a îmbrăţişat-o. Eşti grozavă! A aruncat o privire către Elinor, care răsfoia nişte hârtii aflate pe biroul lui Kevin. Hei, Elinor, femeia asta e un geniu.

— Cineva trebuie să fie şi geniu. Cu atât mai bine dacă lucrează cu tine. Bună treabă, Stacey. Elinor părea uşor absentă, şi între sprâncene îi apăruse o cută subţire. Aveţi vreun motiv anume pentru care nu aţi dat publicităţii faptul că există o legătură între victime?

Timp de o clipă, Paula n-a înţeles ce voia să spună.

— Ştim că există o legătură între cazuri pentru că modul de operare e identic. Deci crimele au fost comise de una şi aceeaşi persoană.

Elinor a clătinat nerăbdătoare din cap.

— Nu, nu asta am vrut să spun. O legătură la modul cel mai propriu. O legătură de sânge.

— Cum adică? Nu se înrudesc. De ce crezi asta?

Elinor a luat de pe birou două coli de hârtie.

— Astea nu sunt analizele lor ADN?

— Dacă aşa scrie în raportul de laborator, aşa e. E o chestiune de rutină. Sunt analize care se fac tuturor victimelor unor crime.

Paula traversase deja jumătate din sală, cu Stacey pe urmele ei.

Elinor continua să se uite la cele două coli.

— Ei bine, dacă nu cumva s-a petrecut o încurcătură la laborator, aceştia doi sunt rude apropiate. Dar, e drept, eu nu sunt expertă. Aş zice totuşi că sunt fie veri, fie fraţi vitregi.

[62] Om politic britanic (n. 1933), membru al Partidului Conservator. A fost poreclit Tarzan în urma unui incident în parlament, după votarea, în 1976, a legii propuse de laburişti privind naţionalizarea şantierelor navale şi a industiei aerospaţiale, când a ridicat sceptrul ceremonial şi l-a fluturat furios spre membrii partidului de guvernământ care îşi savurau victoria. (n.tr.)

CAPITOLUL 35

Nigel Barnes stătea aşezat în faţa mesei, cu mâinile încrucişate şi cu o expresie deloc încântată întipărită pe faţă. Potrivit sergentului care îl supraveghea, se enervase atunci când partenerul specialist în drept penal de la casa de avocatură pe care o patrona anunţase că nu putea să vină la sediul poliţiei la ora zece şi jumătate noaptea şi timisese un coleg mult mai tânăr, recent intrat în barou. Acesta avea aerul unei persoane care înoată cu disperare, încercând zadarnic să atingă cu picioarele fundul mării.

Sam şi Carol abia se aşezaseră, când avocatul a sărit cu gura pe ei:

— Nu înţeleg motivele pentru care clientul meu a fost adus aici, ca să nu mai vorbim despre faptul că a fost reţinut sub arest. Din câte am aflat, aţi descoperit locul unde sunt soţia şi fetiţa sa, dispărute în urmă cu paisprezece ani. În loc să manifestaţi compasiune pentru un om aflat în suferinţă, l-aţi târât aici sub o presupusă acuză…

— Nu l-am acuzat de nimic pe clientul dumneavoastră, a răspuns Sam, pornind înregistrarea. După ce aparatul a scos un bip, a menţionat numele celor prezenţi. La începutul acestei săptămâni…

— Doresc să se consemneze faptul că protestez faţă de modul în care v-aţi comportat cu clientul meu, căruia trebuia să i se permită să asimileze aceste veşti îngrozitoare şi care nu trebuia tratat ca un criminal.

— S-a consemnat, a spus Carol pe un ton plictisit.

Sam a luat-o de la capăt.

— La începutul acestei săptămâni, trei seturi de rămăşiţe umane au fost scoase la suprafaţă din Wastwater, în Lake District. Rămăşiţele s-au dovedit a aparţine unui bărbat, unei femei şi unui copil de vârstă mică. Cadavrele au fost descoperite ca urmare a prelucrării informaţiilor de pe un computer care fusese ascuns în spatele unui perete fals din casa care v-a aparţinut, domnule Barnes. Casa în care aţi locuit împreună cu soţia dumneavoastră, Danuta, şi cu fiica, Lynette.

Barnes a clătinat din cap.

— N-am idee despre ce vorbiţi.

— Fişele dentare dovedesc faptul că trupul femeii este cel al soţiei. Analizele ADN au demonstrat că fetiţa este fiica dumneavoastră, Lynette. Iar alte probe de natură fizică indică faptul că al treilea cadavru aparţine unui bărbat pe nume Harry Sim. Un bărbat care a lucrat la Corton, aceeaşi bancă unde dumneavoastră şi soţia aţi fost angajaţi.

Barnes îl privea impasibil.

— Nu păreţi foarte afectat, domnule Barnes, a intervenit Carol cu blândeţe. E totuşi vorba despre soţia şi fiica dumneavoastră. Până acum, singura emoţie pe care aţi arătat-o a fost dorinţa arzătoare de a nu ne însoţi la secţia de poliţie.

— Totul s-a petrecut cu mult timp în urmă, inspectore, a răspuns Barnes curtenitor. M-am împăcat cu situaţia.

— Nu păreţi nici foarte curios să aflaţi cum de soţia şi fiica au sfârşit pe fundul unui lac, în compania unui alt bărbat, a remarcat Sam.

Barnes şi-a privit mâinile.

— După cum le-am declarat la acea vreme colegilor dumneavoastră, Danuta mă părăsise. Mi-a lăsat un bilet în care mi-a scris că totul se sfârşise între noi şi că era îndrăgostită de altcineva. N-am ştiut cine e acel bărbat şi unde fugiseră împreună. Acum e clar că era vorba despre Harry Sim. I-a

aruncat o privire scurtă lui Sam. Am suferit. Am suferit îngrozitor, a continuat. Dar n-am avut încotro, a trebuit să trec peste toate şi să merg mai departe.

— N-aţi ştiut că Danuta şi Lynette erau moarte?

Faţa lui Barnes s-a schimonosit în ceea ce se voia un spasm de durere, şi-a spus Sam. Deloc convingător.

— Nu, a răspuns Barnes.

— Angela Forsythe, în schimb, a fost convinsă că soţia şi fiica dumneavoastră îşi pierduseră viaţa.

Sam a lăsat vorbele să plutească în aer.

Barnes şi-a frânt, involuntar, mâinile, după care a oftat adânc.

— Angela nu e o femeie prea echilibrată din fire. Nu m-a plăcut niciodată. M-am întrebat mereu dacă nu era, de fapt, îndrăgostită de Danuta.

— Şi totuşi, a avut dreptate. Şi poate că nu s-a înşelat nici în privinţa celeilalte jumătăţi a teoriei.

Avocatul s-a aplecat înainte, ca şi cum şi-ar fi amintit brusc că se afla acolo pentru a-şi exercita meseria.

— Asta e o întrebare, sergent?

Sam a zâmbit.

— Ajung imediat şi acolo, domnule. Angela crede că Danuta nu v-a părăsit. Şi că dumneavoastră aţi ucis-o. Pe ea… şi pe Lynette.

Barnes a scos un sunet care semăna cu un râs.

— Asta e o nebunie. Faptul că Harry Sim a fost găsit în lac, împreună cu ea, dovedeşte clar că Danuta m-a părăsit.

— Nu, a ripostat Carol pe un ton leneş. Nu dovedeşte decât că trupul lui Harry Sim a fost aruncat în lac în acelaşi timp cu cel al Danutei şi cu al fetiţei.

— Ceea ce ridică o problemă, a intervenit Sam. Şi, înainte de-a încerca să susţineţi că a fost cine ştie ce pact suicidal bizar sau că Harry Sim a urmărit-o pe Danuta, a răpit-o împreună cu copilul şi le-a ucis, după care şi-a luat şi el viaţa, ţin să precizez că dovezile pe care le avem sunt extrem de clare într-o anumită privinţă. Şi anume, faptul că, indiferent de modul în care cei trei au ajuns în lac, nu au făcut-o din proprie voinţă. Cineva le-a înfăşurat trupurile în folie de plastic, a legat de pachet un sac de pietre şi l-a scufundat în lac. Şi acela eşti tu, nu-i aşa, Nigel?

— E absurd, a protestat avocatul. Aveţi de gând să ne spuneţi şi ce dovezi aţi adunat în acest sens? Sau ne-aţi adus aici doar pentru a vă satisface nişte porniri sadice?

Sam a deschis dosarul aşezat în faţa sa.

— Mai devreme, am făcut referire la un computer. În ciuda eforturilor de a şterge ceea ce se afla pe hard disk, experţii noştri au reuşit să recupereze o mulţime de date. Aici – a arătat spre o pagină – este un întreg capitol cu privire la otrăvirea cu monoxid de carbon. Iar un alt fişier conţine indicaţii despre cum se ajunge la Wastwater şi informaţii despre cât de izolat este locul şi ce adâncime are lacul. Aşa cum am menţionat, acest computer a fost găsit ascuns în fosta dumneavoastră locuinţă.

— Oricine ar fi putut să planteze fişierele acolo.

Barnes încerca să îşi păstreze calmul.

— De ce să fi făcut aşa ceva? Carol a pus întrebarea cu amabilitate, ca şi cum era cu adevărat interesată să afle răspunsul.

Barnes şi-a descleştat mâinile şi şi-a trecut degetele prin părul des.

— Ca să-mi însceneze mie toată povestea asta, desigur.

— Tot nu înţeleg, a insistat Carol. De ce, dacă ar fi dorit să vă însceneze asta, acel cineva şi-a

dat atâta osteneală ca să planteze probele, pentru ca pe urmă să nu spună nimănui despre ele, riscând să rămână nedescoperite? Pare complet lipsit de sens.

— O să găsim ADN-ul tău pe computer, a spus Sam. Acum verificăm arhiva companiei producătoare de computere, Nigel. N-ai cum să te agăţi la nesfârşit de minciuni.

A urmat un moment lung de tăcere, întrerupt într-un târziu de Barnes.

— Ar fi putut fi chiar Danuta. S-a schimbat mult după ce a născut. A ridicat dintr-un umăr. Femeile şi hormonii lor, ştiţi cum e. Dau naştere unor manifestări cât se poate de ciudate.

— O să-ţi spun eu cum cred că s-au petrecut lucrurile, a ripostat Sam.

Avocatul a clătinat din cap.

— Ba nu, nu cred, sergent. N-aveţi nimic împotriva clientului meu. Încercaţi să-l faceţi să mărturisească fără a avea probe. Destul! Fie îl puneţi sub acuzare, fie îl eliberaţi pe loc.

— Nu, aşteaptă! Barnes l-a oprit punându-şi mâna pe braţul lui. Lasă-l să vorbească. Sunt curios ce poveste a putut să născocească. La urma urmei, un om prevenit e un om înarmat.

Sam şi-a adunat gândurile. Vorbele lui Tony îi răsunau în cap. „O singură şansă.” Şi iată, acum o avea.

— Cred că tu i-ai omorât pe toţi trei. Pastile de dormit ca să îi ameţeşti, apoi i-ai otrăvit cu monoxid de carbon, aşa bănuiesc. Pe urmă ai scăpat de cadavre. Harry a fost cartea ta „ieşi din închisoare”. Dacă trupurile aveau să fie găsite vreodată, ele constituiau dovada că Danuta avusese un amant. Şi tu nu aveai să mai fii suspectat.

— Dacă aş fi fost atât de deştept, n-ar fi trebuit să fac în aşa fel încât să pară o crimă urmată de sinucidere? a întrebat Barnes.

Sam a încuviinţat.

— Chestia asta mi-a dat de furcă la început. Dar, după ce am discutat cu Angela, mi-am dat seama că până şi noi, poliţiştii, aşa tâmpiţi cum suntem, tot nu ne-am fi lăsat păcăliţi de acest scenariu, având în vedere că Harry era un ratat notoriu. Danuta n-ar fi fugit în viaţa ei cu un asemenea bărbat. Nici măcar sub influenţa hormonilor postnatali. Aşa că m-am gândit că ai elaborat un Plan B.

— Fascinant, a spus Barnes. Şi în ce constă acest Plan B?

Sam a rânjit.

— O să mărturiseşti că tu ai aruncat cadavrele în lac, nu-i aşa? O să ne povesteşti cum l-ai suspectat pe Harry că ţi-a răpit soţia şi copilul, aşa că te-ai dus la parcul de rulote în care locuia, şi acolo ai descoperit că au murit toţi trei din cauza intoxicaţiei cu monoxid de carbon de la un reşou defect. Pe urmă vei suţine că ai fost pus în încurcătură. Pentru că nu deţineai nici o probă că soţia şi fiica îţi fuseseră răpite. Şi declaraseşi deja la poliţie că Danuta te părăsise. Aşa încât poliţia avea să presupună că te-ai dus în parcul de rulote şi că i-ai ucis într-un moment de furie şi de gelozie, după care ai aranjat în aşa fel încât să pară un accident. Şi atunci, singurul lucru care ţi-a trecut prin cap a fost să te descotoroseşti cât mai repede de cadavre.

Barnes a izbucnit în râs, un hohot puternic, nefiresc.

— Ăsta e cel mai absurd lucru care mi-a fost dat vreodată să-l aud.

Avocatul s-a ridicat şi a împins scaunul.

— Bun. Gata, am terminat. Totul e o minciună sfruntată. Nu sunt dispus să mai ascult asemenea speculaţii, nici măcar un minut.

Carol s-a aplecat peste masă.

— Interviul s-a încheiat la ora 10.57 p.m.

A închis aparatul.

— Nu sunt deloc speculaţii, a continuat Sam, orice urmă de amabilitate dispărându-i acum din

glas. Sunt fapte, fapte cât se poate de clare. Vom continua cercetările, Nigel. O să răscolim. O să-ţi luăm viaţa la puricat. Mâine vom anunţa descoperirea cadavrelor, iar Angela va da un interviu presei. A luat legătura cu foştii colegii de la bancă, şi vor declara toţi că Harry era un ratat. Un soi de autist, din câte înţeleg. Vor comenta cât de rău a dus-o Danuta cu tine din moment ce a preferat să se încurce cu Harry Sim şi să trăiască într-un parc de rulote cu el. Ia gândeşte-te! Cât de groaznic a putut să-i fie din moment ce a văzut salvarea în Harry? Pe urmă o să vină speculaţiile – oare chiar a fugit cu Harry? Şi cine a aruncat cadavrele în lac?

Barnes s-a ridicat cu braţele atârnându-i de o parte şi de alta a corpului şi cu pumnii încleştaţi. Calmul de care dăduse până atunci dovadă începuse să dispară dezvăluind un nou personaj.

— N-aveţi nici un drept să faceţi aşa ceva!

— Nu noi o s-o facem. Noi o să chestionăm însă toţi oamenii care v-au cunoscut, pe tine şi pe Danuta. Prieteni, colegi, clienţi. Pentru că, Nigel, nu eşti atât de isteţ pe cât pari. Ai ales o soluţie mult prea complicată. Ar fi trebuit să-i laşi acolo, asfixiaţi şi cu reşoul stricat, în cabana din parcul de rulote. Dar nu. A trebuit să faci pe deşteptul, a încheiat Sam pe un ton sarcastic.

Barnes s-a repezit spre el, dar avocatul l-a prins de braţ, dezechilibrându-l.

— N-aveţi nici o dovadă împotriva mea, a urlat el.

— O să avem, a răspuns Sam. Fiindcă nu eşti nici pe departe atât de deştept cum te crezi. Şi, când proştii vor să pară deştepţi, comit o groază de greşeli. S-a întors către Carol. Ce maşină conducea Nigel acum paisprezece ani? O maşină bună, pot să pun pariu. Un BMW sau un Mercedes, ceva de genul ăsta. Probabil că e şi acum în circulaţie. Maşinile astea au motoare fiabile.

Carol s-a prefăcut că meditează preţ de câteva clipe asupra problemei.

— A, chitanţele de la cardul de credit. Nu se poate să nu se fi oprit la o staţie de benzină ca să facă plinul, în drum spre parcul de rulote. E foarte probabil să găsim înregistrarea acestor plăţi.

— Sau putem, pur şi simplu, să dăm publicităţii o declaraţie prin care să anunţăm că nu mai cercetăm nici un alt suspect în cazul asasinării Danutei Barnes, a lui Lynette Barnes şi a lui Harry Sim. Dacă tot nu vom obţine o condamnare, măcar să nu ne mai pierdem timpul degeaba.

— Îmi ameninţaţi cumva clientul? a întrebat avocatul pe un ton mult prea şovăielnic pentru a-i îngrijora pe Sam ori pe Carol.

— De când a devenit adevărul o ameninţare la adresa cuiva? Carol şi-a luat cea mai inocentă expresie cu putinţă. Da, Sam are dreptate. Ăsta e modul cel mai eficient de a proceda. Am interogat soţul – ăsta eşti dumneata, Nigel, în caz c-ai uitat după atâţia ani – şi am ajuns la concluzia că nu mai trebuie să căutăm un alt suspect. Carol i-a strâns mâna lui Sam. Bun, aşa rămâne. Uneori verdictul, dat de opinia publică e de ajuns.

Barnes şi-a privit înnebunit avocatul.

— Trebuie să pui imediat capăt poveştii ăsteia. E un ultragiu. Sunt persecutat.

Sam ştia că avocatul nu avea motive îndreptăţite să protesteze. El şi Carol fuseseră atenţi să nu depăşească limitele. A lăsat tăcerea grea să plutească în aer, urmărindu-l pe Barnes cum îşi trecea degetele prin păr. După care, a adăugat, aproape în şoaptă:

— Desigur, nimic din toate astea nu se va întâmpla dacă vei admite că ai pus în aplicare Planul B.

— Am impresia că e o variantă destul de improprie, a replicat avocatul cu glas stins.

— Ştiţi ceva? Eu şi detectivul Evans mergem să bem o cafea şi vă lăsăm să vă consultaţi în privinţa opţiunilor, a spus Carol îndreptându-se spre uşă, urmată de Sam.

N-au scos nici unul o vorbă până când nu au ieşit din zona unde suspecţii erau, de regulă, ţinuţi în custodie. Apoi Sam s-a aşezat pe vine, luându-şi capul în mâini.

— Îmi doream atât de tare să-l pot aresta sub acuzaţia de omor, a murmurat cu vocea înăbuşită. E un criminal cu sânge-rece.

— Da, ştiu. Dar bănuiesc că va mărturisi că a abandonat cadavrele şi a obstrucţionat astfel justiţia. Pentru el va fi mai bine aşa decât să riște toată viaţa să fie arătat cu degetul ca posibil ucigaş. Carol s-a ghemuit lângă Sam şi şi-a pus mâna pe braţul lui, încercând să-l consoleze. E şi ăsta un rezultat, Sam.

— Nu, nu e decât un sfert de rezultat.

— Nici mie nu-mi place. Nu mi-a plăcut niciodată să nu duc lucrurile până la capăt. Dar uneori trebuie să te mulţumeşti cu mai puţin. Gata, cazul e închis.

Sam a clătinat din cap şi a oftat.

— Tot timpul ne spui că noi vorbim în numele celor morţi. Câteodată, am însă impresia că nu ţipăm suficient de tare.

CAPITOLUL 36

Carol a recunoscut starea de spirit specială, freamătul de care echipa părea să fie cuprinsă în dimineaţa aceea. Aşa se întâmpla ori de câte ori simţeau cu toţii că se aflau pe punctul de a face o breşă într-un caz. Apelul primit de la Paula cu o noapte în urmă semnalase intrarea anchetei într-o nouă fază şi astăzi îşi convocase oamenii la şedinţă la ora şapte pentru că bănuia că toată lumea ardea de nerăbdare. Iar faptul că Nigel Barnes mărturisise că aruncase cadavrele în Wastwater nu reprezenta decât un bonus.

S-au strâns în jurul mesei de conferinţe, cu cănile de cafea în mâini. Tony a apărut şi el în ultima clipă.

— Nici un spectacol fără Punch[63], a spus vesel, înşfăcând scaunul cel mai apropiat şi lăsându-şi foile să cadă pe masă, în faţa lui. După care a privit în jur cu o uimire prefăcută. Din câte ştiam eu, era şi un băiat nou în echipă…

— Sergentul Parker a fost, inevitabil, chemat înapoi la facultate, a spus Carol uitându-se urât înspre el. Aşa încât n-avem încotro, va trebui să ne mulţumim momentan cu tine.

— Bine ai revenit, doctore, l-a întâmpinat Kevin.

Carol a întrerupt brusc manifestările de simpatie.

— Ce-ar fi să ne întoarcem la treburile noastre? S-a făcut linişte, aşa că ea a continuat: Avem noutăţi. Paula, vrei să ne explici ce s-a întâmplat?

A ridicat din sprâncene şi a privit în direcţia ei. O atenţionase deja că, deşi se bucura de veştile primite, nu era de acord cu intervenţia unui outsider în investigaţie.

Paula părea să-şi fi repetat înainte discursul, pregătindu-se să-şi susţină cauza.

— Ieri-seară am trecut pe aici împreună cu doctoriţa Elinor Blessing…

Planurile ei, atât de elaborate, s-au risipit ca fumul când colegii au început să strige şi să fluiere. Carol şi-a dat seama că aveau cu toţi nevoie să se destindă, aşa că i-a lăsat în pace. În plus, Paula o căutase cu lumânarea.

— N-aţi putut şi voi să găsiţi un loc mai discret? a întrebat Kevin pe un ton prefăcut nevinovat.

— Foarte amuzant, ce să zic. Mă prăbuşesc de râs, a replicat Paula fără să se supere.

Descoperirea făcută de Elinor pusese capăt planurilor lor de-a petrece o noapte pasională, dar ea se simţea şi acum aţâţată, poate şi din cauza lipsei de somn.

— Unii dintre voi şi-o amintesc probabil pe doctoriţa Blessing din cazul Robbie Bishop şi ştiţi că ne-a fost de mare ajutor, a continuat ea. Alte urale şi înghionteli. Ei bine, Elinor ne-a salvat din nou. Paula a făcut un semn spre Stacey, care a apăsat câteva taste pe laptopul aşezat în faţa ei. Graficele familiare ale analizelor ADN au apărut pe ecran. În partea stângă se află ADN-ul lui Daniel, a explicat Paula. Iar în dreapta, cel al lui Seth. Dacă vom privi cu atenţie, vom descoperi multiple similitudini. Stacey a evidenţiat anumite zone din grafice. După doctoriţa Blessing, acest fapt demonstrează că între Daniel şi Seth există o legătură de sânge.

Stacey a apăsat alte taste, şi pe ecran au apărut alte două profiluri ADN.

— Jennifer şi Niall, a precizat Paula. Acelaşi rezultat. Stacey a luminat din nou zonele relevante. Azi-noapte, la ora două, l-am sculat pe doctorul Shatalov din pat să verifice supoziţiile lui Elinor, a continuat Paula. Le-a confirmat. După care a luat legătura cu cineva de la universitate, mai specializat decât el în testele ADN. Şi persoana este de părere că toţi cei patru copii sunt fraţi vitregi.

— Vrei să spui că mamele lor au întreţinut relaţii amoroase cu acelaşi individ şi au rămas

însărcinate? Toate în același an? Pare o nebunie, a spus Kevin neîncrezător.

— Sigur că nu. Este evident ceea ce vreau să susțin. Mă rog, cel puțin pentru o lesbiană. E vorba despre inseminare artificială. Știm deja că așa s-a născut Seth, cu ajutorul unui donator.

Toți cei adunați în jurul mesei au încremenit de uimire. Apoi Tony s-a aplecat în față.

— Sămânța cea rea, a spus el. Capătul liniei de descendență. Asta face individul. Nu îi omoară pentru că seamănă cu el. Ci pentru că sunt parte din el.

Pentru inspectorul-șef Stuart Patterson aceasta era o discuție pe care nu o putea lăsa pe seama altcuiva. Așa cum familia Maidment primise anunțul morții fiicei din partea unui ofițer superior, merita să fie tratată cu aceeași curtoazie și atunci când avea să le fie adresată o întrebare atât de personală, care nu mai suferea amânare. Cu puțin noroc, avea să-i găsească pe amândoi acasă.

Paul Maidment a fost cel care a deschis ușa. Era complet îmbrăcat și proaspăt bărbierit. Arăta exact ca orice alt om de afaceri de succes, pregătit să înceapă o nouă săptămână de muncă, atâta doar că în ochi nu îi sclipea nici o lumină. A dat din cap, oftând, la vederea polițistului.

— Intrați, l-a invitat fără vlagă.

Patterson l-a urmat în bucătărie. Tania Maidment era așezată la masă, într-un halat de casă. Avea părul nepieptănat, încâlcit și răsfirat în toate direcțiile, ca și cum abia se trezise din somn. Umbre întunecate îi înconjurau ochii, și nu se afla, în mod cert, la prima țigară pe ziua aceea.

— L-ați arestat? a întrebat imediat ce a dat cu ochii de Patterson.

— Mi-e teamă că nu, a spus el rămânând în pragul ușii, întrucât nu l-a invitat nimeni să intre și să ia loc. Dar facem progrese, a adăugat.

— Progrese? a izbucnit Paul Maidment. Ce vreți să spuneți cu asta?

Patterson nu a știut, pe moment, ce să răspundă. Și-a dorit ca Ambrose să fi fost alături de el. I-ar fi prins tare bine acum prezența lui impasibilă și acel aer de siguranță pe care îl degaja.

— Trebuie să vă pun o întrebare în legătură cu Jennifer. Îmi dau perfect seama că este o chestiune delicată, dar n-am încotro, sunt nevoit să v-o pun.

Tania a pufnit.

— Credeam că n-a mai rămas nimic personal în familia asta care să nu fi fost deja călcat în picioare. Aveți idee cât de greu e să încerci să te agăți de amintiri când poliția și presa scormonesc de zor prin viața fiicei tale?

— Îmi pare rău, s-a scuzat Patterson. Dar am neapărat nevoie de ajutorul dumneavoastră. A simțit că gulerul de la cămașă îl strânge. Jennifer a fost concepută în urma inseminării artificiale?

Tania a împins scaunul în spate, zgâriind puternic gresia de pe jos. A sărit în picioare, furioasă.

— Ce dracu' are asta de-a face cu ancheta? Doamne, Dumnezeule, nu mai avem parte de nici un pic de intimitate?

Soțul s-a repezit și a luat-o în brațe. Femeia s-a întors spre el, apucându-l strâns de cămașă și lovindu-l cu pumnii în piept.

— Da, a răspuns el cu lacrimi în ochi, ținând-o îmbrățișată. Ne-am dorit să avem copii. Și am tot încercat. A oftat. Am încercat ani în șir. Și pe urmă am făcut teste. Și s-a dovedit că sunt steril. Așa că am apelat la o clinică de fertilitate din Birmingham. Tania a rămas însărcinată la a doua inseminare.

Femeia l-a privit pe Patterson cu ochii scăldați în lacrimi.

— Paul a tratat-o întotdeauna pe Jennifer ca și cum ar fi fost propriul copil.

— Dar era fetița mea, a insistat el. Și niciodată nu m-am gândit la ea în alt fel.

— Jennifer știa acest lucru? a întrebat Patterson.

Maidment și-a ferit privirea.

— Nu, nu i-am spus. Când era mică, ne-am propus să-i mărturisim într-o bună zi, dar…

— Eu am hotărât să nu-i spunem, a intervenit Tania. Nu era cazul. Am căutat un donator care să semene cu Paul. Nimeni n-a ştiut în afară de noi doi, aşa încât nici măcar în familie nu a existat cineva căruia ar fi putut să-i scape vreo vorbă la un moment dat.

Ceea ce răspundea deja următoarei întrebări pe care Patterson intenţionase să le-o adreseze.

— Vă mulţumesc foarte mult pentru sinceritate, a spus el.

— Cum de aţi ajuns să ne puneţi o asemenea întrebare? s-a interesat Maidment.

— S-ar putea să aibă legătură cu o pistă pe care o urmărim acum în anchetă.

— Hristoase! Altceva mai lipsit de sens nu aţi găsit de zis? a întrebat Tania. Acum o să vă rog să plecaţi.

Maidment a venit în urma lui, pe hol.

— Îmi cer scuze, a spus el.

— N-aveţi de ce.

— Tania nu se simte prea bine.

— Da, am văzut. Dar, credeţi-mă, facem tot ce putem.

Maidment a deschis uşa.

— Ştiu. Ceea ce o supără pe ea e faptul că asta s-ar putea să nu fie de ajuns.

Patterson a încuviinţat din cap.

— Şi pe mine mă îngrijorează acest gând. Dar să ştiţi că n-avem nici cea mai mică intenţie să ne dăm bătuţi, domnule Maidment. Şi fiţi convins că am făcut cu adevărat progrese.

S-a îndreptat spre maşină simţind ochii tatălui îndurerat sfredelindu-i spinarea şi ştiind undeva, în adâncul fiinţei sale, că, indiferent de rezultatul anchetei, pentru Tania nu avea să fie niciodată de ajuns. Şi-a dat seama că era destul de egoist pentru a se bucura că nu se afla în locul lor şi nu trebuia să treacă printr-un asemenea iad.

Paula era gata să plece, renunţând să mai aştepte ca Mike Morrison să vină să-i deschidă, când l-a auzit umblând la uşă. Purta un tricou şi boxeri şi duhnea a băutură.

— A, dumneavoastră sunteţi, a mormăit bărbatul răsucindu-se pe călcâie şi întorcându-se în casă.

Paula i-a luat spusele drept invitaţie şi l-a urmat în camera de zi, care părea de-a dreptul devastată. Sticle goale de whisky stăteau aliniate de-a lungul unei canapele. Pe măsuţa de cafea, şapte sticle de whisky din malţ erau aşezate în şir, de la aproape plină până la aproape goală. Lângă ele se afla un pahar jegos, mare, fără picior. Morrison s-a întins după el imediat ce s-a trântit, greoi, pe canapea. Alături era un pled, cu care şi-a învelit picioarele. În încăpere era frig, dar tot persista un miros stătut de băutură şi de murdărie umană. Paula a încercat să respire pe gură, cât mai discret.

Privirea i-a fost atrasă de televizor. Pe ecran era îngheţată imaginea lui Daniel, împreună cu mama sa, amândoi îmbrăcaţi în costume pentru sporturi de iarnă, strâmbându-se la aparatul de fotografiat. În fundal, munţi acoperiţi de zăpadă. Morrison şi-a turnat o înghiţitură de alcool şi i-a prins privirea.

— Minunile tehnologiei moderne. Chestia asta îi readuce la viaţă, s-a bâlbâit el.

— Nu faci bine ce faci, Mike, a spus Paula cu blândeţe.

Bărbatul a scos un hohot spart.

— Nu? Ce altceva mi-a rămas de făcut? Mi-am iubit soţia. Mi-am iubit băiatul. Nu mai am pe nimeni pe lumea asta nenorocită.

„La asta nu prea ai replică”, şi-a spus Paula. Mai târziu avea să-l sune pe medicul lui de familie. Şi să telefoneze şi la el la birou, să se intereseze ce prieteni avea Morrison. Omul trecea printr-o suferinţă sfâşietoare, imposibil de ignorat.

— Trebuie să-ţi pun o întrebare, a spus ea.

— O întrebare în plus sau în minus ce mai contează? Tot n-avem cum să-i sculăm din morţi.

— Nu. Dar putem să-l oprim pe criminal, să nu mai nenorocească şi alte familii.

Morrison a izbucnit din nou într-un râs nebun.

— Îţi închipui că îmi mai pasă acum de alţii?

— Da, Mike, eu aşa cred. Pentru că eşti un om cu suflet bun şi nu vrei să treacă şi alţii prin ce treci tu acum.

Ochii lui s-au împăienjenit de lacrimi. Şi le-a şters cu dosul palmei. A sorbit din nou din paharul de whisky, apoi a spus:

— Ia mai du-te dracului! Bun, care-i întrebarea?

„Am ajuns aici. Acum nu mai e loc de întoarcere."

— Tu şi Jessica aţi urmat vreun tratament de fertilitate pentru a-l avea pe Daniel?

Morrison a rămas cu paharul suspendat în mână, la jumătatea drumului spre buze.

— Cum mama naibii aţi aflat de chestia asta?

— N-am aflat. Vreau să spun că nu sunt deocamdată sigură. De asta te şi întreb.

Morrison şi-a frecat bărbia ascuţită.

— Jess a făcut mai multe avorturi spontane. Era disperată să aibă un copil. Eu nu eram la fel de înnebunit. Dar n-am fost niciodată în stare s-o refuz. S-a uitat din nou spre televizor. Aşa că am ajuns să ne facem o serie de teste. Şi-a mușcat buzele. Şi concluzia a fost că era alergică la sperma mea, a continuat. Îţi vine să crezi? Noi ne consideraserăm întotdeauna perfecţi unul pentru celălalt, şi când colo era alergică la mine. A mai luat o înghiţitură de whisky. Eu eram dispus să las lucrurile aşa, dar ea nu. Am fost la clinica de fertilitate de la spitalul Bradfield Cross şi am luat sperma de la un alt tip.

— Probabil că ţi-a fost tare greu.

— Nici n-ai idee. Aveam senzaţia că un alt bărbat se atinsese de ea. De soţia mea. Morrison s-a scărpinat în cap. Sigur, în mintea mea ştiam că nu era aşa. Dar sufletul îmi spunea cu totul altceva.

— Şi ce s-a întâmplat după naşterea lui Daniel?

Un zâmbet tandru a luminat faţa răvăşită de durere a bărbatului.

— A fost dragoste la prima vedere. Şi aşa a rămas pentru mine cât timp a trăit Daniel. Dar, în acelaşi timp, eram conştient de faptul că era un străin. Nu era carne din carnea mea. Şi n-am ştiut niciodată ce se petrecea în mintea lui. L-am iubit până peste poate, dar nu l-am cunoscut niciodată cu adevărat. A gesticulat către televizor. Asta încerc şi acum să fac. Numai că e prea târziu, nu-i aşa?

Nu mai era nimic de spus. Paula s-a ridicat şi l-a bătut pe umăr.

— Ţinem legătura!

I se părea că nu rostise în toată viaţa ei ceva mai lipsit de sens.

— Ăsta a fost începutul sfârşitului în căsnicia mea, a spus Lara Quantick pe un ton amar. Am crezut că un copil avea să ne readucă împreună. Dar el s-a purtat ca o nenorocită de gorilă cu spate argintiu. L-a urât pe Niall de cum s-a născut, pentru că, în ochii lui, nu el era tatăl. Plus că asta îi amintea în permanenţă că nu era un bărbat adevărat. Sunt sigură că nici acum n-are cine ştie ce regrete.

Sam a dat din cap, încercând să afişeze o expresie înţelegătoare. Obţinuse ceea ce voise. Confirmarea faptului că Niall Quantick se născuse prin contribuţia unui donator de spermă, la spitalul Bradfield Cross. Nu vedea ce altceva util îi mai putea oferi Lara Quantick. Tot ce îi mai rămânea acum de făcut era să o şteargă, înainte ca ea să-i vâre pe gât întreaga istorie a căsniciei ei destrămate. Aproape că îl compătimea pe fostul soţ. Putea să parieze că, ori de câte ori cei doi se certau, Lara nu avea nici o reţinere în a-i arunca în faţă lipsa de bărbăţie. S-a ridicat plictisit. Doar era poliţist, nu

consilier marital, şi, în timp ce el pierdea vremea în apartamentul ei prăpădit, alţii se aflau în mijlocul acţiunii.

— Păstrăm legătura, a spus cu gândul deja pe jumătate aţintit spre cu totul altceva.

Ambrose avusese o atitudine ambivalentă cu privire la măsurile antiteroriste încă de când guvernul le adoptase. În general, poliţiştii salutau orice nouă reglementare care le conferea puteri sporite şi îi ajuta să facă din stradă un loc mai sigur. Dar, ca om de culoare, pe Ambrose îl deranjau tentativele de izolare sau de luare în vizor a minorităţilor. Partidul aflat momentan la putere era, chipurile, de stânga, deşi se dovedise şi el capabil să ia măsuri destul de represive. Dar cine ştia cum aveau să fie aplicate noile norme de un regim căruia nu îi păsa de libertăţile civile? Doar se văzuse cât rău făcuseră în SUA sub preşedinţia lui Bush! Deci într-o ţară unde principiul echilibrului instituţional funcţiona cu mai multă forţă decât în Regatul Unit.

Recunoştea însă că anumite elemente din noua legislaţie îi facilitau munca. Sigur, uneori trebuia să interpretezi totul într-un sens mai larg şi să faci pe cineva să pară mai periculos decât era în realitate, dar acum puteai obţine date concrete şi deci puteai administra probe mult mai uşor decât pe vremuri. De pildă, listele pasagerilor care zburau cu avionul. Înainte, era un adevărat coşmar dacă încercai să afli de la autorităţile aeronautice numele celor care foloseau avioane private. Erai obligat să obţii mai întâi mandat de la magistraţi, iar aceştia se lăsau uneori cu greu convinşi că nevoia ta de informaţii era mai justificată decât dreptul la confidenţialitate al clientului. Şi pe urmă trebuia să te rogi ca lista să nu fi fost distrusă.

Acum totul era mai simplu. Dacă urcai într-un avion, erai automat înregistrat în sistemul computerizat de servicii de securitate. Şi poliţiştii reuşeau, de obicei, să dea de câte un ofiţer amabil, care înţelegea că prinderea unui criminal era mult mai importantă decât nişte noţiuni vagi cu privire la intimitatea personală. În special dacă erai genul de copoi care îşi făcea cu uşurinţă prieteni, nu duşmani.

Aşa se face că în acea dimineaţă de luni Ambrose a primit un SMS de la un apelant necunoscut. Textul era scurt: Amicu tau nu a urcat in avion. Si nici nu a luat altul.

Ambrose s-a felicitat pentru intuiţia de care dăduse dovadă. Cu o zi în urmă muncise pe brânci. La sfârşitul zilei, adăugase încă două nume pe lista suspecţilor. Nu îl părăsise însă nici o clipă senzaţia acută că individul căutat era cel cu sistemul de securizare a datelor, mai ales după ce partenera lui îi arătase echipamentul de care dispuneau. Dacă cineva era capabil de hărţuire în spaţiul virtual, aşa cum, în mod evident, era cazul cu crimele cercetate, atunci acela era Warren Davy. Şi, în ciuda spuselor iubitei lui, Warren Davy nu se afla în Malta. Era undeva, pe aproape, un criminal în serie pus în continuare pe fapte mari.

Şi, oriunde se ascundea, Ambrose era gata să parieze că pusese ochii pe următoarea victimă.

După deznădejea din ultimele zile, Carol era aproape exaltată la vederea fluxului de informaţii care curgea acum spre ea. Începeau să apară conexiuni, iar ea trăia emoţia vânătorului care ajunge, în sfârşit, să-şi încolţească prada. Descoperirea legăturii de rudenie prin intermediul analizelor ADN dăduse totul peste cap, confirmând ipoteza lui Tony, cum că nu aveau de-a face cu crime de natură sexuală.

Acum ştiau cu certitudine că toate cele patru victime se născuseră prin inseminare artificială. Trei dintre mame fuseseră tratate într-o subunitate specializată în probleme de fertilitate din cadrul spitalului Bradfield Cross, iar a patra – la o clinică privată din Birmingham. Următoarea vizită pe care şi-o planificase era la clinica locală din Bradfield. Nu avea nici cea mai vagă idee la ce informaţii să se aştepte. Cunoştinţele ei despre legislaţia privind donatorii de spermă erau vagi, dar ştia că, la vremea când fuseseră concepuţi copiii, anonimatul era asigurat.

Tocmai voia să o cheme pe Paula şi să îi spună să-şi ia haina pe ea pentru a o însoţi, când a auzit telefonul sunând.

— Stuart Patterson, s-a grăbit să se prezinte interlocutorul înainte ca ea să apuce să rostească vreo vorbă. Cred că Alvin a dat de urma unui suspect.

— Alvin e sergentul tău, nu-i aşa? Cel care colaborează cu poliţia din Manchester?

— Corect. Toată ziua de ieri a bătut din uşă în uşă, verificând numerele de înregistrare auto. A dat peste câteva chestii promiţătoare, dar una e cea mai cea – prietena lui, care îi e şi partener de afaceri, susţine că tipul e în Malta, numai că nu e aşa. Individul corespunde perfect profilului. Cei doi au o firmă, îi zice DPS, care se ocupă cu securizarea computerelor şi cu stocarea datelor, şi…

— Ia-o mai încet, Stuart. Carol a încercat să proceseze informaţiile trunchiate şi a simţit cum i se învârte capul. Ce legătură are Malta cu treaba asta, că n-am înţeles?

— Scuze, scuze. Doar că… ştii, am senzaţia că în sfârşit am dat de ceva. Totul se îmbină – profilingul cu metoda clasică a bătutului din uşă în uşă şi cu tehnologia –, şi uite aşa ajungem să avem rezultate. Carol l-a auzit cum trage aer în piept. Bun, a continuat Patterson. Uite cum vine treaba: una dintre maşinile care au trecut prin Worcester în ziua morţii lui Jennifer a fost o Toyota Verso înregistrată pe numele Warren Davy. Individul e asociat într-o firmă de securizare a datelor computerizate, DPS. Alvin a fost la el acasă şi a aflat că lipseşte de mai bine de o săptămână. Prietena lui susţine că a plecat cu avionul în Malta pentru a instala un sistem informatic la sediul unui client. Dar Alvin a verificat lista pasagerilor şi a descoperit că Davy nu s-a urcat în avionul pentru care rezervase bilet. Şi nici n-a luat alt zbor. A dispărut imediat după moartea lui Jennifer, înaintea uciderii celor trei băieţi. A minţit-o pe prietena lui şi a inventat povestea cu Malta pentru a se putea ocupa în voie de celelalte crime.

— Ce e cu prietena lui? Ce zice Alvin? Crede că ea e la curent?

— Nu, n-are habar de ceea ce se petrece, cel puţin aşa bănuieşte Alvin. I-a lăsat datele lui de contact, şi fata i-a promis că o să i le transmită lui Davy cu proxima ocazie. Deocamdată însă, Alvin n-a fost sunat.

— Şi crezi că va fi?

— Asta depinde de cât de deştept se consideră tipul. Poate că se crede suficient de şmecher pentru a blufa.

Patterson vorbea în continuare la fel de entuziasmat. Carol îl înţelegea, deşi ea, una, reuşea să-şi ascundă mai bine emoţiile. A văzut o umbră căzând pe uşă şi pe Stacey zăbovind în prag. A ridicat două degete, în semn că mai avea un pic şi încheia conversaţia.

— Ce părere ai, crezi c-ar trebui să facem publice informaţiile? a întrebat Patterson. Să publicăm poza tipului în ziare, să cerem oamenilor să ne sune dacă l-au văzut pe undeva? Sau poate să percheziţionăm ferma unde locuieşte împreună cu iubita lui, să vedem dacă găsim ceva?

Era o chestiune asupra căreia Carol voia să se consulte mai întâi cu Tony. Instinctele îi spuneau să nu dezvăluie încă nimic presei, dar, fără indicii cu privire la următoarea lovitură pusă la cale de ucigaş, asta putea fi o strategie extrem de riscantă.

— Pot să te sun eu înapoi, Stuart? Nu vreau să luăm o decizie pripită. Vorbim mai încolo. Şi felicită-l pe Alvin din partea mea.

Carol şi-a trecut o mână prin păr şi i-a făcut semn lui Stacey să intre.

— Nimic zile în şir, şi pe urmă toate se precipită, a spus ea. O să te rog să laşi deoparte orice altceva şi să te concentrezi asupra unui tip pe nume Warren Davy, asociat la o firmă de securizare a datelor computerizate, DPS. Vreau să ştiu totul despre el. Situaţia financiară, convorbiri telefonice, totul.

Stacey a ridicat din sprâncene.

— Dar îl cunosc pe Warren Davy.

Carol a privit-o şocată.

— Îl cunoşti? Cum aşa?

— Ei, vreau să spun că ne-am întâlnit în spaţiul virtual. E expert în securitate. M-a contactat de câteva ori în legătură cu nişte aplicaţii de programe. Am conversat pe net. E foarte bun meseriaş. El e suspectul? a întrebat pe un ton îngrijorat.

— E vreo problemă?

Stacey a clătinat din cap, fără ca tulburarea să i se risipească.

— Nu, nu am nici o problemă, în sensul vreunui conflict de interese. Nu mi-e prieten şi nici nu întreţinem relaţii de afaceri… Dar, dacă se ascunde, te previn că va fi foarte greu să-l găsim.

— A, grozav, asta ne mai lipsea, a mormăit Carol.

Stacey s-a luminat la faţă.

— O să iau povestea asta ca pe o provocare personală. Am un atu în faţa lui: faptul că nu ştie că sunt poliţistă. Pentru el, nu sunt decât o altă împătimită de computere. Dacă ar şti cu cine se înfruntă, şi-ar lua toate precauţiile pe care le-ar crede de cuviinţă, dar aşa, dacă îşi închipuie că n-are de-a face decât cu novici, poate va fi ceva mai neglijent. Bine, o să mă apuc imediat de treabă. Dar voiam să discut ceva cu tine.

Merita să o asculţi pe Stacey ori de câte ori catadicsea să deschidă gura, ăsta era un fapt ştiut.

— Da, Stacey, a spus Carol.

— M-am jucat puţin pe computer. Codurile puse cu atâta amabilitate la dispoziţie de cei de la RigMarole m-au adus direct la uşa din spate a sistemului lor de operare. De aici încolo mi-ar fi uşor să instalez un C & A global pe Rig.

— Eşti drăguţă să-mi traduci chestia asta? C & A nu e un lanţ european de magazine universale?

— Înseamnă „capturează şi analizează”, a precizat Stacey. Îi ceri serverului să caute o anumită combinaţie de taste, după care stabileşti nişte criterii de eliminare. Aş putea să-l programez să-mi găsească toate persoanele care folosesc drept nume de utilizator o literă dublată. Pe urmă aş putea să verific manual toată corespondenţa lor. În felul acesta, am identifica următoarea ţintă şi am ţine-o sub observaţie. Şi practic l-am putea prinde pe criminal asupra faptei.

Carol a privit-o neîncrezătoare.

— Chiar crezi că o să meargă?

— Din punct de vedere informatic, este perfect fezabil. N-am cum să ştiu cum vor evolua lucrurile atunci când va veni rândul vostru, pe teren. E mult de muncă. Dar cred că merită încercat.

Carol a stat câteva clipe pe gânduri, apoi s-a decis.

— OK. Fă-o! Dar prioritatea rămâne Warren Davy. Ar fi grozav dacă ai putea să-i localizezi apelurile de pe telefonul mobil.

— Abracadabra, a aruncat Stacey peste umăr, ieşind din birou.

Carol putea să jure că sesizase o nuanţă de ironie în tonul lui Stacey.

[63] Celebru personaj din spectacolele britanice tradiţionale de marionete. Derivat din commedia dell’arte italiană a secolului al XVI-lea, mai precis din eroul napolitan Pulcinella (anglicizat ca Punchinello), prima sa apariţie a fost consemnată în anul 1662. (n.tr.)

CAPITOLUL 37

Alvin Ambrose întârzia. Paula fusese trimisă să-l întâlnească şi să-l pună la curent, dar el tocmai sunase, anunţând-o că făcuse pană şi că avea să întârzie vreo patruzeci de minute. Paula primise mesajul în parcarea de la spitalul Bradfield Cross exact în clipa când ieşea, împreună cu Carol, de la o întrevedere neproductivă cu consultanta de la clinica de fertilitate.

— Va trebui să discut din nou cu Blake, spusese Carol. Îmi trebuie un mandat de urmărire pentru cazul în care Stacey va da de o potenţială victimă. Ce-ar fi să încerci să mănânci acum ceva, înainte de întâlnirea cu sergentul Ambrose? După cum văd eu că decurg lucrurile, e posibil să nu mai apuci pe urmă.

Paula s-a gândit să profite de ocazie. I-a trimis lui Elinor un mesaj: La Strbks[64]. Fac cinste cu latte. N-avea cine ştie ce speranţe, dar ar fi fost mai plăcut dacă ar fi avut companie. A cumpărat două cafele şi un sendviş panini şi s-a aşezat lângă fereastră. Cu spatele la spital. Nu voia să pară disperată.

După unsprezece minute – nu că le-ar fi numărat –, Elinor s-a ivit în blugii ei negri, fluturându-şi în vânt halatul alb.

— Nu pot să stau decât douăzeci de minute,a spus aplecându-se să o sărute călduros pe Paula pe obraz.

— Şi eu mă grăbesc. A împins unul dintre paharele cu cafea spre Elinor. N-am ştiut dacă vrei să şi mănânci ceva.

— Nu, nu mi-e foame. Ai avut o zi bună?

— Aşa şi aşa. Până la patru am stat la birou, apoi am plecat şi m-am întors acolo la şapte. Ai avut o idee foarte inspirată cu ADN-ul, ne-a pus realmente pe o pistă nouă. Mersi. A rânjit. Chiar dacă am fost luată la mişto.

— Din fericire, Stacey a fost şi ea cu noi şi ne-a oferit un alibi, a intervenit Elinor.

— În ciuda tachinărilor, am fost vedetă în dimineaţa asta, la şedinţă. Ceea ce n-a fost rău deloc, având în vedere că după aia am avut parte numai de lucruri neplăcute.

I-a povestit despre întâlnirea de mai devreme cu Mike Morrison.

— Nici nu pot să-mi închipui cât de greu îi e, a spus Elinor. Cum să-ţi revii după ce îţi pierzi mai întâi fiul, şi încă într-un asemenea mod, apoi imediat şi soţia?

Paula a oftat.

— E uimitor câte poate îndura omul.

Elinor i-a aruncat o privire vicleană.

— Într-una din zile sper să-mi povesteşti şi mie ce ţi s-a întâmplat.

Paula a zâmbit.

— Păcat că nu toţi doctorii sunt la fel de înţelegători ca tine.

— Cum adică?

Elinor a amestecat în cafea şi a privit-o întrebător.

Paula a chicotit.

— Uite aşa bine. Tocmai am avut o întrevedere deloc fructuoasă cu doamna Levinson a ta.

Elinor s-a strâmbat, oripilată.

— Nu e *a mea*. Din fericire, am reuşit să evit să fiu repartizată în echipa ei. Domnul Denby pare un îngeraş în comparaţie cu ea. Ştii ce se spune despre specialiştii în fertilitate? Paula a clătinat din

cap. Că toți doctorii se cred Dumnezeu, dar specialiștii în fertilitate chiar sunt. Noi ceilalți n-avem putere decât asupra morții. Dar doamna Levinson și amicii ei au puterea de a da viață. O știu și ei foarte bine, așa că au grijă să-ți scoată ochii cu asta.

— Cred că așa se explică, dar numai parțial, motivele pentru care a fost atât de necooperantă cu noi, a spus Paula. Deși de data aceasta bănuiesc că legea e de partea ei.

— De ce ați apelat la ea, mai exact?

— Ei bine, am stabilit că între toate cele patru victime ale noastre există o legătură de sânge. Sunt frați vitregi, cel mai probabil. În trei dintre cazuri, mamele au fost inseminate aici, la spitalul Bradfield Cross. Am încercat să aflăm cine este donatorul.

Elinor și-a strâns buzele, făcând un cerculeț și suflând aerul afară cu un șuierat.

— Văd că nu vă e teamă de nimic.

— Și, dacă ne e, încercăm să nu o arătăm.

— Și ea v-a spus că nu aveți cum să aflați, nu?

— Exact. Jordan a amenințat-o cu o hotărâre judecătorească, iar ea i-a râs în față. Nimeni n-a mai tratat-o pe Carol Jordan în halul ăsta, cel puțin din câte știu eu.

— Totuși, femeia are dreptate, să știi. O hotărâre judecătorească ar fi complet inutilă. Pentru că nici măcar doamna Levinson nu are acces la această informație. Înainte, când procedeul era strict anonim, donația era înregistrată sub un număr unic de identificare. Pentru a face legătura dintre număr și donator singura modalitate este de a verifica în baza de date de la Autoritatea de Fertilitate Umană și Embriologie (HFEA[65]). Datele sunt stocate pe un singur computer. Chiar dacă Stacey ar reuși să spargă codul, tot nu ar ajunge la informații. Pentru asta trebuie să fii prezent fizic. Să lucrezi efectiv pe computerul lor.

— Cum de știi toate astea? a întrebat Paula. Tu cu gura ta mi-ai spus că n-ai fost cooptată în echipa doamnei Levinson.

— Am scris o lucrare de masterat pe tema accesului la informații cu caracter medical în epoca digitală. Sunt un rezident ambițios. Și vreau să fac carieră.

— Nu se poate să nu existe nici un fișier de siguranță, a obiectat Paula. N-au cum să se bazeze doar pe un computer pentru stocarea unor date de asemenea importanță.

— Da, așa cred și eu. Numai că n-am nici cea mai vagă idee care e treaba cu aceste fișiere, și cred că nimeni nu știe, cu excepția celor de la IT și de la HFEA.

Elinor a continuat să amestece gânditoare în paharul de cafea.

— Doamna Levinson ar fi putut și ea să ne lămurească, dar n-a făcut-o, s-a plâns Paula. Ne-a trimis, pur și simplu, la plimbare. N-a vrut nici măcar să ne explice cum de sperma a ajuns în Birmingham.

Paula a mușcat furioasă din sendviș.

— Cu asta te pot lămuri eu. Nu e cine știe ce. Există niște indicații, cum că nu trebuie să folosești sperma de la un donator în mai mult de zece cazuri de inseminare reușită. Motivul fiind acela că nu se dorește compromiterea sursei cu sute de copii cu aceiași gameți. Și trebuie evitată apariția într-un oraș a zece copii de aproximativ aceeași vârstă și cu același tată. Pentru că psihologii consideră că posibilitatea de a te îndrăgosti de o rudă necunoscută este mai mare decât aceea de a te amoreza de un străin.

— Zău? Ce ciudat!

— Dar adevărat. Deci, dacă ai norocul să dai peste un donator deosebit de fertil, după cinci, șase inseminări reușite, în mod normal trimiți sperma la o clinică dintr-un alt oraș. Presupun că așa s-a întâmplat și în cazul victimelor voastre.

— Are sens. Paula a privit-o drept în ochi. Văd că te descurci de minune. Practic, ne-ai devenit indispensabilă.

— Mda, ăsta e scopul vieţii mele. Elinor a căzut pe gânduri. Ascultă, ştiu că n-ar trebui să-mi bag nasul… Dar, spune-mi, îl suspectaţi pe donator că ar fi criminalul?

Paula s-a întrebat în sinea ei unde voia să ajungă.

— Profilerul nostru consideră că e o posibilitate, a răspuns ea prudentă.

— Nu sunt foarte pricepută în domeniul tău, dar cred că e posibil ca o persoană care comite atâtea crime să fi ajuns de mai mult timp în atenţia poliţiei. Caz în care s-ar regăsi în baza voastră de date ADN întocmită la nivel naţional, nu?

— Da, aşa cred. Dar totuşi ADN-urile victimelor diferă.

— Ştiu. Însă parcă îmi amintesc că am citit undeva despre un caz vechi de douăzeci de ani în care ucigaşul a fost prins fiindcă nepotul lui a fost condamnat, şi el a fost identificat pe baza asemănărilor din analizele ADN. Elinor a scos iPhone-ul din buzunar, s-a conectat la internet şi a întors ecranul ca să poată fi văzut de amândouă.

— Şi chestia asta de unde o ştii? Dintr-o altă dizertaţie? a tachinat-o Paula urmărind-o cum navighează după ce tastase adn crima dosare clasate pe Google.

— Am o memorie de elefant. Acumulez tot felul de drăcii inutile în cap. Sunt genul care răspunde perfect la chestionare de cultură generală. Elinor a aruncat o privire spre rezultatele căutării. Uite aici, am găsit.

— Bărbat condamnat după paisprezece ani pe baza ADN-ului unei rude, a citit Paula. Apoi a zâmbit. Mă bucur să constat că nu eşti, totuşi, infailibilă.

— Da, într-adevăr, n-a fost după douăzeci, ci după paisprezece ani.

— Şi a fost un viol, nu o crimă. Dar, oricum, am prins ideea. Şi-a terminat cafeaua şi s-a ridicat. Acum trebuie să plec şi să discut cu Stacey. S-a uitat la ceas. Şi să mă întâlnesc cu un coleg din Worcester.

Elinor a urmat-o spre ieşire.

— Şi cele douăzeci de minute ale mele au expirat. Mulţumesc, Paula.

— De ce? Pentru că te-am exploatat fără nici un scrupul?

— Pentru că m-ai scos din salon şi mi-ai amintit că există viaţă şi în afara spitalului. S-a aplecat spre Paula şi a sărutat-o, respiraţia ei caldă gâdilându-i urechea. Du-te şi prinde-l pe criminal! Am planuri mari cu tine după ce termini cu toate astea.

Un fior de plăcere a cuprins-o pe Paula.

— Ei, ăsta da, imbold! a murmurat ea.

Carol l-a găsit pe Tony în biroul ei, aşezat pe scaunul rezervat vizitatorilor, atunci când s-a întors, într-un târziu, la sediu. Stătea lăsat pe spate, cu mâinile încrucişate sub cap, cu picioarele rezemate de coşul de gunoi şi cu ochii închişi.

— Mă bucur că cineva mai apucă să tragă şi câte un pui de somn pe aici, a spus ea scoţându-şi haina şi azvârlindu-şi pantofii din picioare.

A tras jaluzelele, a deschis sertarul de la birou şi a scos dinăuntru o sticluţă de vodcă.

Tony s-a îndreptat în scaun.

— Nu dormeam, mă gândeam.

A urmărit-o cum deschide sticla, îi aruncă o privire, apoi închide capacul la loc şi aşază iar sticla în sertar. S-a uitat urât la el, şi Tony şi-a ridicat braţele, în semn de capitulare.

— N-am zis nimic, a protestat el.

— Nici nu era nevoie. Eşti în stare să faci pe sfântul fără să ţi se clintească un muşchi pe faţă.

— Cum a mers întrevederea cu Blake?

— Văd că în biroul ăsta nu există secrete, s-a plâns Carol prăbuşindu-se în fotoliu. În meseria asta a mea, am câteodată parte de momente de plăcere din cea mai pură. A fost o adevărată încântare să-l văd pe şef cum se zbate între nevoia arzătoare de a economisi bani şi dorinţa copleşitoare de a-şi face debutul în funcţie cu o lovitură de mare maestru. Şi m-am bucurat cu atât mai mult cu cât în final a luat decizia corectă. Dacă vom reuşi să identificăm viitoarea victimă, vom obţine mandat şi o vom putea ţine sub urmărire douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

— Bravo! Am auzit şi că sergentul Ambrose a găsit un posibil suspect.

Carol avusese timp să mediteze asupra convorbirii ei telefonice cu Patterson.

— Da, se pare că a dat de un fir. Care se bazează pe o serie de prezumţii. Prima, că profilul geografic întocmit de Fiona Cameron este exact. A doua, că ucigaşul a folosit propriul vehicul. A treia, că Warren Davy nu a dispărut pe undeva să-şi facă de cap cu vreo fătucă.

— Sigur, există semne de întrebare. Dar eu tot înclin să cred că Davy reprezintă un candidat foarte serios. Dacă Stacey identifică viitoarea victimă, atunci lucrurile vor lua o altă turnură, mult mai concretă. A aflat ceva nou despre Davy?

Carol a deschis calculatorul şi a dat un clic pe mesajele primite. Printre ele, un scurt raport de la Stacey.

— Individul e practic invizibil. Are o singură carte de credit pe care o foloseşte, din câte se pare, exclusiv pentru afaceri. Nu are card de cumpărături. Şi nici carduri de fidelitate. Stacey susţine că ăsta e un comportament tipic pentru cineva care lucrează în domeniul IT. Sunt oameni care ştiu cât de uşor este să afli date confidenţiale şi, în consecinţă, îşi reduc prezenţa la strictul necesar. Telefonul lui Davy e închis de mai multe zile. A fost deschis ultima dată cam în momentul apariţiei lui Seth la gara centrală. Atunci a fost identificat un apel de către serverul cel mai apropiat de… Ia să vedem, ghiceşti?

— Gara centrală, a răspuns Tony.

— Corect. Deci e în mod cert genul de individ care se ţine în umbră.

— A discutat cineva cu prietena lui?

Carol a negat.

— Nu, nu vreau s-o sperii şi s-o alertez, ca ea să-l prevină apoi pe Davy. Tipul e perfect capabil să falsifice sau să-şi însuşească identitatea altcuiva. Dacă fuge, vom avea mult de furcă până să dăm de el. Ar putea să se facă nevăzut cât ai clipi. Aici sau în străinătate.

Tony a clătinat din cap.

— N-o să dispară. Şi-a asumat o misiune şi n-o să se oprească până când n-o duce la bun sfârşit. Asta, evident, dacă nu reuşim să-l oprim noi între timp.

— Ce misiune?

Tony a sărit în picioare şi a început să se plimbe dintr-un capăt în celălalt al camerei.

— Crede că e sămânţă rea. Ceva i s-a întâmplat la un moment dat, ceva care l-a umplut de teamă şi de ură faţă de el însuşi. Ceva care, crede el, se transmite ereditar. Nu cred că e vorba despre o chestiune de ordin medical, deşi posibilitatea nu este exclusă. Ştiu doar că e ferm hotărât să smulgă răul din rădăcină. Să fie ultimul pe linia lui de descendenţă. Are de gând să îşi omoare toţi copiii. După care să se sinucidă.

Carol l-a privit şocată.

— Câţi copii are?

— Nu ştiu. N-avem cum să aflăm?

— Se pare că nu. Potrivit specialistei de la spitalul Bradfield Cross – o persoană, de altfel, total

necooperantă –, n-avem nici o şansă de a obţine acces la informaţiile cu privire la donatorii anonimi. Ţin totul sub cheie, de te şi miri de ce se mai obosesc să stocheze asemenea date. Dacă tot n-au de gând să le folosească, de ce naiba nu le distrug pur şi simplu? Atunci nimeni n-ar mai avea cum să abuzeze de ele. Carol a scos din nou sticluţa de votcă din sertar. Şi, odată cu ea, o cutie de apă tonică. A turnat din amândouă în paharul care stătea gol pe birou. Vrei şi tu? l-a întrebat sfidătoare pe Tony.

— A, nu, nici vorbă. Sunt oricum ameţit de ideile care mi se învălmăşesc acum prin cap. Fiindcă ceva nu e în regulă aici.

— Dar tot ceea ce ştim se leagă. Nu mă pot gândi la nici o altă teorie la fel de probabilă.

Carol a sorbit din pahar şi a simţit imediat cum încordarea din ceafă începe să scadă.

— Nici eu. Dar asta nu înseamnă că nu mă pot înşela. S-a răsucit brusc, oprindu-se în faţa biroului ei. Ascultă, dacă e aşa de dificil să obţii o astfel de informaţie, atunci el cum a pus mâna pe ea? Şi ce anume s-a întâmplat de l-a făcut să pornească în această cruciadă? A petrecut atâta timp pregătindu-şi victimele! Cum a reuşit să ţină totul secret?

— Poate că n-a făcut-o. Poate că iubita lui l-a acoperit în chestiunile legate de afaceri. Carol a dat pe gât restul de băutură şi a oftat mulţumită. Mda, acum mă simt mult mai bine.

— Păcat că nu pot să discut cu ea, a mormăit Tony.

— Da, ştiu că ţi-ai dori tare mult. Dar deocamdată trebuie să ne abţinem, cel puţin până când vine Stacey cu ceva.

— Ai dreptate. Totuşi, trebuie să-ţi mărturisesc că n-am întâlnit aproape niciodată un criminal capabil să întreţină o relaţie emoţională. Dacă Warren Davy e omul nostru, sunt multe întrebări la care numai prietena lui ar putea să răspundă. Să ne ofere informaţii concludente, a zis Tony oftând.

— O să-ţi vină şi ţie rândul.

Tony a rânjit.

— Şi atunci o să mă simt ca un copil într-un magazin de dulciuri.

Carol a aprobat din cap, amuzată.

— Eşti un tip tare ciudat, ştii?

— Cum poţi să afirmi aşa ceva atâta timp cât pe lume există oameni de genul lui Warren Davy? Prin comparaţie, eu sunt normalitatea întruchipată.

Carol a izbucnit într-un hohot de râs.

— Eu, una, n-aş fi aşa de sigură, Tony.

64 Prescurtare pentru reţeaua de cafenele Starbucks (n.tr.)

65 În engleză, în original, *Human Fertilisation and Embryology Authority* (n.red.)

CAPITOLUL 38

Alvin Ambrose s-a simţit ca acasă din prima clipă când a păşit în sala MIT. Erau genul de poliţişti cu care se înţelegea de minune. Paula McIntyre îi făcuse rost de un birou, un telefon, un computer şi o cafea. Toată lumea care trecuse pe acolo se oprise pentru a face cunoştinţă cu el, chiar şi micuţa chinezoaică din colţ, care părea foarte prinsă de ce făcea ea la calculator.

Îi plăcea şi senzaţia că se afla în mijlocul acţiunii. Singura problemă era că nu prea avea de lucru. Toţi păreau îngropaţi în hârtii sau ocupaţi până peste cap cu nişte date care se derulau pe monitoare, dar el ştia că doar se prefăceau. Stăteau ca pe ace, aşteptând-o pe Stacey să iasă din spatele baricadei de monitoare cu descoperirea ei epocală.

Plictisit să stea de pomană, s-a gândit să-şi verifice e-mailul. Fredona încetişor, în vreme ce aştepta să se încarce pagina. A tăcut brusc când şi-a dat seama ce avea pe ecran. Al doilea mesaj din inbox figura ca fiind primit de la davywar1@gmail.com, iar subiectul era: cu ce va pot ajuta?

Ambrose a înghiţit în sec. Nu ştia ce să facă. Primul impuls a fost să deschidă mesajul, dar Stacey, la fel ca alţii din tagma ei, îl preveniseră asupra potenţialului distructiv al e-mailurilor şi nu dorea să rişte. Avea însă un expert la îndemână. S-a îndreptat spre biroul lui Stacey şi a aşteptat, urmărind cum degetele ei zboară pe tastatură şi pe mouse. După câteva clipe, ea şi-a ridicat ochii.

— Doriţi ceva?

— Cred c-am primit un e-mail de la Warren Davy, a spus el. E pe computerul meu.

Stacey l-a privit ca pe un retardat mintal.

— Pe ce adresă?

— Aambrose@westmerciapolice.org.

— Mergeţi şi închideţi e-mailul la computerul dumneavoastră, vă rog. Pe urmă veniţi aici şi introduceţi parola.

Până să se întoarcă, pe monitorul lui Stacey apăruse icoana cu datele de autentificare a utilizatorului. Cât timp el a introdus parola, Stacey s-a ridicat şi s-a întors cu spatele. Ambrose a bănuit că o făcea de faţadă. Probabil că sistemul înregistra fiecare apăsare a tastelor. După ce a tastat parola, Ambrose s-a dat deoparte, lăsând-o pe Stacey să se aşeze la loc. Ea a scuturat din cap, cu ochii aţintiţi la ecran, la subiectul mesajului.

— Să-i dăm bătaie, a spus. Nu vă faceţi griji, am instalate toate programele antivirus de pe lumea asta, plus unul sau două de la extratereştri.

Ambrose nu era deloc sigur că glumea.

Mesajul s-a derulat în partea de jos a monitorului central. Deasupra a apărut brusc un şir de numere şi litere. Pe Ambrose nu-l interesa însă decât mesajul.

Buna, sergent Ambrose

Partenera mea, Diane Patrick, mi-a transmis ca vrei sa iau legatura cu tine. Am inteles că ar fi vorba de masina. Scuze ca nu telefonez, dar sunt in Malta cu afaceri si m-ar costa o avere, plus ca am foarte mult de lucru, asa ca mi-e mai usor sa trimit un e-mail. Scrie-mi despre ce e vorba si o sa revin eu imediat ce o sa pot.

Salutari

Warren Davy

DPS Systems: www.dps.com

— Interesant, a comentat Stacey.

— Mie mesajul mi se pare destul de banal, a ripostat Ambrose.

— Poate, numai că nu a fost trimis din Malta. Stacey a arătat spre partea de sus a ecranului, rămasă acum înghețată pe o informație cât se poate de concludentă. Provine de la un computer al departamentului de biblioteci al consiliului orășenesc. Suspectul se află în Bradfield, sergent. Și fie nu-i pasă că noi știm, fie e un nemernic îngâmfat care ne crede mult mai nesofisticați decât el.

— Indiferent care variantă e adevărată, am impresia că pune ceva la cale. Cum merge treaba cu capcana?

Stacey a ridicat din umeri.

— O să fie când o să fie. Este greu să prevezi cât timp o să ia o chestie dintr-asta.

A reînceput să apese pe tastatură, ochii fugindu-i de la un ecran la altul. Ambrose a văzut cum încremenește brusc. Au trecut câteva clipe, dar ea a rămas tot nemișcată. Lui Ambrose i s-a părut chiar că își ține respirația.

Apoi degetele i-au zburat pe taste, aproape prea repede pentru a fi urmărite.

— Te-am prins, te-am prins, te-am prins, a spus ea, ridicându-și din ce în ce mai mult vocea, de la șoaptă la strigăt. Am dat de el! a țipat.

Nici n-a apucat să-și termine vorbele, că toată lumea s-a bulucit în jurul ei. Carol Jordan și-a făcut și ea loc cu coatele. Ambrose a lăsat-o în față.

— Ce e, Stacey? a întrebat ea. Ce ai găsit?

— Am dat de două nume de utilizatori. BB și GG. BB e afișat în dreapta sus, GG în stânga sus. Pe ambele sunt postate acum coversațiile online.

Au rămas holbându-se cu toții uimiți la textele care se derulau în fața ochilor lor. BB discuta cu cineva pe nume DirtAngel. BB îi propunea o întâlnire a doua zi, la o cursă de dirt biking[66]. Îi promitea să îl învețe secretele acestui sport.

— Mâine are de gând să lovească din nou, a spus Carol.

GG și partenerul lui de conversație nu erau în momentul acela online, dar Stacey afișase ultimul lor chat.

— Se dă drept fată. Îi dă întâlnire ca să meargă împreună la un centru de înfrumusețare. Joi, după ore. Uite: Nu spune nimanui. Itzi voi dezvalui un secret mare. O sa aratzi grozav. Secrete, mereu secrete.

— Se joacă, pur și simplu, cu ei, a intervenit Tony. Le cunoaște cel mai intim și mai important secret, pe care ei înșiși îl ignoră. Așa că le ațâță curiozitatea și îi ademenește.

— Cine sunt copiii ăștia, Stacey?

— Mă ocup de asta, a răspuns ea absentă. Dar de ce nu plecați voi toți și mă lăsați în pace? O să vă trimit pe e-mail tot ce reușesc să obțin. Acum trebuie să fac *backdoor* la aceste conturi și, cu cât știți mai puțin, cu atât mai bine.

S-au împrăștiat cu toții.

— Tipa e o figură, a remarcat Ambrose către Paula.

— E grozavă. Și lucrează aici de plăcere, nu pentru bani, știai asta?

— Asta e ideea ei despre plăcere?

Paula a chicotit.

— O, da. Își bagă nasul peste tot și nimeni n-o trage la răspundere. Dar ce face în timpul liber… Face milioane cu propria companie de software. Asta că tot a venit vorba despre secrete… Stacey își închipuie că nimeni n-a aflat despre cealaltă viață a ei, dar a lăsat o dată să-i scape numele firmei de față cu Sam, și lui atât i-a trebuit. Nu s-a lăsat până când nu a scormonit și a dezgropat totul. A aruncat o privire meditativă spre Sam. Dumnezeu să-l ajute dacă își va da vreodată seama că Stacey

e îndrăgostită de el! S-a oprit brusc, deopotrivă şocată şi uimită. Cum de am ajuns să-ţi povestesc toate astea?

Tony, care se apropiase de ei fără să fie observat, a intervenit brusc.

— Fiindcă Ambrose seamănă cu tine, Paula. Îi face pe oameni să vorbească. La fel ca tine.

Ambrose a râs încet, o mică hârâială ce răzbea din piept.

— E un har înspăimântător.

— Să nu-i zici lui Carol, a spus Tony. Fiindcă o să vrea să te ia la ea în echipă.

Ambrose şi-a aruncat privirea prin sala în care se simţea deja ca acasă.

— Se poate şi mai rău.

Tony a studiat-o pe Carol, care stătea de vorbă cu Kevin, cu capul aplecat pe deasupra biroului.

— Da, se poate şi mai rău. Pe de altă parte, poate că ea merită ceva mai bun decât îi putem oferi oricare dintre noi.

După care a ieşit, fără să-şi dea seama că tocmai stârnise o mică furtună.

Era, fără discuţii, ziua lui Stacey; acum avea prilejul să-şi dovedească utilitatea în cadrul echipei. Se arătase încântată de propunerea Paulei de a căuta în arhiva naţională de analize ADN legăturile de familie cu adolescenţii ucişi.

— Se poate face cu băieţii, a spus ea. Nu-mi cere să-ţi explic, dar cu rudele de sex feminin nu funcţionează la fel de bine.

Paula a făcut un pas în spate, prefăcându-se şocată.

— Nu, Stacey, te rog. Nu explicaţii ştiinţifice. Eu nu-s decât o fată simplă, de la oraş.

Stacey era însă deja ocupată cu trimiterea unei solicitări urgente către baza de date şi cu ataşarea celor trei seturi de ADN-uri. A făcut apoi ceva ce nu-i stătea în fire: a sunat la unul dintre analiştii de la arhivă cu care colaborase în trecut. Paula, care îşi făcea de lucru pe lângă ea, şi-a dat seama că apelul nu era unul de curtoazie. Dacă de asta aveau nevoie cei de la IT pentru a face ca lucrurile să meargă ca unse, atunci era clar că sistemul nu funcţiona prea bine în lumea occidentală.

— Bună, Bry, sunt Stacey Chen. Tocmai ţi-am trimis pe e-mail trei seturi de date pe care vrem să le verifici. Vreau să te rog să le acorzi prioritate absolută. Avem un criminal în serie foarte grăbit, şi treaba asta ar putea să ne ajute să ajungem înaintea lui la următoarea victimă… Ce-ai spus?… Acum? … Mersi, rămân datoare. A închis şi i-a spus Paulei, fără să se întoarcă spre ea: Se ocupă acum. Poţi să te duci între timp să-ţi iei o cafea.

Paula s-a întors la maldărul de hârtii care o aştepta pe birou – rezultatul inevitabil al oricărei anchete criminale. Carol şi Kevin erau închişi în biroul şefei împreună cu o echipă alcătuită din poliţişti de la circulaţie şi de la Divizia de Vest, făcând aranjamente pentru supravegherea lui Ewan McAlpine, dirt bikerul. În cadrul echipei avuseseră loc dispute aprinse cu privire la oportunitatea informării băiatului şi plantării de microfoane. Paula susţinuse cu ardoare ideea. Ştia cât de rău puteau să sfârşească asemenea înscenări şi dorea ca băiatul să beneficieze de protecţie maximă, chiar dacă asta ridica alte probleme. Era însă în minoritate, şi decizia fusese contrară opiniilor ei. Adversarii săi argumentaseră că un adolescent de paisprezece ani nu era în stare să ducă la capăt o operaţiune atât de elaborată şi, prin urmare, criminalul avea să se prindă şi să renunţe la acţiune, lăsându-i cu buzele umflate. Paula se văzuse nevoită să recunoască faptul că aveau probabil dreptate. Deşi propunerea ei îi conferea puştiului mai multe şanse de a rămâne în viaţă.

S-a întors la transcrierea conversaţiei băiatului cu BB, derulându-o pe monitor. Ewan părea un puşti drăguţ. Făcea glume haioase şi nu se lua de nimeni. Stacey îl depistase cu ajutorul contului de e-mail. Locuia cu părinţii în apropiere de centrul oraşului, într-o mică enclavă de case georgiene care supravieţuiseră, ca prin minune, tentativelor de acaparare ale dezvoltatorilor urbani. Tatăl era

consultant urolog la spitalul Bradfield Cross, mama lucra ca medic generalist într-unul dintre centrele de sănătate din oraș. Un exemplu tipic pentru victimele născute în urma unui tratament de fertilitate – toate proveneau din familii destul de înstărite. Un cuplu de cunoscuți de-ai Paulei cheltuise aproape douăzeci de mii de lire pentru fertilizare in vitro și nu se alesese decât cu o serie de avorturi spontane. Pe de altă parte, aveau de-a face în mod cert cu membri ai clasei de mijloc, care aveau să-i strângă de gât dacă operațiunea dădea greș.

Un lucru bun era faptul că, mulțumită infiltrării lui Stacey în rețeaua RigMarole, aflaseră locul unde Ewan urma să-l întâlnească pe BB – cel mai probabil, Warren Davy. Ewan trebuia să ia autobuzul din Manchester spre Barrowden, un sătuc situat la circa opt kilometri de periferia orașului Bradfield. BB avea să-l aștepte în stație și să-l conducă la ferma lui, la câțiva kilometri mai departe. O sa vin sa t iau cu ATV-ul, așa îi promisese. Altă momeală pentru un puști care tânjea după puțină nebunie în mijlocul naturii, care să spargă monotonia unei vieți citadine mult prea civilizate.

— Alvin? a strigat Stacey. Poți să vii aici un pic?

Ambrose s-a apropiat de colțul unde lucra Stacey, cu Paula pe urmele lui.

— Da, Stacey? a zis el întrebător.

— Vărul lui Warren Davy? Tipul cu service-ul auto? Cum îl cheamă? Nu știu de ce, dar nu reușesc să dau de raportul tău în sistem.

Ambrose și-a dres glasul, stânjenit.

— Scuze, am uitat. Când am ajuns aici, l-am trimis la Manchester, dar nu și la voi. Îl cheamă Bill Carr.

Stacey a arătat spre unul dintre monitoare.

— Uite ce am primit de la baza de date ADN. Un singur rezultat. William James Carr din Manchester are legături de familie cu cei trei băieți. Potrivit lui Bry, le e văr sau unchi.

— Vrei să spui că omul nostru e Carr? a întrebat Ambrose mirat.

— Presupun că e și asta o posibilitate, a răspuns Stacey sceptică. Însă gândiți-vă că rezultatul întărește totodată cazul împotriva lui Warren Davy. Dacă e văr cu Bill Carr înseamnă că victimele sunt și ele înrudite cu el. Deci ceea ce era până acum doar ipotetic și circumstanțial se poate transforma în probe.

— Totuși, rămâne doar suspect, atâta tot, a spus Paula. În plus, încă nu știm unde se află.

— Și nu putem renunța la supravegherea băiatului, a intervenit și Ambrose.

Stacey a ridicat din umeri.

— Așa cum voi îmi amintiți, cu mare satisfacție, ori de câte ori aveți ocazia, în final totul se reduce la vechile voastre trucuri polițienești. S-a întors cu fața spre monitoare. Mai bine i-aș trimite rezultatul pe e-mail și șefei. Nimic nu-i face mai mare plăcere decât o nouă pistă în acest caz.

66 Sport practicat cu o bicicletă sau cu o motocicletă ușoară cu cauciucuri speciale, pe un teren accidentat (n.red.)

CAPITOLUL 39

Ewan McAlpine s-a trezit fremătând de încântare. Astăzi era ziua cea mare. În sfârşit, urma să aibă parte de ceva după care tânjea de mult. La ora ceaiului, avea să fie călare pe o dirt bike, săltând pe terenuri denivelate, învăluit într-un nor de praf şi respirând printr-o batistă pusă peste gură, ca un cowboy care mână vitele spre fermă.

Nu avusese voie să facă nimic din ceea ce mămica şi tăticul consideraseră periculos. Îl crescuseră ca într-o eprubetă, de parcă le-ar fi fost teamă să nu se spargă în bucăţi dacă se împiedica pe stradă. Îşi amintea şi acum cât de umilit se simţise când fusese cu şcoala într-o excursie de două zile. Avea opt ani şi dormise împreună cu colegii lui în aer liber, într-un centru pentru excursionişti din munţii Pennine. În afară de profesori, fuseseră însoţiţi şi de câţiva părinţi, pentru a se asigura numărul de adulţi necesari pentru a-i supraveghea pe copii. Şi, evident, mama lui se numărase printre aceştia. Ori de câte ori voise şi el să ia parte la activităţile celorlalţi – rapel, căţărări, plimbare cu caiacul etc. –, mama intervenise, împiedicându-l să facă lucruri interesante. Petrecuse două zile în curse cu obstacole şi trăgând cu arcul. O adevărată mană cerească pentru duşmanii lui.

Mama îi dorea numai binele, era conştient de asta. Dar, de-a lungul anilor, reuşise să facă din el ţinta unor glume fără sfârşit, dacă nu cumva şi mai rău. Din fericire pentru el, în şcoala primară nu se încurajau hărţuielile şi tachinările colegiale. În gimnaziul privat la care îl dăduseră părinţii încercase din greu să treacă neobservat. Băieţii care erau genul sportiv nici nu ştiau că exista, aşa încât nu aveau cum să-şi dea seama că lui Ewan i se interzicea să facă lucruri chiar şi numai potenţial periculoase.

Însă Ewan îşi dorea să încerce şi chestii mai puţin banale. Îi plăcea să urmărească la televizor canalul de sporturi extreme, şi în ultimii ani trăsese de fiare pentru a-şi întări muşchii şi a fi în formă. Nici măcar mama lui nu putuse obiecta la exerciţiile fizice pe care le făcea în sala de sport special amenajată de tatăl lui în beci. Nu îi lipsea decât ocazia de a-şi pune corpul la treabă şi de a încerca să-şi depăşească limitele.

Asta până să-l cunoască pe BB pe RigMarole. Al naibii norocos, locuia la o fermă şi avea ATV-uri, şi biciclete de teren, şi motociclete. Şi îl alesese pe Ewan drept tovarăş de distracţie. Iar astăzi el avea să pună în practică toate lucrurile pe care doar le visase.

Mama credea că urma să ia parte la un concurs şcolar de dezbateri în Manchester. Nu se aştepta să se întoarcă înainte de nouă seara, ceea ce îi convenea de minune. BB îi scrisese că îi împrumuta el echipamentul şi că putea să facă un duş înaintea plecării, cu autobuzul de opt şi jumătate. Totul avea să fie perfect.

Simţea că mai avea puţin şi exploda de atâta exaltare. Dar avea să reuşească el cumva să-şi păstreze controlul. Doar se pricepea să îşi ascundă sentimentele.

La un kilometru şi jumătate distanţă de sediul MIT, în secţia de poliţie cea mai apropiată de locuinţa lui Ewan, Carol făcea instructajul final pentru echipa de supraveghere. Aveau la dispoziţie trei maşini, o motocicletă şi mai mulţi poliţişti în civil, care urmau să meargă pe jos şi să îşi schimbe eventual hainele, pălăriile, perucile şi mustăţile în dubiţa care urma să îi însoţească.

— O să fie o zi lungă, a spus Carol. N-o să putem să ne tragem sufletul decât în orele cât Ewan va fi la şcoală, dar şi atunci va fi cineva postat la intrarea din faţă şi la cea din spate, ca nu cumva să o şteargă mai devreme decât e prevăzut. N-ar avea motive – cunoaştem tot aranjamentul. Dar s-ar putea să nu reziste tentaţiei şi să vrea să plece mai repede de la şcoală. Aşa că trebuie să rămânem

vigilenți. Aveți întrebări?

Paula a ridicat mâna.

— Știm că ucigașul acționează rapid. Să intervenim imediat ce îl ia pe Ewan?

— N-o să iau decizia cu privire la capturarea criminalului decât la momentul potrivit, a răspuns Carol. Avem de-a face cu prea multe variabile. Ceea ce trebuie să facem însă este să ne asigurăm că avem probe care atestă răpirea. Acum, dacă nu mai sunt alte întrebări, fiecare să-și ia locul în dispozitiv. Urmărirea pe drumul spre școală ne va oferi ocazia de a ne întipări în minte figura lui Ewan și, în plus, va fi un bun prilej de repetiție. Așa că, la treabă! Și mult noroc tuturor!

Drumul spre școală nu le-a pus probleme. Automobilul condus de mama lui Ewan a fost încadrat de mașinile de supraveghere, cu dubița poziționată imediat în spate. Doamna McAlpine l-a lăsat pe băiat la colțul unei străzi, la câteva sute de metri de școală, și doi dintre polițiștii pietoni l-au urmărit mai departe. Trei ofițeri – doi pe jos și unul în mașină – au rămas să îl urmărească; ceilalți s-au întors la secție. Așteptarea era întotdeauna partea cea mai grea. Câțiva s-au apucat să joace cărți, unii au profitat de pauză și au început să citească, iar alții și-au pus brațele pe birou în chip de pernă și au tras un pui de somn. La trei și jumătate, când Tony și-a făcut și el apariția, erau cu toții gata să treacă la acțiune.

— Nu mă așteptam să te văd aici, l-a întâmpinat Carol.

— Îmi place să te iau prin surprindere.

— O să mergi cu mine în dubiță, a hotărât ea, făcându-i un semn să se îndepărteze de restul echipei.

— Perfect. Nu vreau să-ți stau în drum, a spus Tony. M-am gândit însă că aș putea să vă fiu de ajutor. Știi ce vreau să spun… Dacă vei fi pusă în situația de a lua o decizie dificilă, adică să optezi între a interveni și a sta cu brațele încrucișate. Mă pricep la chestiile astea de natură psihologică. I-a aruncat acea căutătură de băiețel isteț și pus pe șotii care o enerva și o amuza întotdeauna în egală măsură. Ai putea să profiți de pe urma prezenței mele aici. La urma urmei, cu cât mă fac mai util, cu atât îți va fi mai ușor pe viitor să-l contracarezi pe Blake atunci când îți va propune să colaborezi cu Tim Parker.

— Sunt toți la fel de tâmpiți ca el?

Tony s-a cocoțat pe un birou.

— Nu. Vreo doi, trei chiar au talent. Unul sau doi sunt destul de competenți. Și mai sunt câțiva care au învățat bine teoria, dar nu dispun de capacitate de intuiție sau de empatie. Ăștia sunt irecuperabili. Fie ai acest har, fie nu-l ai. Dacă vrei să-ți faci din asta o profesie și dai dovadă atât de intuiție, cât și de empatie, atunci e normal să devii clinician. Dacă nu ai harul, atunci urmezi o carieră academică. A ridicat din umeri. Tim poate să se perfecționeze, dar nu va ajunge niciodată un profiler strălucit. Ai avut ghinion. Dacă Blake o să încerce din nou să-ți bage un profiler pe gât, nu-l lăsa pe el să-l aleagă. Pot să-ți recomand vreo doi oameni care își vor face bine treaba.

— Dar nu la fel de bine ca tine.

— Nu vreau să discut acum despre asta. Gândește-te însă că n-am cum să-ți fiu tot timpul prin preajmă, Carol.

Vorbea pe un ton serios, ceea ce a înspăimântat-o. Nu știa prea bine ce se petrecuse în sufletul lui în vizita făcută la Worcester. Observase însă că de atunci se purta destul de ciudat. Lui Carol nu-i plăcea când avea de-a face cu un lucru pe care nu-l înțelegea, așa cum era cazul acum.

Așa că a recurs la o glumă.

— Nu ești prea tânăr pentru a te pensiona? Sau poate ai mințit cu privire la vârstă?

Tony a chicotit.

— Nu sunt genul care se retrage vreodată. O să mă vezi mergând în baston şi scriind rapoarte de genul: „Suspectul este un bărbat alb, de douăzeci şi cinci până în patruzeci de ani, cu dificultăţi în a stabili relaţii interumane”. Şi se va găsi şi atunci vreun inspector-şef tânăr şi promiţător care o să creadă că sunt genial.

— Ei, asta ar fi o experienţă nouă pentru tine, a comentat Carol tăios. S-a îndepărtat, ridicând vocea. Gata, oameni buni! Toată lumea pe poziţii! S-a întors spre Tony. Nu ştiu dacă ai aflat, dar am reuşit să facem legătura între Warren Davy şi victime. Am apelat la cei de la arhiva naţională de analize ADN, care au găsit o relaţie de rudenie cu Bill Carr, vărul lui Davy, cel la adresa căruia îşi primeşte corespondenţa.

— Mă bucur. E o uşurare să aflu că v-am trimis pe pista bună. Acum chiar că îi datorez o băutură Fionei Cameron.

S-au îndreptat împreună spre uşă.

— Nu te-ai gândit niciodată să te apuci de profiling geografic? Să adaugi ceva la talentele tale native?

Tony a clătinat din cap.

— Şi ce să fac, calculaţii? Nu, Carol, n-aş fi bun la aşa ceva. Aş fi nevoit să stau tot timpul în faţa computerului, polemizând cu el. Şi aşa vorbesc de unul singur, asta mi-ar mai lipsi… să introduc şi obiecte inanimate în ecuaţie.

Drumul lui Ewan de la şcoală la staţia de autobuz a decurs fără evenimente. Nu a dat nici un semn că ar fi sesizat că era urmărit. Doi poliţişti s-au urcat şi ei în autobuz – o femeie între două vârste îmbrăcată în fulgarin şi un tânăr în haină de piele, cu o şapcă stacojie trasă peste ochi. Carol a telefonat imediat ce şoferul a plecat din staţie. Doi detectivi erau deja în aşteptare în Barrowden. Unul urma să ia autobuzul, celălalt avea să îl rateze la mustaţă, aşa că se oprea să studieze orarul afişat în staţie. Ambii au asigurat-o că erau pe poziţie şi că satul era complet adormit, cu excepţia a doi bătrâni care jucau domino în cârciuma satului.

— N-o să fie deloc uşor, i-a spus Carol lui Tony. Ieri-seară am fost într-o misiune de recunoaştere, şi a naibii să fiu dacă nu-i un fel de oraş-fantomă. Patru străzi, un magazin care se închide la ora şase şi o cârciumă în care n-ai pune piciorul nici în ruptul capului dacă ai avea o alternativă. Va trebui să-l urmărim de la distanţă.

— Ai de gând să duci la faţa locului mai mulţi poliţişti pe jos?

— Nu. Avem doi în autobuz, care vor coborî în Barrowden. Femeia va intra în bar, iar tânărul se va opri să stea de vorbă cu cel care a ratat autobuzul. Mai mulţi de atât ar părea suspect. Am amplasat şi o cameră de supraveghere în iedera din capela wesleyană[67]. I-a făcut semn să se uite în spate. Tony s-a întors şi a dat cu ochii de un monitor alb-negru. Imaginea înfăţişa adăpostul din plexiglas al staţiei de autobuz, văzut din spate, şi acoperişul cârciumii. În afara bărbatului care aştepta în staţie, nu se zărea nici ţipenie de om.

— Crezi că Davy o să vină cu un ATV, aşa cum a promis pe Rig?

— Nu. Bănuiesc că va veni cu maşina. Va vrea să-l ţină pe băiat într-un spaţiu închis.

Au rămas tăcuţi cât timp dubiţa şi-a croit drum pe străzile înguste. Autobuzul nu apărea pe monitor, dar cei trei tehnicieni din dubiţă erau permanent în contact audio cu urmăritorii. Într-un final, Johnnie, şeful tehnicienilor, s-a întors spre Carol şi i-a spus:

— Autobuzul intră în Barrowden.

Carol şi Tony s-au uitat şi au văzut pe monitor cum autobuzul se apropia de staţie.

Dubiţa se afla la marginea satului, şi şoferul a ieşit de pe şosea, parcând pe o alee privată.

— Am făcut aranjamentul ieri, i-a explicat Carol lui Tony. O să rămânem aici să urmărim şi să

ascultăm.

Autobuzul s-a oprit. Ewan a lăsat-o, politicos, pe femeie să coboare înaintea lui. Bărbatul cu şapcă de baseball s-a aplecat să-şi încheie şireturile. Ewan a aruncat o privire în jur, părând mai degrabă curios decât tulburat. S-a uitat la ceasul de mână şi s-a îndepărtat de staţie, poziţionându-se între adăpostul staţiei şi cârciumă, într-un loc unde putea fi zărit cu uşurinţă. Femeia s-a repezit în cârciumă, iar autobuzul a pornit. În timp ce lua viteză, un bărbat a apărut în fugă de pe una din cele două străzi laterale. A zărit autobuzul care plecase din staţie şi s-a oprit, cu mâinile pe genunchi şi răsuflând din greu. Bărbatul cu şapca de baseball s-a îndreptat spre el cu o atitudine prietenoasă. Au rămas de vorbă, unul lângă celălalt, apoi s-au întors în staţie, discutând aprins despre orarul autobuzului.

Peste mai puţin de un minut, un Volvo de teren de culoare închisă a pătruns în sat venind dinspre Manchester. Mergea încet, strecurându-se pe lângă islaz şi pe lângă staţia de autobuz. A întors apoi în faţa cârciumii şi a tras în faţa lui Ewan.

— El e, a spus Carol pe un ton sumbru.

Johnny şi-a scos o cască din ureche.

— E o femeie la volan.

— Cum?

— O femeie. Şi-a pus casca înapoi în ureche.

Carol i-a aruncat o privire lui Tony.

— O femeie? N-ai zis niciodată nimic despre o femeie.

Tony şi-a ridicat braţele, în semn de uluire. Pe monitor se vedea cum Ewan se apropia de maşină şi se apleca să discute cu femeia respectivă prin geamul deschis din dreptul şoferului.

Johnny a vorbit din nou.

— Femeia zice că ATV-ul lui BB s-a stricat… Ea e mama lui BB şi a venit să-l ia pe Ewan cu maşina…

— Puştiul urcă în maşină, a spus Carol. Trecem la faza doi. Johnny, anunţă-i.

— Volvo de culoare închisă, iese din sat pe direcţia Manchester. Numărul de înmatriculare începe cu MM07. Încă nu pot zări tot numărul. Pietoni, îndreptaţi-vă spre dubiţă.

Au revenit pe şosea. Era frustrant să se afle atât de departe, dar Johnny îi ţinea la curent.

— Se îndreaptă spre Manc[68]… Tango Lima[69] doi în spate… O motocicletă vine din spate, depăşeşte Tango Lima doi, merge foarte tare… Motocicleta trece de maşină. În mod cert e o femeie la volanul maşinii… băiatul bea acum ceva dintr-o cană… Urmează intersecţia… Motocicleta merge înainte. Volvo coteşte la stânga fără să semnalizeze. Tango Lima doi face dreapta, Tango Lima trei preia urmărirea… Suntem la periferia oraşului, ne îndreptăm spre sud… Motocicleta a revenit pe şosea, în spatele lui Tango Lima trei.

— Se pare că ne îndreptăm spre ferma lui Davy, a spus Carol. Acolo de unde se presupune că a plecat în urmă cu mai bine de o săptămână.

— Poate că prietena lui l-a păcălit pe Ambrose şi e o mincinoasă mai bună decât şi-a închipuit el, a zis Tony. Asta dacă ea e la volan.

— Spune-i lui Tango Lima doi să preia urmărirea. Să treacă prin faţa fermei şi să aştepte acolo, în capătul cel mai îndepărtat. Tango Lima patru să fie gata să intre în acţiune, a ordonat Carol.

După alte douăzeci de minute, erau siguri de destinaţie. Şoseaua cu o singură bandă pe care rulau ducea la sediul DPS – în zonă nu prea mai exista nimic altceva.

— Tango Lima trei şi motocicleta să rămână mai în spate. Nu uitaţi, Ambrose ne-a spus că tot perimetrul este supravegheat de camere video. Pe moment, nu vreau să fim văzuţi. Tango Lima patru

să înainteze şi să se oprească, la fel ca Tango Lima doi, la un kilometru şi jumătate dincolo de fermă.

S-au poziţionat în spatele motocicletei. Johnny continua să raporteze:

— Volvoul a ajuns la poartă… Tango Lima trei a oprit, crede că nu se află în raza de acţiune a camerelor. A ieşit din maşină şi s-a urcat pe capotă… A scos binoclul. A văzut Volvoul cum opreşte drept în faţa casei… Femeia iese din maşină… Deschide portiera din dreptul pasagerului… Uşa fermei se deschide. Omul nostru nu vede pe nimeni, probabil că femeia îl târăşte pe băiat înăuntru… Femeia iese din casă, închide portiera din dreptul locului pasagerului, se urcă înapoi în maşină, traversează cu ea curtea şi blochează intrarea la hambar… Se întoarce pe jos spre casă… Intră. Închide uşa. Johnny şi-a ridicat privirea spre Carol. Aş zice că avem, în mod cert, o răpire.

Carol a deschis uşa din spate a dubiţei şi a sărit jos, urmată de Tony.

— Da, dar nu avem decât răpire, nimic altceva. Nu ştim dacă Davy e înăuntru sau e pe drum încoace.

— Poate că a fost aici şi în momentul când Ambrose a vizitat ferma. Nu a percheziţionat locul, nu-i aşa?

— Nu. Şi n-avea nici un rost să punem casa sub supraveghere. Cu echipamentul lor din dotare, n-am fi avut cum să ne apropiem fără a fi zăriţi. Iar în spate se întind kilometri întregi de mlaştini. Cineva care cunoaşte terenul ar putea să intre cu uşurinţă în casă la adăpostul întunericului. Pe măsură ce vorbea, Carol se simţea tot mai nepregătită. Ştim totuşi că Davy a fost ieri în Bradfield; i-a trimis e-mailul lui Ambrose de la biblioteca orăşenească.

— Carol, trebuie să intraţi. Criminalul ăsta nu-şi pierde timpul cu victimele. Băiatul e deja inconştient. Dacă Warren e înăuntru, probabil că acum tocmai îi leagă sacul de polietilenă în jurul capului. Nu-ţi permiţi să-l laşi să moară. N-o să poţi să ţi-o ierţi niciodată. Şi rişti ca Paula să te omoare, a adăugat Tony pe cel mai serios ton cu putinţă.

Carol a încuviinţat.

— Ai dreptate. S-a rezemat de dubiţă şi a strigat: Gata, Johnny, transmite comanda de acţiune. Toată lumea la poartă. Acum! A sărit înapoi în dubiţa fără însemnele poliţiei şi i-a întins mâna lui Tony, ajutându-l să urce şi el. Au luat-o înaintea maşinii şi a motocicletei, ajungând primii în faţa porţii. Carol a coborât şi s-a dus spre interfon. Poliţia! Deschideţi! a strigat ea. Număr până la trei… Unu… doi…

Porţile grele au început să se deschidă încet.

Carol a luat-o la goană pe alee. Dubiţa şi celelalte vehicule veneau în urma ei.

Au lăsat maşinile în curte şi s-au repezit spre casă. Carol era în frunte. A izbit uşa de perete. S-a oprit în prag, făcându-şi ochii roată. Ewan McAlpine zăcea întins pe o folie de plastic, în mijlocul podelei placate cu gresie, inconştient, dar în viaţă. Pe masă erau împrăştiate un sac gros din polietilenă, o rolă de bandă adezivă şi un scalpel. O femeie era aşezată la masă, plângând cu sughiţuri, cu capul în mâini.

— Îmi pare rău, a hohotit ea. Îmi pare atât de rău.

[67] De la numele lui John Wesley (1703–1791), fondatorul metodismului (n.tr.)

[68] Manchester (n.tr.)

[69] Acronime ce corespund literelor T, respectiv L, în alfabetul fonetic internaţional folosit de autorităţile aviatice civile pentru a transmite şi a recepţiona prin radio coduri uşor de pronunţat şi de înţeles de către operatori, indiferent de limba lor maternă. În cazul de faţă, Tango Lima desemnează autovehiculele poliţiei. (n.tr.)

CAPITOLUL 40

Tony şi Carol urmăreau amândoi cu maximă concentrare imaginea aflată de cealaltă parte a oglinzii cu două feţe. Le luase ceva timp să se întoarcă de la fermă la sediul poliţiei din Bradfield. Mai întâi fuseseră nevoiţi să aştepte sosirea ambulanţei şi pe paramedici să confirme faptul că starea lui Ewan McAlpine permitea transportarea acestuia la spitalul Bradfield Cross sub escortă poliţienească. Apoi aşteptaseră să-i treacă Dianei Patrick criza de isterie. Imediat ce o luaseră în custodie, femeia îşi revenise suficient cât să solicite serviciile unui avocat. Iar asta le oferise lui Carol şi lui Tony timpul necesar pentru a pune la punct strategia de anchetare.

— Cred că ar fi mai bine s-o laşi pe Paula să conducă interogatoriul, a spus Tony fără să aştepte să fie întrebat.

— Nu, eu ar trebui să fiu aceea. Sunt comandantul echipei. Fapt care conferă interogatoriului un anumit statut. Care este întotdeauna de natură să îi tulbure pe cei anchetaţi, fie că sunt nevinovaţi sau, dimpotrivă, au o groază de păcate pe conştiinţă. Carol a deschis uşa biroului ei şi a strigat: Cineva să-mi aducă şi mie nişte cafele.

Tony a început să măsoare încăperea cu paşi mari.

— Tocmai pentru că eşti comandantul brigăzii ar trebui să nu te bagi în faţă. E clar că Diane Patrick a jucat un anumit rol în aceste crime. Poate că a fost forţată să o facă. Sau poate că a participat activ şi de bunăvoie. În acest din ultim caz, va fi iritată de faptul că nu i se acordă suficientă importanţă pentru a fi interogată de şef. Ceea ce va fi în avantajul nostru. Ştii foarte bine asta. Îi enervăm deliberat pe suspecţi. Ca să-i facem să piardă şirul şi să ne dezvăluie, fără să vrea, unele lucruri.

— Crede-mă, am la îndemână şi alte mijloace de a o scoate din sărite.

— Pe de altă parte, dacă a fost forţată să coopereze, e mai probabil să vrea să discute cu cineva pe care nu îl priveşte drept o ameninţare directă la persoana ei. Cu alte cuvinte, cu un ofiţer de rang inferior. În ambele cazuri, Paula e soluţia câştigătoare. Nu spun că tu nu trebuie să o interoghezi deloc. Dar las-o pe Paula să fie prima.

— Nu vrei să te aşezi? Mă scoţi din minţi cu plimbatul în sus şi în jos în spaţiul ăsta aşa de mic, l-a repezit Carol clocotind de nervi.

Tony s-a trântit pe cel mai apropiat scaun.

— Umblatul ăsta mă ajută să gândesc.

Un ciocănit la uşă.

— Cafeaua, s-a auzit vocea lui Kevin.

Carol a deschis, a luat cele două căni din mâinile lui şi a închis uşa împingând-o cu şoldul.

— O să-mi pun căştile în urechi. În felul acesta, o să mă poţi ghida pe parcurs.

— Ştii că nimeni nu o întrece pe Paula la asta.

Tony era conştient că se juca cu focul, dar nu avea de ales.

— Vrei să zici că e mai bună decât mine la luarea declaraţiilor?

Carol a împins cafeaua spre el. Lui i s-a părut că era pe punctul să i-o azvârle în faţă. Rareori o mai văzuse atât de încordată după o arestare. A presupus că reacţia ei avea legătură cu faptul că Warren Davy se afla în continuare în libertate.

— Ăsta nu e un concurs de care pe care enervează mai tare, şi tu o ştii foarte bine, a spus el. N-ai nici un motiv să-ţi pui la îndoială abilităţile profesionale. Modul în care ai condus echipa a făcut

posibil acest rezultat. Și stilul tău de lucru funcționează cu succes tocmai pentru că îi lași să facă întocmai ce știu ei mai bine, chiar și atunci când asta se suprapune peste propriile tale abilități.

— Nu pricep unde bați, a ripostat Carol cu încăpățânare, încruntându-se.

— Uite, să-l luăm de exemplu pe Sam. Știi că e un rebel. Și că nu-i place să lucreze în echipă fiindcă se consideră mai bun decât toți ceilalți. Ar fi în stare să înjunghie pe cineva pe la spate dacă asta l-ar face să avanseze în carieră, dar cu condiția să nu pună în pericol ancheta. O mulțime de comandanți ar fi renunțat de mult la el pentru că nu e un jucător de echipă. Nu și tu. Tu îl lași să se desfășoare. A tăcut, cu o expresie gen „Nu-i așa că am dreptate?" întipărită pe față.

— Sigur că-l las să-și vadă de treabă. Și e foarte bun în ceea ce face.

— Asta e doar o explicație parțială. Adaugă faptul că te vezi pe tine în el. Ceva din Carol Jordan, cea de la începuturi, polițista bătăioasă care nu a ajuns încă la apogeul talentelor ei naturale. Așa procedezi, de fapt, cu toți oamenii din echipă. Și-a încrețit nasul. Bine, poate că nu și cu Stacey. Dar ești conștientă că Paula este excelentă la luarea declarațiilor. O știi pentru că ești un anchetator de prima mână și ai recunoscut la ea harul pe care îl posezi și tu. Las-o pe ea prima, Carol!

A observat că femeia ezita în continuare.

— Uneori am impresia că sunt singura de aici care se dă de ceasul morții, fără să am și eu parte de un strop de satisfacție, s-a plâns Carol.

Tony a zâmbit.

— Un pic de autocompătimire nu strică niciodată. Ar fi un gest foarte generos din partea ta. În plus, nu uita că, dacă noua prietenă a Paulei nu ar fi fost în momentul potrivit la locul potrivit și nu ar fi intervenit cu cunoștințele ei extrem de utile, ne-ar fi luat probabil mult mai mult timp să ajungem aici. Așa că Paula și-a câștigat pe drept clipa de glorie.

Carol i-a aruncat o privire furioasă.

— Nu-mi place deloc când mă faci să mă port frumos.

— Da, dar mâine-dimineață o să te trezești cu un respect de sine ceva mai mare. A sorbit din cafea și s-a strâmbat. Hai să mergem s-o urmărim pe Paula la treabă!

Paula i-a lăsat pe Diane Patrick și pe avocat să o aștepte aproape douăzeci de minute. Se decisese să procedeze așa atunci când văzuse că apărătorul femeii era nimeni alta decât Brownen Scott, decana avocaților specializați în drept penal din Bradfield. Scott devenise cunoscută atât datorită obținerii unor sentințe de comutare a pedepselor, cât și pentru scoaterea de sub urmărire a unor suspecți considerați în final nevinovați, așa că nu se afla cu nici un chip în grațiile poliției. Îi plăcea însă la nebunie să-și fluture succesele pe la nasul anchetatorilor. Carol nu-și ascundea ura față de ea, iar echipa îi împărtășea sentimentele.

Între cele două femei așezate în fața Paulei era o diferență ca de la cer la pământ. Scott arăta impecabil în taiorul ei imaculat ale cărui croială și stofă nu aveau nimic de-a face cu câștigurile unui avocat numit din oficiu. Avusese dintotdeauna o expresie arogantă, dar în ultima vreme ajunsese la performanța ca nici un mușchi să nu i se mai clintească pe față. Paula prespunea că faptul se datora unor injecții cu Botox sau unui lifting facial exagerat. Spre deosebire de ea, Diane Patrick părea neîngrijită și complet răvășită după lacrimile vărsate înainte. Avea părul încâlcit, și ochii întunecați la culoare îi erau umflați și injectați. A privit-o pe Paula cerșindu-i mila, cu buza de jos tremurând. Paula nu s-a lăsat intimidată.

S-a asigurat mai întâi că declarația era înregistrată, apoi a deschis dosarul aflat în fața ei.

— În seara aceasta ai fost surprinsă răpind și drogând un băiat în vârstă de paisprezece ani, Diane. Când am pătruns în casa unde locuiești împreună cu partenerul tău, Warren Davy, te-am găsit singură cu Ewan McAlpine. Băiatul era în stare de inconștiență. Pe masă se aflau un sac de

polietilenă transparentă, o rolă de bandă adezivă şi un scalpel…

— Aveţi de gând sau nu să adresaţi o întrebare? a întrerupt-o Scott. Ştim deja toate astea. Ne-au fost aduse la cunoştinţă în procesul-verbal.

Paula s-a ferit să cadă în capcană.

— Nu fac decât să subliniez în faţa clientei dumneavoastră gravitatea faptelor comise. Dar să revenim! Lucrurile aflate pe masă sunt identice cu cele găsite în cazul a patru crime comise în ultimele două săptămâni asupra unor adolescenţi în vârstă de paisprezece ani. Şi ne e greu să nu tragem concluzia că intenţia ta era aceea de a-l ucide pe Ewan McAlpine.

Diane Patrick s-a holbat la ea cu ochii umflaţi de plâns. Părea oripilată.

— Nu, n-aveam de gând să-l ucid. Vorbea tot mai tare, cuprinsă de panică. N-am omorât pe nimeni. Trebuie să mă credeţi. Warren a făcut-o. Eu îl aşteptam pe Warren. El m-a obligat să fac toate astea. A scos un hohot sfâşietor. Doamne, cât mă urăsc pentru asta! Mai bine aş muri.

Şi-a îngropat faţa în palme.

Paula a tăcut, rămânând în aşteptare. Într-un târziu, Diane şi-a ridicat faţa şiroind de lacrimi.

— Susţii, aşadar, că Warren Davy este cel care i-a ucis pe Jennifer Maidment, Daniel Morrison, Seth Viner şi Niall Quantick? Şi că intenţiona să-l omoare şi pe Ewan McAlpine?

Diane a tras lacomă aer în piept, sughiţând. Apoi a încuviinţat.

— Da. El i-a ucis. M-a forţat să îl ajut. M-a ameninţat că mă omoară dacă nu fac ce-mi spune.

— Şi tu l-ai crezut? a întrebat Paula pe un ton voit neîncrezător.

Diane a privit-o ca şi cum o suspecta că nu era în toate minţile.

— Sigur că l-am crezut. E în stare. Mi-a ucis copilul. Cum să nu-l cred?

— Ţi-a ucis copilul? Când s-a întâmplat asta?

Diane s-a cutremurat.

— Anul trecut. La câteva ore după ce născusem. A oftat din rărunchi, şi cuvintele au început să-i iasă rapid din gură. Practic, în ultimele săptămâni de sarcină m-a ţinut prizonieră. Am născut acasă. Susţinea că nu era nevoie să mergem la nici un spital, că femeile nasc acasă de secole. A avut dreptate. Am născut fără nici un fel de complicaţii. Jodie, aşa i-am spus. Era cel mai bun lucrul care mi se întâmplase în viaţă. Şi pe urmă el a luat-o din braţele mele şi i-a astupat gura şi nasul, până când a lăsat-o fără suflare. Vorbea acum hârâit şi sacadat, scoţând un zgomot ca un scârţâit de CD manevrat de un DJ. Şi-a cuprins trupul cu braţele. A ucis-o pe fetiţă chiar în faţa ochilor mei.

A început să se legene înainte şi înapoi, cu degetele încleştate pe partea de sus a braţelor.

Paula a aşteptat din nou ca femeia să se liniştească. Ştia că Scott îşi dorea ca interogatoriul să se termine cât mai repede, dar în acelaşi timp pândea orice viciu de procedură. Iar ea nu avea de gând să-i ofere satisfacţie.

— De ce a făcut asta? a întrebat după ce Diane şi-a revenit.

— A făcut mai demult un lucru rău. Nu ştiu ce. N-a vrut să-mi spună. Ceva legat de datele unui client. A făcut ceva şi, drept urmare, cineva a murit. Diane părea să rememoreze nişte scene rămase ascunse undeva în adâncul ei. Şi de atunci ceva s-a schimbat la el. A ridicat privirea şi s-a uitat în ochii neclintiţi ai Paulei. Ştiu că totul pare o nebunie, dar aşa a fost. Spunea tot timpul că în el zace răul şi că e ca un fel de virus. Şi că nu poate să o lase pe Jodie a mea să trăiască şi să perpetueze virusul la generaţia următoare. Plângea când a ucis-o.

Femeia şi-a dus mâna la gură şi a început din nou să se legene pe scaun.

Paula se aşteptase ca Diane să dea vina pe partenerul ei, mai ales că Warren nu fusese prins şi deci nu era prezent pentru a-şi spune propria versiune. La începutul interviului fusese sceptică, dar, pe măsură ce discuţia înainta, simţea cum dubiile i se risipeau. Povestea lui Diane era îngrozitor de

convingătoare. Și femeia era, în mod cert, răvășită de suferință. Nu, n-avea cum să se prefacă.

— Îmi pare rău că ți-ai pierdut fetița, a spus ea. Dar e ceva ce nu înțeleg. Cum de a trecut de la uciderea copilului său la omorârea celor patru adolescenți?

Pe fața lui Diane Patrick se citea surpriza. Atât de vizibilă, încât Paula a intrat la îndoieli cu privire la toate declarațiile ei anterioare.

— Pentru că și ăia erau copiii lui. Cum, nu știați?

— De unde să știm? a răspuns Paula. Știm că exista o legătură între ei, în sensul că au fost concepuți cu ajutorul spermei aceluiași donator, dar n-am avut cum să aflăm cine este donatorul. Nimeni nu are acces la astfel de informații. Nici măcar polițiștii, chiar dacă au mandat.

Diane s-a holbat în continuare la ea, aparent mută de uimire.

Paula a zâmbit.

— Ceea ce mă face să reformulez întrebarea. Deci cum a aflat Warren care erau copiii lui?

O tăcere prelungită s-a așternut în încăpere. Paula era gata să parieze că Diane cântărea în acea clipă în minte posibilitatea de a fi prinsă cu minciuna. Într-un târziu, a vorbit. Rar, ca și cum bâjbâia după cuvinte.

— M-a forțat. M-a amenințat că mă ucide.

— Bun, am înțeles asta. A omorât copilul și pe urmă a amenințat că te ucide și pe tine. Nu ți-a trecut niciodată prin cap să fugi?

Diane a scos un râs scurt, amar.

— Se vede că nu știți nimic despre lumea modernă. Warren e un adevărat maestru al spațiului virtual. Poate c-aș fi reușit să fug, dar nu și să scap de el. Ar fi dat de mine oriunde aș fi încercat să mă ascund.

— Dar uite că acum ești aici și îl dai în vileag, a punctat Paula.

— Da. Dar voi o să-l prindeți și o să-l țineți departe de mine, a ripostat Diane, pentru prima oară calmă de la începutul interviului.

— Deci unde e Warren? Unde putem da de el?

— Nu știu. N-a mai dormit acasă de la prima crimă.

— I-ai spus colegului nostru că Warren e în Malta.

Diane i-a aruncat o privire avocatei.

— Mi-a fost frică, a replicat ea.

— Ați consemnat declarația clientei mele, a intervenit Scott. S-a temut pentru viața ei. A acționat în urma constrângerilor.

— Constrângerile nu constituie circumstanțe atenuante într-un caz de crimă, a obiectat Paula.

— Da, însă deocamdată clienta mea nu a fost acuzată de crimă, tentativă de crimă sau trădare, care sunt singurele excepții nepermise în apărarea bazată pe motive de constrângere, a ripostat Scott pe un ton dur ca oțelul, la fel ca privirea ei.

— Vreau acum să revin la întrebarea inițială, a spus Paula uitându-se fix în ochii lui Diane, care părea să nu fi băgat de seamă schimbul de replici. Cum a aflat Warren numele copiilor lui?

Diane nu a putut susține privirea Paulei. A început să zgârie marginea mesei cu unghia degetului mare, cu ochii ațintiți asupra mâinii.

— Cei de la arhiva de date ADN au contract cu o firmă de securizare a informațiilor care le face toate back-upurile. Informaticienii sunt o comunitate foarte restrânsă. Ne cunoaștem toți între noi. Warren a aflat care era firma și practic i-a mituit pe cei de acolo. Le-a promis că le facem noi back-upurile și le dăm lor, alături de suma pe care o primeau de la agenție. Așa că își dublau încasările fără să miște un deget.

— Şi ei nu s-au întrebat de ce vreţi să puneţi mâna pe acele date? Nu şi-au făcut griji cu privire la clauzele de confidenţialitate?

— Atunci când faci afaceri cu cineva din mediul tău, nu se pune problema încălcării regulilor de confidenţialitate.

Paula s-a gândit că asta era o minciună sfruntată şi şi-a făcut o însemnare să revină mai târziu asupra chestiunii.

— Deci Warren a pătruns în baza de date a agenţiei şi s-a ocupat de back-upuri?

Diane şi-a muşcat pielița din jurul degetului mare.

— Nu, eu am făcut-o. Warren s-a gândit că tipii aveau să fie mai puțin suspicioși față de o femeie.

— Deci tu i-ai furnizat datele care au dus la identificarea copiilor lui?

— N-am avut de ales, a răspuns femeia, cu încăpățânare.

— Pentru toţi există o alternativă, a spus Paula. Tu ai ales să o ignori, şi, prin urmare, patru copii sunt acum morţi.

— Cinci, a corectat-o Diane. Credeţi că nu sunt conştientă de asta?

Scott s-a aplecat spre ea şi i-a şoptit ceva la ureche. Diane a dat din cap.

— Ştiai ce avea Warren de gând atunci când i-ai oferit datele?

— La momentul acela, nu eram capabilă să judec ca lumea. Eram pe jumătate înnebunită de durere.

— Trebuie neapărat să-l prindem pe Warren. Sincer vorbind, cred că e momentul să te gândeşti de acum încolo la ceea ce vrei să invoci în apărarea ta. Pentru că rişti să fii acuzată de complicitate la crimă în nu mai puţin de patru cazuri, o încadrare juridică pe care sunt convinsă că domnişoara Scott ţi-o va explica în amănunţime. Nu pot să îţi promit nimic, pentru că n-avem puterea de a negocia, aşa cum se vede prin filme. Dar, dacă ne ajuţi acum, vom avea grijă să te ajutăm şi noi mai târziu. Deci unde e Warren?

Femeia a clipit des, încercând să-şi oprească lacrimile.

— Nu ştiu. Jur că nu ştiu. Suntem împreună de şapte ani, dar niciodată nu a dispărut de acasă. Nu pleca decât cu afaceri, şi ştiam întotdeauna la ce hotel stătea. Nu s-a mai ascuns de mine până acum.

— Care era planul pentru seara asta? Urma să vină acasă şi să-l ucidă pe Ewan?

— Ar fi trebuit să ajungă înainte ca eu să-l iau pe Ewan din staţia de autobuz. Mi-a spus că va veni cu mult înaintea noastră. N-am ştiut dacă să mă duc să-l iau pe Ewan sau nu. Dar mi-a fost frică de ceea ce ar fi putut să-mi facă, aşa că până la urmă m-am dus.

A schiţat un mic zâmbet. Paula a sesizat în el o notă de triumf.

— Warren n-o să mai apară, acum, că aţi intervenit voi.

— Nu ne-a văzut, a ripostat Paula.

— Aşa credeţi voi. Foarte probabil, v-a urmărit toată după-amiaza. Are acces de la distanţă la camerele de supraveghere. Şi-a dat seama ce se întâmplă imediat ce v-a văzut la poartă. A ştiut de poliţistul ăla negru şi solid care a venit duminică dinainte să-i trimit eu e-mailul. Oriunde ar fi, e cu un pas înaintea voastră.

— Şi asta pare să te mulţumească, a remarcat Paula.

— Dacă asta îţi închipui, atunci înseamnă că stai prost cu auzul.

Era pentru prima oară când Diane dădea semne de combativitate şi de agresivitate, fapt care a intrigat-o pe Paula.

— Nu are familie? Părinţi, fraţi sau surori? Prieteni?

— Trăim foarte retraşi, a răspuns Diane. Warren nu se înţelege bine cu părinţii. Nu ţine legătura

cu ei.

— Ceea ce faci acum nu e în avantajul tău, Diane. V-am reţinut computerele. Susţii că Warren e stăpânul universului virtual. Ei bine, am o veste pentru tine. Avem o colegă care e mai bună decât el. Pun pariu că a intrat deja în baza voastră de date.

— Nu prea cred, i-a întors-o Diane. Noi suntem specialişti în securizarea datelor. Dacă va încerca să pătrundă în sistem, datele se vor rescrie în mod neinteligibil.

Paula a chicotit.

— Eu, în locul tău, n-aş fi aşa de sigură. A împins scaunul în spate. Dacă nu vrei să cooperezi, n-o să-mi pierd timpul cu tine. Ai fost prinsă asupra faptului: răpire, sechestrare şi tentativă de omucidere.

— Atunci, fie îmi puneţi clienta sub acuzare, fie o eliberaţi. N-aveţi dovezi împotriva ei. Băiatul a mers cu ea de bunăvoie. Şi pe urmă a leşinat. Clienta mea nu poate fi făcută responsabilă de lucrurile lăsate de partenerul ei pe masa din bucătărie.

Scott se prefăcea indignată, dar Paula i-a tăiat repede avântul.

— Nu vă mai obosiţi cu mine, spuneţi-le asta magistraţilor, mâine-dimineaţă. Deocamdată, am terminat. Mai târziu, vei fi din nou chemată la interogatoriu, Diane, aşa că aţi face bine să rămâneţi pe aproape, domnişoară Scott.

CAPITOLUL 41

Tony şi-a scos mâinile din buzunare şi şi-a încrucişat braţele la piept.

— E bună. Chiar foarte bună. Nu minte decât atunci când nu mai are încotro, aşa că e greu să-ţi dai seama când spune adevărul şi când nu. Şi nici nu trăncăne fără rost.

S-a răsucit pe călcâie când a auzit-o pe Paula intrând. Ea s-a rezemat de perete, cu un aer extenuat.

— Tipa e o dură, a spus.

— Corectă observaţie, a lăudat-o Tony. E cel mai bun şi mai periculos tip de mincinos. Dintr-acela care se autoconvinge că spune adevărul.

— Ce părere ţi-ai făcut despre ea? a întrebat-o Carol pe Paula.

— La început, am fost cu totul de partea ei. Şi am crezut tot ce mi-a povestit. Că a fost terorizată de Warren. Dar, la un moment dat – am senzaţia că atunci când m-am prefăcut că nu ştiam că Warren e tatăl victimelor –, a reacţionat cu o uimire atât de sinceră, încât am fost nevoită să-mi reconsider total poziţia şi să mă întreb dacă era realmente la fel de inocentă pe cât voia să pară. Paula şi-a dat părul de pe frunte. N-am scos nimic de la ea. Nimic util, fir-ar să fie!

— N-aş zice asta. Acum ştim mult mai multe decât înainte. Piesele sunt pe cale să se îmbine, definitivând imaginea, a punctat Tony.

— Mai trebuie să-l găsim pe Warren, a intervenit Carol. Stacey se ocupă cu depistarea operaţiunilor făcute de el cu cardul de credit şi a adreselor lui de e-mail cunoscute, de carnetul de şofer şi de paşaport. Fotografia sa va fi difuzată diseară la televizor, la emisiunile de ştiri.

— Cred că a şters-o deja din ţară, a spus Paula.

— Tony nu e de aceeaşi părere. El crede că tipul şi-a asumat o misiune, nu-i aşa, Tony?

Pierdut în gânduri, Tony s-a încruntat spre ea.

— Poftim?

— Ziceam că Warren are de îndeplinit o misiune. Pe care vrea să o ducă la bun sfârşit, cu orice chip.

Tony s-a scărpinat în cap.

— Da, aşa am zis. Numai că nu o să daţi de urma lui, Carol. Şi-a luat jacheta de pe scaunul unde o aruncase. Trebuie să plec să stau de vorbă cu cineva.

S-a îndreptat spre uşă.

— Cu cine să stai de vorbă? Şi despre ce? a întrebat Carol.

Dar uşa se închisese deja în urma lui.

Stacey nu era singura care beneficia din plin de avantajele erei informaţionale. Acum, odată ce puneai mâna pe un mandat, aveai toate şansele ca lucrurile să se mişte cu o viteză uimitoare. De exemplu, companiile de telefonie. Imediat ce revenise la sediul MIT, Kevin fusese însărcinat să obţină lista convorbirilor efectuate de DPS şi de Diane Patrick. În circa o oră, reuşise să găsească un magistrat care îi semnase mandatul pe care îl scanase şi îl trimisese în format electronic. Şi, de data aceasta, atât compania de telefonie mobilă, cât şi cea de telefonie fixă îl serviseră cu maximă promptitudine.

Kevin a constatat cu surprindere că numărul de apeluri era foarte restrâns şi s-a consultat cu Stacey.

— Crezi că Diane a folosit alte telefoane mobile, de care noi nu ştim? Dintre acelea pe care pe

urmă le arunci?

— S-ar putea, a răspuns Stacey. Dar majoritatea celor care lucrează în IT preferă e-mailul şi mesajele instant. Pot fi încifrate mult mai uşor. Telefoanele sunt îngrozitor de nesigure.

Şi-a demonstrat spusele arătându-i lui Kevin o aplicaţie care inversa rolul cărţii de telefon. Printr-o singură apăsare de tastă, programul a derulat toate numele şi adresele celor apelaţi.

Kevin a parcurs rapid cu privirea lista, remarcând că, în mare, aparţineau unor companii. Presupunea că sunt clienţi DPS, dar trebuia, oricum, să le verifice pentru a fi sigur. Mai existau şi câteva apeluri către service-ul auto al lui Carr. Din câte ştia Kevin, Carr era vărul la a cărui adresă îşi primea Warren corespondenţa, dar şi-a notat să-l întrebe mai târziu pe Ambrose.

Un număr i-a reţinut atenţia – centrala serviciilor publice orăşeneşti de salubritate. Diane îi sunase joi dimineaţa. Convorbirea durase opt minute. Sub impulsul momentului, Kevin l-a trecut în fruntea listei cu numere de verificat şi a pus imediat mâna pe telefon. A fost, inevitabil, introdus într-un meniu automat. A fost nevoit să treacă prin trei niveluri de opţiuni pentru a ajunge să discute, în final, cu o fiinţă umană. S-a prezentat şi a spus:

— Mă interesează un apel efectuat către dumneavoastră în dimineaţa zilei de joi. Ar putea constitui probă într-un caz de omucidere.

De-a lungul anilor, învăţase că termenul „omucidere” îi băga în priză pe funcţionari.

— Omucidere? a repetat femeia de la celălalt capăt al firului. Noi nu ştim nimic despre aşa ceva.

— Sigur că nu, a spus Kevin pe tonul cel mai liniştitor cu putinţă. Tot ce vă rog este să vă consultaţi înregistrările. Cred că un suspect de crimă v-a contactat joi dimineaţă şi v-a solicitat să ridicaţi ceva de la casa lui. Vreau să mă asigur că supoziţia mea este corectă şi, dacă aşa e, să-mi spuneţi ce anume aţi ridicat de acolo.

— Nu ştiu dacă am voie să fac asta, a ezitat femeia. E vorba despre Legea Protecţiei Datelor, sper că mă înţelegeţi.

Kevin a scos un oftat. Legea Protecţiei Datelor se transformase într-un scut de apărare la care apela, în mod automat, aproape orice birocrat pus în încurcătură.

— În plus, a continuat ea, cum să fiu sigură că sunteţi de la poliţie?

— Pot să vă dau datele mele şi informaţiile cu privire la ceea ce ne interesează. Ce-ar fi să vă consultaţi cu şeful dumneavoastră şi, indiferent de decizie, să reveniţi cu un telefon la sediul poliţiei din Bradfield? Nu vreau să-mi pierd vremea alergând să obţin un mandat, dar, dacă directorul dumneavoastră insistă, o s-o fac şi pe asta. Cum vi se pare propunerea mea?

— Presupun că e în regulă, a răspuns femeia fără prea mare tragere de inimă.

Kevin i-a furnizat datele cu privire la Diane Patrick, precum şi numărul centralei telefonice a poliţiei, apoi i-a repetat numele său şi gradul. A pus telefonul în furcă, fiind convins că, întrucât era deja aproape patru şi jumătate, nu avea să primească nici o veste până a doua zi dimineaţa. Între timp, putea să se ocupe de verificarea firmelor private.

Ajunsese la al doilea client DPS când Sam i-a făcut semn cu mâna.

— Am pe cineva de la salubritate care te caută la telefon, i-a strigat el. Ceva în legătură cu o ladă frigorifică, dacă am priceput eu bine.

Kevin a încheiat rapid conversaţia şi a preluat apelul.

— Aici sergent Matthews. Vă mulţumesc că m-aţi sunat.

— Sunt James Meldrum, şeful departamentului de salubritate de la primărie, s-a prezentat bărbatul cu o voce fermă. Aţi vorbit mai devreme cu unul dintre oamenii mei.

— Exact. În legătură cu un apel efectuat către dumneavoastră din partea lui Diane Patrick sau a unei firme pe nume DPS.

— Am consultat înregistrările şi cred că sunt în măsură să vă ofer informaţiile solicitate.

S-a oprit, ca şi cum aştepta aplauze.

— Vă mulţumesc pentru bunăvoinţă, a spus Kevin, dându-şi seama cu întârziere că omul dorea ca efortul său să fie apreciat la justa sa valoare.

— Într-adevăr, o oarecare Diane Patrick ne-a contactat pentru ridicarea unei lăzi frigorifice de la ea de acasă. Am dat curs cererii ieri-dimineaţă.

— O ladă frigorifică, aşa aţi spus? a întrebat Kevin însufleţindu-se brusc. Era goală?

— Bineînţeles, altfel agenţii noştri nu ar fi ridicat-o.

— Ştiţi cumva unde se află lada în momentul de faţă?

— Avem o zonă alocată pentru predepozitarea frigiderelor şi a lăzilor frigorifice. Potrivit legii, pentru astfel de obiecte suntem obligaţi să luăm măsuri speciale de debarasare. Aşadar, a fost categoric dusă în zona respectivă.

Domnul Meldrum era vizibil încântat că avea ocazia să dea detalii cu privire la munca sa. Şi să folosească un limbaj cât mai pompos.

— Şi credeţi că se mai află şi acum acolo? Sau a fost dusă deja la reciclare?

— Din nefericire, în clipa de faţă, din raţiuni de ordin strict tehnic, am rămas în urmă cu reciclarea obiectelor electrocasnice. Aşa că presupun că se află în continuare în aria de predepozitare. Alături de multe alte produse de acelaşi gen, ca să fim clari.

— Dar puteţi identifica lada provenită de la Diane Patrick? a întrebat Kevin cu speranţă în glas.

— Nu eu personal, desigur. Dar poate că agenţii care au asigurat operaţiunea îşi vor aminti care ladă anume a fost ridicată de la domiciliul doamnei Patrick.

— Şi oamenii aceştia sunt în acest moment la lucru?

Meldrum a chicotit. „Da, nici un cuvânt nu putea fi mai potrivit”, şi-a spus Kevin.

— Dumnezeule mare, sigur că nu! Nu la ora aceasta târzie. Ei încep lucrul la şapte dimineaţa. Dacă veţi fi la depozitul nostru mâine la acea oră matinală, sunt convins că vor face tot posibilul să vă ajute.

Kevin a notat adresa depozitului şi numele „agenţilor” pe care urma să îi contacteze. I-a mulţumit lui Meldrum şi s-a rezemat de spătarul scaunului cu un rânjet mare întipărit pe faţa lui pistruiată.

— Arăţi ca un motan care tocmai a înfulecat canarul, a comentat Sam.

— Atunci când un criminal încearcă să scape de o ladă frigorifică taman în toiul distracţiei, cred că suntem îndreptăţiţi să presupunem că vom da peste nişte probe interesante înăuntru, ce zici?

Tony l-a găsit pe Alvin Ambrose în sala echipei MIT. Verifica lista de clienţi ai DPS postată de firmă pe pagina sa web.

— Încerc să dau de cineva care îl cunoaşte mai bine pe Warren Davy, a explicat el răspunzând întrebării lui Tony. Deocamdată, n-am găsit pe nimeni.

— Mă întrebam dacă… n-ai vrea să mă duci cu maşina la garajul vărului lui Warren. Cum îl cheamă, că am uitat?

Ambrose i-a aruncat o privire curioasă.

— Bine, bine, am priceput. Ar fi trebuit să-ţi trimit şi ţie raportul pe e-mail. Bill Carr. Aşa îl cheamă. A zâmbit gânditor. Fiecare meserie cu glumiţele ei, nu-i aşa?

Tony a surâs şi el, absent.

— Dacă aşa zici tu. Mă duci?

Ambrose şi-a săltat trupul masiv de pe scaun.

— Sigur, nici o problemă. Deşi nu cred că omul ştie unde se ascunde Davy. Am vorbit iarăşi cu el la telefon în după-amiaza asta.

— Nu, nici nu-mi închipuiam că ştie, a spus Tony. Nu despre asta voiam să discut cu el. M-aş duce şi singur, dar, crede-mă, n-am pic de simţ al orientării. Dacă aş încerca să ajung acolo de capul meu, m-aş învârti cu maşina prin sudul Manchesterului până duminică.

— Şi crezi că eu o să mă descurc mai bine? Nu uita, sunt din Worcester.

— Chiar şi-aşa, tot ai un avantaj în faţa mea.

În maşină, Tony l-a îmboldit să-i povestească despre Worcester şi despre viaţa lui de acolo. Despre echipa de poliţişti din West Mercia. Ambrose i-a mărturisit că Worcester era un orăşel grozav, locul perfect pentru a-ţi creşte copiii. Destul de mic pentru a şti tot ce se petrecea în jur, dar suficient de mare pentru a nu te simţi ca într-o închisoare. Aşa a trecut vremea, fără ca Tony să se gândească la întrebările pe care voia să i le pună lui Bill Carr. Oricum, le ştia deja.

Ambrose a întors maşina în fundătură şi a arătat spre garaj. Din câte se părea, ajunseseră în ultima clipă: Bill Carr, cu spatele la ei, tocmai trăgea oblonul greu peste uşă.

— Alvin, te rog, nu mă înţelege greşit, dar vreau să discut singur cu individul, s-a scuzat Tony dându-se jos din maşină şi grăbindu-se să ajungă la Carr înainte ca acesta să plece. Bill, l-a strigat el.

Carr s-a întors spre Tony şi a clătinat din cap.

— Prea târziu, amice. Programul s-a terminat.

— E OK, nu pentru asta am venit. Tony i-a întins mâna. Sunt Tony Hill, de la poliţia din Bradfield. Putem să stăm puţin de vorbă?

— E tot în legătură cu maşina lui Warren? Da' i-am explicat deja colegului tău că nu fac altceva decât să-mi ajut vărul. Nu ştiu nimic despre afacerile lui, a adăugat Bill Carr aruncând priviri furişe în jur, în căutarea unei portiţe de scăpare.

Şi-a ridicat gulerul jachetei de dril şi şi-a îndesat mâinile în buzunare.

„Ca un copil care adoptă o poză defensivă", şi-a spus Tony.

— Nu contează. Nu vreau decât să discutăm un pic despre Warren şi despre Diane, a spus Tony cu o voce caldă şi încrezătoare. Poţi să-ţi fac cinste cu o halbă?

— Warren a dat de necazuri, este? Carr părea îngrijorat, dar nu surprins. Şi-a umflat obrajii, apoi a scos aerul afară, oftând. S-a schimbat tare mult în ultima vreme. Ca şi cum îl apăsa ceva. Am crezut că are probleme cu afacerile, ştii? Multe firme sunt acum pe butuci. În fine, el oricum nu discută cu mine chestii dintr-astea. Nu suntem foarte apropiaţi.

— Hai totuşi să bem o bere, l-a invitat Tony pe un ton blând. E vreun loc pe-aici prin apropiere?

Cei doi s-au îndreptat în tăcere spre un bar din colţul străzii, o cârciumioară frecventată cândva de muncitori, transformată recent într-un refugiu pentru mult mai sofisticaţii cititori ai ziarului *Guardian*. Tony a presupus că localul fusese amenajat în anii şaptezeci de către direcţiunea vreunei făbricuţe de bere, pentru ca acum să fie renovat într-o copie kitsch a versiunii originale, cu podele din lemn de pin lustruit şi cu scaune incomode cu spătarul curbat.

— Mai târziu se umple de studenţi, dar la ora asta barul e aproape gol, l-a lămurit Carr în timp ce se rezemau de tejghea pentru a sorbi din berea amară, acceptabilă ca gust, a unei făbricuţe cu nume amuzant.

— De când sunt Diane şi Warren împreună? a întrebat Tony.

Carr a căzut câteva clipe pe gânduri, lingându-şi buzele.

— De vreo şase sau şapte ani. Se cunoşteau de dinainte, dar a fost o relaţie dintr-aia care mocneşte mult timp, ştii cum e.

Da, Tony ştia totul despre relaţii mocnite şi focuri înăbuşite. Care în unele cazuri nu ajungeau niciodată să izbucnească în flăcări.

— Probabil că s-au împrietenit fiindcă aveau aceeaşi meserie, s-a mulţumit el să comenteze.

— Nici nu cred că Warren ar fi putut să aibă o relație cu cineva care să nu fie la fel de obsedat de computere ca el. Nu vorbea despre nimic altceva. A primit cadou primul computer când era în școala primară, și de atunci încoace nu s-a ocupat decât de asta. Carr a luat o înghițitură de bere, apoi și-a șters spuma de pe buza de sus cu dosul palmei. Eu am zis întotdeauna că el e cel deștept la noi în familie, iar eu sunt ăla arătos, a glumit el.

— Și cum se înțeleg ei doi?

— Bine, cred. Cum ți-am zis, nu prea socializăm. N-avem multe lucruri în comun, știi? De pildă, lui Warren nu-i place fotbalul.

Carr părea să considere asta o atitudine anormală din punct de vedere clinic.

— Eu, unul, sunt suporter al echipei Victoria Bradfield, a recunoscut Tony.

A urmat o digresiune prelungită în care Manchester United, Chelsea, Arsenal și Liverpool au fost luate, rând pe rând, în balon. Spre finalul discuției Tony își făcuse un nou prieten. A remarcat, sorbind din a doua halbă:

— Totuși, nu au copii.

— Dar tu? Ai copii?

Tony a negat.

— Eu am doi, cu fosta nevastă. Nu-i văd decât în weekend, din două în două săptămâni. Și le simt lipsa, știi? Deși nu pot să nu recunosc că viața e mai simplă atunci când nu trebuie să te ocupi de copii douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile pe săptămână. Warren n-ar fi putut să facă față. Este genul care are nevoie de spațiu, și, când te împiedici de copii, ce să mai vorbim…

— Mulți oameni fac copii și pe urmă constată, cu suprindere, că trebuie să interacționeze cu ei.

— Exact, și-a subliniat Carr spusele bătând cu palma în tejghea. Warren a fost însă suficient de isteț încât să-și dea seama că nu e făcut pentru a avea copii. Așa că și-a luat măsuri de precauție.

— Cum adică? a întrebat Tony foarte atent.

— Și-a făcut vasectomie când era la facultate. Pe vremea aia, ne vedeam mai des. Warren a știut dintotdeauna ce vrea de la viață. Știa că e deștept și că are o moștenire genetică bună. Dar că n-ar fi bun ca tată. Așa că i-a venit ideea cu donarea de spermă. A umplut cutia aia de plastic, a înhățat banii și pe urmă s-a dus glonț și și-a făcut vasectomie. Ce mi-a zis atunci? Stai să-mi amintesc, că era o treabă a naibii de isteață… A, da, posteritate fără responsabilitate, așa mi-a zis.

— Și nu i-a părut niciodată rău după aia?

— Nu, din câte știu. Deși, dacă stau bine să mă gândesc, n-a îndrăznit să-i spună lui Diane. Ea și-a dorit mereu cu disperare să aibă un copil, mai ales în ultimii trei, patru ani. Warren mi-a zis că-l bătea tot timpul la cap. Numai la asta visa. Și, pentru că el nu-i spusese de la bun început că făcuse operația aia, mai târziu n-a mai avut cum să-i zică. Mai ales fiindcă, tot așa, pe la început, îi spusese lui Diane că fusese donator de spermă. De tot râsul, ce să mai. Mergeau la clinica de fertilitate, și el nu-i spusese de vasectomie. În final, a încercat și ea cu spermă de la donator, dar era deja prea târziu. Știi, ea e cu vreo șase, șapte ani mai în vârstă ca el, adică se apropie de patruzeci, așa că „ouăle” ei erau de acum binișor expirate.

— Și n-a aflat niciodată de treaba asta cu vasectomia? a întrebat Tony cu un aer indiferent.

— Glumești? Dacă ar fi aflat, pun pariu că l-ar fi omorât cu mâna ei.

Tony s-a uitat gânditor în halba de bere.

— Fix la asta mă gândeam și eu.

CAPITOLUL 42

Carol s-a holbat la Tony uluită.

— Vasectomie? Eşti sigur?

— Cât se poate de sigur. Warren Davy a făcut operaţia când avea în jur de douăzeci de ani.

Tony o găsise pe Carol în sala din care erau urmărite interogatoriile, stând de vorbă cu Paula şi sfătuindu-se cu privire la strategia pe care să o urmeze cu Diane Patrick în luarea declaraţiilor.

— Atunci cum de a făcut Diane copilul anul trecut?

— N-a făcut nici un copil, a spus Tony. Tocmai asta e marea minciună, şi de aici pleacă toate. Fără episodul ăsta, povestea pe care ne-a servit-o nu s-ar susţine. Pentru că n-ar avea nici un motiv să se teamă pentru viaţa ei. Deci de ce l-ar fi ajutat pe Warren să-i omoare pe copii?

Le-a privit cu nerăbdare, fluturându-şi braţele în aer, ca un profesor care îşi încurajează elevii să răspundă.

Cele două femei s-au uitat una la cealaltă perplexe.

— Vrei să zici că, de fapt, nu l-a ajutat? s-a aventurat Paula.

— Răspuns corect.

— Dar ea l-a luat pe Ewan McAlpine cu maşina din staţie şi tot ea l-a drogat, a insistat Carol. N-ai cum să negi asta.

Tony a mimat dezamăgirea.

— Răspuns corect, raţionament greşit. Diane nu îl ajută pe Warren. Ea este criminala. Şi-a dat capul pe spate, aţintindu-şi ochii spre un colţ al tavanului. Dacă stau bine să mă gândesc, probabil că primul pe care l-a ucis e chiar Warren.

— Stai puţin, ia-o de la capăt că m-ai pierdut, a zis Carol.

— E oribil şi totuşi atât de simplu! Ceasul ei biologic începe să ticăie. Îşi doreşte un copil, dar nu vrea să înfieze. Devine obsedată de ideea de a face un copil cu Warren. Şi, când spun obsedată, vorbesc foarte serios. E genul de femeie capabilă să intre cu maşina într-un vehicul cu abţibildul „Copii la bord” lipit pe geamul din spate pentru simplul motiv că ei au ceea ce ei îi lipseşte. Ştie că Warren poate să procreeze fiindcă a fost cândva donator de spermă, deci reprezintă pentru ea cel mai bun candidat. Se străduieşte să facă un copil cu el, dar anii trec şi nu se întâmplă nimic. Atunci se duc la clinica de fertilitate şi, la un moment dat, află că Warren este steril. Încearcă şi cu donatori de spermă, deşi ea nu asta îşi doreşte. Diane vrea un copil cu Warren, cu nimeni altcineva. Numai că e deja prea târziu, căci ovulele ei sunt de acum expirate. Diane e disperată. Probabil în pragul sinuciderii. Mă urmăriţi?

— De-abia ţin pasul cu tine, a replicat Carol sarcastică.

— Acum ajungem la o parte unde bâjbâi şi eu, nu pot să fac decât presupuneri. Într-un fel sau altul, Diane descoperă secretul lui Warren – faptul că, după ce a donat spermă, şi-a făcut vasectomie.

— Poate că s-a întrebat cum de nu mai era fertil. Sau poate că nu s-a putut pur şi simplu abţine. Diane e un hacker de mare clasă, să nu uităm asta. Acum poţi găsi pe net dosarele medicale ale multor oameni, a spus Paula. Poate că e genul de persoană care trebuie să ştie totul despre toţi.

— Posibil. Important e că află adevărul. Şi faptul acesta o face să piardă complet contactul cu realitatea. O ia razna. Bărbatul pe care îl iubeşte atât de mult încât e singurul cu care vrea să aibă un copil a trădat-o. Nu numai că nu îi poate dărui ceea ce îşi doreşte cel mai mult pe lume, dar a şi împiedicat-o efectiv să facă un copil cu un alt bărbat prin simplu fapt că au stat prea mult împreună.

Încercând iar şi iar, din start fără nici o şansă de reuşită. Şi, de parcă asta n-ar fi fost de ajuns, ofensa e cu atât mai mare cu cât el a procreat deja cine ştie câţi mici bastarzi. Tony aproape că striga acum. Nici unul dintre ei nu merită să trăiască. Nici mincinosul ăla nenorocit de Warren şi nici plozii lui, a continuat el.

Carol şi-a pocnit uşor palmele, prefăcându-se că aplaudă.

— Da, frumoasă reprezentaţie. Problema e cum dovedim toate astea.

Tony a ridicat din umeri,

— Găsind cadavrul lui Warren?

— Tipa e prea deşteaptă, a ripostat Carol. Dacă ai dreptate, atunci a planificat totul în detaliu cu mult înainte, cu scopul de a da vina pe Warren şi de a pretinde apoi fie că tipul s-a sinucis, fie că a dispărut. Sunt sigură că n-o să-i găsim prea uşor trupul.

Timp de câteva minute, s-a aşternut tăcerea, fiecare dintre ei încercând să găsească o soluţie. Într-un târziu, Paula a spus:

— Sunt convinsă că poţi să-i smulgi totuşi o mărturisire, şefa.

Carol a zâmbit obosită.

— Nu suntem în *Life on Mars*[70], Paula. Acum nu mai putem folosi forţa.

Tony a traversat încăperea şi a îmbrăţişat-o pe Paula, care s-a uitat la el uluită.

— Carol, Paula are dreptate, a spus el apoi, retrăgându-se. Nu poţi utiliza pumnii, dar vorbele sunt şi ele o armă.

— Tu ai fi singurul capabil să faci aşa ceva, a ripostat Carol. Iar avocata lui Diane Patrick este Bronwen Scott. Şi ea nu-ţi va permite să-i interoghezi clienta.

— Da, dar nu mă poate împiedica să pătrund în urechea ta.

Tony le-a urmărit pe Carol şi pe Paula intrând în camera de interogatoriu. Bronwen Scott, care vorbea în şoaptă, aplecată spre clienta ei, s-a îndreptat în scaun. Carol s-a aşezat şi a trântit dosarul pe masă.

— Când ai aflat că Warren şi-a făcut vasectomie? a întrebat ea.

Diane Patrick a făcut ochii mari.

— Minunat, a auzit Carol vocea lui Tony în cască. Loveşte-o din nou!

— Te mai întreb încă o dată. Când ai aflat că Warren Davy a suferit o vasectomie?

— Nu ştiu ce vrei să spui.

Diane se străduia să pară temătoare şi să stârnească mila. Dar Tony nu credea că avea să reziste prea mult.

— Warren Davy şi-a făcut vasectomie acum cincisprezece ani. Ştii ce înseamnă vasectomia, nu-i aşa, Diane?

— Sigur că da, a răspuns ea. Dar nu te cred. Doar am făcut un copil cu el.

Carol a pufnit.

— O, da. Povestea aia cu bebeluşul! Aş fi tare curioasă să-ţi văd dosarul medical.

— Clienta mea v-a explicat deja că domnul Davy nu a fost de acord să fie examinată de nici un doctor în perioada sarcinii, a intervenit Scott. Nu văd de ce insistaţi.

— Spune-i că nu a făcut nici un copil, i-a suflat Tony. N-o întreba, fă tu afirmaţia.

— Nu ai făcut nici un copil. N-ai fi avut cum, fiindcă Warren a făcut vasectomie când avea vreo douăzeci de ani.

— Îmi hărţuiţi clienta. Puneţi întrebarea, a cerut Scott.

— Întreab-o acum, a spus Tony în cască.

— Cum de ai avut un copil cu Warren din moment ce el făcuse vasectomie?

— Chestii dintr-astea se mai întâmplă, am citit eu. Oamenii fac copii şi după asemenea operaţii, a răspuns Diane. Dacă ai dreptate, ceea ce nu cred, probabil că aşa a fost cazul şi cu Warren.

— Nu lua în seamă ce spune, Carol. Insistă că nu a făcut nici un copil şi că nici nu va putea să facă vreodată.

— Adevărul e, Diane, că n-ai făcut un copil cu Warren. Nu ai avut nici un copil. Şi acum nici nu mai poţi să faci. Recunoaşte! N-o să ai în viaţa ta un copil. Şi, pentru că n-ai avut un copil cu Warren, atunci nimeni altcineva nu trebuie să aibă, aşa-i?

Tonul lui Carol era implacabil, privirea rece şi hotărâtă. A auzit-o vorbind pe Bronwen Scott, dar nu s-a obosit să se uite înspre ea.

— Vă atrag atenţia că îmi hărţuiţi clienta, inspectore-şef Jordan. Insist să-i puneţi o întrebare, a spus Scott.

— Tocmai am pus. Dar o să reformulez. Vrei ca nimeni altcineva să nu aibă copiii lui Warren, nu-i aşa, Diane?

— N-am nimic de-a face cu copiii ăia, a răspuns Diane cu voce joasă.

— Aminteşte-i că nu va avea niciodată un copil cu Warren, a spus Tony. Pentru că el nu a iubit-o de ajuns.

— Ei sunt copiii pe care tu nu-i vei avea niciodată. Copiii la care ai visat. Copiii pe care Warren i-a dăruit altor femei. Dar nu şi ţie. Nu crezi că motivul pentru care ţi-a ascuns adevărul e acela că nu te iubea?

— Nu-i aşa, Warren m-a iubit.

Tony a sesizat că Diane începea să se înfurie.

— Nu îndeajuns încât să-ţi mărturisească adevărul. Nu te-a iubit suficient de mult încât să se supună unei operaţii de inversare a vasectomiei. N-a vrut să aibă copii cu tine, aşa-i? S-a gândit că nişte străine sunt mai îndreptăţite decât tine să-i poarte copiii, nu?

— Inspectore, dacă nu încetaţi imediat cu încercările de intimidare, voi fi nevoită să vă cer să puneţi capăt interogatoriului, a întrerupt-o Scott, punându-şi o mână pe braţul lui Diane pentru a o face să tacă.

Atenţia lui Tony a fost pentru o clipă distrasă de intervenţia lui Kevin, care şi-a băgat capul pe uşă.

— Cred că lui Carol i-ar fi util să ştie ceea ce tocmai am aflat.

— Ce anume? a întrebat Tony încercând să se concentreze asupra a două lucruri deodată.

— Cei de salubritate au ridicat o ladă frigorifică de la DPS ieri. Mâine o să punem mâna pe ea.

Tony a rânjit.

— Kevin, eşti formidabil.

Şi-a întors privirea spre scena din camera de interogatoriu. Carol şi Scott continuau să se înfrunte. Tony şi-a dat seama că nu pierduse prea mult. A aşteptat o pauză, apoi i-a pasat informaţia lui Carol.

Ea a zâmbit răutăcios.

— Vrei întrebări, Bronwen? OK. Dacă asta vrei, atunci de asta o să ai parte. Vreau să o întreb pe clienta ta de ce a solicitat ieri serviciului de salubritate să vină să ridice o ladă frigorifică de la domiciliul ei.

De data aceasta, şocul de pe faţa lui Diane a fost vizibil.

— Pentru că… se stricase. Nu mai funcţiona.

— O să pun echipa de criminalişti să cerceteze lada centimetru cu centimetru, a zis Carol. Ce zici, o să dăm de urme de sânge de-al lui Warren?

— Dar v-am spus. Nu știu unde e Warren.

Vocea lui Diane devenise ascuțită.

— Când l-ai ucis, Diane?

— Nu știu ce vreți să spuneți. Domnișoară Scott, vă rog. Nu știu unde e Warren și nu l-am ucis. Îl iubesc.

— Întreab-o dacă a remarcat cât de mult seamănă copiii cu Warren. Și spune-i că și copilul ei ar fi arătat probabil la fel, a șoptit Tony în microfon.

— Ai observat cât de mult seamănă copiii cu Warren?

— Sigur că da. Doar erau copiii lui. Sămânța lui cea rea, așa le zicea el. El a susținut că trebuie să moară cu toții, nu eu.

Diane țipa de acum, deși Scott își pusese mâna pe umărul ei, ca să o liniștească.

— Și nu te-ai întrebat cum ar fi arătat copilul tău? Asta dacă Warren ți-ar fi dat voie să faci un copil cu el?

Scott a împins scaunul în spate.

— Gata! Ajunge! Clienta mea este victima acestui bărbat complet lipsit de scrupule. Tacticile dumneavoastră de intimidare sunt inacceptabile. Când veți face rost de dovezi, abia atunci s-o chemați pe clienta mea din nou la interogatoriu.

— Amintește-i că a dat greș, a spus Tony. Ea e ultima pe linia ei de descendență, lucru care nu e valabil și pentru Warren.

Carol a ignorat avertismentul lui Scott. S-a uitat fix în ochii lui Diane.

— Ai dat greș, nu-i așa? N-ai reușit să ucizi decât patru dintre ei. Ceilalți au rămas în viață. Și te vor obseda câte zile vei avea. Copiii pe care tu nu i-ai putut avea niciodată. Vor crește mari. Copiii lui Warren. Sânge din sângele lui. Ei vor duce sămânța lui mai departe. Dar, după moartea ta, se va trage linia. Sămânța rea e a ta și se va sfârși odată cu tine. Și cu uterul tău steril.

Diane și-a ridicat colțurile gurii, dezvelindu-și furioasă dinții, și s-a aruncat peste masă, gata s-o înșface pe Carol. Bronwen Scott s-a repezit și a prins-o de braț.

— Diane, liniștește-te. E OK. Nu-i lăsa să te fraierească. Nu au nici un fel de probe, de asta tot încearcă să te provoace.

Momentul de maximă tensiune a fost întrerupt de o bătaie în ușă. Stacey a intrat în sală și a început prin a se prezenta, pentru ca intervenția ei să fie înregistrată pe bandă.

— Trebuie să vorbesc ceva cu dumneavoastră, șefa, a spus ea pe un ton formal.

Carol a închis aparatul de înregistrat și a urmat-o pe hol. Tony a ieșit și el în fugă din camera de observare a interogatoriilor.

— Ce este, Stacey? a întrebat Carol.

— Kevin a discutat cu clienții DPS. Le-a luat numerele din lista de apeluri telefonice. A vrut să verifice că erau, într-adevăr, clienți ai firmei și nu altceva. Și s-a gândit că, dacă tot făcea asta, n-ar fi rău să-i întrebe și când l-au văzut ultima oară pe Warren Davy. A notat toate datele și orele. Am aruncat un ochi pe ce a făcut Kevin și am comparat lista lui cu momentele în care știm că ucigașul era pe RigMarole, conversând cu victimele. Și cu locurile de unde au fost transmise mesajele. Și am observat imediat că Warren are alibiuri solide pentru cel puțin douăzeci de sesiuni pe internet. N-avea cum să își ademenească atunci viitoarele victime, din moment ce se afla în compania unor clienți și în locații complet diferite. Stacey i-a întins lui Carol o foaie de hârtie. Uite, ai aici lista cu locurile unde s-a aflat Warren. Și pe cea de unde, exact în aceleași momente, au fost transmise mesajele pe internet.

Carol și-a dat capul pe spate.

— Aleluia!

— Ei, cam asta e cu încercarea noastră de a o face să clacheze, a remarcat Tony crispat.

Carol l-a bătut pe umeri.

— Nu, Tony, deocamdată am reuşit să o clătinăm zdravăn. De-abia acum urmează lovitura de grație. Și o să-mi placă la nebunie.

[70] *Viața pe Marte*}, serial TV britanic difuzat de BBC One în 2006–2007 în care elementele specifice genului polițist se combină cu cele SF. După un accident de mașină petrecut în 2006, personajul principal, inspectorul-șef Sam Tyler, se trezește din comă și se întoarce în trecut, în 1973, reluându și viața ca detectiv. Concepțiile sale moderne, specifice începutului de mileniu III, intră în contradicție cu mult mai brutalele metode de lucru din anii ’70 ale colegilor și ale superiorilor săi ierarhici. (n.tr.)

CAPITOLUL 43

Imediat cum a intrat în casă, Tony şi-a scos cravata de la gât şi a azvârlit-o peste balustradă. S-a dus glonţ în bucătărie şi şi-a turnat o cană mare de apă, pe care a băut-o dintr-o răsuflare. A rămas sprijinit de chiuvetă, privind în gol. Îi lăsase pe Carol şi pe oamenii ei bând în salonul din spate al restaurantului lor thailandez preferat. Înţelegea nevoia lor de a se destinde după presiunea înfiorătoare a unei anchete criminale multiple, dar nu putea lua parte la manifestările lor de bucurie.

Pentru el, prăbuşirea lui Diane Patrick nu era motiv de distracţie. Această epavă care acum ţipa, scoţând sunete nedesluşite, fusese cândva o femeie de carieră şi de succes, cu o relaţie afectivă stabilă. O singură obsesie care pusese stăpânire pe ea, şi fusese de ajuns pentru a distruge totul. Iar când înţelesese că nu numai că nu avea să obţină niciodată ceea ce îşi dorise, dar şi că bărbatul care o împiedicase fusese singurul om pe care îl iubise în viaţa ei, pur şi simplu se dezlănţuise. Majoritatea oamenilor aflaţi într-o asemenea stare s-ar fi mulţumit cu uciderea lui Warren Davy. Şi, dacă Diane s-ar fi oprit aici, poate că ar fi găsit puţină înţelegere în sistemul judiciar, având în vedere dezechilibrul mental de care, fără îndoială, suferea de când aflase despre trădarea iubitului ei.

Dar obsesia lui Diane Patrick fusese atât de copleşitoare, atât de adânc înrădăcinată în sufletul ei, încât simţise nevoia să radă de pe faţa pământului tot ce îi amintea de ea. Şi asta însemna uciderea copiilor care moşteniseră genele lui Warren. Era ceva complet lipsit de raţiune, şi totuşi de înţeles. Sistemul nu putea lua însă în considerare complexitatea fixaţiilor umane, nu atunci când asta implica uciderea unor copii nevinovaţi. Diane Patrick nu urma să mai fie niciodată liberă. Cu ceva noroc, avea să sfârşească într-un azil precum Bradfield Moor; dacă nu, într-o închisoare de maximă securitate.

Nu că Tony ar fi considerat că nu îşi merita pedeapsa. Totuşi, nu se putea împiedica să nu simtă milă – nu ură – faţă de ea. S-a întrebat cum ar fi procedat el însuşi dacă ar fi fost în locul ei.

Însă gândul era insuportabil.

Tony şi-a scos jacheta şi a lăsat-o să cadă pe speteaza unui scaun din bucătărie. A luat o bere din frigider şi s-a aşezat pe un scaun. Spoturile făceau să strălucească slab ceva pe masă, un lucru pe jumătate ascuns în maldărul de hârtii. S-a întins spre obiect, fără să se gândească, şi a dat de reportofonul lui Arthur. S-a uitat intens şi îndelung la el. Cazul pe care tocmai îl rezolvaseră era despre părinţi şi copii. Şi totul pornise de la tăinuirea unor fapte.

Ignorarea adevărului nu era niciodată o mişcare inteligentă. Ştia asta dintotdeauna. Numai că nu se simţise pregătit. A luat berea şi reportofonul şi s-a dus în birou, unde avea căşti ergonomice, foarte confortabile. A introdus firul de la căşti în micul reportofon şi s-a aşezat în fotoliul său preferat. Celălalt scaun era în continuare amplasat în faţa lui, lăsat acolo după noaptea când făcuse încercarea de-a pătrunde în mintea criminalului. Şi l-a imaginat pe Arthur aşezat vizavi şi a apăsat butonul de pornire.

„Bună, Tony. Sunt Arthur. Sau Eddie, cum mi se spunea în Halifax, pe vremea când îi făceam curte mamei tale.”

Vocea lui Arthur era moale şi melodioasă, încă marcată de un uşor accent de Yorkshire care îi trăda obârşia.

„Îţi mulţumesc că ai ales să mă asculţi. Nimic din ceea ce aş face sau aş spune acum nu poate compensa faptul că nu am fost parte din viaţa ta. Vreau să precizez, de la bun început, că nu am ştiut de existenţa ta. Atunci când am plecat din Halifax, am rupt orice legătură cu oraşul. Aşa că n-am aflat

de naşterea ta. La paisprezece ani după asta, când eram în vacanţă în Rhodos, m-am întâlnit din întâmplare cu un cuplu care lucrase la fabrica mea din Halifax. Şi ei m-au recunoscut imediat. N-aveam cum să neg cine eram, iar ei au insistat să mă invite la un pahar şi să-mi povestească despre toţi foştii mei salariaţi.

Se mutaseră în Sheffield după ce firma mea fusese cumpărată, dar, cum aveau rude în Halifax, păstraseră legătura. Şi-au amintit că fusesem logodit cu Vanessa şi mi-au spus că băiatul ei era un puşti foarte drăguţ şi politicos cu toată lumea. Atât de diferit de copiii de vârsta lui. Evident, m-am gândit imediat că, dacă Vanessa avea un fiu adolescent, era foarte posibil să fie copilul meu.

N-am fost însă genul de om care să se grăbească să tragă concluzii. Aşa că am încercat să nu-mi fac prea mari speranţe. Când m-am întors din vacanţă, am angajat un detectiv particular pentru a afla cât mai multe despre tine. A reuşit să dea de certificatul tău de naştere şi să-ţi facă mai multe poze. Data corespundea, şi tu semănai foarte bine cu mine, aşa cum arătam la vârsta ta. Am fost şocat. Şi fericit peste măsură. Eram convins că eşti fiul meu."

Vocea lui Arthur tremura, şi Tony s-a aplecat şi a apăsat butonul de oprire. Ochii îi erau umezi şi avea gura uscată. S-a forţat să ia o gură de bere şi a pornit din nou înregistrarea.

„Pe urmă mi-am dat seama că nu aveam cum să mă bag în viaţa ta. Vanessa hotărâse că nu trebuia să ştim unul de celălalt, asta îmi era cât se poate de clar. Mi-a fost teamă că, dacă încerc să intervin, totul se va întoarce împotriva ta. O ştiam pe Vanessa capabilă de orice." Arthur şi-a dres glasul. „Mi-a fost teamă şi de efectul pe care apariţia mea târzie l-ar fi avut asupra ta. Învăţai foarte bine, şi n-am vrut să stric asta. Erai la o vârstă dificilă. Poate că prezenţa mea nu ţi-ar fi convenit. Şi ai fi avut toate motivele să fii supărat pe cel care te abadonase, lăsându-te cu totul în voia Vanessei. Aşa încât m-am hotărât să păstrez distanţa. Îmi place să cred că am făcut-o pentru binele tău, deşi poate că m-am purtat ca un laş. Şi am să-ţi explic şi de ce cred că aveam oarecum dreptul la o doză de laşitate.

Acum urmează partea cea mai grea pentru mine. Pentru că e posibil să bănuieşti că am inventat totul. Sau că mi-am pierdut minţile. Şi totuşi, e purul adevăr, ţi-o jur. Poţi să mă crezi sau nu, asta depinde numai de tine. O cunoşti pe mama ta cel puţin la fel de bine ca mine. Şi poţi să judeci dacă, într-adevăr, ceea ce-ţi voi destăinui acum pare veridic.

La vremea aceea, eram un tânăr strălucit, stăpânit de dorinţa de a face carieră. Am avut întotdeauna fler pentru invenţii. Majoritatea ideilor mele n-au putut fi puse în practică, dar unele au dat rezultate. Prima firmă pe care am fondat-o a avut succes deoarece am inventat un proces unic de galvanizare a instrumentarului chirurgical de precizie. Îmi mergea foarte bine, şi câteva companii mari s-au arătat interesate să-mi cumpere brevetul pe bani frumoşi. Eram destul de mulţumit de mine însumi. Ştiam că eram pe cale să devin bogat şi faimos, ceea ce nu era puţin lucru pentru un copil de muncitor din Sowery Bridge.

Îi făceam curte mamei tale. Eram îndrăgostit nebuneşte de Vanessa. Nu cunoscusem niciodată o femeie ca ea. Era o adevărată stea. Toate celelalte fete din Halifax păleau în faţa ei. Ştiam că era o dură. Bunica ta era un om de neclintit, ca o stâncă, şi o crescuse pe Vanessa după chipul şi asemănarea ei. Dar, atunci când relaţia dintre noi a devenit serioasă, Vanessa a părut într-un fel că se mai înmoaie. Era un partener desăvârşit. Şi o femeie superbă."

Vocea lui Arthur era acum plină de pasiune, puternică, amplă. Tony avusese de suficiente ori ocazia să-şi vadă mama exercitându-şi farmecele asupra altora pentru a-şi da seama cât de uşor îi fusese să-l joace pe Arthur pe degete.

„Atunci când am cerut-o în căsătorie, nu eram deloc sigur că n-avea să mă refuze. Dar a acceptat. Eram în al nouălea cer. Am stabilit data nunţii în primăvară, şi Vanessa a propus ca fiecare din noi

să-şi facă testamentul, lăsând totul celuilalt. La acea vreme, lucra într-un cabinet de avocatură, aşa că avea posibilitatea să facă actele gratis. Şi, bineînţeles, urma să-şi lase serviciul după căsătorie, aşa încât părea logic s-o facem fără să plătim nimic, atâta timp cât mai puteam." A chicotit. „Ştiu ce-ţi spui. Că se cunoaşte că sunt din Yorkshire. Totul sau nimic, nu-i aşa? Ei bine, testamentul a fost gratuit, dar, pe de altă parte, m-a costat scump de tot, crede-mă.

Ne-am făcut testamentele, unul în favoarea celuilalt. Cam în aceeaşi perioadă, am fost contactat de o companie din Sheffield. Voiau să-mi cumpere firma pe loc, cu tot cu brevet. Îmi ofereau mulţi bani gheaţă, plus o cotă-parte din câştig pe viaţă. Ar fi fost o afacere bună pentru cineva care n-avea ambiţia de a merge mai departe. Dar nu şi pentru mine. Aveam o mulţime de vise şi de speranţe de viitor, şi printre ele îşi găseau loc afacerile şi munca. Vanessa mi-a spus că sunt nebun. M-a sfătuit să vând imediat ca să trăim pe picior mare din profituri. «Şi ce-o să ne facem când terminăm banii?» am întrebat-o. Şi ea mi-a răspuns că mă cunoştea bine şi că era sigură că atunci aveam să găsesc eu o chestie nouă, la fel de grozavă, şi aveam s-o luăm de la capăt. Nu m-a convins. Citisem despre mulţi inventatori care nu fuseseră capabili să producă decât o singură idee genială în toată viaţa lor.

Bun, îmi închipui că ştii cum se comportă mama ta atunci când îi intră o idee în cap. N-ai ce discuta cu ea, e ca şi cum te-ai izbi de un zid. Dar eu am pus piciorul în prag. Era afacerea mea, şi nu aveam de gând să cedez. Mi-am spus că trebuia să mă ţin tare pe poziţie, altfel avea să încerce mereu să-şi impună punctul de vedere. Discuţiile au ajuns într-un impas, şi un timp ea nu a mai insistat. Am crezut că a renunţat.

Într-o seară, mergeam amândoi spre casă. Traversam Savile Park. Era târziu, întuneric beznă şi nici un suflet în jur. Vanessa mă cicălea din nou cu vânzarea fabricii. I-am spus «Nici mort!», şi următorul lucru pe care mi-l amintesc este o durere sfâşietoare în piept. În capul meu, totul s-a mişcat apoi cu încetinitorul. Vanessa stătea în faţa mea şi ţinea în mână un cuţit plin de sânge. M-am uitat în jos şi am văzut că aveam pe cămaşă o pată roşie mare. Am simţit că mă prăbuşesc, şi pot să jur că am auzit-o spunând: «Tu ai vrut-o, Eddie».

Când m-am trezit, eram în spital, şi doctorul se minuna că scăpasem cu viaţă. Iar lângă mine era Vanessa, ţinându-mă de mână şi zâmbindu-mi dulce. Mi-am zis că nu se poate, că visam. Dar, după ce doctorul a ieşit din salon, ea s-a aplecat spre mine şi mi-a şoptit: «Am declarat poliţiei că am fost jefuiţi în parc. Dacă o să încerci să mă contrazici, o să creadă că ţi-ai pierdut minţile».

Înţelegi, ea se aşteptase să mor. Şi intenţiona ca după aceea să-şi pună planul în aplicare. Numai că n-am murit. Am fugit. Imediat ce am ieşit din spital, am vândut tot şi am plecat din oraş. Am stat un an în Canada, studiind metalurgia, apoi m-am întors şi m-am stabilit în Worcester. Era un orăşel drăguţ, în care nu cunoşteam pe nimeni. N-am mai avut niciodată o relaţie serioasă. Experienţa cu Vanessa îmi fusese de ajuns şi nu mai aveam încredere în nimeni. E şi greu să te mai îndrăgosteşti după ce persoana pe care ai iubit-o încearcă să te omoare.

Totuşi, am făcut tot ceea am putut pentru a duce o viaţă bună. Şi am reuşit. Apoi am aflat de tine. Şi te-am urmărit mereu de la distanţă. Am văzut cum ţi-ai construit, pas cu pas, cariera, şi m-am simţit mândru de tine. Sunt conştient că nu pot să-mi arog nici un merit, dar tot mă bucur că te-ai descurcat în viaţă. Mi-ar fi plăcut să te aşezi la casa ta şi să-ţi întemeiezi o familie, şi poate că nu e prea târziu. Am înţeles că eşti foarte apropiat de detectivul acela cu care lucrezi, Carol Jordan. Dacă ea e femeia potrivită pentru tine, nu o lăsa să-ţi scape printre degete.

Cam asta e tot ce voiam să-ţi spun. Încă o dată, îmi pare nespus de rău că nu ţi-am putut fi tată. Sper ca acum să mă înţelegi, chiar dacă nu mă vei ierta probabil niciodată. Şi sper că îţi va face plăcere să cheltuieşti banii pe care ţi i-am lăsat. Mult noroc în viaţă, fiule."

Apoi tăcere. Iar ultimul cuvânt pusese, evident, capac la toate.

Tony şi-a scos căştile din urechi şi şi-a muşcat buzele. Se simţea strivit sub povara suferinţei; durerea îi apăsa pieptul şi gâtul. Nu ştia ce era mai rău, povestea în sine sau faptul că nu putea pune la îndoială veridicitatea ei. Asemenea revelaţii şocante cu privire la propria mamă i-ar înfuria pe cei mai mulţi oameni. Nici nu le-ar trece prin cap să le dea crezare. Primul lor impuls ar fi să le respingă, considerându-le o fantezie de cea mai joasă speţă. Asta pentru că majoritatea oamenilor nu au o mamă ca Vanessa.

De când se ştia, Tony se simţise aidoma bărbatului descris de Diane Patrick. Sămânţa rea. Omul care ştia că avea înrădăcinat în el răul potenţial. Unul dintre motivele pentru care îşi alesese această meserie era convingerea lui fermă că ar fi putut deveni el însuşi, cu mare uşurinţă, asemenea celor pe care îi vâna de-a lungul vieţii, încercând apoi să îi ajute. Empatia de care dădea dovadă izvora în mod cert din ceva precis, şi el era sigur că îşi avea originile în capacitatea lui de a merge pe căi mai puţin bătătorite.

În plus, Vanessa nu scăpase niciodată ocazia de a-l face să se simtă inutil. Tony avea suficientă putere de autoanaliză pentru a-şi da seama cât de mult îi subminase ea încrederea în sine, dar nici măcar expertiza sa profesională nu îi permitea să dea toată vina pe modul în care fusese crescut şi pe împrejurări. Mai era, în mod cert, şi altceva la mijloc, un factor genetic. O combinaţie între moştenire şi educaţie, condiţionare şi circumstanţe. Iar acum ştia cât anume din acea sămânţă rea era înrădăcinat în el.

Pe de altă parte, pentru prima oară în viaţă înţelegea că imaginea pe care şi-o făurise despre tatăl său era una falsă. Crezuse întotdeauna că un bărbat capabil să-şi părăsească fiul nu putea fi decât un om iremediabil rău. Tony se considerase produsul a doi oameni puternic perturbaţi mintal, fapt care nu îi oferea şansa de a se ridica prea mult deasupra moştenirii sale genetice. Acum trebuia să îşi reconsidere toate aşteptările referitoare la propria persoană. Pentru că jumătate din ceea ce primise provenea de la un om cumsecade, care îşi dăduse seama cât de mult îşi dezamăgise fiul. Şi care fusese mândru de el.

Avea să fie o ajustare de amploare. Şi, în timp ce medita asupra chestiunii, a înţeles că schimbarea preconizată implica şi un nou mediu. Trebuia să găsească undeva, în noua sa viaţă, un simbol exterior al transformării.

CAPITOLUL 44

Carol s-a trezit mult mai devreme decât îşi planificase. Acesta era efectul pe care consumul exagerat de alcool îl avea acum asupra ei. În tinereţe, beţiile îi garantau opt ore de inconştienţă. Mai nou, dacă bea prea mult, dormea prost şi insuficient. Un alt motiv pentru a urma sfatul lui Tony şi a o lăsa mai moale, şi-a dat seama. Îşi simţea capul greu, era mahmură şi o durea stomacul. Îşi amintea vag că vomitase după ce ajunsese, în sfârşit, acasă, cândva spre orele dimineţii.

Meritase însă din plin. Fusese o noapte de sărbătoare pentru întreaga echipă. Rezolvaseră crimele, salvaseră nişte vieţi şi îi închiseseră gura lui Bronwen Scott. Cireaşa de pe tort fusese însă apelul primit de Sam de la Brian Corson, proprietarul Parcului de Rulote cu vedere la golf. Omul îl recunoscuse, şocat, pe Nigel Barnes în fotografia difuzată de postul local de televiziune la emisiunea de ştiri. Îl văzuse apărând într-o noapte în parcul de rulote. Avea pană de cauciuc, şi Carson se oferise să îl ajute să schimbe roata, deşi Barnes insista că se descurca şi singur. Şi îşi amintea că în portbagajul maşinii Volvo erau un balot de polietilenă transparentă, o legătură de saci negri de gunoi şi o rolă de bandă adezivă, şi asta pentru simplul motiv că fuseseră nevoiţi să le scoată pe toate pentru a ajunge la roata de rezervă.

Nici nu putea să-şi dorească mai mult. S-a întins, somnoroasă. A auzit zgomotul uşor al unor lăbuţe lipăind pe podea şi a simţit o gâdilătură în ureche.

— Nelson, a spus drăgăstoasă, scărpinându-l pe motan pe cap.

Acesta a început să toarcă şi să o lingă pe faţă.

— Bine, hai să-ţi dau de mâncare.

Cele două telefoane mobile, cel personal şi cel de serviciu, erau aşezate pe masa din bucătărie, deasupra sertarului unde îşi ţinea vesela. În timp ce scotocea după o lingură, a văzut că avea un mesaj pe telefonul personal: Micul dejun? Raspunde cand te scoli. Tony.

S-a uitat la ceas. Da, se trezise, într-adevăr, prea devreme. Nu era decât şase şi un sfert. O oră neobişnuită şi pentru Tony. Carol nu observase când părăsise el restaurantul, dar ştia că se întâmplase pe la începutul petrecerii lor improvizate. Îl căutase cu privirea pe la ora nouă, când se hotărâseră cu toţii să comande şi câte ceva de mâncare, dar nu mai era colo. O întrebase pe Paula, cea mai în măsură să-i fi remarcat plecarea, dar ea era prea ocupată cu Elinor Blessing. Ceea ce, evident, era un lucru bun în sine, deşi nu prea convenabil pentru Carol.

A pus mâncarea lui Nelson în castron, apoi a răspuns mesajului: La tine sau la cafenea?

La mine. Oua cu carnati.Intr-o jumatate de ora.

A pus ceainicul la fiert şi s-a dus să facă un duş.

După treizeci şi cinci de minute, ieşită de la duş, îmbrăcată, tratată cu Nurofen şi cu un strop de cafea, a urcat scările de la subsolul ei spre apartamentul lui Tony. Uşa era tot timpul lăsată descuiată, şi l-a găsit pe Tony în bucătărie trăgând o tigaie cu cârnaţi de pe aragaz şi inspectându-i circumspect.

— Cred că mai trebuie lăsaţi pe foc încă vreo cinci minute, a spus el. Tocmai bine cât fac eu omleta. A făcut semn spre aparatul de cafea. Nu vrei să te ocupi tu, te rog?

Carol s-a conformat. În timp ce Tony bătea ouăle, ea a pregătit două căni de cafea cu lapte şi le-a aşezat pe masă.

— Nu-mi vine să cred cât de devreme te-ai sculat azi! Şi te-ai mai şi apucat să prepari un mic dejun ca la carte, a adăugat zărind farfuria cu lipii prăjite mustind de unt.

— N-am dormit toată noaptea. Am ieşit să fac o plimbare şi am văzut că era deschis la

supermarket. Voiam oricum să discut cu tine, şi aşa mi-a venit ideea cu micul dejun.

Carol a sărit imediat la auzul a ceea ce ea considera cuvântul-cheie.

— Să discuţi cu mine? Despre ce? Crezi că e vreo problemă în legătură cu arestarea lui Diane Patrick?

— Nu, nici vorbă, a răspuns el nerăbdător, apoi a pus omleta în farfurie şi a scos cârnaţii din tigaie.

Cu un gest galant, a aşezat o porţie de mâncare în faţa ei. Carol şi-a ascuns cu greu mirarea.

— Poftim! Ouă de ţară, ecologice, şi cârnaţi de la o fermă din împrejurimi.

— Nici nu mai ţin minte când mi-ai gătit ultima dată, a spus ea în vreme ce înfigea furculiţa în ouă şi gusta prudentă.

Mâncarea era mai bună decât se aşteptase.

— Da, a răspuns Tony gânditor. Nici eu nu mai ţin minte. A înfulecat rapid un cârnat şi jumătate din porţia de omletă. Bun, a declarat surprins. Ar trebui să fac mai des chestia asta.

Carol mânca încet.

— Deci despre ce voiai să discutăm?

— Va trebui să asculţi ceva. Dar mai întâi să terminăm de mâncat.

— M-ai făcut curioasă.

— O să te şocheze, a răspuns el pe un ton sumbru de astă dată. Şi nu în sensul bun.

Carol s-a forţat să termine mâncarea, pe urmă a împins farfuria deoparte.

— Gata. M-am săturat.

— Bună treabă pentru o femeie care a ajuns acasă mahmură, descinzând direct din iad, a remarcat el sec strângând farfuriile. A dispărut în birou, de unde a revenit cu reportofonul şi căştile. Ascultă asta!

— Ce e?

— O să vezi, nu trebuie să-ţi explic.

I-a pus căştile pe urechi şi a apăsat butonul de pornire.

Imediat ce şi-a dat seama ce asculta, expresia lui Carol s-a schimbat.

— Dumnezeule! a exclamat ea. Apoi, cu lacrimi în ochi, pe măsură ce banda se derula: O, Tony! Şi mai apoi: Iisuse Hristoase! Nu-mi vine să cred!

Tony a tăcut, urmărindu-i impasibil reacţiile.

Când s-a terminat, Carol şi-a scos căştile din urechi şi a întins o mână mângâietoare spre Tony.

— Nu e de mirare că n-ai dormit toată noaptea, a spus ea. E o adevărată bombă.

— Am căzut amândoi de acord că versiunea Vanessei nu era demnă de crezare. Că trebuia să existe o chichiţă. Ei bine, am avut dreptate.

— Da, dar nu mă aşteptam la aşa ceva. Ce ai de gând să faci? O să-i spui ce ai aflat?

Tony a oftat.

— Nu văd ce rost ar avea. O să nege, asta o să facă. Şi n-o să aibă nici un efect asupra modului în care îşi trăieşte ea viaţa.

— Bine, dar nu poţi să laşi lucrurile aşa cum sunt, a protestat Carol.

Ceea ce propunea Tony era contrar tuturor convingerilor ei cu privire la ideea de a face dreptate.

— Vanessa a scăpat cu bine, nimic nu mai poate schimba asta. Carol, nu vreau să o mai văd niciodată. Nu vreau să mai ştiu nimic despre ea vreodată, aşa cum ea l-a scos pe Arthur din viaţa mea.

— Nu ştiu cum poţi să fii atât de liniştit.

— Am avut timp toată noaptea să mă gândesc. Cazul acesta, pe care tocmai l-ai închis, nu a fost

cel mai bun moment din cariera mea. Singura contribuţie pe care a adus-o profilingul la rezolvarea lui a fost aceea de vă indica zona unde să căutaţi. Şi asta a fost contribuţia Fionei Cameron, nu a mea.

— Tu ai fost cel care şi-a dat seama că Diane l-a ucis pe Warren. Şi ai ştiut ce întrebări să pui pentru a afla că el îşi făcuse vasectomie.

— Mai devreme sau mai târziu, aţi fi ajuns şi voi la asta. Eu sunt însă nevoit să-mi pun problema dacă nu cumva nu sunt chiar atât de bun la ceea ce fac pe cât mi-am închipuit până acum. În ultimele săptămâni, am ajuns la concluzia că trebuie să redescopăr cine sunt. Alegerile pe care le-am făcut în viaţă s-au bazat pe date incomplete. Trebuie să reconsider totul, Carol.

Seriozitatea profundă cu care îi vorbea a convins-o pe Carol că nu avea nici o şansă să îl facă să se răzgândească apelând la argumente. Şi atunci a recurs la tactica pe care o stăpânea cel mai bine. Cea care o făcuse să devină un poliţist redutabil. Atunci când ai dubii, atacă.

— Şi ce vrei să zici cu asta, Tony? Parcă ai fi politician! Vorbe şi numai vorbe, nimic concret.

Tony a zâmbit trist.

— Acum urmează şi partea concretă, Carol. Dar mai întâi am vrut să-ţi ofer explicaţiile. Deci am de gând să-mi înaintez demisia de la spitalul Bradfield Moor. Să vând barca, pentru că nu-mi place. Şi să mă mut în casa din Worcester a lui Arthur, fiindcă e singurul loc unde m-am simţit ca acasă. Iar mai departe, nu ştiu.

Carol a recepţionat fiecare cuvânt în parte, însă, luate împreună, nu aveau sens pentru ea. Era ca şi cum cu o noapte în urmă se dusese la culcare într-o lume, iar dimineaţa se trezise într-o alta.

— Vrei să te muţi în Worcester? În Worcester? Ai dormit acolo o noapte, şi acum vrei să te muţi în oraşul ăla? Ce ai? Ţi-ai pierdut minţile?

Tony a scuturat din cap, amărât.

— Ştiam eu că aşa se va întâmpla. Nu, nu mi-am pierdut minţile. Doar încerc să-mi dau seama ce să fac cu viaţa mea de acum înainte, după ce am aflat ce am aflat despre mine şi despre originile mele. Atât de multe lucruri pe care credeam că le ştiu s-au dovedit false. Şi trebuie să stau şi să mă gândesc cine sunt şi unde am ajuns.

Lui Carol i-a venit să strige „Dar cu mine cum rămâne?” S-a forţat să-şi înăbuşe ţipătul. S-a agăţat de marginile mesei şi şi-a muşcat buzele.

— E în regulă, Carol. Poţi să întrebi: „Dar cu mine cum rămâne?” Fiindcă asta voiai să spui, nu-i aşa?

— Şi tocmai din cauza asta îmi puneam o asemenea întrebare, a zis Carol îngrozită de cât de gâtuită îi era vocea. Pentru că tu ştii mereu dinainte ce vreau să spun.

— Alegerea îţi aparţine, nu pot să o fac în locul tău. Tu decizi. Ai câştigat runda asta împotriva lui Blake, dar ştii foarte bine că omul va rămâne în funcţie ceva timp de aici încolo. L-ai cunoscut pe Alvin Ambrose şi ai vorbit la telefon cu Stuart Patterson. Sunt oameni la locul lor, îşi fac treaba bine şi îşi iubesc meseria. Dacă îţi doreşti o schimbare, West Mercia ar fi o oportunitate.

A făcut un mic gest cu mâna, sugerând o invitaţie.

Carol ştia că îi era, probabil, imposibil să îi propună să plece cu el. Tony crezuse dintotdeauna că nu o merita. Avea însă nevoie de mai mult.

— Şi de ce aş face asta, Tony? Ce câştig?

L-a provocat aruncându-i o privire fixă.

Tony şi-a ferit ochii.

— E o casă mare, Carol. E suficient loc să trăiască în ea doi oameni.

— Loc suficient aşa, ca aici? Sau altfel?

A aşteptat, urmărind pe faţa lui o tresărire, oricât de mică, atât cât să-i dea speranţă.

Într-un sfârşit, Tony a luat reportofonul de pe masă, cântărindu-l în mână.
— În dimineaţa aceasta, a spus el încet, totul pare posibil.